

Asia Pacific Forum on Women, Law and Development (APWLD)
สมาคมผู้หญิง กฎหมายและการพัฒนาแห่งเอเชียแปซิฟิก

การต่อสู้สุภา : ยุทธศาสตร์เพื่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงในเอเชียแปซิฟิก
Seethings and Seatings Strategies for Women's Political Participation in Asia Pacific

การต่อสู้สุภา :

ยุทธศาสตร์เพื่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงในเอเชียแปซิฟิก

Seethings and Seatings

Strategies for Women's Political Participation in Asia Pacific

ประวัติผู้วิจัย

แนอึมา คาน (Naeemah Khan) – ฟิจิ

แนอึมา คาน อายุ 26 ปี จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแห่งแปซิฟิไ้ ซึ่งเธอได้เรียนปริญญาตรีทางศิลปศาสตร์ วิชาเอกสังคมวิทยาและประชากรศาสตร์ ปัจจุบันเธอกำลังศึกษาต่อในชั้นประกาศนียบัตรบัณฑิตศึกษาวชิชานโยบายสังคม ประสบการณ์การทำงานของแนอึมา คาน มีตั้งแต่เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายข้อมูล/วิจัยของศูนย์ดูแลผู้หญิง ผู้ประสบวิกฤตการณ์ (Fiji Women's Crisis Center – FWCC) ตั้งแต่ปี 2001ถึง 2004 จนกระทั่งเป็นนักวิจัยอิสระทำการวิจัยในโครงการต่าง ๆ ให้กับ APWLD และ UNIFEM แนอึมา คาน กำลังร่วมทำงานวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับการลงโทษเด็กทางกายภาพและทางอารมณ์ในฟิจิให้กับองค์กร Save the Children Fiji

ดี กีธา (D. Geetha) – อินเดีย

โดยอาชีพแล้ว ดี กีธา เป็นนักกฎหมาย ได้ทำงานในศาลสูงของมัทราสตั้งแต่ปี 1989 หลังจากเข้าทำงานในสำนักงานของ Mr. T. Fenn Walter ผู้เป็นนักกฎหมายและสมาชิกสหภาพกรรมกร ดี กีธา ได้ตัดสินใจที่จะเป็นผู้เชี่ยวชาญในกฎหมายแรงงาน เธอได้เข้าร่วมงานและได้เป็นกรรมการบริหารของสหภาพประชาชนด้านสิทธิพลเมือง และได้เป็นผู้มีส่วนร่วมอยู่ในคณะทำงานเพื่อหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในรัฐทมิฬนาฑู เธอเป็นสมาชิกผู้ทำกิจกรรมอย่างแข็งขันในการรณรงค์ต่อต้านในหลาย ๆ เรื่อง เช่น การรณรงค์ต่อต้านการใช้แรงงานเด็กต่อต้านการค้าเด็กต่อต้านการฆ่าทารกหญิงและทารกในครรภ์ที่เป็นเพศหญิงต่อต้านการลงโทษประหารชีวิต และรณรงค์ในเรื่องสิทธิของการได้รับอาหาร ปัจจุบันเธอเป็นที่ปรึกษาคนหนึ่งของเครือข่ายกฎหมายมนุษยชน (Human Rights Law Network)

ฮอง ชุน ฮี (Hong Chun Hee) – เกาหลี

ฮอง ชุน ฮี อายุ 35 ปี ขณะเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยเธอเรียนวิศวกรรมสิ่งแวดล้อมหลังจากจบการศึกษา เธอได้ทำงานในที่พักพิงของผู้หญิงในค่ายทหารใกล้เมือง ต่อมาเธอได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยในท้องถิ่น เรียนสตรศึกษาในชั้นปริญญาโท เธอทำวิทยานิพนธ์เพื่อรับปริญญาในหัวข้อเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในทางการเมือง ปัจจุบัน ฮอง ชุน ฮี ทำงานอยู่ที่ศูนย์ให้คำปรึกษาในเรื่องการขายบริการทางเพศและการลักลอบค้าขายผู้หญิง

เบอเมท สตาควา (Bermet Stakeeva) – คีร์กีซสถาน

เบอเมท สตาควา (อายุ 34 ปี) เป็นสมาชิกผู้ทำกิจกรรมอย่างแข็งขันให้กับสมาคมองค์กรเอกชนผู้หญิงแห่งคีร์กีซสถาน (Forum of Women's NGO of Kyrgyztan) เธอเริ่มงานที่สมาคมจากการเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการศูนย์ข่าวสารในปี 1996 และในปลายปีต่อมาได้ไ้ตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการศูนย์รวมความร่วมมือเพื่อความเป็นปึกแผ่น เบอเมท สตาควา จบการศึกษาจากสถาบันแพทย์ในท้องถิ่น เบอเมท เข้าร่วมงานกับกลุ่มผู้หญิงในปี 1996 และจากนั้นมาเธอก็ได้ร่วมงานกับสมาคมองค์กรเอกชนผู้หญิงแห่งคีร์กีซสถานและโครงการอื่น ๆ ในประเทศ ปัจจุบันเบอเมท สตาควา เป็นหัวหน้างานจัดการของสมาคมในเรื่องเกี่ยวกับการทำงานกับเครือข่าย กิจกรรมการรวมตัวเพื่อความเป็นปึกแผ่น เตรียมแผนงานของสมาคม รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการปกป้องจากสมาชิกในเครือข่าย นอกจากทำงานให้สมาคมแล้ว เบอเมท สตาควา ยังเป็นนักเขียนที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับชีวิตส่วนตัว เธอแต่งงานแล้วมีบุตรชาย 2 คน

ซาลิฮา ฮาซซหาน (Saliha Hassan) – มาเลเซีย

ซาลิฮา ฮาซซหาน เป็นรองศาสตราจารย์ในสาขารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย เคบางซหาน ประเทศมาเลเซีย เธอได้ทำงานวิจัยและเสนอบทความทั้งในและต่างประเทศเกี่ยวกับภาคประชาชนและองค์กรเอกชน ผู้หญิงกับการเมืองและการเลือกตั้ง ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์มีเป็นต้นว่า Social Movement in Malaysia: from Moral Communities to NGOs (2003, New York & London: RoutledgeCurzon) ซึ่งเธอร่วมเป็นบรรณาธิการกับ Meredith L. Weiss. Saliha และยังเป็นผู้เขียนบางบท ใน “NGO, Masyarakat Sipil dan Demokrasi” (NGO, Civil Society and Democracy) ใน Abdul Rahman Embong (ed.), Negara, Pasaran dan Pemodenan Malaysia (State, Market and Malaysian Modernisation), Bangi: Penerbit UKM, 2000; and “Women's Political Participation During the Mahathir Years And Beyond” ใน Bridget Welsh (ed), Reflections. The Mahathir Years, Washington DC: John Hopkins University, 2004 ปัจจุบันเธอมีความสนใจในงานวิจัยเกี่ยวกับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและประเด็นผู้หญิงในการเมือง

เบอร์นาเดท พี โลเบรส (Bernadette P. Libres) – ฟิลิปปินส์

เบอร์นาเดท พี โลเบรส ปัจจุบันเป็นผู้อำนวยการบริหารของ KODAO Productions ผู้ผลิตสื่อหลากหลายชนิด ที่ผลิตวิดีโอทัศนสารคดีเกี่ยวกับผู้คน นอกจากนี้ยังจัดรายการวิทยุประจำวันและช่วยในการจัดตั้งวิทยุชุมชน ในปัจจุบันเธอเป็นตัวแทนของประเทศฟิลิปปินส์ในคณะกรรมการชั่วคราวประจำภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกของสมาคมผู้ส่งวิทยุกระจายเสียงชุมชนนานาชาติ (International Association of Community Radio Broadcasters – AMARC) งานของเบอร์นาเดท พี โลเบรส ส่วนหนึ่งใน KODAO ก็คือการฝึกอบรมการเขียนข่าว การผลิตวิดีโอทัศน และการจัดรายการวิทยุให้แก่ผู้ทำกิจกรรมและสมาชิกองค์กรเอกชน ภูมิหลังของเธอคือนักหนังสือพิมพ์จากมหาวิทยาลัย ผู้ร่วมขบวนการต่อต้านเผด็จการซึ่งล้มล้างประธานาธิบดีเฟอร์ดินาน มาคอส เบอร์นาเดท พี โลเบรสมีประสบการณ์มากกว่าศวรรษในการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนของคนพื้นเมือง

การต่อสู้สู่สภา:

ยุทธศาสตร์เพื่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงในเอเชียแปซิฟิก

ผู้วิจัย เบอนาเดท ไลเบรส (ฟิลิปปินส์)
 เบอเมท สตาควา (คีร์กีซสถาน)
 ดี กีธา (อินเดีย)
 แนอี่มา คาน (ฟีจี)
 ซอง ชุน ฮี (เกาหลี)
 และ ซาลิฮา ฮาซซาน (มาเลเซีย)

บรรณาธิการ ราชีลา รามลี
 เอลิซา ดิตา ลูปี
 นัวร์กุล ดจาเนวา

โครงการของคณะทำงานเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกระบวนการทางการเมือง
สมาคมผู้หญิง กฎหมายและการพัฒนาแห่งเอเชียแปซิฟิก

(Asia Pacific Forum on Women Law and Development – APWLD)

198/3 ถนนช้างคลาน ตำบลช้างคลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

APWLD

โทรศัพท์ 053 284856 284527
โทรสาร 053 280847
อีเมล apwld@apwld.org
เมรี่ แอน แลนซ่า (Mary Ann LLanzan)
เจ้าหน้าที่ฝ่ายข้อมูล (Information and Communication Officer)

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
(National Human Rights Commission of Thailand – NHRC)
ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550
อาคารบี ชั้น 6 และ 7 ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210
โทรศัพท์ 0 2141 3800, 0 2141 3900 โทรสาร 0 2141 9575
www.nhrc.or.th สายด่วน 1377 E-mail : help@nhrc.or.th

ลิขสิทธิ์ 2005 :

สมาคมผู้หญิง กฎหมายและการพัฒนาแห่งเอเชียแปซิฟิก

Asia Pacific Forum on Women Law and Development – APWLD

อนุญาตและสนับสนุนให้พิมพ์เพื่อการศึกษาและวัตถุประสงค์ที่ไม่ใช่การค้า
และได้มีการอ้างอิงอย่างสมบูรณ์แบบ

ISBN : 974-93775-1-6

ที่ปรึกษา : ดร.คุณหญิงอัมพร มีสุข, ดร.สุนทรียา เหมือนพะวงศ์
สุพัตรา ภูวนานุสรณ์, นัยนา สุภาพิ่ง

คณะทำงาน : จันทร์จิรา บุญประเสริฐ
กิติพร บุญอ่ำ

กองบรรณาธิการ : ราชีลา รามลี
เอลิซา ดิตา ลูปี
นุรฎูล ดจาเนวา

ผู้ร่วมคิดในการออกแบบรูปเล่ม : นลินี ชิงห์ และ โตโมโกะ คาซิวากิ

บรรณาธิการเล่ม : ฮาเรช แอดวานี และนลินี ชิงห์

ออกแบบรูปเล่ม : บายฮาร์ท ดีไซน์

ปก ลวดลายบาติค : ตติ โซเอนโตโร

ภาพถ่ายของผู้ถูกวิจัย : ผู้วิจัยและผู้ถูกวิจัย

จัดทำโดย

สมาคมผู้หญิง กฎหมายและการพัฒนาแห่งเอเชียแปซิฟิก (APWLD)

189/3 ถนนช้างคลาน อำเภอเมือง เชียงใหม่ 50101 ประเทศไทย

โทรศัพท์ : (66)53 284527, 284856

แฟกซ์ : (66)53 280847

อีเมลล์ : apwld@apwld.org : website : www.apwld.org

ผู้แปล : เบญจวรรณ ทองศิริ

บรรณาธิการแปล : วิระดา สมสวัสดิ์

สารบัญ

คำขอบคุณ	V
สารสันจากผู้ประสานงานภูมิภาค	VII
คำนำ	IX
ผู้หญิงในการเมืองกระแสนาย	XII
คำนำ	XIX
บทนำ การต่อสู้สู่สภา	1
พิจ : อบ ปึง ผิง แดด	11
อินเดีย : จากสหรั่มงสู่การเมืองระดับชาติ	41
เกาหลี : สามัญสำนึก ตรีกวิธี	61
ศรีกีซ รีบปลิก : ย้งดี ย้งโต	81
มาเลเซีย : ต้องปรับปรุงไม่ใช่เปลี่ยนไป	111
ฟิลิปปินส์ : ผู้แทนผู้หญิง ผู้แทนประชาชน	149
บทสรุป	183
ภาคผนวก 1 ภูมิหลังของประเทศ	193
พิจ	194
อินเดีย	195
เกาหลี	197
ศรีกีซสถาน	198
มาเลเซีย	200
ฟิลิปปินส์	202

ภาคผนวก 2 แลงการณ์.....	205
แลงการณ์พรรคสมาคมชาวฟิจิ	206
แลงการณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งอินเดีย	209
แลงการณ์ของพรรคยูริ	211
แลงการณ์ของผู้หญิงแห่งคิริกีซสถาน “โนวยา ลีลา” (พลังใหม่)	213
แลงการณ์ส่วนตัวของทอคโตคาน บอรอมแบวา	214
แลงการณ์ของไซตัน โมฮัมเมต คาซิม แห่งสมาคมนรีมส่งผู้สมัครฯ หญิง	215
โครงการและแผนปฏิบัติการของพรรคผู้หญิงกาเบรียล่า	217
ภาคผนวก 3 ประเทศฟิลิปปินส์	219
ก. ประกาศหลักการ	210
ข. กฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรระบบบัญชีรายชื่อ	221
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ	231
(สำเนา) ประกาศแต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ	233
(พระปรมาภิไธย) ภูมิพลอดุลยเดช พร.	
กระบวนการตรวจสอบเรื่องร้องเรียน	234
การร้องเรียนเมื่อถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน	235
อธิบายความหมายของเครื่องหมาย	236

คำขอบคุณ

สมาคมผู้หญิงกฎหมายและการพัฒนาแห่งเอเชียแปซิฟิก ขอแสดงความชื่นชมยินดีอย่างจริงใจต่อบุคคล ผู้มีส่วนทำให้การจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้สำเร็จออกมาได้ต่อไปนี้

คณะทำงานเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกระบวนการเมือง อันมี ทาฮิรา คาน (ผู้รวบรวม) ราชีลา รามลิ (ผู้รวบรวมร่วม) ไบฮัสโซวา สเวทลানা แคปซูลทานอฟนา ชุง นำ ธา เอลิชา ดิตา ลูปี มิเลนา ไปเรส นิมาลกา เฟอ์นันโด นูร์กุล ดจาเนวา พร็สซิลลา ซิงห์ เอสเคไปรยา และวีระดา สมสวัสดิ์ สำหรับความคิดริเริ่มโครงการนี้

คณะผู้วิจัยอันประกอบด้วย เบอนาเดท ไลเบรล เบอ์เมท สตาควา ดี กีธา แนนีมา คาน ชอง ชุน ฮี และ ซาลิฮา ฮาซซาน

ผู้ถูกวิจัย คือ อาติ เอมา ทาจิกาคิเบา บาลาบาราฮี ฮเยน มิ คิม ลิซา ลาร์โกซา-มาซา ทอคโตคาน บอรอมแบวา และไซตัน โมฮัมเหม็ด กาซิม และ

เจ้าหน้าที่สำนักงานเลขานุการสมาคมผู้หญิงกฎหมายและการพัฒนาแห่งเอเชียแปซิฟิก APWLD ผู้ซึ่งให้ความช่วยเหลือและจัดการเรื่องเกี่ยวกับการพิมพ์อันเป็นขั้นตอนสุดท้าย คือ นลินี ซิงห์ และ โตโมโกะ คาซิวากิ

ผู้ที่สมควรจะได้รับการกล่าวถึงเป็นพิเศษคือ คณะกรรมการบริหารโครงการของ APWLD อาซรา ทาลาท ซายิด เอลิชา ดิตา ลูปี นูร์กุล ดจาเนวา ชูลทานา คามาล วาณี บ. ธิติ ประเสริฐ และ วีระดา สมสวัสดิ์

สาส์นจากผู้ประสานงานภูมิภาค

“การเมืองไม่ใช่เรื่องของผู้หญิง การเมืองเป็นเรื่องสกปรก เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมกลอุบาย และการแก่งแย่งชิงอำนาจที่ผู้หญิงจัดการไม่ได้ ผู้หญิงอ่อนแอ เจ้าอารมณ์ และโง่เขลา ที่ของผู้หญิงคือบ้าน คอยดูแลน้กการเมือง (ชาย) ที่กลับบ้านมาอย่างหมดแรงจากเกมการแข่งขันแย่งชิงอำนาจ การเมืองเป็นเรื่องของผู้ชายที่เข้มแข็ง มันเป็นโลกของผู้ชาย”

นี่คือการศึกษารื่องการเมืองที่เราได้รับจากมารดา บิดา ครอบครัว ชุมชน สังคม และรัฐ

มีปรากฏการณ์สองอย่างที่สะท้อนจากความพึงใจนี้หนึ่งถ้าผู้หญิงต้องการจะเล่นการเมือง เธอจะต้องประสบกับความยากลำบากและการต่อต้านที่มาในหลายรูปแบบ “เธอเป็นนักการเมืองได้ ถ้าเธอไม่ทิ้งหน้าที่ของผู้หญิง” หรือ “เธอต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าเธอจะทำงานดี ๆ ได้อย่างผู้แทนราษฎรที่เป็นผู้ชาย” หรือ “เธอจะต้องมีคุณสมบัติที่เหมาะสม” และการทำทายอื่น ๆ อีกมากมาย การทำทายที่ว่านี้ไม่เกิดขึ้นกับผู้ชายหากเขาต้องการจะลงสมัครรับเลือกตั้ง แม้ว่าในความเป็นจริงแล้วจะเห็นได้บ่อย ๆ ว่า ผู้ชายได้เป็นผู้แทนราษฎรเพราะมีเส้นสายทางการเมือง ไม่ใช่เป็นเพราะมีความสามารถ

สอง มีผู้หญิงน้อยมากที่จะมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ในที่ที่มีการตัดสินใจระดับสูง การตัดสินใจทางการเมืองถูกตัดสินใจและได้รับอิทธิพลจากผู้พึงใจในความเชื่อว่าชายเป็นใหญ่ และเราก็คิทราบกันถึงผลกระทบของมันที่มีต่อครอบครัวของพวกเขา ต่อชุมชน และต่อรัฐ สิ่งนี้ก่อให้เกิดการฝังตัวของลัทธิชายเป็นใหญ่และการแบ่งแยกกีดกันผู้หญิง ปัจจุบันทั้งสองมีส่วนทำให้เกิดการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ นอกจากนี้การขาดระบอบประชาธิปไตยที่แท้จริงที่จะประกันการมีส่วนร่วมของประชาชนส่วนใหญ่ ทำให้การเข้าถึงการเมืองของผู้หญิงมีความยากลำบากมากขึ้น แล้วยังมีผู้หญิงที่ได้เข้าถึงระดับที่มีการตัดสินใจในสถาบันของรัฐ โดยผ่านทางการมีเส้นสายเชื่อมโยงทางการเมือง เพราะเป็นภรรยา บุตรสาว และหลานสาวของนักการเมือง ปกติแล้วพวกเขาจะมีบทบาทเพียงแคเป็นผู้สนับสนุนการเมืองแบบชายเป็นใหญ่ ไม่ได้กระทำการใด ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิสตรี

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงทุกคน จากประเทศฟีจี อินเดีย เกาหลี คีร์กีซสถาน มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ ผู้ซึ่งเข้าสู่เวทีการเมือง เพื่อที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับกลไกการตัดสินใจ

เพื่อที่จะเป็นปากเสียงให้กับผู้หญิง และเพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิสตรี มีการอธิบายถึง ประสบการณ์และความท้าทายที่มีต่อความมานะพยายามของพวกเขา หนังสือเล่มนี้เป็น ความพยายามอันหนึ่งของสมาคมผู้หญิง กฎหมายและการพัฒนาแห่งเอเชียและแปซิฟิก (APWLD) โดยคณะทำงานเรื่อง “การมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกระบวนการทางการเมือง (Women Participation in Political Processes)” เพื่อจะช่วยให้ผู้หญิงในเอเชียและ แปซิฟิกท้าทายโครงสร้างการเมืองที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน (เช่น กระบวนการเลือกตั้ง) และ เพิ่มจำนวนตัวแทนของพวกเขาในระดับชาติและระดับท้องถิ่นและเพื่อเพิ่มความสามารถ ของผู้หญิงผู้ทำหน้าที่ตัดสินใจในเอเชียและแปซิฟิก ในการส่งเสริมการมีมุมมองรอบด้าน และวาระทางสตรีนิยมในกระบวนการเมืองที่เป็นอยู่

จากประสบการณ์ของพวกเขา เรามีความมั่นใจมากขึ้นว่า การมีส่วนร่วมในการเมืองเป็น สิ่งจำเป็นสำหรับผู้หญิง ที่จะเปลี่ยนชีวิตของผู้หญิงและทำให้แน่ใจในการมีสิทธิมนุษยชน ของผู้หญิง

ดิดี โซเฮนโทโร

ผู้ประสานงานภูมิภาค สมาคมผู้หญิง กฎหมายและการพัฒนาแห่งเอเชียแปซิฟิก

คำนำ

เราอยู่ในเวลาที่โลกกำลังมีความไม่เสมอภาคที่สุดโด่ง “คนรวยที่สุดในโลก 500 คน มีรายได้รวมกันมากกว่ารายได้ของคนจนที่สุด 416 ล้านคนรวมกัน ยิ่งไปกว่านั้น ความสุดโต่งเหล่านี้คน 2.5 พันล้านคนมีชีวิตอยู่ด้วยรายได้ต่ำกว่า 2 ดอลลาร์สหรัฐต่อวัน ร้อยละ 40 ของประชากรโลกมีรายได้รวมกันเป็นร้อยละ 5 ของรายได้รวมของโลก ร้อยละ 10 ของคนรวยที่สุดที่ส่วนใหญ่อยู่ในประเทศที่มีรายได้สูง นับเป็นร้อยละ 54 (Human Development Report 2005)¹ แม้ว่าจะมีอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือก ประติบัติต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ (CEDAW) และแผนปฏิบัติการกรุงปักกิ่ง (BPFA) ผู้หญิงยังคงถูกแบ่งแยกกีดกัน ถูกมองข้ามและถูกระงับความรุนแรง

ในด้านตรงกันข้ามมีผู้คนได้หันเข้ามาจัดตั้งองค์กรให้การศึกษาและรวบรวมผู้คนนับหลายล้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับรากหญ้า เพื่อที่จะฟันฝ่าให้หลุดออกจากความยากจน ป้องกันสิทธิของตนเอง และทำงานเพื่อสันติภาพบนพื้นฐานของความยุติธรรม ท่ามกลาง ขบวนการเคลื่อนไหว ของประชาชนและการริเริ่มต่าง ๆ เหล่านี้ มีผู้หญิงอยู่ด้วย มีผู้หญิง เข้าร่วมกับองค์กร กลุ่ม และองค์กรเอกชน พวกเขาขยันขันแข็งในการเผยแพร่ความรู้ เบื้องต้นเรื่องผู้หญิง วาระและความเข้าใจในทุกแง่มุม พวกเขาไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ที่จะให้บริการแก่ผู้หญิงคนอื่น ๆ พวกเขาเป็นที่น่าเกรงขาม เมื่อเดินขบวนเรียกร้องไปตาม ท้องถนน ในชุมชน ในโรงเรียน และที่ทำงาน

ในเวลาไม่นานมานี้ ผู้หญิงที่ทำงานเพื่อการเปลี่ยนแปลงได้พบเวทีใหม่ ที่จะเข้าไปร่วม ในการเลือกตั้งและการเมืองแบบรัฐสภา พวกเขาใช้การณรงค์หาเสียงเลือกตั้งบอกให้ ประชาชนหญิงชายให้ทราบถึงสถานการณ์ของผู้หญิง วิเคราะห์เรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้หญิง วาระและแผนปฏิบัติการ การตระเวนหาเสียงไปยังที่พื้นที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศของพวกเขา ทำให้ได้รู้จักคุ้นเคยกับประเด็นท้องถิ่น พบปะผู้หญิงในท้องถิ่น ผู้ซึ่งจะกลายมาเป็นกำลัง จัดตั้ง พวกเขาเสนอร่างกฎหมายและมติในรัฐสภาที่เป็นประโยชน์ต่อผู้หญิงและ เป็นประโยชน์ต่อประชาชน พวกเขาถือว่าปาฐกถาที่มีคุณค่าและเรียกร้องให้มีการสืบสวน คดีต่าง ๆ พวกเขาทำให้เป็นที่แน่ใจว่าการมีส่วนร่วมของพวกเขาในการเมืองระดับชาติ เป็นเรื่องที่เข้าไปส่งเสริมยุทธศาสตร์พื้นฐานของการจัดตั้งองค์กรการให้ความรู้การปลุกกระดม ของขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง

¹ _____, “Tracking Human Development – excerpts from HD Report 2005”, Philippine Daily Inquirer, 25 September, p. A12.

หนังสือเล่มนี้พยายามบันทึกประสบการณ์ของผู้หญิงในการเลือกตั้ง และในการเมืองแบบรัฐสภา มันเป็นงานริเริ่มของคณะทำงานเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกระบวนการทางการเมือง (Task Force on Women's Participation in Political Processes – TF - WPPP) แห่งสมาคมผู้หญิง กฎหมายและการพัฒนาแห่งเอเชียแปซิฟิก (APWLD) หนังสือได้นำเสนอผลงานในรูปของกรณีศึกษาเป็นงานชิ้นแรกในบรรดางานวิจัยชิ้นอื่น ๆ ที่จะตามมา ที่จะถูกจัดทำโดยคณะทำงานฯ ด้วยความมุ่งมั่นในการที่จะทำให้ผู้หญิงมีส่วนร่วมในการเมืองมากขึ้น ผู้หญิงทุกคนมี อาทิ อีมา ทาจิกากิเบจากฟิลิปปินส์ จากทมิฬนาฑู ประเทศอินเดีย คิม ฮเยน มิ จากเกาหลี ทอคโตคาน บอรอมแบวา จากคีร์กีซสถาน ไชตุน คาซิม จากมาเลเซีย และลิซ่า ลาร์โกซ่า-มาซาจากฟิลิปปินส์ ได้ตกลงแบ่งปันประสบการณ์ของพวกเธอในการลงแข่งขันเลือกตั้ง และประสบการณ์การเป็นสมาชิกรัฐสภาหรือสภานิติบัญญัติของรัฐบาลของพวกเธอ

ประสบการณ์ของพวกเธอแสดงให้เห็นว่า การมีส่วนร่วมของผู้หญิงไม่ใช่เป็นเรื่องของจำนวนคนเท่านั้น องค์กรผู้หญิงและขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงจะต้องให้ยืมพวกผู้นำองค์กรบางคนเข้าสู่การเมืองระดับชาติ เพื่อจะได้เป็นที่แน่ใจว่า ผู้หญิงที่นั่งอยู่ในสภาหรือในตำแหน่งราชการระดับชาติอื่น ๆ คือผู้ที่มีความผูกพันรับผิดชอบต่อความก้าวหน้าในเรื่องสิทธิและสวัสดิการของผู้หญิง ระบบโควตาสำหรับการมีส่วนร่วมของผู้หญิงจะมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อโควตานี้ได้ถูกบรรจุด้วยผู้หญิงที่เป็นตัวแทนของผู้หญิงจริง ๆ

ในบางประสบการณ์แสดงให้เห็นเช่นกันว่า การเลือกตั้งไม่จำเป็นต้องเป็นกระบวนการที่ผู้เลือกตั้งจะเลือกผู้นำของพวกเขาได้เสมอไป เมื่ออำนาจเงิน ความเชื่อดั้งเดิมและการโฆษณาเป็นตัวกำหนด ผลของการเลือกตั้ง ผู้หญิงและกลุ่มคนชายขอบอื่นยากที่จะได้ชัยชนะ เราจะเห็น “ภาพของกระบวนการเลือกตั้งที่ไม่บริสุทธิ์ ดังนั้น (ประชาธิปไตย) จึงถูกปิดกั้นอย่างเต็มที่ โดยอิทธิพลและอำนาจของชนชั้นปกครอง ซึ่งประชาชนมีส่วนร่วมอยู่ห่าง ๆ ในขณะที่ประชาชนควรจะอยู่ตรงศูนย์กลางของงานที่สำคัญยิ่งยวด คือการตัดสินใจว่าใครจะเป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตยในการปกครองซึ่งโดยทางทฤษฎีแล้วพวกเขาเพียงแต่ยกให้เป็นหน้าที่ของผู้นำที่เขาเลือก”²

² Querijero, N.B. 2004, Subverting the People's Will, Ken Inc., Quezon City.

สุดท้ายนี้ การเข้าไปเกี่ยวข้องในการเลือกตั้งและการเมืองแบบรัฐสภา มีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิด กับขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อการเปลี่ยนแปลงของผู้หญิง ผู้หญิงผู้นำซึ่งได้มีประสบการณ์ในการดิ้นรนต่อสู้ทางการเมืองมาอย่างโชกโชนจะสามารถยืนหยัดต่อการถูกคุกคามโดยระบบ การช่วยเหลือ สนับสนุนจากขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง และขบวนการเคลื่อนไหวอื่น ๆ นอกจากจะช่วยให้เป็นอย่างมากในการที่จะให้หญิงผู้สมัครรับเลือกตั้งได้ชัยชนะแล้ว ยังจะทำให้แน่ใจได้ว่าการเป็นผู้แทนหญิง เป็นผู้แทนของประชาชนของพวกเธอจะสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กองบรรณาธิการ คณะทำงานเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกระบวนการทางการเมือง
ราชีลา รามลิ (Rashila Ramli)
เอลิซา ติตา ลูบี (Elisa Tita Lubi)
นูร์กูล ดจาเนวา (Nurgul Djanaeva)

ผู้หญิงในการเมืองกระแสนาย

การเมืองมักถูกมองว่าเป็นโลกของผู้ชาย และการให้คำนิยามการเมืองมักเป็นการให้ความหมายแคบๆและเบ็ดเสร็จ ที่ทำให้กิจกรรมทางการเมืองเป็นเพียงบทบาทที่ปรากฏในสังคมหลายสังคมรวมทั้งสังคมไทยในลักษณะที่ถูกเหมารวมว่าเป็นของผู้ชาย บทบาทในสังคมถูกกำหนดและประกอบสร้างจากเพศสรีระและนำไปสู่บทบาททางการเมืองที่ให้ความชอบธรรมกับการสร้างความแตกต่างในกลุ่มคนบางกลุ่มเช่น ผู้หญิง คนชาติพันธุ์ คนจนและคนที่อยู่ในชนชั้นล่าง โดยไม่ต้องมีคำอธิบายหรือตอบคำถามต่อบทบาทสถานภาพ และอำนาจและคำนิยามของการเมือง ทำให้กลายเป็นความผิดของกลุ่มคนเหล่านั้นที่ถูกกีดกันออกไปนั่นเองว่าบกพร่อง ไม่มีความสามารถ ไม่มีระเบียบแบบแผน ไม่มีประสิทธิภาพที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในโอกาสที่เปิดไว้ให้ เบลลา แอ็บซัค (Bella Abzug, 1920 -1998) อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแห่งสหรัฐอเมริกาและ ผู้นำขบวนการเคลื่อนไหวสิทธิสตรีเห็นว่าเป็นเรื่องที่โครงสร้างการเมืองที่ปฏิเสธประชากรส่วนใหญ่พวกเขาตกเป็นเหยื่อและยังถูกชี้นำให้ร้ายว่าพวกเขาต้องรับผิดชอบต่อความไม่พร้อมของตนเองเสียอีก พวกที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่กลายเป็นผู้วางบรรทัดฐานพฤติกรรมทางการเมือง

ผู้หญิงมีจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งของประชากรโลก มีคุณูปการในการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจในสังคมต่าง ๆ มากกว่าครึ่งหนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบกับคุณูปการที่ผู้ชายมีในโลกนี้ เพราะผู้หญิงมีสองบทบาทอยู่ในพื้นที่การผลิตและการเจริญพันธุ์ ทว่าบทบาทของผู้หญิงในการมีส่วนร่วมยังคงมีน้อยมากในระดับตัดสินใจของโครงสร้างและกระบวนการทางการเมืองที่เป็นทางการ

แรกเริ่มเดิมทีก็ไม่มีปัญหาเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิง เพราะคนพากันเห็นว่าผู้หญิงไม่ต้องมีผู้แทน ความชอบธรรมของเหตุผลนี้มั่งง่าย ๆ ว่า เมื่อแต่งงานแล้วสามีกับภริยาก็คือคนคนเดียวกัน การอ้างความเห็นนี้ความจริงแล้วมีรากมาจากกฎหมายจารีตประเพณีของอังกฤษที่บันทึกไว้ใน Blackstone, Commentaries แล้วประเทศอื่น ๆ รวมทั้งไทยด้วยก็นำมาอ้างอิงเป็นตู่เป็นตะ และถือเอาหน้าตาเฉยว่าความสามารถตามกฎหมายและสถานะทางกฎหมายของผู้หญิงมีสามีเป็นอันระงับไประหว่างที่มีสามีหรืออย่างน้อยที่สุดก็ถูกผนึกผนวกเข้าไปอยู่กับสถานะของสามี ซึ่งเป็นผู้ปกป้อง ดูแลคุ้มครองทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอปฏิบัติ และสิ่งที่ร้ายแรงที่สุดที่กฎหมายปฏิเสธการมีส่วนร่วมของผู้หญิงที่เป็นราษฎรและผู้หญิงชนชั้นสูงคือในสิทธิในการเลือกตั้ง (ออกเสียงและลงสมัคร) เพราะว่าผู้ชายเป็นหัวหน้าครอบครัว (ในปัจจุบันนี้ในทางปฏิบัติและระบบคุณค่าของสังคมก็ยังคงยอมรับในสถานะการเป็นหัวหน้าครอบครัวของผู้ชายแม้ว่ากฎหมายจะยกเลิกความเป็นหัวหน้าครอบครัวของสามีไปแล้วก็ตาม) ดังนั้นจึงเป็นตัวแทนผลประโยชน์ในโลกข้างนอกให้กับครอบครัว คำถามจากกลุ่มคัดค้านการเรียกร้องสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งของผู้หญิง คือ เป็นไปได้หรือที่ผู้หญิงจะมีผลประโยชน์ที่แยกออกไปและแตกต่างจากสามีของเธอ จะให้ผู้หญิงเป็นพลเมืองคนหนึ่งที่มีสิทธิของปัจเจกที่แตกต่างออกไปได้หรือ นี่คือการท้าทายที่ได้ยินกันในคริสต์ศตวรรษที่ 19 และผู้ทำสัญญาประชาคมได้ต้องเป็นสมาชิกทางการเมืองของชุมชนและผู้ชายเท่านั้นที่มีทรัพย์สินประเภทสำคัญจึงเป็นสมาชิกของสังคมที่เกี่ยวข้องทางการเมือง (Virginia Sapiro , The American Political Science Review, 75/3 (1981), 701-16.)

สตรีนิยมเป็นการเมืองแต่หากพิจารณาจากผลกระทบไม่ว่าในแง่ทฤษฎีหรือการปฏิบัติแล้วสตรีนิยมไม่ประสบความสำเร็จในการทำทลาย การเมือง “กระแสนาย” เหมือนกับที่ปฏิบัติเกือบสำเร็จในด้านอื่น ๆ ในยุคที่เรามีชีวิตอยู่นี้มีการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างเพศอย่างมหาศาลเป็นต้นว่า การศึกษาที่ถูกทำให้เสมอภาคมากขึ้น (อย่างน้อยที่สุดก็ในประเทศที่มั่งคั่ง) การเปลี่ยนแปลงที่อาจวัดเป็นปริมาณได้ของการส่งผู้หญิงเข้าไปเป็นแรงงานทั่วโลกและด้านคุณภาพนั้นผู้หญิงมีความมั่นใจและเห็นคุณค่าของตนเองมากขึ้นซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นมรดกตกทอดในขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงในยุคร่วมสมัยนี้ แม้ว่าสตรีนิยมยังมีปัญหาหนักหน่วงและสามารถเปลี่ยนรูปของความสัมพันธ์ด้านเพศภาวะได้เพียงบางส่วนแต่ยังอาจเห็นความเปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญได้

ในทางตรงกันข้ามสำหรับเรื่องการเมืองแล้วกลับแทบจะไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย เราเห็นการเมืองที่เป็นลักษณะชายทั้งตัวบุคคลและท่วงทำนองในหนังสือพิมพ์รายวันและรายการโทรทัศน์ยังมีอยู่ดาดดิน และในหลายแห่งทั่วโลกผู้หญิงที่ได้รับสิทธิของพลเมืองจากพรรคการเมืองและรัฐบาลของตนก็ยิ่งถูกทำร้าย ซึ่งเป็นการแสดงถึงการต่อต้านความเสมอภาคระหว่างเพศ

สถาบันการศึกษาเองก็มักไม่สนใจการเมืองขณะที่งานวิชาการด้านสตรีนิยมและการเมืองยังคงเป็นวิชาที่ไม่มีความชัดเจน จะมีผู้ที่เข้าไปอยู่ในการเมืองในระบบเท่านั้นที่อาจให้ความสนใจบ้าง นักศึกษารัฐศาสตร์มองไม่เห็นว่าคุณผู้หญิงไม่มีตัวตนหรือหายไปในเวทีการเมืองผู้ชายจึงเป็นรัฐบาลและเขียนปรัชญาการเมืองมาเป็นหลายศตวรรษ ในขณะที่ประสบการณ์ของผู้หญิงไม่มีความสำคัญในกิจกรรมหรือแนวคิดประชาธิปไตย แล้วเมื่อแนวคิดสตรีนิยมเริ่มถกถึงลักษณะของการเมืองแบบประชาธิปไตย รัฐศาสตร์แบบจารีตที่ครอบงำวิชารัฐศาสตร์อยู่ มองประชาธิปไตยว่าเป็นวิธีการที่จะคิดคำนวณความต้องการของปัจเจกบุคคลจากผลประโยชน์ส่วนตัว และผู้วิจารณ์การเมืองแบบดั้งเดิมก็เห็นว่าประชาธิปไตยที่ดำเนินไปได้ต้องมีประชาชนและผู้แทนราษฎรที่ไม่ได้คิดถึงเพียง “ฉัน” แต่ต้องคิดถึง “เรา” ด้วยในขณะที่ถกกันในเรื่องปัญหาของส่วนรวมในเวทีสาธารณะและต้องไม่ใช่เพียงการนับมือที่ยกออกเสียงในสภาเท่านั้น ผู้ที่เข้าร่วมในการถกนั้นต้องเห็นผลประโยชน์ของตนในภาพกว้างว่าเป็นผลประโยชน์โดยรวมของชุมชนด้วยการแก้ปัญหาความขัดแย้งที่ดีที่สุดของกระบวนการประชาธิปไตยไม่ใช่โดยการใช้เจตนารมณ์ของคนส่วนใหญ่เท่านั้นหากแต่ต้องค้นหาคำตอบที่ผสานผลประโยชน์ของคนกลุ่มน้อยด้วย

ข้อถกเถียงที่มีอยู่ทั่วโลกเรื่องการส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองหรือการเป็นผู้แทนราษฎรของผู้หญิงนั้นมีการอ้างแนวทางหนึ่งที่ว่าด้วยเรื่องสิทธิมนุษยชนอันมีมาแต่เกิดและดังนั้นจึงต้องมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างเสมอภาคกับผู้ชาย เพราะผู้หญิงเป็นประชากรกว่าครึ่งหนึ่งของโลก ดังนั้นจึงยุติธรรมที่จะมีส่วนร่วมอย่างเสมอภาคกับผู้ชายและมีตัวแทนในโลกประชาธิปไตย ส่วนอีกแนวทางคือการอ้างข้อถกเถียงเรื่องเครื่องมือในการหนุนให้ผู้หญิงมีส่วนร่วมมากขึ้นเพราะโดยสาร์ตแล้วผู้หญิงและผู้ชายแตกต่างกัน ผู้หญิงมีวิสัยทัศน์และแนวคิดเรื่องการเมืองตามเพศและบทบาทด้านเพศภาวะของตนในฐานะที่เป็นมารดา ดังนั้นจึงมีข้อสันนิษฐานว่าเมื่อผู้หญิงไปอยู่ในการเมืองแล้วจะนำเอาความห่วงใยและคุณค่าของผู้หญิงเป็นจุดเน้น ทั้งนี้ได้มีงานเขียนและวิจัยจำนวนมากที่สนับสนุนตรรกะหรือแนวทฤษฎีเหล่านี้เพื่อเคลื่อนไหวให้ผู้หญิงเข้าร่วมในทางการเมือง

ผู้ที่รณรงค์เรื่องความเสมอภาคทางเพศในด้านการเมืองทั้งหลายต่างก็เผชิญกับสิ่งท้าทายที่เป็นช่องว่างที่กว้างมากระหว่างระบบคุณค่าที่สะท้อนในนโยบายและการปฏิบัติภายในประเทศและของชุมชนระหว่างประเทศ ดังนั้นก่อนที่จะหายุทธศาสตร์สำคัญในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงและองค์ประกอบสำคัญของการส่งเสริมอำนาจทางการเมืองให้แก่ผู้หญิง เราจำเป็นต้องชวนช่วยทำความเข้าใจในโครงสร้างที่เป็นตัวกำหนดสังคมที่สร้างการมีส่วนร่วมทางการเมืองให้กับผู้หญิงเสียก่อน

จากประวัติศาสตร์นั้นการกีดกันผู้หญิงออกไปจากโครงสร้างทางการเมืองและกระบวนการทางการเมืองเป็นผลมาจากปัจจัยทางโครงสร้างหลายชั้น ปัจจัยด้านการปฏิบัติการและด้านส่วนตัวระดับปัจเจกในหลายบริบทของสังคมที่แตกต่างกันออกไปในประเทศต่าง ๆ อย่างไรก็ตามในบริบทเฉพาะของประเทศและท้องถิ่นทั้งหลายนั้น มันมีประเด็นร่วมการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในทางการเมืองที่เชื่อมโยงกับบริบทระดับกว้างของการเมืองระดับชาติและระดับท้องถิ่น ประชาธิปไตยเสรีนิยมและการพัฒนา ดังนั้น จึงจำเป็นต้องทบทวนองค์ประกอบของสิ่งที่ถูกประกอบสร้างเหล่านี้และถอดรหัสลักษณะเพศภาวะของประชาธิปไตยไปพร้อม ๆ กับการพัฒนาซึ่งจำกัดการมีส่วนร่วมในทางการเมืองอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพของผู้หญิง

การถกและตีแผ่เรื่ององค์ประกอบของปัจจัยแวดล้อมของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงและการพัฒนาทำไม่ได้หากไม่ตรวจสอบการพัฒนาและกระบวนการทัศน์ทางการเมืองที่มีอยู่ในขณะนี้ แม้ว่าการพัฒนาจะนำผลประโยชน์มาสู่ประชาชนทั่วโลกอย่างมหาศาลในแง่ของการศึกษา สุขภาพและรายได้ดังที่อ้างอิงกันมามากมาย แต่ในขณะเดียวกันการพัฒนาได้ทำให้ประชาชนจำนวนกว่า 2 พันห้าร้อยล้านคนต้องมียาได้ไม่ถึงเจ็ดสิบบาทต่อวัน และมีความแตกต่างระหว่างประเทศต่างๆและภายในประเทศเหล่านั้นเองด้วย ประชากรครึ่งหนึ่งของโลกมียาได้เพียง 5 เพอร์เซ็นต์ของรายได้ในโลก ในขณะที่ 10 เพอร์เซ็นต์ของผู้ที่รวยที่สุดในโลกมียาได้เป็น 54 เพอร์เซ็นต์ของรายได้ในโลกนี้ (รายงานของโครงการพัฒนาของสหประชาชาติ ปี 2005)

ในปัจจุบันกระบวนการทัศน์ของการพัฒนากระแสหลัก (กระแสชาย)ตั้งอยู่บนฐานของความสัมพันธ์แบบทุนนิยม ของการเติบโตทางการผลิตบนโอกาสที่สร้างขึ้นมาจากความสัมพันธ์ด้านเพศภาวะเรื่องอำนาจและกำไร ความเชื่อมโยงระหว่างแรงงานของผู้หญิงภายในบ้านกับการเพิ่มทุนสะสมทุนมีอย่างแนบแน่นมาก เราไม่อาจเข้าใจเรื่องความไม่เสมอภาคระหว่างหญิงชายโดยที่ไม่คำนึงถึงแนวโน้มของการแบ่งแยกรูปแบบของการผลิตแบบทุนนิยมที่ทำให้ประเทศโลกที่สามเป็นประเทศชายขอบในความสัมพันธ์แบบพึ่งพากับศูนย์กลางแบบมหานครของประเทศโลกที่หนึ่ง ด้วยการจัดระเบียบแบบเสมอภาคในโลกนี้ การพัฒนาไม่อาจปลดปล่อยผู้หญิงให้หลุดพ้นจากสถาบันที่กดขี่ทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง มันเป็นเพียงสภาวะใหม่ของข้อจำกัดเท่านั้นเอง ดังเช่นที่มีการให้ความเห็นว่าผลพวงหนึ่งของการพัฒนา คือ การค้าหญิงและเด็กเพื่อการค้าประเวณีซึ่งก็คือ รูปแบบของการค้าทาสแบบใหม่มิใช่หรือ

ผู้รณรงค์เพื่อความเสมอภาคด้านเพศภาวะจำเป็นต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษกับลักษณะด้านเพศภาวะของการพัฒนาและท้าทายกระบวนการทัศน์ของทุนนิยมในการพัฒนาระดับระหว่างประเทศที่สร้างความแตกต่างด้านเพศภาวะขึ้นมาซ้ำซากสร้างแล้วผลิตซ้ำสร้างใหม่อีกในขณะเดียวกันต้องทำงานเพื่อสร้างบรรยากาศสิ่งแวดล้อมให้ผู้หญิงสามารถมีส่วนร่วมในการเมืองเพื่อการพัฒนาด้วย การที่ผู้หญิงเข้าไปอยู่ในการพัฒนากระแสหลัก (กระแสชาย) ไม่ได้ทำให้ผู้หญิงก้าวหน้าขึ้นหรือมีความเสมอภาคโดยอัตโนมัติ เว้นเสียแต่ว่า ได้ขจัดข้อขัดแย้งที่อ้างความเสมอภาคและความยุติธรรมและการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมไม่เสมอภาคทั้งหลายทั้งปวงด้วย ที่สำคัญพอกันคือระดับและลักษณะของการมีส่วนร่วมของผู้หญิงนั้นเป็นประโยชน์ต่อผู้หญิงจริงหรือไม่ ผู้หญิงมีส่วนแบ่งในผลพวงด้านบวกของการพัฒนาหรือไม่ หรือเป็นการมีส่วนร่วมแบบเป็นไม้ประดับหรือผู้ให้บริการต่อไป

ประเด็นเรื่องเนื้อหาของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงยังเกี่ยวพันกับสภาวะการเมืองโดยทั่วไปและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบเสรีนิยมประชาธิปไตยซึ่งมีประวัติศาสตร์ในการรับใช้ผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ซึ่งปรากฏในระบบการเมืองตั้งแต่ยุคกรีกโบราณมาจนถึงยุคสมัยใหม่ของศตวรรษที่ 21 ที่วางอยู่บนฐานของการแบ่งขั้วของสาธารณะและส่วนตัว และการกีดกันผู้หญิงออกจากความเป็นพลเมือง ไม่ให้อยู่ในพื้นที่สาธารณะทางการเมืองดังที่ผู้ชายที่เป็นนักคิดนักปรัชญาการเมือง เช่น เพลโต อริสโตเติล รุสโซ จอห์น ล็อก ไร้มัส ฮอบส์และเฮเกลได้ และการเห็นผู้หญิงว่าเหมาะที่จะมีบทบาทอยู่ในบ้าน ซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนตัว ไม่มีที่ทางอยู่ในการเมืองเพราะเหมาะสำหรับบทบาทการดูแล การเป็นแม่เป็นเมียเท่านั้น

มีงานศึกษาที่แสดงว่าในกรณีที่มีผู้หญิงอยู่ในรัฐสภาจำนวนมากจะมีความเอาใจใส่ในประเด็นเกี่ยวกับผู้หญิงมากขึ้นเช่นกัน การมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงเป็นรากฐานที่จำเป็นของความเสมอภาคระหว่างเพศและประชาธิปไตยที่แท้จริง มันช่วยให้ผู้หญิงมีส่วนโดยตรงกับการตัดสินใจในเรื่องสาธารณะและเป็นวิธีการที่ให้หลักประกันความรับผิดชอบต่อผู้หญิงได้ดีขึ้น แต่หยุดอยู่แค่นั้นไม่ได้ เพราะจะต้องเรียกร้องให้มีการปฏิรูปการบริหารปกครองที่ละเอียดอ่อนด้านเพศภาวะด้วย ต้องทำให้บุคลากรทางการเมืองที่มาจากการเลือกตั้งมีประสิทธิภาพในการส่งเสริมความเสมอภาคด้านเพศภาวะในนโยบายสาธารณะมากขึ้นพร้อมๆกับที่ต้องมีหลักประกันให้มีการปฏิบัติตามนโยบายด้วย

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาแม้เราได้เห็นความก้าวหน้าอยู่บ้าง คือมีผู้หญิงที่ต้องการเปลี่ยนแปลงการเมืองเพิ่มมากขึ้น กลุ่มผู้หญิงกำลังให้ความสำคัญและพยายามที่จะเพิ่มจำนวนผู้สมัครรับเลือกตั้งหญิงเพื่อเพิ่มน้ำหนักให้กับความรับผิดชอบทางการเมือง ปัจจุบันนี้จำนวนผู้หญิงในรัฐสภามีมากขึ้นโดยทั่วไป ในทศวรรษที่ผ่านมา (ค.ศ. 1998 -2008) มีผู้หญิงเพิ่มขึ้นเพียง 8 เปอร์เซ็นต์ ทั่วโลกนับได้เฉลี่ย 18.4 เปอร์เซ็นต์ เมื่อสองทศวรรษระหว่าง 1975 – 1995 ก่อนการประชุมสตรีโลกกรุงปักกิ่งเพิ่มขึ้น 1 เปอร์เซ็นต์

ความเสมอภาคด้านเพศภาวะในการบริหารแบบประชาธิปไตยทั่วโลกยังมีอยู่อย่างจำกัดมากผู้หญิงฝ่ายนิติบัญญัติทั่วโลกยังมีน้อยกว่าผู้ชายถึง 4 เท่า ในกลาง ปี ค.ศ.2009 มีผู้หญิงเป็นประมุขประเทศหรือหัวหน้ารัฐบาลเพียง 17 ประเทศ และยังห่างไกลจากเป้าหมายความเสมอภาค ที่ควรเป็นอย่างน้อย 40 - 60 เปอร์เซ็นต์ กองทุนพัฒนาสตรีแห่งสหประชาชาติ (UNIFEM) ได้ประมาณการว่าประเทศที่มีการเลือกตั้งโดยไม่มี การจัดมาตรการชั่วคราวพิเศษหรือที่เรียกว่าระบบสัดส่วนเลย จะไม่มีวันมีผู้หญิงในหน่วยงานการเมืองถึง 40 เปอร์เซ็นต์จนกว่าใกล้สิ้นศตวรรษที่ 21 นี้

ปัจจัยที่ขัดขวางการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงมีหลายประการ ดังเช่น พรรคการเมืองเชิงชาตินิยมในการตอบสนองผลประโยชน์แก่ผู้หญิง ไม่ลงทุนให้กับการรณรงค์ของผู้หญิง อุปสรรคทางวัฒนธรรมและการเรียกร้องให้ผู้สมัครหญิงใช้เวลาในการทำงานบ้านและความรับผิดชอบในสังคม เป็นต้น

ระบบโควตาและมาตรการชั่วคราวพิเศษอื่นๆ เช่น การสงวนที่นั่งในสภาให้กับผู้หญิง เป็นวิธีการที่แสดงให้เห็นถึงการสนับสนุนผู้หญิงให้เข้าร่วมในการแข่งขันทางการเมือง ในปี ค.ศ. 2008 มี 18 ประเทศที่ควยว่ามีผู้หญิง 30 เปอร์เซนต์หรือมากกว่าที่เข้าไปอยู่ในรัฐสภาเพราะระบบสัดส่วน

UNIFEM ได้ทำงานเพื่อการเสริมสร้างความก้าวหน้าให้กับการมีส่วนร่วมในทางการเมืองของผู้หญิงและธรรมาภิบาล เพื่อเป็นหลักประกันว่ากระบวนการการตัดสินใจต้องเป็นไปในแบบการมีส่วนร่วมตอบสนองผลประโยชน์เป็นธรรมและไม่กีดกัน โดยวางยุทธศาสตร์ในการยกสถานะภาพของผู้หญิงระดับกว้างและวางแผนระยะยาว

การที่องค์กรผู้หญิงร่วมกับหน่วยงานสหประชาชาติเช่น UNIFEM ผลักดันรัฐบาลให้นำเอาอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกประตติบัติต่อสตรีทุกรูปแบบซึ่งรัฐบาลส่วนใหญ่ในโลกได้ให้สัตยาบันแล้วไปบัญญัติเป็นกฎหมายภายในประเทศที่ให้หลักประกันความเสมอภาคด้านเพศภาวะก็ดี การทำงานกับผู้มีส่วนได้เสียหลากหลายกลุ่ม เช่น องค์กรผู้หญิง รัฐบาล ระบบสหประชาชาติและภาคเอกชนก็ดี เพื่อให้ผู้หญิงเข้าไปอยู่ในรัฐบาล ฝึกอบรมผู้นำหญิง และหนุนช่วยให้ผู้หญิงเกิดทักษะในการสมัครรับเลือกตั้งและในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งแล้วแต่เป็นยุทธศาสตร์ในการเพิ่มจำนวนผู้หญิงที่มีคุณภาพและสามารถใช้แนวคิดสตรีนิยมในการทำหน้าที่ในรัฐสภา และการให้ความสำคัญกับวิชาการสตรีศึกษาและเพศภาวะศึกษาในสถาบันวิชาการให้มีบทบาทในการส่งเสริมผู้หญิงให้มีส่วนร่วมทางการเมืองจึงเป็นการเน้นทั้งภาคทฤษฎีและการปฏิบัติของขบวนการเคลื่อนไหวสิทธิสตรีเพื่อไปสู่ความเสมอภาคด้านเพศภาวะทั้งสิ้น

วีระดา สมสวัสดิ์

ศูนย์สตรีศึกษา

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

คำนำ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) มีพันธกิจสำคัญประการหนึ่งในการส่งเสริมการเข้าถึงและการใช้สิทธิมนุษยชนของบุคคล ในฐานะปัจเจกบุคคล ได้อย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งความแตกต่างทางเพศ

สังคมไทยและสังคมอีกหลายสังคม โดยเฉพาะสังคมแบบผู้ชายเป็นใหญ่ ผู้ชายจะได้รับการกำหนดบทบาทให้เป็นผู้นำการตัดสินใจในทุกระดับของสังคม นับแต่ระดับครอบครัว ชุมชน และการเมืองระดับประเทศ จึงเป็นปรากฏการณ์ที่เห็นได้ทั่วไปในหลายสังคมว่า แม้ว่า สัดส่วนประชากรผู้ชายและผู้หญิงมีจำนวนใกล้เคียงกัน แต่กลับมีจำนวนผู้แทนราษฎรที่เป็นผู้ชายได้รับเลือกเข้าไปมีบทบาททางการเมืองทั้งระดับท้องถิ่น และระดับประเทศมากกว่าผู้แทนราษฎรที่เป็นผู้หญิง ขณะที่การมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยให้ผู้หญิงสามารถเข้าถึงสิทธิมนุษยชนได้อย่างไม่แตกต่างจากผู้ชาย

หนังสือ “การต่อสู้สู่สภา : ยุทธศาสตร์เพื่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงในเอเชียแปซิฟิก” เล่มนี้ เป็นผลงานวิจัย ภายใต้โครงการของคณะทำงานเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกระบวนการทางการเมือง สมาคมผู้หญิง กฎหมายและการพัฒนาแห่งเอเชียแปซิฟิก (APWLD) มีเจตนาเพื่อสนับสนุนและกระตุ้นให้ผู้หญิงมีส่วนร่วมในการเมือง โดยเฉพาะการเมืองระดับชาติ โดยเป็นการบันทึกประสบการณ์ของผู้หญิงในการเลือกตั้งและการเมืองแบบสภา

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ โดยเห็นความสำคัญของการเสริมสร้างศักยภาพของผู้หญิงในการมีส่วนร่วมทางการเมือง จึงร่วมกับรองศาสตราจารย์วิระดา สมสวัสดิ์ ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดแปล หนังสือเล่มนี้ขึ้นเป็นฉบับภาษาไทย และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นส่วนหนึ่งในการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนของผู้หญิง ให้มีความเข้มแข็งต่อไป

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

การต่อสู้สุสกา

บทนำ

เพื่อจะเป็นที่แน่ใจว่า สิทธิของพวกเขาจะไม่ถูกละเลยโดยหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องในประเทศที่เขาอยู่อาศัย การมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับหญิงและชายทุกคน รูปแบบของการมีส่วนร่วมอาจจะแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ อย่างไรก็ตามมันสำคัญที่จะต้องรู้ว่าระดับและขอบเขตของการมีส่วนร่วมของหญิงชายที่กำลังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางบวกในระบบการเมืองแบบมีการเลือกตั้งและรัฐสุภานั้น สามารถส่งผลกระทบต่อนโยบาย โครงการและกิจกรรมของหญิงและชายในสังคม

สำหรับผู้หญิงที่ต้องการใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการพยายามที่จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงและทำให้สถานการณ์ของพวกเขาดีขึ้น ขั้นตอนสำคัญขั้นตอนหนึ่งก็คือ การได้มาซึ่งการเป็นตัวแทนที่มีความเท่าเทียมในองค์กรที่มีอำนาจในการตัดสินใจของประเทศ ไม่ว่าจะเป็นระดับประเทศ ระดับภาค ท้องถิ่น และชุมชน แต่มันได้มีการพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า เกือบจะเป็นไปไม่ได้ในสังคมของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศโลกที่สาม ที่ที่ซึ่งมักจะขาดความเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริงที่จะประกันการมีส่วนร่วมที่แท้จริงของประชาชนส่วนใหญ่ และที่ซึ่งผู้หญิงถูกกีดกันและได้รับการกระทำรุนแรงต่อในรูปแบบต่าง ๆ เพราะฉะนั้นมันจึงได้กลายมาเป็นเรื่องสำคัญมากที่จะเรียนรู้จากประสบการณ์ของผู้หญิงผู้ซึ่งได้เข้าไปมีส่วนร่วมทำงานโดยตรง ในระบบเมืองแบบเลือกตั้ง ไม่ว่าพวกเขาจะได้รับชัยชนะได้ที่นั่งในรัฐสภาหรือไม่ก็ตาม มันเป็นเรื่องจำเป็นที่ผู้หญิงจะต้องแบ่งปันบทเรียนต่าง ๆ ยุทธศาสตร์ที่ใช้ในการเลือกตั้ง และได้เป็นตัวแทนในรัฐสภา เพื่อความก้าวหน้าของการพยายามต่อสู้เพื่อป้องกันสิทธิ และการได้มาซึ่งการปลดปล่อยผู้หญิงจากการกีดกันทางการเมือง กฎหมาย และสังคม

ในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกมีผู้หญิงประมาณร้อยละ 11 เป็นตัวแทนในรัฐสภาเป็นตัวเลขที่ต่ำเมื่อเทียบกับประเทศในแถบแอฟริกา ซึ่งมีระดับสัดส่วนตัวแทนถึงร้อยละ 35-40 ถึงแม้ว่าจะมีการเคลื่อนไหวนาระบบโควตาและระบบตัวแทนมวลชนกลุ่มสำคัญ การเคลื่อนไหวนั้นก็ยังไม่ได้นำไปสู่การมีตัวแทนผู้หญิงมากขึ้นในระบบเลือกตั้งที่เป็นทางการ ดังนั้นจึงเห็นกันว่าจะเป็นการเลือกตั้งเป็นวิธีการที่นำไปสู่การมีตัวแทนผู้หญิงเพิ่มขึ้นและส่งผลต่อมาคือประเด็นผู้หญิงจะได้รับการพูดถึง จึงจำเป็นจะต้องตรวจสอบยุทธศาสตร์ที่ใช้และความท้าทายที่ผู้หญิงผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้งได้ประสบ ในการเลือกตั้งทั้งหลายที่ได้มีขึ้นในระหว่างปี ค.ศ.1999-2004 ในเอเชียแปซิฟิก

อย่างไรก็ตามการเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองใช้ว่าจะเป็นปัญหา แต่เฉพาะเรื่องจำนวนและสัดส่วนเท่านั้น แต่ยังมีเรื่องคุณสมบัติของผู้หญิงที่จะเป็นตัวแทนของผู้หญิงอีกด้วยในระดับที่เท่ากัน มีผู้หญิงจากขบวนการเคลื่อนไหวและพันธมิตรจำนวนน้อยที่เข้าแข่งขันและได้ที่นั่งในรัฐสภา หรือในหน่วยงานอื่นของรัฐบาล ผู้หญิงเหล่านี้คือผู้ที่เราจะพึงได้ในการที่จะต่อสู้ให้ได้มาซึ่งสิทธิและผลประโยชน์ของผู้หญิง กับอีกของกลุ่มคนชายขอบ และของกลุ่มคนชนชั้นต่าง ๆ ในสังคม มันยากอย่างยิ่งที่พวกเธอจะถูกกลืนโดยขบวนการผูกขาด การยกย่องชายเป็นใหญ่และกระบวนการอยุติธรรม มันเป็นเรื่องสำคัญที่เราจะต้องเรียนรู้จากประสบการณ์ของพวกเธอ ซึ่งมีจำนวนน้อยที่ได้ทำงานในคณะรัฐบาลที่ปกติแล้วเต็มไปด้วยการทุจริตและการรับสินบน

ปฐมบท

ทศวรรษ 1990 และลุล่วงเข้าสู่สหัสวรรษใหม่ อาจจะมีมองได้ว่าเป็นช่วงเวลาแห่งความท้าทายประเทศต่าง ๆ ยังคงพยายามตั้งสติที่จะแก้ไขวิกฤตหนี้สินของประเทศ ซึ่งเริ่มมีมาตั้งแต่ทศวรรษ 1980 ปัญหาแทนที่จะถูกแก้ไข กลับถูกทำให้เซมิ่งเกลียวยิ่งขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเทศด้อยพัฒนา มีการบังคับใช้นโยบายปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจ โดยกองทุนการเงินระหว่างประเทศและธนาคารโลก สหรัฐอเมริกาได้เรียกร้องให้มีการจัดระเบียบโลกใหม่ นั่นคือการสลายตัวและทำให้โลกยอมรับและตระหนักในอำนาจของตน องค์การการค้าโลกออกกฎระเบียบว่าด้วยข้อตกลงทางการค้าของเกาหลี (ข้อตกลงว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากร) ใหม่ และต่อมาได้กลายมาเป็นผู้ดำเนินการและผู้ตรวจการในขบวนการโลกาภิวัตน์

กรอบความคิดทางเศรษฐศาสตร์ของพวกเสรีนิยมใหม่ ได้ถูกลดความเชื่อถือลงโดยวิกฤตการณ์การเงินในปี 1997 ที่เห็นความล่มสลายของประเทศที่ถูกเรียกว่าเสือเศรษฐกิจของเอเชีย อันมีประเทศไทย อินโดนีเซีย เกาหลีใต้ และวิกฤตเศรษฐกิจที่ส่งผลให้เศรษฐกิจของอีกหลายประเทศล้มเหลว เช่น บราซิล อาร์เจนตินา

ในขณะที่โลกทั้งโลกยังคงไม่หายตระหนกตกใจเรื่องการโจมตีของผู้ก่อการร้ายเมื่อ 11 กันยายน 2001 เรื่องน่าตกใจพอ ๆ กันก็คือ สหรัฐอเมริกาทำสงครามเข้าบุกรุกอัฟกานิสถานและอิรักประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู บุช ถือหลักที่เรียกว่า “สงครามต่อต้านการก่อการร้าย” โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อต้านประเทศที่เขาเรียกว่าเป็นแกนแกนของความชั่วร้าย อิรัก อิหร่าน และเกาหลีเหนือ และรองลงมาคือ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ไทย และฟิลิปปินส์ มีการออกกฎหมายว่าด้วย “ความมั่นคงของชาติ” และเพิ่มเติมด้วยกฎหมายเกี่ยวกับการต่อต้านการก่อการร้ายหลายฉบับ กฎหมายเหล่านี้ได้ถูกผลักดันให้ใช้ไปทั่วทุกแห่งหน

ทางด้านบวก เราได้เห็นความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทางเทคโนโลยี ซึ่งก่อให้เกิดการทำงานร่วมกันในหลายรูปแบบ ยังมีขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่เข้มแข็งของบางสาขาและหลายสาขาที่รวมตัวกัน ผลักดันให้เกิดความก้าวหน้าในเรื่องสิทธิและความต้องการของประชาชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ถูกละเลยอยู่ชายขอบมาก ๆ มีการรวมตัวกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวในการเคลื่อนไหวระดับนานาชาติ ได้มีผู้นำพันธุ์ใหม่เกิดขึ้นจากขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมนี้ พวกเขาได้เริ่มเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองระบบเลือกตั้งแบบรัฐสภา

ภายใต้บริบทของการเมือง สังคมและเศรษฐกิจของยุคนี้ หนังสือเล่มนี้จะประมวลเป็นหลักการและความคิดเพื่อให้เห็นความเป็นจริงในเวทีการเมืองของประเทศที่ยึดติดอยู่กับระบบเลือกตั้งพลเมืองมีโอกาสที่จะได้เป็นตัวแทนของคนอื่น หรือไม่ก็คนอื่นเป็นตัวแทนของตน ในกลุ่มผู้หญิงก็เช่นกัน ผู้หญิงจะสมัครเข้ารับเลือกตั้งจะมียุทธศาสตร์อย่างไร จึงจะทำให้มีโอกาสสูงสุดที่จะได้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งและได้ชัยชนะ อะไรคือพลังผลักดันให้ผู้หญิงเข้าสู่อการเมือง อะไรคือพลังขัดขวางกีดกันทำให้เกิดความท้าทายต่อตำแหน่งแห่งที่ของผู้หญิงในการเมือง มีคำถามหลัก ๆ หลายคำถามที่จำเป็นต้องหาคำตอบเพื่อที่จะได้เตรียมผู้หญิงให้เข้าสู่อการเมืองมากขึ้นในอนาคต ซึ่งมันเป็นเรื่องสำคัญเป็นพิเศษหากจะต้องการให้ผู้หญิงมีจำนวนมากพอในองค์กรต่างๆ ในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการออกกฎหมายของรัฐบาลคือ พื้นที่ที่จำเป็นที่จะต้องมีความรู้จำนวนมากพอ

จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้คือการเปรียบเทียบ รวบรวมและเรียบเรียงข้อมูลเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ที่ใช้โดยผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้ง ในการเลือกตั้งที่เกิดขึ้นหลายครั้งในประเทศต่าง ๆ ทั่วภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ตั้งแต่ปลายทศวรรษที่ 1990 วัตถุประสงค์มีอยู่ 4 ประการ

1. เพื่อชี้ให้เห็นถึงปัจจัยที่เป็นพลังกีดขวางทำให้ยากแก่การที่ผู้หญิงจะได้ชัยชนะในการเลือกตั้ง และทำให้การทำงานในตำแหน่งในรัฐสภาและตำแหน่งอื่น ๆ ที่มีที่มาจากการเลือกตั้งไม่เกิดประสิทธิผล และชี้ให้เห็นถึงพลังที่ช่วยผลักดัน
2. เพื่อบ่งชี้ให้เห็นประเด็นและประเด็นยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ที่ผู้หญิงซึ่งสมัครเข้ารับเลือกตั้งใช้เพื่อจะได้รับชัยชนะหรือบรรลุวัตถุประสงค์ในการเลือกตั้ง

3. เพื่อประเมินว่าผู้หญิงที่ทำงานในด้านนี้ได้มีความก้าวหน้าในวัตถุประสงค์และหลักการที่ขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงได้วางไว้อย่างไร ในขณะที่พวกเธออยู่ในรัฐสภาและในตำแหน่งที่ได้รับเลือกตั้งอื่น ๆ และ
4. เพื่อที่จะเรียนรู้บทเรียนจากการที่ผู้หญิงได้เข้าสู่อการเลือกตั้ง และทำงานในวงการรัฐบาล และใช้มันให้เป็นประโยชน์ในการนำทางสำหรับการทำงานในอนาคต เพื่อให้กระบวนการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงเข้มแข็ง

การที่จะทำเช่นนั้น ประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย-แปซิฟิกได้ถูกเลือกเป็นกรณีศึกษาเพื่อทำการวิเคราะห์ประเทศเหล่านี้มี ฟิจิ อินเดีย เกาหลี ศรีลังกา มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ ประเทศต่าง ๆ นี้ครอบคลุมพื้นที่ทั้งเหนือจรดใต้ ตะวันออกจรดตะวันตกของภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก บางประเทศเป็นประเทศที่มีคนหลายชาติพันธุ์ (มาเลเซีย อินเดีย และฟิจิ) ในขณะที่บางประเทศอาจจะเป็นคนชาติพันธุ์เดียวกัน (เกาหลีใต้) บางประเทศมีระบบรัฐสภาแบบเลือกตั้งมาแต่เนิ่นมาแต่เดิมแล้ว ในขณะที่บางประเทศกำลังใช้ระบบประธานาธิบดี

เส้นทางสร้างสรรค์

การศึกษานี้วางอยู่บนพื้นฐานของวิธีการวิเคราะห์แบบสามสาย (three-pronged) นั่นคือการประเมินบริบท (contextual assessment) การวิเคราะห์เชิงบรรยาย (descriptive analysis) และการวิเคราะห์เหตุผล (inferential analysis) การวิเคราะห์บริบทเป็นการรวบรวมข้อมูลระดับมหภาค ซึ่งจะรวมมิติทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของประเทศที่ทำการตรวจสอบ มีการทบทวนวรรณกรรมเบื้องต้นจากงานศึกษาที่ได้ทำไว้โดยคนอื่น ๆ ในแต่ละประเทศที่เลือกทำการศึกษา นอกเหนือไปจากนั้นก็วิจัยได้ใช้แหล่งข้อมูลที่ได้รวบรวมไว้โดยสมาคมผู้หญิงกฎหมายและการพัฒนาแห่งเอเชียแปซิฟิก (APWLD) เช่น ข่าวสารใน “Collation of Laws” (2001-2002) รายงานเรื่อง “Sharing Experiences in Central Asia” (2002) รายงานเรื่อง “National Colloquium” (2003) และ “Women and Globalisation” โดย Titi Soentoro (2004) ในการประเมิน เรื่องที่ได้กล่าวถึงมีอุปสรรคและการท้าทาย ระบบการเมือง ปัจจัยทางศาสนาและชนชั้น ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ที่เป็นประเด็นเฉพาะท้องถิ่น

การวิเคราะห์เชิงบรรยายมุ่งเน้นไปในสองด้าน ด้านที่หนึ่งคือ ภูมิหลังของบุคคลที่อยู่ภายใต้การศึกษา ข้อมูลภูมิหลังที่ละเอียดเกี่ยวกับการศึกษา การเข้าไปเกี่ยวข้องกับขบวนการเคลื่อนไหวที่นำเธอเข้าไปเกี่ยวข้องอย่างเข้มข้นในการแย่งอำนาจทางการเมือง ด้านที่สองผู้เขียนทุกคนถูกขอให้เขียนเกี่ยวกับพื้นภูมิทางการเมืองของแต่ละประเทศ การทำเช่นนั้นทำให้การวิเคราะห์ภายใต้บริบทของแต่ละกรณีศึกษาจะทำได้ดีขึ้น

วิธีสุดท้าย การวิเคราะห์เหตุผล วิธีนี้ประกอบไปด้วยการจัดทำเอกสารเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ที่ผู้หญิงใช้เพื่อขับเคลื่อนขบวนการผู้หญิงไปข้างหน้าหรือยุทธศาสตร์ที่ทางขบวนการเคลื่อนไหวผู้หญิงได้ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้หญิง การวิเคราะห์ได้มองถึงทัศนคติของผู้หญิงที่มีต่อยุทธศาสตร์ที่ใช้ ตลอดจนอุปสรรคที่เธอได้เผชิญนอกเหนือไปจากนี้มีความจำเป็นที่จะต้องมองถึงปัจจัยที่ช่วยทำให้การต่อรองเพื่อตำแหน่งแห่งที่ในเวทีการเมืองของเธอดีขึ้น

วิธีวิจัยแบบสามสายขึ้นอยู่กับทางเลือกผู้ที่จะถูกศึกษาที่เหมาะสม มันสำคัญมากที่ผู้ศึกษาจะต้องเลือกตัวผู้ที่จะถูกศึกษาและผู้ที่จะให้ข้อมูลที่เหมาะสม เพื่อที่จะทำให้เกิดการพูดคุยถกเถียงกันในทางลึก ดังนั้นจึงสำคัญยิ่งที่ผู้หญิงที่จะเป็นผู้ถูกศึกษาจะต้องเป็นผู้ที่เคยผ่านกระบวนการเลือกตั้งและ/หรือมีความเกี่ยวเนื่องกับขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง หรือกลุ่มผู้หญิง

- เป็นผู้หญิงที่เคยได้รับชัยชนะหรือแพ้ในการเลือกตั้งระดับรัฐเป็นอย่างต่ำ
- เป็นพันธมิตรกับขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงและองค์กรผู้หญิง
- เป็นผู้ที่ทำตามวัตถุประสงค์ของผู้หญิงและ/หรือเป็นผู้ที่มีส่วนทำให้ไปสู่วัตถุประสงค์
- ผู้ศึกษาแต่ละคนยังได้ศึกษาในรายละเอียดลงไปอีกว่า ผู้ที่ตนเองศึกษานั้นได้เป็นหรือทำสิ่งต่อไปนี้
- มีประสิทธิผลในรัฐสภา มีพันธมิตรที่มีเทคนิคชั้นเชิง มีการใช้สื่อหนังสือพิมพ์สื่อและสื่ออื่น ๆ ใช้ความสัมพันธ์ทางครอบครัว และมีความสัมพันธ์กับพรรคการเมือง
- มีการใช้ประโยชน์ของกลไกการเมืองและการจัดการการเงิน และ
- มีการพัฒนายุทธศาสตร์โดยใช้ความสามารถเฉพาะตัวรักษาความเป็นผู้นำทางการเมืองในพรรคของเธอ

ข้อมูลที่ได้ชุดกันออกมาเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ ซึ่งหมายความว่าผู้ศึกษาได้รวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่าผู้ศึกษาจะได้ครอบคลุมถึงข้อมูลอื่นที่คล้ายคลึงกันแบบสอบถามแบบเปิดท้ายได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทาง ในบางกรณีศึกษา ผู้ศึกษาได้สังเกตการณ์ดูกิจกรรมต่าง ๆ ของผู้ถูกศึกษาอยู่ห่าง ๆ ประเทศ 6 ประเทศได้ถูกเลือกเพื่อการศึกษา มี ฟิจิ อินเดีย ศรีลังกา มาเลเซีย เกาหลีใต้ และฟิลิปปินส์ ต่อไปนี้คือ บทบรรยายสรุปจุดมุ่งเน้นของแต่ละประเทศ

ฟิจิ

กรณีศึกษานี้กล่าวถึงยุทธศาสตร์ที่ อาดิ เอมา ทาจิกากิเบา (Adi Ema Tagicakibau) ใช้ในอาชีพนักการเมืองของเธอในฟิจิ การศึกษาได้รายงานถึงภูมิหลังและวิเคราะห์ถึงชีวิตและการศึกษาของเธอ ตลอดจนไปถึงการที่เอมาได้ก้าวเข้าสู่ขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิสตรีและเหตุผลที่เธอเข้าสู่การเมือง เมื่อเธอเข้ามาอยู่ในวงการเมืองแล้ว การศึกษาได้ตรวจสอบ ถึงยุทธศาสตร์ที่ใช้ในการเลือกตั้งของเธอ และดูว่าเธอได้รับการช่วยเหลือจากขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงในฟิจิอย่างไร

การวิจัยนี้มีการสัมภาษณ์เธอ 7 ครั้งด้วยกัน แต่ละครั้งกินเวลา 1 ชั่วโมง เพิ่มเติมด้วยการสัมภาษณ์ จินา ฮอง ลี (Gina Houn Lee) ผู้ประสานงานของขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิผู้หญิงฟิจิ (Fiji Women's Rights Movement) ในขณะที่เอมาอยู่ในตำแหน่ง ดร.โคคานาซิกา (Cokanasiga) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข และเป็นสมาชิกคนหนึ่งของพรรคสมาคมชาวฟิจิ (Fijian Association Party) ก็ได้ถูกสัมภาษณ์ด้วยรายงานและเอกสารต่าง ๆ ได้รับการพิจารณาและวิเคราะห์ รวมไปถึงข้อต่าง ๆ ในช่วงที่เอมาดำรงตำแหน่งอยู่ ความยุ่งยากในการที่จะดึงการสรุปเป็นหลักการกว้าง ๆ เพื่อใช้ทั่วไปในกรณีประสบการณ์ของเอมาอยู่ที่ว่า ประสบการณ์ของผู้หญิงฟิจิขึ้นอยู่กับความแตกต่างทางชาติพันธุ์ และชนชั้นของพวกเขา

อินเดีย

ผู้ที่ถูกเลือกเพื่อการศึกษาของเราคือ บาลาบาราธี (Balabharathy) ก่อนหน้านี้ผู้คนรู้จักเธอในนาม นากาลักษมี (Nagalakshmi) ขณะนี้เธอเป็นสมาชิกของสภานิติบัญญัติของรัฐทมิฬนาฑู เธอเข้าแข่งขันในการเลือกตั้งสภานิติบัญญัติแห่งรัฐสองครั้ง ครั้งแรกไม่ประสบผลสำเร็จ เธอชนะได้ที่นั่งในสภาด้วยความพยายามในครั้งที่สอง ประสบการณ์ในการเข้าไปมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งช่วยให้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเข้าไปมีส่วนร่วม โดยทั่ว ๆ ไปในกระบวนการเลือกตั้ง คล้าย ๆ กับผู้วิจัยกรณีฟิจิ การสัมภาษณ์อย่างเข้มข้นและข้อมูลทฤษฎีภูมิได้ถูกใช้ในการล้วงลึกลงไปถึงยุทธศาสตร์ที่ผู้เข้าสมัครรับเลือกตั้งได้ใช้

เกาหลี

ในกรณีของเกาหลี (ใต้) จุดสนใจมุ่งตรงไปที่ว่า ผู้หญิงกลายมาเป็นนักการเมืองอาชีพได้อย่างไร เป็นกรณีศึกษา คิม ฮเยน มิ (Kim Hyen Mi, อายุ 44 ปี) เข้าสมัครรับเลือกตั้งชิงตำแหน่ง กรรมการกลางของพรรคยูริ (Central Committee of the Uri party) คิม ฮเยน มิ เป็นนักการเมือง อาชีพ ที่เป็นผู้หญิงที่จบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยคนแรกที่ได้เป็นผู้บริหารพรรค เธอได้กลาย มาเป็นผู้แทนราษฎรจากการที่เป็นตัวแทนตามสัดส่วน หลังจากทำงานให้พรรคอย่างแข็งขัน มาเป็นเวลา 18 ปี ก่อนที่เธอจะได้ชัยชนะในระบบการเมืองแบบเลือกตั้ง เธอได้เคยวางแผน การหาเสียงเลือกตั้งสำหรับคนอื่น ๆ เธอได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนแบบสัดส่วนตามระบบของพรรค แม้ว่ามันจะเป็นการเลือกตั้งภายในพรรค กระบวนการนี้มีความหมายต่อเธอมาก มันทำให้เกิด โอกาสการประเมินการทำงาน 18 ปีในวงการเมืองหลัก และสะท้อนภาพตัวตนที่เธอเป็นอยู่ และการมีส่วนร่วม ในประวัติศาสตร์การเมืองของเกาหลี นี่คือการสัมภาษณ์ คิม ฮเยน มิ ผู้เกี่ยวข้อง เว็บเพจของ คิม และรายงานของหนังสือพิมพ์ที่แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงเกาหลีได้คนหนึ่ง ได้กลายมาเป็นนักการเมือง และเป็นสมาชิกของคณะกรรมการกลางของพรรคการเมือง ได้อย่างไร

คีร์กีซสถาน

กรณีของคีร์กีซสถาน ทอคโตคาน บอรอมแบวา (Toktokan Borombaeva) คือจุดสนใจ ในการวิจัยได้ใช้วิธีการต่อไปนี้ คือการวิเคราะห์บริบท (contextual assessment) รวมถึงมิติ ทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของคีร์กีซสถาน การทบทวนกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ การเลือกตั้งและกระบวนการทางการเมือง รวมทั้งปัจจัยทางสังคมที่มีผลกระทบต่อการเข้าไปมี ส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองของคีร์กีซสถานก็เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

การวิเคราะห์แบบบรรยาย (descriptive analysis) ได้วิเคราะห์ถึงภูมิหลังของทอคโตคาน ซึ่งพุ่งความสนใจไปที่การเข้าไปทำกิจกรรมการเมือง และการมีความสัมพันธ์กับขบวนการ เคลื่อนไหวของผู้หญิง ทำให้ก้าวขึ้นไปในวงการแย่งชิงอำนาจทางการเมือง การวิเคราะห์เหตุผล (inferential analysis) วิเคราะห์ไปถึงยุทธศาสตร์ที่ทอคโตคานใช้ระหว่างการเลือกตั้ง และในการ ที่ทำให้เกิดความก้าวหน้าในหลักการของขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงในระยะเวลาของการหาเสียง การวิเคราะห์รวมถึงทักษะของเธอที่มีต่อยุทธศาสตร์ที่ใช้ ปัญหา ความยุ่งยากและอุปสรรคที่ได้เผชิญ ให้ความสนใจต่อปัจจัยต่าง ๆ ที่ช่วยให้เธอมีอำนาจต่อรองเพื่อตำแหน่งแห่งที่ในเวทีการเมือง

ในการวิจัย เครื่องมือต่อไปนี้ได้ถูกใช้คือ การสัมภาษณ์ทอโคไตคนมากมายหลายครั้งสัมภาษณ์สมาชิกผู้ทำกิจกรรมขององค์กรเอกชนหญิง สมาชิกพรรคการเมือง และสมาชิกรัฐสภา มีการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ แบบสอบถาม ค้นเอกสารประวัติศาสตร์การรวบรวมและวิเคราะห์วรรณกรรมปฐมภูมิและทุติยภูมิ และวิเคราะห์ถึงวัสดุที่ใช้ในการหาเสียง

มาเลเซีย

ไซตุน คาชิม (รู้จักกันดีในนามโทนิ) คือจุดสนใจในกรณีศึกษาของมาเลเซีย ในการที่จะวิเคราะห์และวิจัยประสบการณ์ของไซตุนในบริบทที่กำลังอภิปรายกันในขณะนั้น ได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยสามวิธีด้วยกัน วิธีแรกเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งที่ขาดไม่ได้คือการค้นคว้าในห้องสมุดเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับภาพของการเลือกตั้งของมาเลเซียในวงกว้าง เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของผู้หญิงและพลวัตในเรื่องเพศภาวะที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานี้ การค้นคว้าในห้องสมุดส่วนใหญ่ได้ใช้ห้องสมุดส่วนตัวทั้งของผู้วิจัยและของบุคคลที่ถูกสัมภาษณ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้องสมุดของไซตุน และของไซรา ซามีมี มีการค้นคว้าจากหนังสือพิมพ์เก่า และอินเทอร์เน็ต วิธีที่สองคือการสัมภาษณ์ที่ไซตุน ยินยอมให้ทำหลายครั้ง เป็นการสัมภาษณ์ที่ยาวนานและเหน็ดเหนื่อย ซาลิฮา (Salihah ผู้วิจัย) และไซตุน ได้จัดการเบียดใช้ตารางเวลางานที่ยุ่งเหยิงของไซตุน เพื่อการสัมภาษณ์ถึงสามครั้ง ซึ่งแต่ละครั้งก็กินเวลาประมาณสามถึงสี่ชั่วโมง

ในแต่ละครั้งของการสัมภาษณ์ทั้งคู่ได้อ่านแนวทางที่ทางบรรณาธิการหนังสือนี้วางไว้แยกแยะรายละเอียดความคิดของไซตุน การปฏิบัติการ และบทเรียนที่ได้รับ ในขณะเดียวกันก็ยังคงรักษาวิธีการวิเคราะห์ประสบการณ์ของเธอในฐานะที่เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งคนหนึ่ง การที่ไซตุนเป็นคนที่แสดงความคิดเห็นได้ชัดเจนและกะทัดรัดทำให้ช่วยงานวิจัยได้มาก บทความของเธอเกี่ยวกับเรื่องเดียวกันนี้ในปี 2004 ที่เสนอที่กรุงจาการ์ตา อินโดนีเซียก็เป็นเช่นนั้น ที่จริงแล้วไซตุนได้อ้างอิงถึงบทความบทนั้นของเธอตลอดเท่ากับว่าความจริงแล้วเธอได้ตอบคำถามของการวิจัยเกือบหมด วิธีที่สามการสัมภาษณ์ไซรา (Saira) ช่วงสั้น แต่เป็นไปในทางลึก เธอเป็นบุคคลผู้มีบทบาทสำคัญต่อการเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งของไซตุน เป็นทั้งผู้จัดการในการหาเสียงและเป็นผู้นำการเคลื่อนไหวของ Women Candidacy Initiative (WCI) ซึ่งเป็นกลไกหลักในการหาเสียงให้ไซตุน ความสำเร็จในการสัมภาษณ์ขึ้นอยู่กับอย่างมากกับความเข้าใจโครงการนี้อย่างลึกซึ้งและตรงจุด (งานเขียนได้ประสบความสำเร็จและเสร็จสมบูรณ์ ระหว่างที่ผู้เขียนทำการสอนและทำหน้าที่อื่น ๆ ที่ “โครงการรัฐศาสตร์” มหาวิทยาลัยเคบางซาน มาเลเซีย ที่ซึ่งผู้เขียนเป็นรองศาสตราจารย์ประจำอยู่)

ฟิลิปปินส์

ลิซ่า ลาร์โกซา-มาซา (Liza Largoza-Maza) ในฐานะที่เป็นประธานและเป็นตัวแทนอันดับหนึ่ง ของพรรคผู้หญิงของกาเบรียลา (Gabriela Women's Party – GWS) เธอมีตำแหน่งเป็น ตัวแทนของพรรคในสภานิติบัญญัติของประเทศฟิลิปปินส์ GWS เป็นพรรคผู้หญิงล้วนเพียง พรรคเดียวในจำนวนสามพรรคด้วยกัน ที่ได้ชัยชนะในการเลือกตั้งปี 2004 ลิซายังเป็นรอง ประธานขององค์กรกาเบรียลา (GABRIELA) ซึ่งเป็นองค์กรรวมระดับชาติขององค์กรผู้หญิง ทั้งหมดในฟิลิปปินส์ ซึ่งประกอบไปด้วย กรรมการและชานาหญิงคนพื้นเมืองดั้งเดิม คนจน ในเมืองและผู้หญิงที่ประกอบอาชีพเฉพาะทาง ลิซ่าได้ทำเป็นตัวอย่างให้เห็นถึงการเป็นผู้นำ ทั้งในขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง และผู้นำในการเมืองแบบรัฐสภา เธอคือหัวข้อ ของการศึกษานี้

จากการที่เธอได้เข้าไปเกี่ยวข้องอย่างกว้างขวางในการเมืองแบบเลือกตั้งในปี 2001 และ 2004 ทำให้เห็นและเข้าใจอย่างลึกซึ้งในยุทธศาสตร์ที่บุคคลสามารถจะนำมาใช้เป็นประโยชน์ในการเลือกตั้ง ผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อมูลต่าง ๆ ที่มีอยู่เกี่ยวกับลิซ่าพรรคผู้หญิงของกาเบรียลา องค์กรกาเบรียลา เกี่ยวกับการเมืองฟิลิปปินส์และการใช้ความพยายามต่อสู้ในการเลือกตั้ง ข้อมูลที่ทบทวนตรวจสอบ มีหนังสือ วารสาร บทความ และข้อมูลจากเว็บไซต์ ผู้วิจัยยังได้ตรวจสอบวัสดุที่ใช้ในการหาเสียง และเอกสารที่ไม่ได้มีการตีพิมพ์ของพรรคผู้หญิงของกาเบรียลา นอกจากหัวข้อสำคัญ ๆ แล้ว ผู้วิจัยได้เจาะจงสัมภาษณ์ ลิซ่าและผู้นำคนอื่น ๆ ของขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง ผู้นำของ GWS การสัมภาษณ์อยู่บนพื้นฐานของความรู้เกี่ยวกับลิซ่า ขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง และความรู้ เกี่ยวกับพันธุมิทางเศรษฐกิจและการเมืองของประเทศ หลังจากการทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยได้ ประมวลคำถามที่จะถาม ซึ่งอิงอยู่กับวัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย และความเป็นตัวตน โดยเฉพาะของแต่ละบุคคลที่ถูกสัมภาษณ์

หัวข้อเรื่องลิซ่า จะแสดงให้เห็นถึงปฏิกริยาร่วมกันของความเป็นผู้นำเฉพาะตัว ศักยภาพ ของพรรคการเมืองผู้หญิงล้วน พลวัตในการเคลื่อนไหวของกลุ่มผู้หญิงและประชาชนทั่วไป ในฟิลิปปินส์ ทุกฝ่ายต่อสู้เพื่อสิทธิของพวกเขา ได้มีการสรุปประเด็นทั้งเรื่องผู้หญิงและเรื่อง ของพลเมืองทั่วไป และผลักดันให้มีความก้าวหน้าในวัตถุประสงค์ที่วางไว้

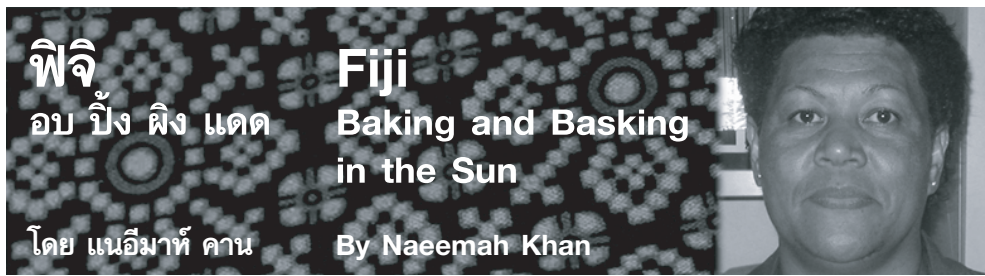

การต่อสู้สุสกา

ผู้หญิงได้มีส่วนร่วมในการเมืองเสมอมา ไม่ว่าจะเป็นในระบบที่มีการเลือกตั้งหรือไม่ก็ตาม ในระบบเลือกตั้ง ผู้หญิงต้องเผชิญกับอุปสรรคและการท้าทายมากมาย ในด้านหนึ่งอุปสรรคทำให้เกิดความหงุดหงิด ความโกรธ ขมขื่น ในขณะที่อีกด้านหนึ่งความท้าทายทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ เสริมสร้างบุคลิกภาพ และค้นพบศักยภาพที่ซ่อนเร้นอยู่ มันเป็นเรื่องสำคัญมากที่ผู้หญิงจะต้องเรียนรู้จากผู้หญิงคนอื่น ๆ เพื่อที่จะปกป้องเชิดชูประเด็นผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชาติ ดังนั้นจากการทุ่มเทแรงกายอย่างหนัก เราจึงมีความหวังว่าจะได้เป็นตัวแทนนั่งในสภาระดับสูงกันมากขึ้น

กรณีศึกษาทั้งหกกรณีที่ได้ฉายภาพให้เห็นในหนังสือเล่มนี้ ไม่อาจจะที่จะนำไปเป็นหลักใช้ทั่วไปในเรื่องยุทธศาสตร์เข้าสู่การมีส่วนร่วมทางการเมือง มันไม่อาจจะนำไปประมวลเป็นวิธีการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองวิธีเดียวที่ใช้กันทั่วไปทั้งภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกได้ อย่างไรก็ตามมันจะทำให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงความท้าทายและอุปสรรคต่าง ๆ ที่ผู้หญิงเผชิญ และจำเป็นจะต้องเอาชนะภายใต้ระบบการเลือกตั้งที่ต่างกัน ด้วยการมีความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้อย่างลึกซึ้งที่จะทำให้มีการพัฒนายุทธศาสตร์ที่ดีกว่าขึ้นมา เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของแต่ละท้องถิ่นในอนาคต

กรณีศึกษา อาดิ เอมมา ทาจิกาคิบา (Adi Ema Tagicakibau)

บทนำ

กรณีศึกษานี้ กล่าวถึงยุทธศาสตร์ที่ อาดิ เอมมา ทาจิกาคิบา (Adi Ema Tagicakibau) ใช้ในอาชีพทางการเมืองของเธอในฟิจิ การศึกษาได้รายงานถึงภูมิหลัง รวมทั้งวิเคราะห์ถึงชีวิตและการศึกษาของเธอ การศึกษานี้ยังได้วิเคราะห์การเข้าสู่ขบวนการเคลื่อนไหว เพื่อสิทธิของผู้หญิงในฟิจิ ของเอมมาและเหตุผลที่เธอเข้าสู่การเมือง ตรวจสอบยุทธศาสตร์ในการเลือกตั้งของเธอ และดูว่าเธอได้รับการช่วยเหลือจากขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงในฟิจิอย่างไร

เอมมาประสบความสำเร็จในอาชีพการเมือง แต่ในที่สุดแล้วมันล้มเหลวเพราะเกิดรัฐประหารที่ไม่ประสบความสำเร็จในเดือนพฤษภาคมปี 2000 นำโดย จอร์จ สเปกท์ (George Speight) นักธุรกิจ กรุงซวา อย่างไรก็ตาม สเปกท์ก็ได้ปลดรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งในระบบประชาธิปไตย ซึ่งเอมมาเป็นรัฐมนตรีอยู่อย่างผิดกฎหมาย และก่อให้เกิดความตึงเครียดทางการเมืองกินเวลาอยู่เกือบสองเดือน ก่อนที่เขาจะถูกจับและถูกจำคุกตลอดชีวิต

อาชีพทางการเมืองของเอมมา “ติดปีกบิน” เมื่อเธอได้รับเลือกเข้าสู่การรัฐบาลในปี 1999 ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีช่วยในสำนักนายกรัฐมนตรี ถึงแม้ว่าการเกิดรัฐประหารเดือนพฤษภาคม 1999 จะทำให้การอยู่ในตำแหน่งต้องยุติลงอย่างไม่ถูกต้องตามกฎหมายก็ตาม ยุทธศาสตร์และความสำเร็จในหลายสิ่งหลายอย่างที่ได้รับ ได้ให้บทเรียนอันมีค่าและเป็นแรงบันดาลใจให้แก่การเมืองหญิงของฟิจิ บทสรุปอย่างกว้าง ๆ ในกรณีประสบการณ์ของเอมมา สำหรับผู้หญิงฟิจิ มันเป็นความท้าทายอย่างหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะว่าการท้าทายต่าง ๆ ที่ผู้หญิงทั้งหลายเผชิญอยู่ต่างกันไปตามความแตกต่างทางชาติพันธุ์ และ/หรือ ความแตกต่างในสังคมเศรษฐกิจต้นกำเนิด

สังคมฟิจิประกอบไปด้วยคนหลายเชื้อชาติ ไม่มีความกลมเกลียวกัน นักการเมืองในอดีตและปัจจุบันได้แสวงหาผลประโยชน์บนความแตกต่างในเชื้อชาติเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพการเมืองของตน ผลก็คือทำให้นักการเมืองหญิงผู้มีความกระตือรือร้นที่มีภูมิหลังต่างชาติดันทุกัน จะต้องเผชิญกับความท้าทายที่แตกต่างไปจากเอมมา นี่ไม่ใช่การนำออกนอกกลุ่มทางจากเรื่องความสำเร็จของเอมมา ที่ว่ามานี้เพราะเพื่อที่จะให้เป็นที่แน่ใจว่าความท้าทายที่ผู้หญิงจากต่างชาติดันทุกันจะได้รับจะได้ไม่ไปลดความมั่นใจลงเพราะว่าพวกเธอมาจากภูมิหลังที่แตกต่างซับซ้อนอย่างไม่มีที่อื่นเหมือน

บริบททางการเมืองของฟิจิ

ฟิจิได้รับมรดก “ระบบเวสต์มินสเตอร์ (Westminster)” หรือระบบรัฐบาลที่มีตัวแทนมาตั้งแต่ยุคอาณานิคม และยังคงใช้อยู่หลังการเป็นเอกราชแล้ว รัฐบาลฟิจิแบ่งเป็นรัฐบาลกลาง ซึ่งถือว่า “สูงสุด” และรัฐบาลท้องถิ่นซึ่งถูกควบคุมโดยกฎหมายรัฐสภา (Acts of Parliament) ในการทำหน้าที่บริหารตามจุดมุ่งหมาย

รัฐสภาของฟิจิคือ คณะผู้ออกกฎหมายสูงสุดหรือที่ประชุมของรัฐบาลกลาง สภาผู้แทนประกอบไปด้วยสมาชิกผู้แทนที่ถูกเลือกตั้งมา และสมาชิกสภาสูงที่ประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากการแต่งตั้ง¹

รัฐบาลท้องถิ่นมีสองประเภท คือชนบทและในเมือง ในเขตเมืองมีรัฐบาลระดับนคร ระดับเมือง และท้องถิ่น ตั้งแต่ปี 1997 รัฐบาลท้องถิ่นประกอบไปด้วยสมาชิกได้รับเลือกในท้องถิ่น พรรคการเมืองของพวกเขาเป็นผู้เสนอชื่อ รัฐบาลท้องถิ่นมีหน้าที่ในการบริหารงานที่กว้างขวาง อำนาจและหน้าที่ได้ถูกกำหนดโดยกฎหมายรัฐสภา รัฐบาลท้องถิ่นจะกระทำการใด ๆ นอกเหนือไปจากอำนาจที่กำหนดไว้ไม่ได้

ในเขตชนบท มีการบริหารงานสองประเภทอยู่บนพื้นฐานชาติพันธุ์ ชนชาวพื้นเมืองฟิจิถูกบริหารผ่านทาง หมู่บ้าน (village) อำเภอ (tikina = district) และคณะกรรมการจังหวัด และหน่วยบริหารงานสูงสุด คือ คณะกรรมการใหญ่ของหัวหน้าเผ่า (Great Council of Chiefs) ชาวฟิจิเชื้อสายอินเดีย (Indo-Fijian) ใช้การบริหารผ่านทางคณะกรรมการที่ปรึกษา²

¹ Vakatale Taufu. “Role of women political leaders in promoting the status of women”. ใน Proceedings of the Seminar on the Participation of Women in Politics as an Aspect of Human Resources Development. 18-20 พฤศจิกายน, 1992, 59-66

² เฟิงอ้าง

บริบททางกฎหมายของระบบการเมืองฟิจิ

ประชาชนผู้ได้รับเลือกตั้งเข้าสู่ระบบการเมืองของฟิจิ ถูกควบคุมโดยกฎหมายรวมหลายฉบับ อันมี

1. รัฐธรรมนูญปี 1997
2. กฎหมายว่าด้วยระบบการเลือกตั้ง (The Electoral system)
3. กฎหมายของสภาใหญ่ของหัวหน้าเผ่า (The Great Council of Chiefs)

รัฐธรรมนูญ

ไม่ได้มีการกล่าวเฉพาะเจาะจงถึงการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการเมืองและการเลือกตั้งในรัฐธรรมนูญ

รัฐธรรมนูญกำหนดว่า:

บุคคลจะมีคุณสมบัติที่จะถูกเสนอชื่อเพื่อการเลือกตั้งได้ ถ้าเขาหรือเธอไม่เป็น:

1. ผู้ไม่ลงทะเบียนเป็นผู้ออกเสียงเลือกตั้ง
2. ผู้อยู่ในระหว่างการถูกตัดสินคดีล้มละลาย หรือ
3. มีผลประโยชน์ในข้อตกลงหรือสัญญาที่ทำกับรัฐบาลหรือหน่วยงานรัฐบาล³

ระบบเลือกตั้ง

รัฐธรรมนูญปี 1977 มีผลกระทบต่อการบวนการเลือกตั้งโดยหลัก ๆ แล้ว ผ่านทางข้อกำหนดดังต่อไปนี้

1. ข้อห้ามทางชาติพันธุ์เกี่ยวกับผู้มีสิทธิเลือกตั้งและผู้สมัครรับเลือกตั้งในกระบวนการเลือกตั้ง สมาชิกผู้แทนราษฎร ซึ่งมี 71 ที่นั่ง 46 คน ถูกเลือกโดยหลักของการสงวนไว้ให้ชุมชนคือ 23 คน แข่งขันจากผู้สมัครชาวฟิจิ 23 คน เลือกจากคนฟิจิเชื้อสายอินเดีย 3 คน ถูกเลือกโดยผู้มีสิทธิออกเสียงทั่วไป และอีก 1 เสียงเลือกโดยคณะกรรมการโรตูมา (Rotuma) สำหรับที่นั่งดังกล่าว ทั้งผู้สมัครรับเลือกตั้งและผู้ออกเสียงเลือกตั้งอยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกัน จำนวนที่นั่งที่เหลือเปิดให้เป็นประเภททั่วไปไม่มีข้อห้ามใด ๆ ทางชาติพันธุ์ ทั้งผู้สมัครรับเลือกตั้งและผู้ออกเสียงเลือกตั้ง

³ Government of Fiji. *Constitution of the Republic of the Fiji Islands*. 1998 หน้า 41.

2. ตั้งแต่ปี 1999 ฟิจิได้ใช้ระบบเลือกตั้งแบบเสียงข้างมากหรือทางเลือก⁴ ระบบนี้ได้เข้าแทนที่ระบบเก่าที่เพียงได้คะแนนมากกว่าผู้อื่น ที่ฟิจิได้รับมรดกสืบทอดมา⁵ ภาษาที่ใช้ในกฎหมายเลือกตั้งเป็นกลางเกี่ยวกับเพศภาวะ ไม่มีการกล่าวถึงโดยเฉพาะถึงข้อห้ามหรือข้อได้เปรียบใด ๆ สำหรับผู้หญิงที่เข้าสู่การเมือง หรือเข้าไปมีส่วนร่วมในการเลือกตั้ง

สภาใหญ่ของหัวหน้าเผ่า (The Great council of Chiefs-GCC)

สภาใหญ่ของหัวหน้าเผ่า (GCC) เป็นสถาบันชนเผ่าพื้นเมืองชาวฟิจิ ที่ประกอบด้วยหัวหน้าเผ่าทั้งหมดในฟิจิ จัดตั้งโดยคณะผู้บริหารอาณานิคมของอังกฤษและได้ถูกตราไว้ในรัฐธรรมนูญ ปี 1990 และ 1997 GCC เลือกประธานและรองประธานในระหว่างสมาชิกกันเอง⁶ มีผู้หญิงที่เป็นหัวหน้าเผ่าในฟิจิ อย่างไรก็ตามผู้หญิงเหล่านี้ก็เผชิญการกีดกันทางเพศเช่นกัน เพราะฟิจิมีวัฒนธรรมแบบชายเป็นใหญ่ที่แรง โดยปกติผู้หญิงจะได้ขึ้นเป็นหัวหน้าเผ่าก็ต่อเมื่อไม่มีผู้สืบทอดที่เป็นชาย (แม้ว่าจะมีข้อยกเว้นอยู่บ้าง)⁷

การมีส่วนร่วมของผู้หญิงทางการเมือง

ปกติสัดส่วนของผู้หญิงที่อยู่ในตำแหน่งผู้ตัดสินใจ มีต่ำกว่าสัดส่วนที่ควรจะเป็น มีร้อยละ 13 ในตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงมีอำนาจสั่งการ (CEOs) ในวงราชการ⁸ ร้อยละ 15 ของสมาชิกของคณะกรรมการร่างกฎหมาย ร้อยละ 17 ของสมาชิกฝ่ายนิติบัญญัติ เจ้าหน้าที่อาวุโส และผู้จัดการ⁹ สัดส่วนของผู้หญิงจะสูงมากในงานอาชีพที่ได้ค่าจ้างต่ำและในอาชีพที่เป็นมาตาม

⁴ ระบบเลือกตั้ง preferential หรือ alternative คือระบบที่หากผู้สมัครรับเลือกตั้งได้รับคะแนนเสียงเกินร้อยละ 50 ในรอบแรก ก็จะได้รับกาประกาศเป็นผู้ได้รับเลือกตั้งไปเลย แต่ถ้าไม่มีผู้สมัครรับเลือกตั้งคนไหนได้คะแนนส่วนใหญ่ในการเลือกตั้งครั้งแรก การออกเสียงเลือกตั้งจะถูกจัดแบ่งใหม่จนกระทั่งผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใดคนหนึ่งได้รับเสียงส่วนใหญ่ ระบบเลือกตั้งแบบ first-past-the-post คือผู้สมัครรับเลือกตั้งได้รับชัยชนะ เมื่อได้คะแนนเสียงมากกว่าคนอื่น ๆ

⁵ Lal, Brij, V, "A time to change: the Fiji general elections of 1999." In *Fiji Before the storm: elections and the politics of development*, 2000. หน้า 23.

⁶ Colowai, Asenca, "Fiji Islands Report". ใน *APWLD Women's Participation in Political Processes Task Force Collation of Laws on Women's Political Participation*, 2002, หน้า 26-51.

⁷ Vakatale ข้อ 11 อ้างแล้ว.

⁸ Fiji Bureau of Statistics. *Bureau of Statistics Statutory Bodies Gender and Race Analysis Fiji*. 2004.

⁹ _____. *Fiji Population Census Report*. 1996.

ประเพณีดั้งเดิม เช่น ครู และพยาบาล ผู้หญิงไม่ได้มีส่วนร่วมในทางการเมืองจนกระทั่ง หลังการปฏิวัติปี 1987 มียกเว้นอยู่ 2 กรณีคือ อาดิ โลซาลินี โดวี (Adi Losalini Dovi) เป็นผู้ควบคุมเสี่ยงฝ่ายรัฐบาลผสม และ ไอริน ไจ นารายาน (Irene Jai Narayan) ผู้ควบคุมเสี่ยงฝ่ายค้าน หลังการปฏิวัติ 1987 โอกาสเปิดมากขึ้นสำหรับผู้หญิง ผู้หญิงได้รับการเลื่อนชั้น ในระบบราชการ และในหน่วยงานการศึกษาด้านการเมืองที่ได้รับทุนจากผู้บริจาค ในระยะระหว่างนี้มีการอพยพอย่างมากมายของแรงงานมีฝีมือชาวฟิจิ เชื้อสายอินเดียนทั้งชายและหญิง¹⁰

การเลือกตั้ง ปี 1992 และ 1994 มีผู้หญิงจำนวนเล็กน้อยได้รับเลือกตั้งเข้าไปในคณะรัฐบาล ซึ่งก็ได้มีบทบาทสำคัญ ในปี 1999 ผู้หญิง 8 คนได้รับเลือก เป็นจำนวนมากที่สุดที่เคยมีมา¹¹ การเลือกตั้งปี 2001 จำนวนผู้หญิงสมัครเข้าแข่งขันมีมากที่สุด แต่มีเพียง 4 คนเท่านั้นที่ประสบความสำเร็จ ขณะนี้ไม่มีผู้หญิง 4 คนอยู่ในคณะรัฐบาล 2 คนมีตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการ อีก 2 คนเป็นรัฐมนตรีช่วย

กรณีศึกษา: อาดิ เอมมา ทาจิกาคิเมา (Adi Ema Tagicakibau)

ประวัติส่วนตัว

วัยเด็ก/การศึกษา

อาดิ เอมมา โกเลีย (Adi Ema Golea) เกิดเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 1958 ในโซโมโซโม ทาเวยูนิ (Somosomo Taveuni) เป็นลูกคนที่ 4 จากทั้งหมด 7 คน บิดาของเธอ ราตู วากามิโน โกเลีย (Ratu Vakamino Golea) เป็นครู และมารดาเป็นพยาบาล

พวกเขาอยู่ในหมู่บ้านโซโมโซโม (Somosomo) บนเกาะทาเวยูนิ (Taveuni) ที่นี่บิดาของเธอมีสวนมะพร้าว บิดาเธอมีพื้นภูมิลำเนาจากหัวหน้าเผ่า (chiefly background)¹² เป็นคริสต์ศาสนิกชนที่เคร่งครัด ทั้งครอบครัวเป็นสมาชิกโบสถ์เซเวนเดย์ แอดเวนติส และเอมมาโตขึ้นมา กับการให้คุณค่าแบบคริสเตียนที่เข้มแข็ง บิดาให้การสนับสนุนบุตรสาวทุกคนในการศึกษา

¹⁰ Reddy, Chandra, "Women in Politics in Fiji". ใน *Fiji Before the Storm: Elections and the politics of development*, 2000, หน้า 149-158.

¹¹ Colowai ข้อ 15 อ้างแล้ว.

¹² หมายความว่า ตามประเพณีดั้งเดิมในฟิจิ ผู้คุมอำนาจคือหัวหน้าเผ่าฟิจิแบ่งออกเป็นจังหวัด แต่ละจังหวัดมีกลุ่มผู้นำหรือหัวหน้าเผ่าของตนเองซึ่งเป็นคนในตระกูลใดตระกูลหนึ่ง ระบบนี้ยังอยู่ แม้ว่าจะมีการนำระบบประชาธิปไตยมีรัฐธรรมนูญเข้ามาใช้ในฟิจิ ปัจจุบันหัวหน้าเผ่าเหล่านี้ยังคงมีอำนาจและอิทธิพลอยู่ บุคคลที่อยู่ในตระกูลผู้นำเผ่า จะมีคำเรียกนำหน้าว่า Ratu สำหรับผู้ชาย และ Adi สำหรับผู้หญิง

เอมมาใช้ชีวิตวัยเด็กของเธอในหมู่บ้าน เข้าเรียนโรงเรียนท้องถิ่นในโซโมโซโม ศาสนาประจำครอบครัวแยกพวกเขาจากชาวบ้านคนอื่น มีกิจกรรมหลายอย่างที่พวกเขาไม่สามารถเข้าร่วมได้เนื่องจากขัดกับความเชื่อทางศาสนาวันหยุดทางศาสนาเริ่มตั้งแต่เย็นวันศุกร์จนกระทั่งถึงเย็นวันเสาร์ ครอบครัวของเอมมาถูกตัดขาดจากข้อควรปฏิบัติทางวัฒนธรรม และบิดาของเธอเชื่อว่าการปฏิบัติตามประเพณีของชาวพื้นเมืองฟิจิดั้งเดิมทำให้สิ้นเปลืองเงินทอง ทรัพยากรเงินทอง และเวลาน่าจะถูกมุ่งนำไปใช้กับกิจกรรมในไร่

บิดาของเอมมาเป็นผู้ที่มียุทธพิพลต่อเธอมาก เธอกล่าวว่าความคิดและการให้คุณค่าหลาย ๆ อย่างของท่านต้งขึ้นความเชื่อของเธอ ผ่านทางความเชื่อของบิดาเธอสืบทอดความเข้าใจเรื่องความเสมอภาค เธอจำคำพูดที่ท่านกล่าวกับเธอว่า “ในสายตาของพระเจ้าทุกคนเสมอภาคมนุษย์นี้เองที่ทำให้เกิดความแตกต่าง” เมื่อยังเด็กเธอเคยตั้งคำถามต่อการปฏิบัติที่เธอรู้สึกว่าเธอถูกกีดกัน บิดาของเธอยังเป็นผู้ที่มีความเมตตาและรักษาไมตรีและคบหากับผู้คนที่มีภูมิหลังต่างชาติพันธุ์

เอมมาได้ถกเถียงกับบิดาหลายครั้ง ซึ่งเป็นเรื่องไม่ธรรมดาในวัฒนธรรมของคนพื้นเมืองฟิจิตามประเพณีเด็ก ๆ จะต้องไม่ได้เถียงผู้อาวุโส โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เป็นบิดา บิดาของเธอเป็นผู้ที่ “ฝึกฝนใจในเรื่องการเมืองมาก” ความสนใจของบิดาจุดประกายความสนใจการเมืองในตัวเอมมา เธอย้อนคิดวาระหว่างที่ยังเด็กบิดาจะฟังรายการวิทยุที่มีการพูดคุยกัน ในประเด็นการเมืองเสมอ ๆ ดังนั้นเธอจึงโตขึ้นมากับการตื่นตัวทางการเมือง

เอมมาเข้าเรียนที่โรงเรียนมัธยม อดี คาโคเบา (Adi Cakobau Secondary School) โรงเรียนประจำแบบผู้หุงล้างในเขตชานเมืองซูวา บนเกาะใหญ่วิติ เลวู (Viti Levu) ในโรงเรียนมัธยมนี้เอมมาได้รับอิทธิพลจากผู้หุงหลายคนที่ยังยึดถือเป็นตัวอย่าง เธอเอย์ชื่อนักเรียนเก่าหลายคนซึ่งอยู่ในตำแหน่งสูงในรัฐบาลปัจจุบัน (ครูเก่าของเธอคนหนึ่ง มิสซิส ตูอาฟา วากาตาเลตอนหลังได้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ / สตรีและผู้ช่วยนายกรัฐมนตรี) เหล่านี้คือผู้หุงที่มีอิทธิพลต่อความเชื่อของเอมมาอย่างมาก

เอมมาเรียนระดับประกาศนียบัตรทางการศึกษาที่มหาวิทยาลัยแห่งปาซิฟิกใต้ (University of the South Pacific-USP) เอมมาได้กลายมาเป็นผู้ทำกิจกรรมการเมืองที่เข้มข้น ขณะที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย ได้ประท้วงการทดลองระเบิดนิวเคลียร์บนเกาะโมโรรว์ อตอลล์ ในโพลินีเซียของฝรั่งเศส เธอได้เข้าเกี่ยวข้องในการประท้วงอื่น ๆ อีกหลายครั้งมีการประท้วงขอทุนเพิ่มให้นักศึกษา ประท้วงนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการที่ไม่ให้ผู้ได้รับประกาศนียบัตรทำการสอน อาจารย์มหาวิทยาลัยในขณะนั้นมีอิทธิพลต่อนักศึกษามาก พวกเขามีความคิดแบบถึงรากถึงโคน และส่งเสริมการมีกิจกรรมทางการเมือง

ผลงานแรกเริ่ม

หลังจากจบการศึกษา เอมมาเข้าสอนที่โรงเรียนมัธยมบูคาเลวู (Bucalevu Secondary School) ใน ตาเวอูนี ที่นี่เธอได้ทำงานกับครูใหญ่ที่เป็นตัวอย่างที่ดีในการเป็นผู้นำและการฝึกอบรม นี่เป็นเรื่องสำคัญมากเพราะเป็นครั้งแรกที่เธอออกสัมผัสกับตลาดอาชีพ ครูใหญ่คนนี้นับได้สนับสนุนการทำงานอาสาสมัคร สนับสนุนให้ครูและเจ้าหน้าที่โรงเรียนทำงานให้กับชุมชน

สามปีหลังจากนั้นเอมมาถูกย้ายไปสอนที่โรงเรียน ซาควานิ จูเนียร์ ในชนบทห่างไกล ในวานูอา เลวู นี่เป็นเรื่องที่ “ท้าทาย” เรื่องหนึ่ง และมีส่วนสำคัญในการพัฒนาบุคลิกลักษณะของเธอ เอมมาได้พัฒนาความเป็นผู้ที่ทนต่อแรงเสียดทาน อดทนและสามารถที่ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันได้ โรงเรียนและพื้นที่โดยรอบขาดทรัพยากรและสิ่งสาธารณูปโภคที่เหมาะสม เอมมาสังเกตเห็นว่า เป็นพวกผู้หญิงจากหมู่บ้านที่คอยดูแลโรงเรียนไม่ให้ขาดน้ำใช้ ระดมทุนให้โรงเรียน เมื่อถึงคราวจำเป็นที่ต้องจ้างพวกช่างไม้ และหาอาหารมาเลี้ยงพวกเขาขณะที่ทำงาน เอมมาแต่งงานกับเพื่อนครูด้วยกัน เซเรมาเอีย ทาจิกาคิเบา (Seremaia Tagicakibau) ในปี 1986 สามีเธอได้รับทุนเพื่อเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยแห่งปาซิฟิกใต้ พวกเขาได้ย้ายไปอยู่กรุงซัวลา เธอสอนที่โรงเรียนมัธยมไวโยนิบูคา นอกกรุงซัวลา สามีของเธออยู่ในซัวลา เอมมา มีลูกคนแรกแล้ว ขณะที่อยู่ที่ไวโยนิบูคา เนื่องจากการปฏิวัติปี 1987 พื้นที่นี้ไม่มีความปลอดภัย เอมมาได้ย้ายไปอยู่ซัวลา ที่นี่เธอได้เริ่มงานสอนที่โรงเรียนมัธยมบาเลนไทน์

การศึกษาต่อ

เอมมาสนใจการศึกษาขั้นสูงต่อไปด้วยการศึกษาทางไกล หลังจากทำงานสอนอยู่สองปีเธอได้รับทุนเข้าศึกษาปริญญาตรีศิลปศาสตรในมหาวิทยาลัยแห่งปาซิฟิกใต้ วิชาเอกคือ ประวัติศาสตร์ / การเมือง และภาษาศาสตร์ เธอได้เบียดแทรกการเรียนเข้าไปกับชีวิตครอบครัวตอนนี้เธอมีบุตรคนที่สองแล้ว

ระหว่างการศึกษานิติศาสตร์เธอได้สนใจอุดมการณ์สตรีนิยม วิชาประวัติศาสตร์ / การเมือง ทำให้เธอรู้จัก “ประเด็นผู้หญิง” ขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงในฟิจิ เริ่มมีปากมีเสียงมากขึ้น ในสื่อต่าง ๆ และมีอาจารย์มหาวิทยาลัยหลายคนที่ส่งอิทธิพลต่อเธอ เธอมาารู้สึกว่าเธอถูกดึงดูดเข้าสู่อุดมการณ์และการให้คุณค่าสตรีอย่างเป็นธรรมชาติ เนื่องจากเธอมีความเชื่อและการยอมรับเลี้ยงดูที่ซ่อนเร้นอยู่ก่อนแล้ว

เธอมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยแห่งแปซิฟิกใต้ ในชั้นประกาศนียบัตรบัณฑิตศึกษาด้านการพัฒนา เธอเน้นการทวิจัยเกี่ยวกับผู้หญิงชนบทและประเด็นอื่น ๆ เกี่ยวกับชนบท จากนั้นเธอมาได้เข้าศึกษาต่อที่ มหาวิทยาลัยโมนาช ในกรุงเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย ที่นี่เธอเขียนวิทยานิพนธ์ทางสตรีศึกษา โดยได้รับทุนสนับสนุนจากรัฐบาลออสเตรเลีย (Aus AID) และนี่เป็นครั้งแรกที่เธอมาได้เดินทางออกต่างประเทศ เธอได้ประสบการณ์เกี่ยวกับการทำกิจกรรมการเมืองของนักศึกษา และประสบการณ์เกี่ยวกับผู้คนจากประเทศอื่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากประเทศเพื่อนบ้านในเอเชียที่กำลังศึกษาอยู่ที่นี้ จากการศึกษาและการได้พบปะสังสรรค์กับเพื่อนนักศึกษาด้วยกัน เธอมาได้ตระหนักว่าประสบการณ์ของผู้หญิงทั้งโลกมีความคล้ายคลึงกัน แม้ว่าประเด็นต่าง ๆ อาจจะต่างกัน ไปบ้างเล็กน้อย แต่ผู้หญิงก็มีประสบการณ์ร่วมกันในเรื่องการถูกกดขี่และความไม่เสมอภาค

เธอมาเข้าใจอย่างชัดเจนว่าสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวเธอ ความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับชักจูงให้เธอเข้าไปใกล้และตั้งมั่นอยู่ในอุดมการณ์ของความเสมอภาคและสิทธิมนุษยชนเธอมาสำเร็จการศึกษาในปี 1995 ด้วยปริญญาโททางสตรีศึกษา

ความตั้งใจทางการเมือง

1995 เธอมากลับฟิจิ เข้าร่วมทำงานกับศูนย์สำหรับผู้หญิงในวิกฤตการณ์ (Fiji Women's Crisis Centre-FWCC) ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่พัฒนาคนใหม่ของศูนย์ FWCC เป็นองค์กรเอกชนที่ให้ความช่วยเหลือในด้านการให้คำปรึกษาหารือและช่วยเหลือผู้หญิงและเด็กที่รอดพ้นจากการถูกกระทำความรุนแรง นี่คือการเข้าสู่ขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงในฟิจิ ขณะที่ทำงานกับ FWCC เธอมาได้เรียนรู้อย่างมากเกี่ยวกับการเจรจาชักจูงใจและการให้การสนับสนุนประเด็น

สองปีต่อมา เธอมาได้ทำงานให้กับขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิผู้หญิง (Fiji Women's Rights Movement-FWRM) ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ผู้ฝึกอบรมเรื่องสิทธิตามกฎหมายงานของ FWRM มุ่งไปที่การปฏิรูปกฎหมายและการสนับสนุนผู้หญิง เธอมาเรียนรู้เกี่ยวกับประเด็นสิทธิมนุษยชนของผู้หญิง และทำหน้าที่เป็นผู้ปลุกจิตสำนึกในสิทธิตามกฎหมายของผู้หญิงระดับรากหญ้า ขณะที่เธอทำงานอยู่กับ FWRM พรรคการเมืองของสมาคมชาวฟิจิ (Fijians Association Party-FAP)

ได้ทาบทามให้เธอเข้าเป็นสมาชิกเพื่อที่จะเป็นตัวแทนในการเลือกตั้งปี 1999 เธอมาได้ลาออกจากงานในตำแหน่งที่ FWRM ด้วยคำมั่นสัญญาที่ว่าจะมีตำแหน่งให้เธอหากเธออยากกลับมาทำงานด้วยอีก

เข้าสู่วงการเมือง

เธอมาถูกทาบทามโดยพรรค FAP เพราะทางพรรคเห็นว่า เธอจะเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ดี เนื่องจากผลงานของเธอในขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง

FAPเป็นพรรคการเมืองที่ประกอบไปด้วยคนพื้นเมืองดั้งเดิม ส่วนใหญ่เป็นชาวฟิจิที่ประกอบอาชีพการงานเฉพาะอย่าง มีการศึกษาสูง FAP ได้จัดตั้งขึ้นในต้นทศวรรษ 1990 โดยชาวฟิจิที่เป็นฝ่ายค้านรัฐบาล ในปี 1999 หัวหน้าพรรค คือนักการเมืองหญิงผู้มากประสบการณ์ อดี คินี สปีด (Adi Quini Speed) ผู้ลี้ภัยไปแล้ว FAP มีความเข้าใจว่า ผู้หญิงจะเพิ่มมิติแปลกใหม่ในประเด็นต่าง ๆ และก่อให้เกิดการสมดุลนโยบาย / แฉงการณ์ของพรรค

เธอมาเห็นด้วยกับข้อเสนอของ FAP เพราะเธอคิดว่าภูมิหลัง ฝีมือและความรู้ของเธอจะได้ถูกใช้ให้ประโยชน์แก่การพัฒนาประเทศและความก้าวหน้าในเรื่องความเสมอภาคของผู้หญิง อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าเธอมาจะรักชอบการเมือง แต่หากไม่เป็นเพราะการทาบทามของ FAP แล้วเธอก็คงจะไม่เข้าสู่วงการเมือง

ในปี 1998 เธอมาได้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับศูนย์ผู้หญิงในการเมืองแห่งแปซิฟิก (Women in Politics in the Pacific Centre-WIPPAC) หน่วยงานนี้คือองค์กรที่ไม่เป็นทางการ มีหน้าที่ดูแลองค์กรอื่น ๆ ในการเชื่อมโยงเครือข่าย ฝึกอบรม สื่อสารและวิจัยในเขตแปซิฟิก¹³ คณะกรรมการที่ปรึกษาผู้หญิงแห่งชาติฟิจิ (The Fiji National Council for Women) เป็นหน่วยปฏิบัติการองค์กรผู้หญิงในการเมือง (Women in Politics-WIP) และกองทุนพัฒนาเพื่อผู้หญิงแห่งสหประชาชาติ (The UN Development Fund for Women-UNIFEM) เขตแปซิฟิก ทำหน้าที่เป็นเลขานุการให้กับ WIPPAC ในปี 1998 WIPPAC ได้จัดให้มีการประชุมปฏิบัติการสำหรับผู้หญิง 6 เดือนก่อนจะมีการเลือกตั้ง การประชุมจัดให้สำหรับผู้หญิงที่จะเข้าแข่งขันในการเลือกตั้ง 1999 และจากการประชุมนี้ กลุ่มนักการเมืองหญิงได้ถูกจัดตั้งขึ้น

¹³ United Nation Development Fund for Women (UNIFEM), *Pacific Women: Getting into Politics: Fiji as a best practice case study*, 1999, หน้า 7-22.

เอมมาประสบความสำเร็จในการเลือกตั้ง 1999 ได้เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการสำนักนายกรัฐมนตรี อย่างไรก็ตามเธอไม่สามารถที่จะทำงานให้ครบเทอมได้ เพราะรัฐบาลถูกโค่นล้มโดยการปฏิวัติ ในวันที่ 19 พฤษภาคม 2000 เอมมาอยู่ในสำนักงานในวันนั้นและถูกจับเป็นตัวประกันเป็นเวลา 10 วัน จึงได้รับการปล่อยตัวเพื่อไปร่วมพิธีศพของน้องสาว การปฏิวัติทำให้รัฐบาลผสมของประชาชนสิ้นสุดลง

การเลือกตั้งปี 2001 เอมมาได้เป็นผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้ง เธอทำไปเพราะด้วยหลักการและความจงรักภักดีที่มีต่อ อติ คูนิ สปีด หัวหน้าพรรคที่กำลังเจ็บป่วย เอมมาและพรรคของเธอ เริ่มรู้สึกว่าโชคจะไม่เข้าข้างพวกเธอ เพราะบรรยากาศการเมืองแปลกไปจากปี 1999 ผลพวงจากการปฏิวัติ พฤษภาคม 2000 ทำให้ผู้ใช้สิทธิออกเสียงมีการแบ่งแยกทางเชื้อชาติอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลือกตั้ง 2001 บรรยากาศเต็มไปด้วยความเป็นชาตินิยม อย่างรุนแรง เนื่องมาจากความตึงเครียดระหว่างชาติพันธุ์ที่ได้ปรากฏตัวขึ้นในการปฏิวัติ ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งมีความวิตกกังวลหวาดกลัว¹⁴ ผลก็คือมีผู้มาใช้สิทธิน้อย บัตรเสียมีจำนวนมาก หาสาเหตุไม่ได้ อาจจะพอมิได้ว่ามาจากสองอย่างคือการ “ทำบัตรเสีย” เพื่อประท้วงการเลือกตั้ง และการโกงการเลือกตั้ง

นอกเหนือไปจากนั้น พันธมิตรทางการเมืองที่ได้ก่อตัวขึ้นในปี 1999 ได้สลายไป การเมืองมีการเผชิญหน้ากันมากขึ้น ขบวนการรวมตัวกันของประชาชน ซึ่ง FAP ได้เคยร่วมเป็นส่วนหนึ่ง เกิดแตกแยก สมาชิกคนสำคัญ ๆ ออกจากขบวนการไป ข้อตกลงว่าด้วยการโอนคะแนนเสียง และแบ่งปันความนิยม ซึ่งเคยมีในครั้งการเลือกตั้งปี 1999 ไม่มีอีกต่อไป

การแตกแยกของพรรคการเมืองไม่ได้มีแต่เฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น การปฏิวัติพฤษภาคม ปี 2000 ยังทำให้ประเด็นขัดแย้งต่าง ๆ ปรากฏขึ้นมา จนแม้กระทั่งในพรรคการเมืองหลายพรรคของคนพื้นเมืองฟิจิเองก็เกิดความขัดแย้งกัน ความท้อถอยเกิดขึ้นจากการที่พรรคการเมืองหลาย ๆ พรรคมีวัตถุประสงค์ที่ “ต่างจากกันมากและบางครั้งก็แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง”¹⁵ ท่ามกลางบรรยากาศการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปนี้ เอมมายังคงยืนหยัดต่อสู้เธอรู้สึกว่าพรรคของเธอมีกงานค้างค้ำที่จะต้องทำให้สำเร็จ การหาเสียงเลือกตั้งในปี 2001 ของเธอ เป็นไปอย่างหงอยเหงาและมีข้อจำกัดทางการเงิน เพราะเธอได้ออกจากงานตั้งแต่มีการปฏิวัติ ภายใต้บรรยากาศการเมืองเช่นนี้ เอมมาไม่ประสบความสำเร็จ

¹⁴ Lal B.V. “In George Speight’s Shadow: Fiji General Elections of 2001” ใน The Journal of Pacific History Vol. 37.1 2002 หน้า 87-101.

¹⁵ Lal, เพิ่งอ้าง 21.

แผนการปัจจุบันของเอมมา

ปัจจุบันเอมมาไม่มีแผนการจะกลับเข้าสู่วงการเมืองอีก มีเหตุผล 3 ประการที่เธอตัดสินใจจะอยู่
วงนอกในคราวนี้ หนึ่ง ประสบการณ์อันเลวร้ายจากการถูกจับเป็นตัวประกันเอมมาบรรยาย
ประสบการณ์นี้ว่าเหมือนกัน “การรับศีลแบบติสมาด้วยไฟ” สอง เธอคิดว่าในบรรยากาศ
ทางการเมืองปัจจุบัน ความคิดอ่านและการจะเข้าไปมีส่วนร่วมทำประโยชน์คงจะไม่มีคนชมชอบ
เอมมาพูดว่าสำหรับเธอไม่มีจุดประสงค์ใดที่จะต้องเข้าสู่วงการเมืองเพื่อการเมือง เธอรับว่า
เธอสามารถที่เสาะแสวงหาหนทางเข้าไปมีส่วนร่วมในพรรคการเมืองที่กำลังอยู่ในอำนาจ แต่ว่า
ความคิดเห็นและวิธีการทำงานที่จะให้ได้ผลของเธอคงจะไม่มีคนที่ขานรับ โดยเฉพาะยิ่งเอมมา
รู้สึกว่าการเมืองในพิจิณะนี้มีความเป็นศัตรูคู่แข่งและการแบ่งแยก โดยเน้นที่ชาติพันธุ์ ไม่ได้
เน้นที่ประเด็นเรื่อง เหตุผลที่สาม เอมมาได้เห็นภาพจริงของบรรยากาศการเมืองและปฏิเสธ
ที่จะเข้าร่วมกับระบบที่เธอรู้สึกว่าได้ถูกแปดเปื้อนมีตำหนิโดยขบวนการนอกกฎหมาย
ของการปฏิวัติพฤษภาคม 2000

ปัจจุบันเอมมาทำงานให้ศูนย์ห่วงใยทรัพยากรแห่งแปซิฟิก (Pacific Concerns Resource
Centre-PCRC) ซึ่งเป็นหน่วยงานเอกชนระดับภูมิภาค ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อความเป็นเอกภาพ
ในการต่อต้านการทดลองระเบิดปรมาณูในมหาสมุทรแปซิฟิก เธอเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการ
ของหน่วยงานรักษาสันติภาพ และลดกำลังอาวุธ (Peace and Disarmament Desk / Peace
and Disarmament Coordinator) องค์กรนี้กำลังเจรจาชักจูงใจให้มีการหยุดกิจกรรมทางทหาร
ในภูมิภาค เช่น ฐานทัพอเมริกัน สถานีติดตามขีปนาวุธ ซึ่งมีอยู่ในแปซิฟิกตอนใต้ และมีการ
ชักจูงใจในประเด็นอื่น ๆ เกี่ยวกับฐานทัพ ตัวอย่างในขณะนี้ก็คือการเกณฑ์ทหารชาวฟิจิส่งไปให้
กองทัพอิรัก คูเวต และอังกฤษ เธอยังคงทำงานในการสร้างสันติภาพและขัดข้อขัดแย้งกับกลุ่ม
ผู้หญิงและเยาวชน เธอมีวัตถุประสงค์ที่จะทำให้เกิดการตื่นตัวในการให้ความสำคัญของการป้องกัน
ความขัดแย้ง เธอมีแผนการที่จะนำหัวหน้าเผ่าดั้งเดิม / ผู้นำเผ่าเข้าสู่งานนี้ให้มากขึ้น

การอบและผิง ก่อนการเลือกตั้ง

ยุทธศาสตร์ส่วนตัว

i) การพบประชาชน

การหาเสียงเลือกตั้งปี 1999 เอมม่ามุ่งไปที่การเป็นที่ยอมรับของประชาชนในเขตเลือกตั้งของเธอ เอมม่าเข้าแข่งขันสมัครรับเลือกตั้งเพื่อตำแหน่งในเขตทามาวูอา / ลาอุกาลาเป็นเขตเมืองมีผู้คนหนาแน่น เอมม่าแข่งกับผู้สมัครชาย 2 คน ทั้งสองเป็นคนที่ชื่อเสียงหนึ่งในสองคนนี้เป็นรัฐมนตรีจากพรรคที่กำลังอยู่ในอำนาจ อีกคนคือ นักบวชในนิกายเมธอดิสต์คนเด่นดัง

เอมม่า พุ่งเป้าหมายไปยังบริเวณนิคมคนร่อนเร่ บริเวณนี้มีคนจนอาศัยอยู่ การได้พูดคุยกับผู้ที่มีสิทธิออกเสียงด้วยตนเองได้ผล เพราะพวกเขาได้รู้จักเธอในขณะที่เธอก็ได้เรียนรู้ถึงประเด็นเรื่องต่าง ๆ ที่พวกเขาเผชิญอยู่ มีผู้เล่าว่าเธอได้ค้นหาเสียงแบบ “เดินเท้า” จากบ้านสู่บ้านจนรองเท้าสึกไปคู่หนึ่ง¹⁶

ยุทธศาสตร์นี้ประหยัดเงิน เอมม่าขาดแคลนงบประมาณ ไม่มีเงินที่จะใช้เพื่อการโฆษณาในสื่อต่าง ๆ ได้ ในพิจัยยุทธศาสตร์หาเสียงที่เอมม่าใช้นี้ไม่มีใครเหมือน ส่วนมาก (โดยเฉพาะผู้ชาย) จะพบผู้มีสิทธิออกเสียงโดยที่พรรคจัดขบวนค้นหาเสียงให้ เอมม่าได้รับการต้อนรับอย่างดีจากชุมชน และประสบความสำเร็จในจุดประสงค์ที่ต้องการให้ผู้ที่จะเป็นประชาชนในเขตเลือกตั้งของเธอในอนาคตเห็นว่าเธอเป็นบุคคลที่พวกเขาสามารถ “เข้าถึง” ได้

ii) การใช้ประโยชน์จากความรู้และประสบการณ์

ในระหว่างการหาเสียง เอมม่าได้ดึงประสบการณ์ที่ได้รับจากขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงมาช่วยในการจัดทำแถลงการณ์นโยบายของเธอ เธอพูดถึงประเด็นความยากจน และความจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาอำนาจทางเศรษฐกิจและการศึกษาของผู้หญิง และพูดถึงว่าพรรคของเธอจะจัดการอย่างไรในประเด็นเหล่านี้

¹⁶ Lal, เฟิงอ้าง 21.

ภูมิหลังในการทำงานด้านสังคมขององค์กรเอกชน ทำให้เอมมาได้เปรียบผู้สมัครคนอื่น ๆ เพราะเธอมีประสบการณ์ตรงในการใช้สื่อ และการพูดในที่สาธารณะ อีมากล่าวว่าภูมิหลังการทำงานกับองค์กรเอกชน ช่วยเธอได้ เพราะ

- เธอได้สัมผัสกับความยุ่งยากและประเด็นต่าง ๆ ที่ผู้หญิงเผชิญอยู่ รวมไปถึงประเด็นความทางสังคม-เศรษฐกิจ และความยุติธรรมในสังคม
- บทบาทในการเจรจาชักจูงใจและการสนับสนุนประเด็นที่เคยทำมาก่อน ได้ช่วยเธอ
- เธอมีประสบการณ์ในเรื่องประเภทของนโยบาย/กฎหมาย และการเปลี่ยนแปลงอื่นที่จำเป็นจะต้องนำมาพูดถึงในประเด็นเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน และบริบทของการพัฒนา
- เธอมีความสามารถแสดงให้เห็นว่าเธอสามารถจะหาวิธีแก้ไขที่จะได้ผลสำหรับทุก ๆ คน
- เธอมีความชำนาญในการสื่อสารกับผู้คน วิถีจัดการกับสื่อต่าง ๆ รวมถึงการเขียนบทแถลงข่าว และการปรากฏตัวต่อหน้าผู้ฟัง
- เธอสามารถที่จะคาดล่วงหน้าถึงคำถามต่าง ๆ ที่มักจะถูกถามบ่อย ๆ จากผู้ที่ภูมิหลังทำงานกับองค์กรเอกชนเช่นเดียวกับเธอ

โดยทั่วไปแล้ว เอมมากล่าวว่า ในทุกขั้นตอนเธอได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่ได้จากการเป็นผู้ทำกิจกรรมในเรื่องสิทธิสตรี และจากการเป็นครูชนบท ภูมิหลังของอีมาทำให้ผู้เลือกตั้งในเซดรูสีกว่า เธอได้รู้จักและสัมผัสกับความต้องการของพวกเขา ความรู้ ประสบการณ์ และภูมิหลังของอีมาอาจจะมองได้ว่าเหมือนกับขนมเค้กที่มาจากการอบที่ประสบผลสำเร็จ

iii) การใช้ประโยชน์จากเครือข่ายที่มีอยู่

เอมมายอมรับถึงความสำคัญของการใช้เครือข่ายที่มีอยู่ในการเข้าสู่การเมือง เธอทำทุกขั้นตอนอย่างเหมาะสม ตัวอย่างเช่น

- เธอแสดงว่าเธอเลือกที่จะนั่งในตำแหน่งที่ผู้เลือกตั้งเห็นว่าเหมาะสมกับภูมิหลังของเธอ
- เธอปลูกสร้างมิตรกับนักหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ทำให้เป็นที่แน่ใจว่าการหาเสียงเธอจะได้ครอบคลุมไปกว้างไกล เอมมากล่าวว่าอิทธิพลทางบวกที่มีต่อผู้เลือกตั้งมีความสำคัญต่อความสำเร็จของเธอ¹⁷
- เอมมาใช้วิธีการอื่น ๆ ในการติดต่อกับวงการสื่อเพื่อที่จะแน่ใจว่า ข่าวสารได้ครอบคลุมไปกว้างไกล

¹⁷ อ่างแล้ว

iv) การใช้ประโยชน์จากโอกาสที่มีอยู่

การใช้โอกาสเป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับงบประมาณที่มีจำกัดของเอมมา เพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุดจากทรัพยากรที่มีอยู่ เอมมาจัดขบวนพาเหรดหาเสียงเล็ก ๆ พร้อมกันไปกับเพื่อนผู้เข้าสมัครรับเลือกตั้งอีกคนหนึ่ง (จากพรรค FAP สมัครคนละตำแหน่งในเขตเดียวกัน) ทำให้ผู้สมัครทั้งสองได้ใช้ทรัพยากรร่วมกัน

เอมมาใช้ทุกโอกาสที่เปิดให้พบกับผู้ออกเสียงเลือกตั้งในเขต ตัวอย่างเช่น เธอถูกทาบทามจากกลุ่มคนที่เป็นนักโทษเก่า และกลุ่มเยาวชน ให้จัดการได้วาทะระหว่างเธอและคู่แข่งสองคน เอมมาตกลงตามนี้ เธอรับจัดสถานที่ และจ่ายค่าเครื่องดื่ม

v) ให้ทางเลือก

หัวข้อการหาเสียงของเอมมา คือ “ถึงเวลาเปลี่ยนแปลงแล้ว”¹⁸ (it's time for a change) ยุทธศาสตร์นี้ ทางแนวร่วมประชาชน (People's Coalition) ก็นำมาใช้ในการต่อสู้เช่นกันพรรคของเอมมาเป็นส่วนหนึ่งของแนวร่วมประชาชน แนวร่วมได้โจมตีและวิพากษ์วิจารณ์นโยบายของพรรคการเมืองที่อยู่ในอำนาจและในขณะเดียวกันก็นำเสนอทางเลือกที่สามารถจะเป็นไปได้

ทางพันธมิตรโดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรคแรงงานฟิจิ (Fiji Labour Party) เน้นความสำคัญไปที่เรื่องข้าวปลาอาหาร คือประเด็นการจ้างงาน ประเด็นเรื่องการปรับปรุงการสาธารณสุข การศึกษา และสังคมสงเคราะห์ ซึ่งสารเหล่านี้โดนใจประชาชน¹⁹ FAP ก็มีเนื้อหาของสาร คล้ายคลึงกัน หัวข้อ “ถึงเวลาเปลี่ยนแปลงแล้ว” มีประสิทธิผลมากเพราะในขณะนั้นบรรยากาศทางการเมืองคือ ประชาชนกำลังมองหาทางเลือก ทั้งนี้เพราะว่า สิ่งที่เกิดขึ้นในขณะนั้นคือ

- มีการว่างงานสูง
- การเพิ่มขึ้นของอาชญากรรม
- ปัญหาโครงสร้างพื้นฐาน เรื่องถนน เรื่องน้ำ
- การเลิกจ้างงานเป็นที่ตึงเครียดหนักหนาในภาคบริการ และอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
- ในวงการรัฐบาลเต็มไปด้วยการเล้าลื้อเกี่ยวกับการจัดการที่ผิดพลาดและการฉ้อราษฎร์บังหลวง และมีความไม่พอใจในการจัดการเกี่ยวกับเรื่องข้าวสาลีเหล่านี้

¹⁸ อ่างแล้ว

¹⁹ Lal ข้อ 14 อ่างแล้ว.

ปัจจัยหลัก

i) “เรื่องส่วนตัวคือเรื่องการเมือง (Personal is political)”

เอมมา เชื่อว่าเธอมี “บางสิ่งบางอย่างที่จะให้” แก่ประชาชนในเขตเลือกตั้งของเธอและผู้หญิงพิชิต การศึกษาทางสตรีศึกษาและการพัฒนา ตลอดจนประสบการณ์ในการทำงานของเธอ ทำให้เธอ มีคุณสมบัติเหมาะสมต่อการเข้าไปมีส่วนร่วมในการเมืองความสนใจเบื้องต้นของเธอในทางการเมือง อยู่บนพื้นฐานที่ว่าเธอจะทำอะไรให้กับผู้หญิงได้บ้าง ทศนคติเช่นนี้หมายความว่าเธอควร จะต้องเข้าสู่การเมือง เอมมา มีความคิดเห็นว่าคุณผู้หญิงที่มีความรู้สึกอ่อนไหวต่อประเด็น ทางเพศสภาพและความไม่เสมอภาคควรเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองเพราะ

- มีกรณีมากมายเหลือเกินที่คุณผู้หญิงที่มีฝีมือและประกอบวิชาชีพเฉพาะทางมักจะไม่กล้าเข้าสู่ การเมือง
- หากเราต้องการรัฐบาลที่ทำงานในเรื่องความเสมอภาคของผู้หญิง เราควรจะต้องเข้าไปในหน่วยงาน ที่เป็นแกนสำคัญ และทำประเด็นให้เป็นที่รับรู้

สารในการหาเสียงของเอมมาและแถลงการณ์ส่วนตัวของเธอแตกกอออกมาจากความเชื่อที่มั่นคงว่า “เรื่องส่วนตัวคือเรื่องการเมือง” (the personal is political) เธอกล่าวในการให้สัมภาษณ์ว่า ถ้าผู้หญิงมีความกังวลในเรื่องนี้ ที่อยู่อาศัย ค่าใช้จ่ายในการศึกษา การมีอาหารรับประทาน เพียงพอ ผู้หญิงต้องใส่ใจในเมืองและเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย²⁰

ii) องค์กรผู้หญิงในการเมือง (Women in Politics-WIP) และกลุ่ม นักการเมืองหญิง (Women’s Caucus)

WIP เป็นหน่วยที่เป็นพลังผลักดันผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งหญิงส่วนใหญ่ให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิค การฝึกอบรม และช่วยเป็นกำลังใจเสริมตลอดการเลือกตั้ง 1999

“กลุ่มนักการเมืองหญิง (Women’s Caucus)” ถูกตั้งขึ้น 6 เดือนก่อนการเลือกตั้ง 1999 ด้วยวัตถุประสงค์ที่จะช่วยเหลือทางด้านเทคนิคและช่วยเหลือผู้สมัครหญิงทุกคน เอมมาได้รับการฝึกอบรมเรื่องระบบการเลือกตั้งใหม่ (ระบบทางเลือก) ซึ่งประเทศฟีจีเริ่มนำมาใช้ในปี 1999 WIP ยังให้ความช่วยเหลือในการช่วยฝึกเรื่องการจัดการการหาเสียง เช่นเดียวกับผู้สมัครหญิงคนอื่น ๆ เอมมาได้รับความช่วยเหลือที่มีคุณค่าอย่างยิ่งในเรื่องวิธีการจัดการหาเสียงและการหาเสียงที่มีประสิทธิภาพ เอมมายกตัวอย่างของการช่วยเหลือที่มีประโยชน์มาก เช่น

²⁰ The Fiji Times, Activist wants changes, February 10, 1999.

- ฝึกอบรมเกี่ยวกับการทำอย่างไรที่จะประมวลภูมิหลังของแต่ละคน ให้อยู่บนพื้นฐานของเรื่องที่มีสิทธิเลือกตั้งอยากจะรู้
- การอนุญาตให้ผู้สมัครหญิงเข้าไปใช้เครื่องมืออำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในสำนักงาน เรื่องนี้ช่วยเอมมาได้เป็นอย่างมาก เพราะเธอมีทุนทรัพย์จำกัด
- การฝึกอบรมของ WIP ยังรวมถึงการเตรียมตัวของ “กลุ่มนักการเมืองหญิง” สำหรับการหาเสียงและการเตรียมการทางกฎหมาย และ
- ให้ความช่วยเหลือทางการเงิน

อย่างไรก็ตาม WIP มีจุดอ่อนที่ว่าไม่มีความยั่งยืน บุคคลที่เป็นหัวหน้าโครงการก็คือผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งเช่นกัน เมื่อเธอไม่ได้รับเลือกตั้งเธอก็เลยเลิกสนใจโครงการนี้ไปด้วย ซึ่งนำไปสู่ความอ่อนแอของการจัดการและการช่วยเหลือผู้สมัครหญิงในปี 2001

iii) ความศรัทธา

เอมมามีความเชื่อมั่นอย่างเจียบ ๆ ว่า เธอจะประสบความสำเร็จ ความเชื่อทางศาสนาช่วยนำทางและให้กำลังใจในเวลาที่มมีปัญหา ความศรัทธาและความเชื่อมั่นของเธอองอกเงยมาจากมรดกทางวัฒนธรรมของเธอ เธอมองตัวเองว่า เธอเป็นผู้นำเพราะเธอมีภูมิหลังมาจากหัวหน้าเผ่า เธอรู้สึกว่าเขาควรจะใช้สถานภาพของเธอเพื่อความอยู่ดีกินดีของประชาชนของเธอ

ในรายงานของ UNIFEM เอมมากล่าวถึงเหตุผลที่เธอประสบความสำเร็จว่า “มันมาจากความศรัทธาในพระเจ้าและความศรัทธาในตัวเอง”²¹

ข้อจำกัด

i) ขาดแคลนทุนทรัพย์

การที่จะหาเสียงโดยใช้สื่อให้ได้ผลในฟิจิ เอมมาคาดว่าจำเป็นจะต้องใช้จ่าย 20,000 ดอลลาร์ฟิจิ (ประมาณ 12,000 ดอลลาร์สหรัฐ) อีมาบิงบประมาณจำกัด และเธอถูกกำหนดให้จ่ายเงินช่วยเหลือให้แก่พรรคจำนวน 2,000 ดอลลาร์ฟิจิ (ประมาณ 1,200 ดอลลาร์สหรัฐ) ซึ่งเธอก็ได้จ่ายโดยการผ่อนส่ง

²¹ UNIFEM ข้อ 19 อ้างแล้ว.

เอมมามีข้อจำกัดทางการเงิน เนื่องจากได้ลาออกจากการงานและไม่มีแหล่งที่จะให้รายได้ประจำ
สามีของเธอในขณะนั้นกำลังศึกษาต่อต่างประเทศ เธอได้รายได้จากการช่วยเหลือของพรรค
เพียงเล็กน้อย

ii) ความคาดหวังของประชาชน

เอมม่าต้องเผชิญกับความคาดหวังนานาชนิด เป็นต้นว่า ขณะที่พบกับประชาชนเธอจะถูกถาม
คำถามที่ตอบไม่ได้ เพราะมันต้องอ้างอิงไปถึงแถลงการณ์ของพรรคการเมืองของเธอ ประชาชน
บางคนในเขตเลือกตั้งเชื่อว่าถ้าพวกเขาเลือกเธอ และเธอได้เป็นฝ่ายรัฐบาลเธอจะรับผิดชอบจ่าย
ค่าใช้จ่ายให้พวกเขา เช่น ค่าเล่าเรียนและค่าไฟฟ้า

เอมม่าพบว่า ผู้คนต่างกลุ่มต่างก็มีความคาดหวังแตกต่างกัน เขตเลือกตั้งของเอมม่ากินอาณา
บริเวณกว้าง มีทั้งคนจน คนรวย และนิคมคนเร่ร่อน เอมม่ามุ่งที่จะทำงานให้แก่งroupsคนชายขอบ
และช่วยตัวเองไม่ค่อยจะได้

iii) พรรคการเมือง

เอมม่าพบว่าเธอมีความจำเป็นที่จะต้องตั้งคำถามกับแถลงการณ์นโยบายของพรรคตัวอย่าง เช่น
แถลงการณ์ที่กล่าวถึงนโยบายที่ว่าพรรคจะสนับสนุนให้คนพื้นเมืองชาวฟิจิได้รับใบอนุญาตให้ทำงาน
ในต่างประเทศ เอมม่ารู้สึกว่ามันเป็นนโยบายที่เป็นไปไม่ได้ เธอได้ขอให้มีการถอนออกไป

เอมม่าต้องปรับให้สมดุลระหว่างนโยบายส่วนตัวของเธอ นโยบายของพรรคและนโยบาย
ของขบวนการร่วม ถึงแม้ว่าบางครั้งบางนโยบายจะมีลักษณะพอจะไปด้วยกันได้ เธอต้อง
ตัดสินใจว่า ตรงไหนที่เธอจะให้ความสำคัญแก่ความคิดเห็นของเธอก่อนอันอื่น ๆ ได้

iv) บรรยากาศการเมืองของฟิจิ

เอมม่าพบว่าบรรยากาศการเมืองของฟิจิเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จทางการเมืองในฟิจิ
คนฟิจิโน้มเอียงไปทางด้านการเลือกพรรค ผลการเลือกตั้ง 1999 ออกมาในลักษณะที่ขึ้นอยู่กับ
การแบ่งเป็นความนิยมในระหว่างพรรคการเมือง

แม้ว่าการชุมนุมและการหาเสียงจะมีส่วนช่วยแต่ความสำเร็จขึ้นอยู่กับว่าผู้สมัครสังกัดพรรคไหน และพรรคไหนทำได้ดีแค่ไหนในการ มั่นขึ้นอยู่กับว่าพรรคไหนที่สามารถจะระดมการสนับสนุน และได้รับการแบ่งปันความนิยมได้มาก มีรายงานของ UNIFEM ว่า “สำหรับผู้สมัครรับเลือกตั้ง หญิงหลายคนที่พ่ายแพ้ไม่ใช่เป็นเพราะวิธีการหาเสียงของพวกเธอ แต่เป็นเรื่องของพรรค และขบวนการร่วมที่พวกเธอสังกัด และการกระจายตัวของความนิยม²²

ความสำเร็จของเอมมาส่วนหนึ่งมาจากการที่พรรคของเธอเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการร่วม ในการ นับคะแนนเสียงครั้งแรกของการเลือกตั้งปี 1999 ผู้สมัครของพรรค SVT ซึ่งดำรงตำแหน่ง รัฐมนตรีในขณะนั้นได้คะแนนเสียงสูงสุด เอมมาได้ที่สอง ผู้สมัครที่ได้คะแนนน้อยที่สุดมาจากพรรค เวอีโตคานี นิ เลเวนินาวา วาคาริสโต (Veitokani Ni Levenivanua Vakaristo-VLV) และภายใต้การตกลงกับ FAP ก่อนหน้านี้ คะแนนเสียงของพรรค VLV ถูกถ่ายโอนไปให้ FAP จึงส่งผลให้ เอมมาได้มีคะแนนเป็นที่หนึ่ง

การปฏิบัติแบบแบ่งปันคะแนนเสียงกันนี้ กลับให้ผลตรงกันข้ามแก่เอมมาในการเลือกตั้งปี 2001 เนื่องจากบรรยากาศการเมืองได้เปลี่ยนไป และระบบการแบ่งปันคะแนนนิยมก็ไม่เหมือนเดิม

หลังการเลือกตั้ง

ในการเลือกตั้งปี 1999 FAPชนะการเลือกตั้ง 11 ที่นั่งจาก 23 ที่นั่งในระดับชุมชนพรรคแรงงาน ฟิจิ (Fiji Labour Party) ได้ที่นั่งส่วนใหญ่ FAP เป็นพรรคการเมืองหนึ่งที่ถูกเชิญให้เข้าร่วมจัดตั้ง รัฐบาลด้วย FAP ได้รับการจัดสรรตำแหน่งรัฐมนตรี 3 ตำแหน่ง เอมมาได้รับตำแหน่งรัฐมนตรี ช่วยประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

คณะรัฐบาลร่วมอยู่ในอำนาจได้ 2 ปี ก่อนที่จะถูกปลดโดยการปฏิวัติเดือนพฤษภาคม 2000 ดังนั้น มันจึงยากที่จะวิเคราะห์การทำงานในรัฐสภาของเอมมา เพราะเธออยู่ในคณะรัฐบาล ไม่นานพอ

ในการสัมภาษณ์ จินา ฮวง ลี ผู้ประสานงานของขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิสตรีของฟิจิในปี 1999 เธอจำได้ว่าเอมมาเป็นผู้ให้การสนับสนุนประเด็นผู้หญิงเป็นอย่างมากระหว่างเธออยู่ในตำแหน่ง ในรัฐสภา อย่างไรก็ตามเป็นการยากที่จะยกตัวอย่างให้เห็นเป็นตัวตนกว่านี้ เพราะเอมมามีเวลา อยู่ในตำแหน่งในรัฐสภาไม่นานพอที่จะทำให้เกิดผลกระทบที่สำคัญใด ๆ ได้

²² UNIFEM ข้อ 19 อ้างแล้ว.

ยุทธศาสตร์ส่วนตัวขณะที่อยู่ในตำแหน่ง

ในฐานะที่เป็นรัฐมนตรีช่วย เอมมาได้ใช้วิธีการที่จะทำให้เกิดการปฏิบัติการในประเด็นต่าง ๆ ที่เธอได้ให้สัญญาไว้ดังต่อไปนี้

i) การเจรจาชักจูงใจบุคคล

เอมมาให้การสนับสนุนอย่างแข็งขันต่อความเคลื่อนไหวในรัฐสภา ในประเด็นเกี่ยวกับผู้หญิง / นโยบาย / กฎหมายต่าง ๆ ที่จะทำให้มีการปรับปรุงความไม่เสมอภาคของผู้หญิง ทำให้สถานการณ์ของกลุ่มผู้ด้อยโอกาสและผู้ท้อแอ้ได้รับการปรับปรุง

ตัวอย่างเช่นในเรื่องกฎหมายครอบครัว อิมรانا จาลาล ซึ่งเป็นกรรมาธิการด้านกฎหมายครอบครัว และสมาชิกผู้แทนบางคนแสดงความไม่เห็นด้วย จากประสบการณ์เอมมาคิดว่าพวกผู้แทนมักจะก่อกวน หลายคนมีนิสัยไว้วางใจและเรียกร้องความสนใจ หากพวกเขาไม่เห็นด้วยกับการอภิปราย

เธอตัดสินใจใช้การเกลี้ยกล่อมชักจูงใจมากกว่าที่จะเผชิญหน้าพวกเราในที่สาธารณะเธอจะ พุดจาเกลี้ยกล่อมพวกเขาที่ละคนระหว่างที่รัฐสภาหยุดพักหรือหลังเลิกงานแล้วเธอรู้สึกวิธีนี้ได้ผลดีกว่า พวกเขายินยอมให้โอกาสให้เอมมาได้พูดแสดงความคิดเห็นและไม่เป็นผู้ต่อต้าน

โดยทั่วไปสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ทั้งชายและหญิง) ส่วนใหญ่ไม่ได้มีการศึกษาเป็นทางการในเรื่องเพศภาวะ ผู้แทนเพศชายค่อนข้างจะเป็นผู้ที่ต่อต้านมาก หากพวกเขาารู้สึกว่าประเด็นหรือความคิดนั้น กระทบต่อสถานภาพชายเป็นใหญ่

ii) การใช้ความรู้และประสบการณ์

ในการนำเสนอเรื่อง เธอจะกล่าวอธิบายถึงผลกระทบที่จะมีต่อประชาชนทางสังคม-เศรษฐกิจจะพูดเสมอ ๆ ในทางที่ว่ามันจะกระทบกลุ่มคนที่ท้อแอ้ กลุ่มคนด้อยโอกาสผู้หญิงและเด็กอย่างไร

ในการสัมภาษณ์ ดร.โกคานนิชกา (รักษาการหัวหน้าพรรค FAP) และคุณฮวง ลี เอมมาได้รับคำชมว่าเก่งในการวิเคราะห์ เธอสามารถที่จะวิเคราะห์ภาพรวมของประเด็นต่าง ๆ ให้เห็นได้ เช่นในการเสนอความคิดเห็นต่อการนำเครื่องจักรเล่นเกมเข้ามา เธอชี้ให้เห็นผลกระทบของการพนันที่จะมีต่อครอบครัว (โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก) และผลกระทบต่อกลุ่มคนจน

เอมมา ยังได้ริเริ่มการตรวจสอบบัญชีของกระทรวง ทบวง กรมทั้งหมด เพื่อจะดูว่างบประมาณที่ได้จัดสรรให้ได้ถูกใช้ประโยชน์อย่างไร เธอทำการสำรวจนี้ด้วยวัตถุประสงค์ที่จะนำความรู้ไปในการวางแผนงาน งานสำคัญอื่นหนึ่งที่เอมมาได้รับการมอบหมายให้ทำคือ การจัดทำรายชื่อผู้ที่ได้รับสัญญาก่อสร้างจากรัฐบาลและดูแลรักษาทrophylin ของรัฐบาล ดูว่าที่ไหนมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการดูแลรักษา ในการทำงานนี้เอมมาได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ ที่มีในฐานะที่เป็นครูชนบท เธอใส่ใจในเรื่องสภาพโรงเรียนชนบทและสิ่งสาธารณูปโภค เธอมีแผนที่จะจัดสรรงบประมาณเพื่อปรับปรุงสาธารณูปโภคในชนบท

iii) การทำตนให้เป็นตัวอย่าง

เอมมา ไม่ยอมประนีประนอม และยึดมั่นในความเชื่อของเธอ ขณะอยู่ในสภาและยืนหยัดในเรื่องที่เธอเชื่อ และพยายามที่จะทำตนให้เป็นตัวอย่างอยู่เสมอ

ครั้งเมื่อยังทำงานในองค์กรเอกชน เอมมาได้พูดถึงการมีธรรมมาภิบาลและวิพากษ์วิจารณ์งานของรัฐบาล ดังนั้นเธอจึงพยายามที่จะไม่ทำความผิดซ้ำดังเช่นรัฐบาลก่อน ๆ ตัวอย่างเช่น เอมมาเลือกที่จะไม่ซื้อรถยนต์ใหม่เอี่ยมจากร้าน ในขณะที่เพื่อนผู้แทนส่วนใหญ่ถือโอกาสซื้อรถในราคาพิเศษที่ตัวแทนขายรถยนต์เสนอให้ มันมีความสำคัญสำหรับเอมมาที่เธอจะต้อง วางตัวเป็นเอมมาคนเดิมเหมือนก่อนที่เธอจะเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

เรื่องนี้ดูเหมือนจะเป็นเรื่องไม่สำคัญ แต่เอมมาตั้งใจมั่นว่าจะรักษาให้เป็นมาตรฐานที่เธอต้องการให้นักการเมืองที่เป็นนักกิจกรรมเพื่อสิทธิสตรีเป็น เธอประสงค์ที่จะไม่กระทำ “พฤติกรรมเลวร้าย” ซ้ำเหมือนนักการเมืองรุ่นก่อน ๆ

ปัจจัยหลัก

i) วัตถุประสงค์

เอมมา มีวัตถุประสงค์ที่จะทำอะไรให้เป็นไปตามความคาดหวังของประชาชนผู้เลือกเธอ เธอรู้สึกว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่จะต้องพิสูจน์ทั้งในฐานะที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนใหม่และในฐานะที่เป็นผู้หญิง

เอมมา เห็นว่าเพื่อที่จะจัดการกีดกันทางเพศ ผู้หญิงควรจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมือง เอมมา คิดว่าเธอได้ใช้ตำแหน่งของเธอในทุกวิถีทางที่จะเป็นไปได้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เธอใช้วิธีนี้ในงานทุกหน้าที่ที่ได้รับจัดสรรให้ทำในตำแหน่งรัฐมนตรีที่เธอครองอยู่

ii) ตัวตนและความศรัทธา

เอมมารู้สึกว่ามรดกทางวัฒนธรรมเป็นพลังขับเคลื่อนเธอและแม้ว่าเธอจะมีภูมิหลังมาจากหัวหน้าเผ่า เธอก็ได้รับการยอมรับด้วยตัวตนของเธอเอง ความรู้สึกนึกคิดเช่นนี้ทำให้เธอมีความเชื่อมั่นที่จะต่อรองเพื่อสถานะของเธอในเวทีการเมือง มันทำให้เธอได้รับความนับถือจากผู้คนในระดับเดียวกันและผู้ออกเสียงเลือกตั้ง ดร.โกคานิซิกา ได้กล่าวถึงเธอ ว่าเธอไม่ได้มีภูมิหลังมาจากหัวหน้าเผ่าเท่านั้น แต่ยังมีคุณสมบัติที่เหมาะสมมากในทางวิชาการอีกด้วย ครอบครัวของเธอไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ ในการเมือง เธอได้ตำแหน่งมาด้วยตัวของเธอเอง

เอมม่าชี้ชัดอีกว่าความเชื่ออย่างลึกซึ้งในพระเจ้าเป็นพลังผลักดันและช่วยเธอในการที่มีจุดยืนที่มั่นคง

พลังจุดรั้ง

i) ปรับสมดุลผลประโยชน์

เมื่อเป็นรัฐบาล เอมม่าต้องเป็นตัวกลางประสานประโยชน์ของพรรค ของขบวนการร่วม และความเชื่อของตัวเอง เธอคำนึงผลประโยชน์ของประชาชนในเขตเลือกตั้งของเธอ และคำนึงสัญญาต่าง ๆ ที่เธอได้ให้ไว้เมื่อตอนหาเสียงเลือกตั้งเสมอ

มีบางครั้งบางคราวที่การประพฤติปฏิบัติของบรรดาสมาชิกสภาผู้แทนขัดกับหลักการความเชื่อของเธอ เช่นคราวเมื่อสมาชิกคนหนึ่งจากพรรคแรงงานโจมตี FWCC ด้วยกริยามารยาทที่เอมม่าคิดว่าไม่เหมาะสม เธอต้องนั่งเฉยเพื่อหลีกเลี่ยงการทะเลาะวิวาทที่จะทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์

ประสบการณ์ของเอมม่าทำให้เห็นภาพที่แท้จริงของการเมือง ผู้หญิงอาจจะได้รับการเลือกตั้ง แต่การที่เธอจะทำอะไรได้เท่าไรในวงการรัฐบาลนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น พรรคการเมืองที่เธอสังกัด พรรคนั้นมีอำนาจและหรืออิทธิพลแค่ไหน และผู้หญิงคนนั้นมีอำนาจภายในพรรคของเธอแค่ไหน

เอมม่ายังใหม่ต่อการเมือง และพรรคของเธอก็เป็นพรรคที่มีความสำคัญน้อยในรัฐบาลผสม ดังนั้นเธอจึงต้องพยายามคิดหาวิธีใหม่ ๆ ที่จะทำให้เรื่องที่ต้องการผ่านการพิจารณาออกมาได้

ii) การเมืองในพรรคการเมือง

การเมืองในพรรคการเมืองเป็นปัจจัยจุดตัวใหญ่สำหรับเอมมา หลังจาก FLP ได้ที่นั่งส่วนใหญ่ เกิดปัญหาระหว่าง FLP กับ FAP ว่าใครจะเป็นนายกรัฐมนตรี ได้มีการอภิปรายถกเถียงกันมากมาย แต่เป็นไปเพียงในระหว่างผู้นำของสองพรรคเท่านั้น

ภายในพรรค FAP ของเอมมาก็รู้สึกว่ามีปัญหา เช่น ไม่มีการปรึกษาหารือกันในพรรคว่าผู้ได้รับเลือกตั้งคนไหนสนใจตำแหน่งใด เอมมาารู้สึกว่ามันผิดที่ไม่มีการเรียกประชุมอภิปรายเกี่ยวกับการเลือก และหรือการเสนอชื่อสำหรับตำแหน่งวุฒิสมาชิก หรือใครควรจะได้ตำแหน่งไหน เธอเชื่อมโยงความล้มเหลวของการเมืองภายในพรรคไปถึงความขัดแย้งต่าง ๆ ที่เกิดกับพรรคในภายหลัง และความจริงที่ว่าได้มีสมาชิกพรรค FAP บางคนที่ไม่พอใจได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการปฏิวัติ พฤษภาคม 2000

เอมมาคิดว่าพรรคได้ทำให้เสียโมติโรไปกับผู้เลือกตั้งชาวชนบทฟิจิ โดยการที่ไม่ได้ให้ตำแหน่งรัฐมนตรีแก่สมาชิกผู้แทนที่มาจากชนบทเลย ตำแหน่งรัฐมนตรีทั้ง 3 ตำแหน่ง ได้แก่ผู้มาจากเขตเมือง การขาดการมองการณ์ไกลของพรรค FAP ทำให้เกิดปัญหาหลายอย่างในภายหลัง

iii) วัฒนธรรมข้าราชการ

สิ่งที่ท้าทายเธอเสมอ ๆ ก็คือการทำงานกับข้าราชการ ซึ่งดูเหมือนว่าจะมีอคติ งานหลายสิ่งหลายอย่างจะปฏิบัติลุล่วงไปได้จำต้องอาศัยความร่วมมือจากข้าราชการ มีความไม่พอใจ รังเกียจระดับหนึ่งต่อนายกรัฐมนตรีที่เป็นคนฟิจิเชื้อสายอินเดีย (Indo-Fijian) จากพวกข้าราชการระดับสูง

งานแรกของเอมมาคือการรวบรวมรายชื่อเอกสารสัญญาของรัฐบาล ในการทำงานนี้เธอประสบกับการไม่ให้ความร่วมมือจากหลายกรมกอง และพวกหัวหน้าก็กลายเป็นคนคอยปกป้องตนเอง พวกเขารู้สึกว่านายกรัฐมนตรีกำลังปฏิบัติการ “ล่าตัว” และวางแผนที่จะปลดพวกที่ถูกมองว่าจงรักภักดีต่อรัฐบาลชุดก่อน นอกเหนือไปจากนี้ รัฐบาลของเธอยังต้องทำงานด้วยงบประมาณของรัฐบาลชุดก่อนอยู่อย่างน้อยหกเดือน ความต้องการต่าง ๆ ที่ไม่อยู่ในงบประมาณก็จำต้องได้รับการปฏิเสธโดยบรรดารัฐมนตรี

เอมมาได้รับบทเรียนว่า ขั้นตอนการทำงานของรัฐบาลและการทำงานของข้าราชการอาจจะทำให้การทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้ตอนเลือกตั้งทำได้ยากและล่าช้า มีความกดดันหลายอย่างจากชุมชนให้เป็นไปตามที่ต้องการ อย่างไรก็ตามรัฐบาลพลมก็ต้องทำงานในระบบที่ได้รับสืบทอดปัญหาต่าง ๆ มาจากคณะผู้บริหารชุดก่อน

iv) ความกดดันเรื่องเวลา

เอมมาต้องมีเวลาให้ผู้เลือกตั้งในเขตเลือกตั้งของเธอ เวลาทำหน้าที่ในรัฐสภา เวลาเพื่อการรับเชิญในฐานะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สิ่งนี้เป็นเรื่องท้าทายการทำงานของเธอมากขึ้น

เกือบทุก ๆ วันก่อนและหลังเลิกงานจะมีราษฎรในเขตเลือกมาหาเธอที่บ้าน บางคนก็ไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับบทบาทของเธอเลย เธอต้องอธิบาย เธอรู้สึกว่ามีบางคนถูกชี้นำมาผิด ๆ ในเรื่องความคาดหวัง มาขอความช่วยเหลือทางการเงิน

เอมมามีครอบครัวอยู่ในระยะเริ่มต้น แม้ว่าเธอมีคนช่วยทำงานบ้าน แต่เธอก็ขาดโอกาสที่จะใช้เวลาไปกับลูก ๆ ที่ยังเด็กของเธอ

v) บรรยากาศการเมือง

ปีที่เอมมาอยู่ในคณะรัฐบาลเป็นปีที่ยุ่งยาก รัฐบาลประสบปัญหาหลายอย่างและการต่อต้านเนื่องจากประชาชนเข้าใจว่าพรรค FLP เป็นพรรคของคนพิจิเชื้อสายอินเดีย มีการมองว่า นายกรัฐมนตรีมเหศรา ชาตาห์ (Mahendra Chaudhary) ไม่ให้ความสนใจ ผลประโยชน์ของคนพื้นเมืองพิจิ เอมมาเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการไม่ให้ความร่วมมือจากพวกข้าราชการเนื่องจากความรังเกียจที่มีต่อพรรค FLP และนายกรัฐมนตรี

วันที่ 19 พฤษภาคม 2000 กลุ่มคนมีอาวุธปืนนำโดย จอร์จ สเปจท์ เข้าไปในรัฐสภาจับนายกรัฐมนตรีและคณะเป็นตัวประกัน ขณะนั้นเอมมาอยู่ในรัฐสภาด้วย เธอรำลึกถึงด้วยความรู้สึกที่ว่าในขณะนั้นเธอแทบไม่เชื่อว่าสิ่งนี้กำลังเกิดขึ้น เหตุการณ์นี้นำไปสู่การปลดคณะรัฐบาลผสม

การปฏิวัติพฤษภาคม 2000 เกิดขึ้นโดยการอ้างว่า เพื่ออนุรักษ์สิทธิของคนพื้นเมืองพิจิ แต่ภาพจริงแล้วมันซับซ้อนกว่านั้น เหตุผลต่าง ๆ และเหตุผลที่อาจจะเป็นไปได้ที่อยู่เบื้องหลังการปฏิวัติ 2000 เป็นเรื่องนอกเหนือไปจากบทความนี้ อย่างไรก็ตามการปฏิวัติปี 2000 ได้แสดงให้เห็นว่า ประเด็นเรื่องเชื้อชาติได้ถูกนำมาใช้อย่างง่ายดายเพื่อที่จะหาการสนับสนุนจากคนส่วนหนึ่งของชุมชนไปรบกวนกระบวนการประชาธิปไตยของรัฐบาล นอกเหนือไปจากนี้ การปฏิวัติเช่นเดียวกับการเมืองที่อยู่บนพื้นฐานของการแบ่งแยกตัวตนนำไปสู่การไม่ให้ความสำคัญกับประเด็นการพัฒนาที่สำคัญ ๆ เช่นเรื่องสิทธิสตรี

บทย่อและสรุป

เอมมาเรียนรู้หลายอย่างเกี่ยวกับตัวเองและกระบวนการเมืองในฟิจิ เหนือสิ่งอื่นใดเธอค้นพบว่า ภูมิหลังการทำงานกับองค์กรเอกชนทำให้เธอได้เปรียบคนอื่นในระดับเดียวกัน เธอรู้ประเด็น ปัญหาที่ผู้ออกเสียงเผชิญ และเพิ่มเติมไปจากนี้ ฝีมือและความชำนาญจากการทำงาน กับองค์กรเอกชนยังทำให้เธอเป็นบุคคลที่มีประโยชน์ ช่วยเหลือผู้อื่นได้ในทางการเมือง

ในทางปฏิบัติแล้ว เอมมาเรียนรู้ว่าเธอสามารถที่จะทำการหาเสียงเลือกตั้งให้ประสบความสำเร็จ ได้ด้วยงบประมาณจำนวนไม่มากโดยไม่ได้มีประสบการณ์เป็นนักการเมืองมาก่อน

เอมมายกประโยชน์แห่งความสำเร็จของเธอให้แก่ปัจจัยหลาย ๆ อย่าง อันมีความเป็นตัวตนที่ แข็งแรงของเธอ ซาติพันธุ์ ความเชื่อในเรื่องความเสมอภาค ความสนใจในการเมือง และภูมิหลัง การศึกษาที่เธอได้จากการอบรมเลี้ยงดูและชั้นนำของบิดา ภูมิหลังการศึกษาของเอมมาที่เน้น ความสำเร็จทางวิชาการและการศึกษาต่อ ช่วยให้เธอมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในความซับซ้อน และประเด็นต่าง ๆ ที่การเมืองเกี่ยวข้องด้วย

เอมมาได้บทเรียนว่า วิธีการกำหนดกลุ่มเป้าหมายไปยังภาคส่วนของชุมชนที่อ่อนแอที่สุด และการเสนอทางเลือกที่เป็นไปได้ ช่วยให้การสื่อสารกับผู้เลือกตั้งมีประสิทธิผล ความสำเร็จ ในการสื่อสารกับผู้เลือกตั้งยังได้มาจากความสามารถ และความตั้งใจที่จะพบผู้เลือกตั้งตัวต่อตัว ทั้งนี้เพราะการที่เธอมีความเชื่อมั่นในตัวเองจากภูมิหลังการศึกษาและประสบการณ์ในองค์กรเอกชน เอมมาเป็นผู้มีชื่อเสียงดีในหมู่ผู้คนของเธอและสถานภาพของเธอที่มีภูมิหลังจากตระกูลหัวหน้า เผ่าได้ช่วยเอมมาด้วย ในหลายส่วนของชุมชนมีความมั่นใจว่าเธอจะได้รับการปฏิบัติด้วยความ เคารพนับถือ มีผู้รับฟังและให้ความไว้วางใจ

ถึงแม้ว่าจะมีปัจจัยหลายอย่างส่งอิทธิพลต่อความสำเร็จของเอมมา ตัวอีมาเองก็มีคุณสมบัติที่มีมาแต่กำเนิด ที่ทำให้เธอเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งและเป็นนักการเมืองที่ดี แต่การที่เอมมาเป็นคนใหม่โดยสิ้นเชิงในวงการเมือง ไม่มีประสบการณ์ในการหาเสียงเลือกตั้งมาก่อน ดังนั้นความช่วยเหลือจาก WIP จึงเป็นสิ่งที่หาค่ามิได้ ความช่วยเหลือนี้ช่วยให้เอมมาวิ่งไล่ล่าหน้าผู้หญิงคนอื่น ๆ ทั่วไปที่เข้าสู่การเมือง ซึ่งเธอเหล่านั้นขาดการช่วยเหลือในการฝึกอบรม การหาเสียงและการเงิน²³

ประสบการณ์ของเอมมาแสดงให้เห็นว่า ควรจะมีการจัดตั้งโครงการช่วยผู้หญิงให้เข้าสู่การเมืองที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืนได้แล้ว ในกรณีของเอมมาประสิทธิภาพของ WIP ลดลงเมื่อผู้ประสานงานของโครงการไม่ได้ขณะการเลือกตั้ง โครงการในอนาคตควรจะมีการคำนึงถึงความยั่งยืนและความน่าเชื่อถือ ปัญหาบางอย่างที่คาดว่าจะเกิดสำหรับผู้หญิงในการเมือง เกิดขึ้นน้อยที่สุดเพราะภูมิหลังของเอมมาที่มาจากหัวหน้าเผ่าและสถานภาพของเธอ

อย่างไรก็ตาม กรณีศึกษาเอมมาแสดงให้เห็นว่า การได้มาซึ่งตำแหน่งทางการเมืองเป็นเพียงครึ่งหนึ่งของการต่อสู้เท่านั้น ยังมีปัญหาหลายอย่างที่เราประสบขณะที่อยู่ในตำแหน่ง อันมีกลไกรัฐบาล การเมืองระหว่างและภายในพรรคการเมือง และปัญหาการแบ่งเวลาสิ่งเหล่านี้ทำให้เห็นถึงความจำเป็นที่ต้องช่วยเหลือนักการเมืองหญิงในขณะที่พวกเธออยู่ในตำแหน่ง การขาดการติดต่อและขาดความร่วมมือจากประชาชนและองค์กรผู้หญิงถูกกล่าวถึงโดยทั่วไปว่าเป็นอุปสรรคต่อผู้หญิงในการเมือง²⁴

มันเป็นเรื่องสำคัญสำหรับสมาชิกสภาผู้แทนหญิงที่จะจัดตั้งกลุ่มผู้แทนหญิงขึ้นในรัฐสภา ยุทธศาสตร์นี้ได้มีการใช้กันทั่วโลก เพื่อเป็นโครงข่ายการช่วยเหลือระหว่างการศึกษาเลือกตั้งและทำหน้าที่เป็นกลุ่มกดดันในรัฐสภา²⁵

²³ Inter-Parliamentary Union. *Participation of women in political life: an assessment of development in national parliaments, political parties, governments & inter-parliamentary unions, 5 years after the conference*, 1999 หน้า 44-46.

²⁴ Shvedova, Nadezhda, "Obstacles to women's participation in parliament" In *Women in parliament: Beyond Numbers*, 1998 หน้า 39.

²⁵ Lovenduski, Joni & Karma, Azza. *Women in Parliament: making a difference: In Women in Parliament: Beyond Numbers*, 1998 หน้า 147.

ระบบการเมืองและวัฒนธรรมของประเทศฟิจิ มีลักษณะชายเป็นใหญ่เป็นอย่างมากยุทธศาสตร์ของเอมมาที่ใช้ในการแก้ปัญหาและประสบความสำเร็จในการฝ่าเข้าไปในบริบทที่ถูกป้องกันไว้นี้มีค่ามหาศาล เอมมาไม่ใช้วิธีการเผชิญหน้าแต่ใช้การชักจูงใจในระดับบุคคล ยุทธศาสตร์นี้พิสูจน์แล้วว่าได้ผลสำหรับเอมมา และมันก็ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นยุทธศาสตร์สำหรับนักการเมืองหญิงผู้มีพฤติกรรมไม่แข็งกร้าวใช้พุ่งเป้าไปที่การพูดคุยชักจูงใจเมื่อต้องการเสนอความคิดเห็นหรือแสดงจุดยืนเพื่อที่พวกเธอจะได้ไม่ทำอะไรขัดกับประเพณีของสังคม²⁶

ฟิจิเป็นตัวอย่างของการมีความยุ่งยาก และอุปสรรคทางการเมืองมากมายสำหรับนักการเมืองหญิงท่ามกลางความยุ่งยากและอุปสรรคเหล่านี้ มีความคิด ความเชื่อเกี่ยวกับผู้หญิงในบทบาทของผู้ตัดสินใจ การมีอยู่ของการเมืองที่อยู่บนพื้นฐานของการแบ่งแยกตัวตน ตัวอย่างเช่น ประชาชนรวมตัวกันจัดตั้งกลุ่มการเมืองบนฐานของ “ความเหมือน” (ในฟิจิคือชาติพันธุ์)²⁷ สิ่งนี้เป็นอุปสรรคที่เพิ่มเติมเข้าไป มันแบ่งแยกประชาชนตามชาติพันธุ์ และทำให้ประเด็นผู้หญิงเป็นเรื่องรอง การเมืองที่อยู่บนพื้นฐานของการแบ่งแยกตัวตนนำไปสู่การปฏิบัติ 3 ครั้ง ภายในช่วงเวลาที่ยังพอจะจำได้ ทำให้ความก้าวหน้าในกระบวนการที่องค์กรผู้หญิงเรียกร้องสิทธิและความเสมอภาคของผู้หญิงถดถอยลง

กรณีศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า แม้จะมีอุปสรรคมากมายที่ผู้หญิงในฟิจิเผชิญอยู่ แต่ด้วยการมีฝีมือที่เหมาะสมและความรู้ ประกอบเข้ากับวิธีการที่ถูกต้องและความช่วยเหลือจากขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง การประสบความสำเร็จเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ บทเรียนจากประสบการณ์และวิธีการของเอมมาให้บทเรียนที่หาค่าไม่ได้ เป็นเครื่องชี้แนะผู้หญิงที่มีความคิดจะเข้าสู่การทำงานสาธารณะ ประสบการณ์ของเอมมายังแสดงให้เห็นอีกว่ายังมีงานขั้นต่อไปอีกที่จำเป็นต้องทำเพื่อให้ความช่วยเหลือผู้หญิงในวงการเมืองโดยเฉพาะอย่างยิ่งควรจะมีเครือข่ายให้ความช่วยเหลือผู้หญิง ที่มีการจัดตั้งที่ดีและยั่งยืนไว้ช่วยเหลือผู้หญิงก่อนและหลังจากที่ได้ตำแหน่งแล้ว

²⁶ Abu-Zayd, Gehan. “In search of political power – women in parliament in Egypt, Jordan and Lebanon” In *Women in Parliament: Beyond Numbers*, 1998, หน้า 50.

²⁷ Asia Pacific Forum on Women Law and Development (APWLD). 2003. *Gender and Identity-Based Politics: Workshop Organised by the Asia Pacific Forum on Women Law and Development 30 July – 1 August 2002, Bali, Indonesia*, หน้า 7.

เพื่อประโยชน์ของการวิจัย เอมมาพูดถึงว่าความคิดเห็นทางการเมืองแบบสุดขั้ว มีประเด็นเรื่องชาตินิยมและเชื้อชาติเป็นประเด็นหลัก เป็นภัยคุกคามต่อนโยบายการเมืองที่ดีการเมืองที่เต็มไปด้วยผู้ชายที่มีจุดมุ่งหมายของตัวเองมีติดต่อกับประเด็นผู้หญิงและทำให้นโยบายดี ๆ ที่จะส่งผลต่อผู้เลือกตั้งถูกบดบัง การทำลายล้างซึ่งกันและกันล้นมือไว้อย่างดีนี่จะเป็นการทำลายเครื่องกีดขวางที่ใหญ่ที่สุดที่ปิดกั้นไม่ให้ผู้หญิงเข้าสู่อำนาจทางการเมือง การนั่งฟังแต่อยู่ไม่ใช่จุดมุ่งหมายของผู้หญิงผู้ปฏิบัติการณ์มันเป็นความจำเป็นที่ผู้หญิงจะต้องมีการจัดตั้งและวางแผนการต่อสู้ที่ดี ต่อสู้กับทัศนคติสุดโต่งทางการเมืองที่ผลของมันทำให้ความก้าวหน้าในเรื่องสิทธิสตรีกลายเป็นเรื่องรอง

References

Abu-Zayd, B. "In search of political power – women in parliament in Egypt, Jordan and Lebanon" In Karam, A. (ed.) (1998) *Women in Parliament: Beyond Numbers*. International Institute for Democracy and Electoral Assistance, Stockholm.

Asia Pacific Forum on Women Law and Development (APWLD). (2003) *Gender and Identity-Based Politics: Workshop Organised by the Asia Pacific Forum on Women Law and Development in Collaboration with Komnas Perempuan, Solidaritas Perempuan, Koalisi Perempuan Indonesia and RAHIMA*. 30 July – 1 August 2002, Bali, Indonesia. Asia Pacific Forum on Women Law and Development, Chiang Mai.

Colowai, A. "Fiji Islands Report" (2002) in *APWLD Women's Participation in Political Processes Task Force Collation of Laws on Women's Political Participation*. APWLD, Chiang Mai.

Fiji Bureau of Statistics. (2004) *Bureau of Statistics Statutory Bodies Gender and Race Analysis Fiji*. Fiji Bureau of Statistics, Suva.

_____. (1996) *Fiji Population Census Report*. Fiji Bureau of Statistics, Suva.

Fiji Women's Crisis Centre. (2001) *The Incidence, prevalence and nature of domestic violence and sexual assault in Fiji: a research project of the Fiji Women's Crisis Centre*. FWCC, Suva.

Government of Fiji. (1998) *Constitution of the Republic of the Fiji Islands*.

Government of Fiji, Suva.

House, W. J. (2000) *Women's Labour Market Status in Fiji: Are they subjected to discrimination. Discussion Paper No. 23*. UNFPA, Suva

International Labour Organisation / South East-Asia & the Multidisciplinary Advisory Team (ILP / SEAPAT). (1997) *Towards equality and protection for women workers in the formal sector*. ILO / SEAPAT, Suva.

International Institute for Democracy & Electoral Assistance. Available from: <http://www.idea.int/esd/glossary.cfm> on 02/11/04 (n.d.)

Inter-Parliamentary Union. (1999) *Participation of women in political life: an assessment of developments in national parliaments, political parties, governments & inter-parliamentary unions, 5 years after the conference*, Inter Parliamentary Union, Geneva.

Lal, B.V., "In George Speight's Shadow: Fiji General Elections of 2001" in *The Journal of Pacific History* Vol., 37.1 2002.

_____. "A time to change: the Fiji general elections of 1999. In Lal, B.V (ed.) 2000. *Fiji Before the storm: elections and the politics of development*, Asia Pacific Press / Australian National University, Canberra.

Lovenduski, J. and Karma, A. "Women in Parliament: making a difference" Om Lara, A/ (ed.) (1998) *Women in Parliament: Beyond Numbers*, International Institute for Democracy and Electoral Assistance, Stockholm.

Ministry of Women. (1998) *The Women's Plan of Action: 1999-2008*. Ministry of Women and Culture, Suva.

Reddy, C. "Women in Politics in Fiji. In Lal, B.V. (ed.) (2000) *Fiji Before the Storm: Elections and the politics of development*, Asia Pacific Press / Australian National University, Canberra.

Shvedova, N. "Obstacles to women's participation in parliament" In Karma, A. (ed.) (1998) *Women in Parliament: Beyond Numbers*, International Institute for Democracy and Electoral Assistance, Stockholm.

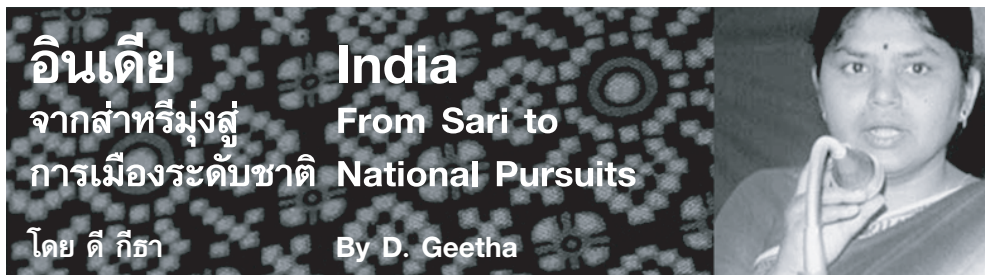
Anonymous. (1999) Activist wants changes. *The Fiji Times*, February 10.

United Nation Development Fund for Women (UNIFEM). (1999) *Pacific Women: Getting into Politics: Fiji as a best practice case study*, UNIFEM, Suva.

Vakatale T. "Role of women political leaders in promoting the status of women". (1993) In United Nations *Proceedings of the Seminar on the Participation of Women in Politics as a aspect of Human Resources Development. 18-20 November, 1992*. New York.

กรณีศึกษาบาลาบารathy (Balabarathy)

อินเดียเป็นประเทศที่ใช้ระบอบประชาธิปไตยมาตั้งแต่หลังการได้รับเอกราชในปี 1947 มีการเลือกตั้งตั้งแต่ระดับชาติจนถึงระดับหมู่บ้าน ในการเลือกตั้งเหล่านี้ ผู้หญิงมีส่วนร่วมเป็นผู้ออกเสียงเลือกตั้งและเป็นผู้สนับสนุน อย่างไรก็ตามมีผู้หญิงจำนวนไม่มากที่จะตั้งใจเข้าสู่การเมืองอย่างจริงจัง ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วมีพรรคการเมืองที่มีหัวหน้าพรรคเป็นผู้หญิง ในบทนี้จะมุ่งความสนใจไปที่การเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันของบาลาบารathy ในการเมืองแบบเลือกตั้งและประสบการณ์ของเธอในฐานะ สมาชิกสภานิติบัญญัติของรัฐผ่านทางการเข้าไปเกี่ยวข้องและการเสียสละ มีบทเรียนหลายอย่างที่เราจะเรียนรู้ได้จากความพยายามที่จะทำให้เป็นที่แน่ใจว่าเสียงผู้หญิงจะมีผู้ได้ยิน และประเด็นต่าง ๆ จะได้รับการยกขึ้นมาพูดถึงในระดับที่มีการตัดสินใจ

ประวัติการเลือกตั้งในอินเดีย

“กฎหมายว่าด้วยรัฐบาลแห่งประเทศอินเดีย ปี 1919 “(Government of India Act of 1919)” นำการเลือกตั้งเข้าสู่อินเดีย ก่อนหน้านั้น อำนาจและหน้าที่ของประธานาธิบดีอยู่ภายใต้กฎหมายของรัฐบาลอังกฤษ อำนาจในการออกกฎหมายมีขึ้นก่อนปี 1919 อย่างไรก็ตามรัฐบาลที่อยู่ในตำแหน่งเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการชุดหนึ่ง คณะกรรมการนิติบัญญัตินี้มีอำนาจและหน้าที่ตามกฎหมายปี 1919

“กฎหมายว่าด้วยรัฐบาลแห่งประเทศอินเดีย ปี 1935” ให้อำนาจการออกกฎหมายแก่สมาชิกสภานิติบัญญัติมากขึ้น กฎหมายใช้สำหรับสหพันธรัฐอินเดียทั้งหมดเขตการปกครองทั้งหมดมี จังหวัดที่มีผู้ว่าการ (Governor’s Provinces) และรัฐต่าง ๆ สภานิติบัญญัติของสหพันธรัฐประกอบด้วย 2 สภา คือ สภารวม เรียกว่า “สภาแห่งสหพันธรัฐ (Federal Assembly)” และ “สภาที่ปรึกษาแห่งรัฐ (Council of States)” สภาแห่งสหพันธรัฐมีสมาชิก 375 คน 125 คนเป็นตัวแทนจากรัฐต่าง ๆ ได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าผู้ครองรัฐ สภามีกำหนดวาระ 5 ปี “สภาที่ปรึกษาแห่งรัฐ”

เป็นสถาบันที่ถาวรไม่มีกำหนดวาระ แต่กรรมการจำนวน 1 ใน 3 จะต้องเกษียณออกทุก ๆ 3 ปี
สภานี้มีสมาชิก 260 คน 104 เป็นผู้แทนจากรัฐต่าง ๆ 6 คนได้รับการแต่งตั้งจากผู้ว่าการนคร
(Governor-General) 128 คน จะถูกเลือกตั้งจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งในชุมชนเขตต่าง ๆ และ 22 คน
ถูกกันไว้ให้สำหรับชนกลุ่มน้อย ผู้หญิง และกลุ่มคนด้อยโอกาส

กฎหมายปี 1935 ได้จัดให้แคว้นมัตราส (ชื่อเดิม) มีระบบสภานิติบัญญัติแบบสองสภา
สภานิติบัญญัติประกอบด้วย ผู้ครองแคว้นและกับอีก 2 สภา เรียกว่า “สภาที่ปรึกษาด้านนิติบัญญัติ”
(Legislative Council) และ “สภานิติบัญญัติ” (Legislative Assembly) สภาที่ปรึกษาด้าน
นิติบัญญัติเป็นสถาบันถาวรไม่มีกำหนดวาระ แต่สมาชิกจำนวน 1 ใน 3 จะต้องเกษียณ
ตัวเองออกทุก ๆ 3 ปี สภานี้ประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวนไม่น้อยกว่า 54 คน สภานิติบัญญัติ
รวม ประกอบด้วยสมาชิก 215 คน ซึ่งมีที่มาดังนี้

146 คน ถูกเลือกจากการเลือกตั้ง ซึ่ง 30 ที่นั่งถูกสงวนไว้ให้กลุ่มวรรณะบางกลุ่มเป็นการเฉพาะ

1 คนมาจากเขตพื้นที่ล้าหลัง และชนเผ่า

28 คนมาจากกลุ่มคนมุสลิม

2 คนจากกลุ่มคนอินเดียเชื้อสายอังกฤษ

3 คนจากกลุ่มคนยุโรป

8 คนจากกลุ่มคนอินเดียที่นับถือคริสต์ศาสนา

6 คนเป็นผู้แทนจากกลุ่มพ่อค้าและนักอุตสาหกรรมและอื่น ๆ

6 คนจากกลุ่มเจ้าของที่ดิน

1 คนจากมหาวิทยาลัย

6 คนเป็นตัวแทนของกรรมกร

8 คนจากกลุ่มผู้หญิง ในจำนวนนี้ 6 คนเป็นผู้หญิงโดยทั่วไป

เงื่อนไขดังกล่าวนี้ได้มีกำหนดในกฎหมายปี 1935 ให้สงวนที่นั่งไว้สำหรับผู้หญิงทั้งในสภา
ระดับประเทศและระดับรัฐ

หลังการได้รับเอกราช

หลังจากได้รับเอกราช อินเดียเลือกที่จะใช้ระบอบประชาธิปไตย มีรัฐธรรมนูญ และระบบรัฐบาล
แบบรัฐสภา อำนาจถูกแบ่งแยกระหว่างรัฐสภา (หรือฝ่ายนิติบัญญัติ) ฝ่ายบริหารและตุลาการ รัฐสภา
ประกอบไปด้วยประธานาธิบดี และกับอีก 2 สภา คือ สภาที่ปรึกษาแห่งรัฐ (Council of States)
และสภาประชาชน (House of People) เป็นที่รู้จักกันทั่วไปเรียก ราชยาสภา (หรือสภาสูง) (Rajya
Sabha) และ โลกสภา (Lok Sabha) หรือสภาล่างตามลำดับ ประเทศอินเดียเป็นสหพันธรัฐ (Federal

State) โดยมีรัฐบาลกลาง (Union Government) เป็นศูนย์กลางอยู่ภายใต้การนำของรัฐบาลประเทศแบ่งออกเป็น 28 รัฐ และ 7 มณฑลร่วม (Union Territories) อยู่ภายใต้การนำของรัฐบาลสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกสภาของรัฐถูกเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน ยังมีหน่วยงานที่สามของรัฐบาล คือ ปัญจายัต (Panchayat) หรือรัฐบาลท้องถิ่น ซึ่งอยู่ในระดับหมู่บ้าน จังหวัด (municipal) และอำเภอ

ระบบการเลือกตั้ง

การเลือกตั้งสมาชิกสภาล่าง สมาชิกสภานิติบัญญัติของรัฐ และสมาชิกสภาท้องถิ่น จัดการโดยคณะกรรมการเลือกตั้งอิสระ สมาชิกสภาดังกล่าวทั้งหมดประชาชนเป็นผู้เลือกโดยตรง วิธีการเลือกตั้งใช้ระบบเสียงข้างมาก (first-past-the-post)

การเลือกของอินเดียอยู่บนพื้นฐานของการมีสิทธิออกเสียงของผู้ใหญ่ นั่นคือผู้มีอายุเกิน 18 ปีขึ้นไป (ก่อนปี 1989 อายุขั้นต่ำคือ 21 ปี) สิทธิออกเสียงไม่กีดกันชั้นวรรณะ ความเชื่อ การนับถือศาสนา และเพศ บุคคลวิกลจริตและผู้ถูกตัดสินว่าประกอบอาชญากรรมไม่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งประชาชนอินเดียที่ลงทะเบียนเป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้งและมีอายุเกิน 25 ปี มีสิทธิเข้าสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (Lok Sabha) สภานิติบัญญัติของรัฐ หรือองค์กรท้องถิ่น สำหรับสมาชิกราชยาสภาอายุอย่างน้อย 30 ปี ผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกราชยาสภา และวิหารสภา (Vidhan Sabha) จะต้องเป็นผู้อยู่อาศัยในรัฐที่ตนเองสมัคร

ผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งแต่ละคนจะต้องวางเงินมัดจำจำนวน 10,000 รูปี (ประมาณ 220 ดอลลาร์สหรัฐ) สำหรับสมาชิกสภาผู้แทน 5,000 รูปี (ประมาณ 110 ดอลลาร์สหรัฐ) สำหรับราชยาสภา หรือวิหารสภา มีช้อยยกเว้นสำหรับผู้สมัครที่เป็นคนมาจากวรรณะ และชนเผ่าที่ได้กำหนดไว้ให้จ่ายเพียงครึ่งหนึ่งของจำนวนดังกล่าว เงินมัดจำจะได้รับคืน หากผู้สมัครได้รับคะแนนเสียงมากกว่าหนึ่งในหกของคะแนนเสียงที่สมบูรณ์ทั้งหมดของเขตเลือกตั้ง การเสนอชื่อเพื่อเป็นผู้เข้าสมัครรับเลือกตั้งจะต้องได้รับการรับรองจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งลงทะเบียนของเขตเลือกตั้ง 1 คนในกรณี que ผู้สมัครได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากพรรคการเมืองที่จดทะเบียน และในกรณีนอกจากนี้ ต้องได้รับการรับรองจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งลงทะเบียน 10 คน

อินเดียมีระบบการสงวนไว้ซึ่งสิทธิบางอย่าง เพื่อให้ทำให้ผู้สมัครจากวรรณะและชนเผ่าที่กำหนดไว้ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการเลือกตั้ง และมีตัวแทนในหน่วยงานรัฐบาลโดยการมีเซตเลือกตั้งที่สงวนไว้ ประชาชนของชุมชนนี้เท่านั้นที่จะเข้าแข่งขันเลือกตั้งได้ นอกจากนี้ยังมีอีก 2 ที่นั่งที่สงวนไว้สำหรับชุมชนคนอินเดียเชื้อสายอังกฤษ (Anglo-Indian) ซึ่งประธานาธิบดีเป็นผู้เลือก

การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน สภานิติบัญญัติของทุกรัฐและองค์กรท้องถิ่นจัดทำทุก ๆ 5 ปี นอกจากว่าจะถูกกำหนดขึ้นก่อนเวลา ประธานาธิบดีสามารถที่จะยุบสภาผู้แทนหรือสภานิติบัญญัติของรัฐและประกาศการเลือกตั้งทั่วไปใหม่ ก่อนที่จะครบกำหนด 5 ปี หากว่ารัฐบาลไม่ได้รับความไว้วางใจจากสภาผู้แทนราษฎร หรือสภานิติบัญญัติ และหากว่าไม่มีรัฐบาลอื่นที่จะเข้ามาแทนที่ได้ กำหนดการเลือกตั้งที่เป็นไปตามปกติจะถูกยกเลิกได้ โดยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ และการปรึกษากับคณะกรรมการเลือกตั้งเท่านั้น โดยทั่วไปถือกันว่าการรบกวนการเลือกตั้งตามปกติ จะเป็นที่ยอมรับได้ในกรณีที่เป็นการสุจริตเท่านั้น

การเลือกตั้งใช้บัตรลงคะแนนเสียงโดยวิธีลับ หน่วยเลือกตั้งปกติจะเป็นสถานที่สาธารณะ เช่น โรงเรียน หอประชุมของชุมชน เพื่อที่จะให้ผู้เลือกมาใช้สิทธิจำนวนมากที่สุด เจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการเลือกตั้งพยายามที่จะให้มีหน่วยเลือกตั้งภายในระยะทางสองกิโลเมตรสำหรับผู้ใช้สิทธิทุกคน หน่วยเลือกตั้งไม่ควรจะจัดให้มีผู้มาเลือกตั้งมากกว่า 1,500 คน และหน่วยเลือกตั้งแต่ละหน่วยจะต้องเปิดอย่างน้อย 8 ชั่วโมงในวันเลือกตั้ง

พรรคการเมืองและการเลือกตั้ง

พรรคการเมืองเป็นส่วนหนึ่งของระบอบประชาธิปไตยของปวงชนสมัยใหม่ที่เป็นที่ยอมรับกัน พฤติกรรมการเลือกตั้งในบรรยากาศของประชาธิปไตยขึ้นอยู่กับการแสดงตัวของพรรคการเมือง ก่อนการได้รับเอกราช ประชาชนถูกจัดรวมให้อยู่ภายใต้ร่มเงาของพรรคคองเกรสแห่งชาติอินเดีย (Indian National Congress-INC) ซึ่งปรากฏตัวขึ้นมาเป็นพรรคการเมืองที่เป็นที่รู้จักกันทั่วประเทศ INC เคยเข้าร่วมในการเลือกตั้ง ตั้งแต่ก่อนได้รับเอกราช ยังมีพรรคคอมมิวนิสต์แห่งอินเดีย (Communist Party of India) เป็นพรรคระดับชาติ และมีพรรคการเมืองอื่น ๆ อีกในระดับรัฐ

¹ ชุมชนในอินเดียถูกแบ่งโดยระบบวรรณะ ซึ่งมีวรรณะสูงและวรรณะต่ำ เท่าที่เป็นมา คนในวรรณะต่ำได้รับการกดขี่ทางสังคม เศรษฐกิจ และการศึกษา เพื่อที่จะให้เกิดความเสมอในสังคม รัฐธรรมนูญได้ระบุในข้อกำหนดเกี่ยวกับคนในวรรณะต่ำและสงวนสิทธิบางอย่างให้พวกเขาในการศึกษาการจ้างงาน และในการเลือกตั้ง ข้อกำหนดคล้ายคลึงกัน ได้มีไว้สำหรับชนเผ่าบางเผ่าที่ถือว่ามีความล้าหลังทางสังคม

พรรคคอมมิวนิสต์ตอนหลังได้แตกออกเป็นพรรคคอมมิวนิสต์แห่งอินเดีย (CPT) และพรรคคอมมิวนิสต์มาร์กซิสต์ (CPM) ในตอนท้ายทศวรรษ 1970 พรรคชนตะ (Janata Party) ได้เกิดขึ้นเป็นทางเลือกแข่งกับ INC พรรคชนตะเกิดขึ้นจากการรวมตัวกันของพรรคการเมืองระดับภูมิภาคและหัวหน้าพรรคการเมืองระดับชาติสองสามพรรค แต่พรรคชนตะก็ไม่สามารถที่จะคงความเป็นพรรคระดับชาติอยู่ได้ เนื่องจากมีความแตกต่างกันมากในบรรดาหัวหน้าพรรคทั้งหลาย ในทศวรรษที่ 80 พรรคภาราติยะชนตะ Bharatiya Janata Party (BJP) ปรากฏตัวขึ้น และได้กลายมาเป็นพรรคระดับชาติในทศวรรษที่ 90

ทันทีหลังการได้รับเอกราช พรรค INC ชนะเลือกตั้งได้จัดตั้งรัฐบาล ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนครั้งแรก มีผู้หญิงจำนวน 23 คน ได้รับเลือกตั้ง (www.parliamentofindia.nic.in) การเลือกตั้งครั้งต่อ ๆ มาจำนวนผู้หญิงได้รับเลือกตั้งมีดังต่อไปนี้

ครั้งที่ 2	24 คน	ครั้งที่ 3	37 คน	ครั้งที่ 4	32 คน	ครั้งที่ 5	26 คน
ครั้งที่ 6	18 คน	ครั้งที่ 7	32 คน	ครั้งที่ 8	46 คน	ครั้งที่ 9	28 คน
ครั้งที่ 10	ไม่มีข้อมูล	ครั้งที่ 11	40 คน	ครั้งที่ 12	44 คน	ครั้งที่ 13	46 คน

ผู้หญิงที่ได้รับเลือกตั้งทั้งหมดลงแข่งขันโดยมีพรรคเป็นผู้เสนอชื่อ ไม่มีผู้หญิงคนใดที่ลงรับเลือกตั้งในฐานะผู้สมัครอิสระ มีข้อยกเว้นอยู่บ้างเพียงน้อยนิด ตัวอย่างเช่น มาเนกา คานธี (Maneka Gandhi) ลูกสะใภ้ของนางอินทிரาคานธี

ในระดับรัฐ การมีส่วนร่วมของผู้หญิงในสถานิติบัญญัติก็ไม่มีอะไรดีไปกว่าในระดับรัฐสภา การมีส่วนร่วมในกระบวนการเลือกตั้งของผู้หญิงในอินเดียขึ้นอยู่กับทัศนคติของพรรคการเมือง ถึงแม้ว่าจะมีผู้สมัครรับเลือกตั้งแบบอิสระ แต่ผู้สมัครที่ได้รับเลือกตั้งสำหรับโลกสภาและสถานิติบัญญัติของรัฐมักจะเป็นผู้สมัครที่สังกัดพรรค จากการสำรวจความคิดเห็น พบว่า ประชาชนค่อนข้างไปในทางที่จะเลือกพรรคมากกว่าจะเลือกบุคคล

พรรคการเมืองในทมิฬ นาฑู

ทมิฬ นาฑู (Tamil Nadu) เดิมเรียกกันว่า มัดราส เปรซิเดนซี (Madras Presidency) ประกอบไปด้วย 5 รัฐทางตอนใต้ของประเทศไทย INC เป็นพรรคที่ได้รับความนิยมหลังได้รับเอกราช แล้วพรรคนี้ขึ้นสู่อำนาจทันทีหลังการเลือกตั้งปี 1952 พรรคคอมมิวนิสต์แห่งอินเดียก็ได้ปรากฏตัวด้วย ต่อมาได้มีการจัดตั้งพรรคดราวิดา มันเนตรา คาซากัม (Dravida Munnetra Kazhagam - DMK) มีอำนาจขึ้นในการเลือกตั้งปี 1967 หลังจากนั้น มีการแตกแยกในพรรค DMK พรรคอออลอินเดียแอนนา ดราวิกา มินาน คาซากัม (All India Anna Dravida Munnetra คาซากัม-AIADMK) ได้ถูกจัดตั้งขึ้น ในที่สุดทั้งสองพรรคก็ได้ครองรัฐทมิฬ นาฑู พรรค INC และพรรคคอมมิวนิสต์

มักจะเข้าแข่งขันเลือกตั้ง โดยการเป็นพันธมิตรกับพรรคใดพรรคหนึ่งในสองพรรคนี้ ในทศวรรษ 90 มีพรรคการเมืองอีก 2 พรรคได้ปรากฏตัวขึ้น คือ พรรคปัตตาลี มาคัล คัทชี (Pattali Makal Katchi) และพรรคมารูมาลาร์ชี ดราริดา มันเนตรา คาซากัม (Marumalarchi Dravida Munnetra Kazhagam)

ผู้สมัครรับเลือกตั้ง: บาลาบารารี (Balabarathy)

บาลาบารารีเดิมรู้จักกันในนาม นาคาลักษมี² เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติของรัฐทมิฬ นาฑู เธอสมัครเข้ารับเลือกตั้ง 2 ครั้ง ครั้งแรกเธอแพ้ เธอได้รับเลือกตั้งในครั้งที่สอง ประสบการณ์ของเธอในการเลือกตั้งและในวงการเมืองแบบรัฐสภาจะทำให้เราเข้าใจการเข้าไปมีส่วนร่วม ทางการเมืองของผู้หญิงในอินเดีย

ชีวประวัติ

บิดาของเธอคือ คาทิลีเยปพัน (Kathiliappan) เป็นนักการเมืองที่แข่งขัน เป็นสมาชิกพรรค INC เขาได้ถูกรับเลือกให้เป็นประธานหมู่บ้านโคธราฟูลลิ ปัญญาท ถูกฆาตกรรมเพราะเหตุที่มีความสัมพันธ์กับพรรคการเมืองพรรคหนึ่ง เป็นฆาตกรรมอำพรางที่ทำให้ดูเหมือนว่าเขาตายเพราะหัวใจวาย ทั้งทางรัฐและพรรค INC ไม่สามารถจะจับตัวผู้กระทำการได้บาลาบารารีมีพี่ชายคนหนึ่งซึ่งแต่งงานมีบุตรแล้ว บาลาบารารีอยู่กับครอบครัวพี่ชายของเธอที่ดินดิกุล (Dindigul)

บาลาบารารีเรียนที่โรงเรียนมัธยมเค พุดุกอทเทน (K. Pudukottain High School) จนถึงชั้น 10 เรียนต่อชั้นมัธยมปลายที่โรงเรียน แธมบี ธอทแทม (Thambi Thottam Higher Secondary School) เธอจบปริญญาตรีวิทยาศาสตร์บัณฑิต วิชาเอกเคมี จากวิทยาลัยคานธีกรัม (Ghandigram College) หลังจบการศึกษาเธอทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ธุรการในโรงเรียนบัลวาดิ (Balwadi School) ที่เรตติยาร์ ฉัตรัม (Reddiyar Chatram) ที่นี่เธอได้จัดการให้คนงานในโรงเรียนรวมตัวกันจัดตั้งสหภาพแรงงาน เรตติยาร์ ฉัตรัม (Reddiyar Chatram Workers Union)

² บาลาบารารี เป็นนามปากกาของเธอที่ใช้ในงานเขียนให้วารสาร “Tamil” และหนังสือพิมพ์อื่น ๆ เธอถูกกล่าวถึงในชื่อทั้งสอง แต่ชื่อบาลาบารารีเป็นที่รู้จักมากกว่าในครั้งที่เธอเข้าแข่งขันเลือกตั้งปี 1996 มีความสับสนในการแนะนำตัวเธอด้วยชื่อสองชื่อ เพื่อป้องกันการสับสน ดังนั้นในการเลือกตั้งปี 2000 เธอจึงเลือกที่จะแสดงตัวด้วยนามปากกา

บาลาบารตีไม่ได้แต่งงานและไม่สนใจในการแต่งงาน เธอเชื่อว่าการแต่งงานจะทำให้เธอทำงาน
สาธารณะไม่ได้ การที่มีภูมิหลังมาจากครอบครัวแบบดั้งเดิม เธอไม่ยอมถูกผูกมัดโดยความ
รับผิดชอบในครอบครัว

การทำกิจกรรมเพื่อสังคม

ระหว่างที่เรียนอยู่ชั้น 7 และ 8³ เป็นเวลาที่ปกครองโดยกฎอัยการศึกของอินทรา คานธี ครูของเธอ
คนหนึ่งแนะนำให้อ่านหนังสือเกี่ยวกับการเมือง ซึ่งขณะนั้นถูกห้ามอ่านครูของเธอให้เด็ก ๆ ในชั้น
ทำการบ้าน เรื่องกำเนิดที่มาของภูเขา แม่น้ำ ป่าไม้ และอื่น ๆ บาลาบารตีและเพื่อน ๆ ในชั้น
เริ่มตั้งคำถามเอากับผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้านในการทำการบ้านนี้ งานนี้ทำให้เธอรีบอ่านหนังสือ
วิทยาศาสตร์ จากนั้นมันทำให้เธอเข้าใจถึงการเชื่อถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์และโซคลางต่าง ๆ ของผู้คน
เธอเริ่มเข้าใจว่า ศาสนา เชื้อชาติ วรรณะ วัด สิ่งเหล่านี้มนุษย์เป็นผู้ทำให้มีขึ้น เพื่อที่จะใช้
ปกป้องตนเอง และเอาประโยชน์ซึ่งกันและกัน เธอมองเห็นว่าความเชื่อเหล่านี้มันแพร่ระบาด
และครอบงำชีวิตผู้คนทั่วไปได้อย่างไร

ในขณะที่ทำงานธุรการให้โรงเรียนบัลวดี เรตดิยาร์ ฉัตรัม นั้นประเด็นการเมืองเรื่องคนทมิฬ
เชื้อสาย ศรีลังกาที่ได้รับการชูขึ้นโดยคนกลุ่มต่าง ๆ จุดประกายความสนใจในตัวเธอ มีการเดินขบวน
เดินพาเหรดไปทั่วทั้งรัฐจากนั้นเธอได้อ่านแผ่นพับขององค์กรยูวประชาธิปไตยของสหพันธรัฐอินเดีย
(Democratic Youth Federation of India-DYFI) ซึ่งทำให้เธอต้องรีบเสาะหาสำนักงาน
ขององค์กรเข้าสมัครเป็นสมาชิกในปี 1984 ถึงแม้ว่าการฆาตกรรมของบิดาทำให้เธอโกรธแค้น
หงุดหงิดไม่มีความเชื่อถือในการเมือง แต่เธอก็อยากจะเข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว
ในทางการเมืองที่เป็นทางเลือก ข้อความที่เขียนบนกำแพง การพูดในที่ชุมนุมข้างถนนเรียกร้อง
ความสนใจทำให้เธอเข้าร่วมกับขบวนการ หลังจากนั้นเธอได้รับการแนะนำให้รู้จักสมาคม
ประชาธิปไตยผู้หญิงอินเดีย (All India Democratic Women's Association-AIDWA) ซึ่งต่อ
มาเธอได้เป็นสมาชิก และในปี 1988 ได้กลายมาเป็นผู้ประสานงานของ DYFI ของเขตดินดิกุล
ทั้ง DYFI และ AIDWAเป็นปีกหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์มาร์กซิสต์แห่งอินเดีย (CPM) ซึ่งเป็น
พรรคการเมืองที่ได้จดทะเบียนแล้วกับคณะกรรมการเลือกตั้ง (การเป็นสมาชิกของ DYFI
และ AIDWA ไม่ได้หมายความว่าบุคคลนั้นจะเป็นสมาชิกของ CMP ไปด้วย)

³ ระบบโรงเรียนในอินเดียให้นักเรียนเข้าเรียนตั้งแต่อายุ 5 ปี ในชั้นเรียนระดับที่หนึ่ง โรงเรียน
มีชั้นเรียนถึงชั้นที่ 10 ซึ่งถึงชั้นนั้น เด็ก ๆ จะมีอายุ 15 ปี ชั้น 7 และ 8 จะอยู่ในกลุ่มอายุ 12
และ 13 ปี

ก่อนที่จะเข้าร่วมกับ DYFI บาลาบารารีไม่ได้มีความสนใจอย่างลึกซึ้งในประเด็นสตรี เรื่องไหนมาก่อนเลย เธอสนใจในการสร้างขบวนการเพื่อต่อสู้กับสถานการณ์การเมืองที่เป็นอยู่และต่อสู้เพื่อสังคมที่ดีขึ้นมากกว่า เมื่อเธอเริ่มเข้าไปมีส่วนร่วมกับ AIDWA ประชุมกับบรรดาสมาชิก เธอได้รับรู้ประเด็นต่าง ๆ ที่ถูกนำมาพูดคุยถกเถียงกัน รู้ว่าพวกเขาจัดการกับมันเป็นอย่างไ ประเด็นต่าง ๆ เหล่านั้นมีความรุนแรงในครอบครัวการคุกคามเกี่ยวเรื่องสินสอดตามประเพณี (dowry) และเรื่องอื่น ๆ ในระดับครัวเรือนซึ่งเป็นความกังวลใจใหญ่หลวงของผู้หญิง เธอค่อย ๆ เข้าไปเกี่ยวข้องกับละน้อยในประเด็นผู้หญิงจนตระหนักว่าเหล่าผู้หญิงถูกกักขังอยู่ในโลกของเธอเองอย่างไร เธอได้สำนึกได้ถึงการศึกษาที่สังคมแบ่งแยกผู้หญิงโดยทำให้พวกเธอใช้เวลาทั้งหมดไปกับเรื่องประจำวันในการจัดการกับครัวเรือน

บาลาบารารีได้เข้ามาเกี่ยวข้องอย่างจริงจังและผูกพันอยู่กับงานด้านผู้หญิงมากขึ้นหลังจากการเกิดการฆาตกรรมแพทย์หญิงคนหนึ่งในดินดิกลุ เขื่อยฆาตกรรมคือ ดร.ภาวานี (Bhavani) ซึ่งได้แต่งงานกับหมอที่ทำงานด้วยกัน สามีมองเธอถูกสงสัยว่าไปมีสัมพันธ์กับหมออีกคนหนึ่ง และ ดร.ภาวานีได้รู้เข้า มีข้อสงสัยอยู่เหมือนกันว่าสามีมองเธอมีจิตใจไม่สมประกอบการสืบสวนหลังจากการฆาตกรรมพบว่า สามีมองเธอมีรูปภาพของดร.ภาวานีที่มีศีรษะ มือ และเท้า ถูกตัดออกไป

บาลาบารารีไปปรากฏตัวในที่เกิดเหตุฆาตกรรมด้วย เธอได้จัดการทำให้แน่ใจว่าตำรวจได้มีการลงรายงานประจำวัน มีการชันสูตรพลิกศพ เธอรู้ลึกว่าถูกทำร้ายด้วยความจริงที่ว่า ตำรวจและเจ้าหน้าที่บริหารของรัฐยังต้องถูกกดดันให้ทำงาน ทั้ง ๆ ที่เป็นหน้าที่ที่จะต้องทำตามกฎหมาย หนังสือพิมพ์ลงข่าวเหตุการณ์ทั้งหมดและรวมถึงบทบาทของบาลาและ AIDWA เธอเน้นการเดินขบวนเพื่อให้แน่ใจว่าจะมีการจับตัวสามีมาลงโทษอย่างไรก็ตามการขาดหลักฐานในระหว่างการพิจารณาคดีทำให้ผู้เป็นสามีพ้นจากความผิดในการพิจารณาคดี แม้แต่ครอบครัวของ ดร.ภาวานีเองก็ยังไม่ให้ความร่วมมือ พวกเขาปฏิเสธที่จะมาฟังการพิจารณาและวางเงินมัดจำในศาล ดังนั้นความพยายามต่าง ๆ ที่บาลาบารารีและ AIDWA ได้ทำจึงล้มเหลว

ยังมีอีกสองสามกรณีที่บาลาบารารีได้เข้าไปแทรกแซง ทำให้เป็นที่สนใจของสื่อหนังสือพิมพ์และสาธารณชน ซึ่งเริ่มมองว่าเธอเป็นนักต่อสู้เพื่อสิทธิสตรี มีอยู่กรณีหนึ่งสามีและภรรยาถูกจับและพาตัวไปสถานีตำรวจ ที่สถานีตำรวจนี้ สามีถูกทรมาน ภรรยาถูกทำร้ายร่างกายและข่มขืน เธอได้หนีออกจากสถานีตำรวจและเกือบจะฆ่าตัวตาย โดยการแทรกแซงของ AIDWA เธอถูกนำส่งโรงพยาบาล ตำรวจถูกฟ้องคดี ในอีกกรณีหนึ่งผู้หญิงคนหนึ่งตายเนื่องจากปัญหาเกี่ยวกับสินสอดตามประเพณี ตำรวจรายงานว่าเป็นการฆ่าตัวตายด้วยความพยายามของบาลาและ AIDWA ตำรวจลงโทษเขียนว่าเป็นเรื่องปัญหาสินสอดและให้ความมั่นใจว่าการสืบสวนสอบสวนจะทำการถูกต้อง ในการทำการแทรกแซงเหล่านี้ บาลาบารารีจะรีบรุดไปยังสถานที่เกิดเหตุทันทีที่ได้รับข่าว

เข้าหาตำรวจ จัดการเดินขบวนต่อหน้าหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สถานีตำรวจ ศาล และที่อื่น ๆ เหตุเพราะมีขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงคอยจับตามองดูการดำเนินคดี ตำรวจและเจ้าหน้าที่อื่น จำต้องทำหน้าที่ให้ความยุติธรรมแก่ผู้ตกเป็นเหยื่อ พวกเขาไม่ได้กระทำการตามหน้าที่ที่ควรทำ แต่ทำเพราะถูกบังคับและกดดัน

วงการสื่อเสนอข่าวเธอในทางที่ดีเกี่ยวกับกิจกรรมที่เธอทำเกี่ยวเนื่องกับผู้หญิง เธอก็เริ่มมองไปยังประเด็นที่เกี่ยวกับผู้หญิงด้วยทัศนคติของสตรีนิยม ถึงขณะนี้เธอได้กลายมาเป็นผู้ที่ชูประเด็นผู้หญิงอย่างแข็งขัน เธอได้ถูกรับเลือกให้เป็นเลขานุการระดับท้องถิ่นของ AIDWA ในปี 1988 ในปี 1999 เธอได้เป็นสมาชิกเต็มตัวของพรรคคอมมิวนิสต์มาร์กซิสต์แห่งอินเดีย (CPM) การที่เธอมีกิจกรรมเกี่ยวข้องในประเด็นสาธารณะอื่น ๆ อีก ทำให้ทางพรรคไม่ลังเลที่จะพิจารณาตัวเธออย่างจริงจัง

การเข้าไปเกี่ยวข้องในการเมืองของรัฐ

พรรค CPM เสนอชื่อบาลาบารานีเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งจากเขตดินดิกุล เพื่อตำแหน่งสมาชิกสภาแห่งรัฐทมิฬนาฑู ในการเลือกตั้งปี 1966 พรรค CPM ขณะนั้นเป็นพันธมิตรกับพรรคมารูบาลาชี ดราริดา มุนเนตรา คัชชากัม อีกด้านหนึ่ง พรรค DMK และพรรคทามิซท์ มานิลา คองเกรส (Tamizh Manila Congress-TMC) ซึ่งแยกออกจากพรรค INC รวมกันเป็นพันธมิตร AIADMK เป็นพันธมิตรกับ BJP ซึ่งเป็นพรรคระดับชาติมีอุดมการณ์ฮินดูแบบอนุรักษ์ นั่นเป็นประสบการณ์ในการเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งครั้งแรกของเธอ เธอแพ้นาย ไอ เปริยาซามิ ผู้สมัครจากพันธมิตร DMK และ TMC ด้วยคะแนนเสียง 11,000 เสียง

ในการเลือกตั้งปี 2001 ทางพรรคได้ส่งเธอลงสมัครอีกครั้ง เพื่อชิงตำแหน่งสมาชิกสภานิติบัญญัติ พรรค CMP กับอีก 6 พรรคการเมืองอื่นรวมตัวเป็นพันธมิตรกับ AIADMK พรรค DMK รวมกับพรรค BJP เธอเป็นผู้สมัครหญิงคนเดียวในเขตเลือกตั้ง คู่แข่งสำคัญของเธอคือ ผู้สมัครจากพรรค DMK มิสเตอร์ บาเชียร์ อาห์เมด ผู้ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีของ ดินดิกุล ในขณะนั้น เขามาจากชุมชนมุสลิม ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้นำที่ดี อย่างไรก็ตามบาลาบารานีชนะเขาโดยคะแนนเสียง 2,779 เสียง จากคะแนนเสียงที่ได้ทั้งหมด 71,003 เสียง

ตารางที่ 1 ผลการเลือกตั้งของเขตดินดิกุล

จำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง	279,805	ผู้มาเลือกตั้ง	149,977
จำนวนผู้ลงสมัครรับเลือกตั้ง	6	% ผู้มาเลือกตั้ง	53.6

ผู้สมัคร			คะแนนเสียงที่สมบูรณ์	
เลขที่	ชื่อ	พรรค	จำนวน	%
1.	บาลาบารวี่ (นากาลักษณมี เค.)	CPM	71,003	47.37
2.	บาเซีย อาห์เมด เอ็ม.	DMK	68,224	45.52
3.	เซลวาราช เอล.	MDMK	4,662	3.11
5.	มานิมาราน อาร์.	IND	2,635	1.76
6.	มารูกานานตาม วี.	IND	1,685	1.12
4.	บาลาสูบรามณี เอส. เอ็น.	TYMK	1,668	1.11
				100
คะแนนเสียงที่สมบูรณ์			149,877	
รวมคะแนนเสียงที่เสีย			100	
รวมคะแนนเสียงทั้งหมด			149,977	
% คะแนนที่นับ			100	
คะแนนนำห่าง			2,779	

บาลาบารวี่ได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งทั้งในปี 1996 และ 2001 ไม่ใช่เป็นเพราะว่ามีความต้องการที่จะมีตัวแทนพรรคที่เป็นผู้หญิง แต่เป็นเพราะผลงานและการเสียสละของเธอ พรรคเสนอชื่อเธอเพราะยอมรับในงานที่เธอเข้าไปเกี่ยวข้องอย่างแข็งขันในเรื่องหลาย ๆ เรื่อง เธอได้รับการเสนอชื่อไปในทางที่ดี เธอได้รับความนิยมนอกจากประชาชนในเขตเลือกตั้ง เธอทำงานการเมืองเต็มเวลาเรื่องเพศสภาพความเป็นหญิงของเธอเป็นเรื่องบังเอิญ แม้ว่าพรรคของเธอให้การสนับสนุนหลักการที่จะสงวนที่นั่งให้แก่ผู้หญิงในรัฐสภา และสถานิติบัญญัติ แต่นี่ไม่ใช่เหตุผลที่พรรคเสนอชื่อเธอ

การหาเสียงของ บาลาบารารี

ยุทธศาสตร์ในการหาเสียงเป็นเรื่องการตัดสินใจรวมของพรรค ไม่ใช่การตัดสินใจของใครคนใดคนหนึ่ง ยุทธศาสตร์หาเสียงและประเด็นเรื่องที่จะเน้นน่าจะมีการตัดสินใจแบบประชาธิปไตยซึ่งบาลามีส่วนร่วมด้วย แม้ว่าจุดมุ่งหมายที่เป็นแกนกลางจะถูกกำหนดจากพรรคส่วนกลาง ประเด็นที่เป็นเรื่องท้องถิ่นและจุดมุ่งหมายจะถูกกำหนดโดยผู้นำระดับเมือง ผู้สมัครไม่สามารถจะทำอะไรเบี่ยงเบนออกไปจากยุทธศาสตร์ของพรรคได้

ในประเทศอินเดีย การหาเสียงเลือกตั้งจะเริ่มขึ้นเมื่อคณะกรรมการเลือกตั้งประกาศวันเลือกตั้ง คณะกรรมการเลือกตั้งจะประกาศวันรับสมัคร วันที่จะถอนการสมัคร วันตรวจสอบคุณสมบัติ โดยเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจเพื่อการส่งคืน (Returning officer) และอื่น ๆ ผู้สมัครรับเลือกตั้งมีเวลา 1 สัปดาห์ ที่จะยื่นใบสมัคร มันจะถูกตรวจตราโดยเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจเพื่อการส่งคืน หากพบว่าไม่ได้เป็นไปตามระเบียบที่วางไว้ อาจจะถูกปฏิเสธการสมัครหลังจากสอบสวนสั้น ๆ ผู้สมัครที่คุณสมบัติครบถ้วนอาจจะถอนใบสมัครได้ภายในสองวันหลังการตรวจสอบการสมัคร การหาเสียงอย่างเป็นทางการกินเวลา 2 สัปดาห์ นับจากวันที่มีการจับฉลากรายชื่อผู้สมัคร และต้องหยุดภายใน 48 ชั่วโมงก่อนปิดการลงบัตรเลือกตั้ง

ระหว่างการหาเสียง พรรคการเมืองและผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่คณะกรรมการเลือกตั้งได้วางไว้ ซึ่งก็ได้เป็นที่ยอมรับกันทุก ๆ พรรคแล้ว ระเบียบปฏิบัติได้วางแนวทางกว้าง ๆ ไว้ให้พรรคการเมืองและผู้สมัคร ว่าควรจะทำอย่างไรระหว่างหาเสียง กฎระเบียบนี้มีไว้เพื่อในการเลือกตั้งเป็นไปด้วยดี ป้องกันการปะทะและขัดแย้งกันระหว่างพรรคการเมืองหรือบรรดาผู้สนับสนุนพวกเขา และเพื่อให้แน่ใจว่าจะเกิดความสงบเรียบร้อย จนกว่าจะมีการประกาศผลการเลือกตั้ง ระเบียบการเลือกตั้งยังได้วางแนวทางปฏิบัติสำหรับพรรคที่อยู่ในตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นในส่วนกลางหรือระดับรัฐเพื่อให้แน่ใจว่าจะมีการปฏิบัติต่อทุกพรรคเท่าเทียมกัน จะได้ไม่เกิดข้ออ้างในการร้องทุกข์ว่า พรรคการเมืองที่อยู่ในอำนาจ ได้ใช้ตำแหน่งหน้าที่จนขณะการเลือกตั้ง

เมื่อมีการประกาศการเลือกตั้ง พรรคการเมืองต่างก็ออกแถลงการณ์ให้รายละเอียดโครงการต่าง ๆ ที่คิดจะทำหากได้รับเลือกเป็นรัฐบาล บอกจุดแข็งของหัวหน้าพรรคของพวกเขา จุดอ่อนและความล้มเหลวของฝ่ายคู่แข่ง คำขวัญต่าง ๆ ถูกใช้เพื่อเรียกคะแนนนิยมและแสดงความเป็นตัวตนของพรรคและของประเด็นต่าง ๆ แผ่นพับ และแผ่นป้ายถูกแจกจ่ายแก่ผู้คน การเดินขบวนหาเสียง การชุมนุมเป็นที่ผู้สมัครรับเลือกตั้ง จะพยายามชักชวน หลอกล่อ ยกย่องผู้สนับสนุน ในขณะเดียวกันก็อ้างถึงข้ออ่อนด้อยของฝ่ายตรงกันข้าม สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นทั่วไปในเขตเลือกตั้ง การขอร้องเป็นการ

ส่วนตัวการให้คำมั่นสัญญาว่าจะมีการปฏิรูปได้เกิดขึ้น พวกผู้สมัครต่างก็เดินทางไปทั่วเขตเลือกตั้งพยายามชักจูงใจผู้คนที่จะมาให้การสนับสนุนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ สัญลักษณ์ของพรรคปรากฏตัวขึ้นเต็มไปหมด ติดอยู่บนแผ่นป้ายและแผ่นพิมพ์

พรรค CMP และพรรคพันธมิตรก็เช่นเดียวกัน มีการแถลงการณ์ ผู้สมัครรับเลือกตั้งถูกคาดหวังให้ปฏิบัติตามแถลงการณ์ และจะต้องไม่ต่อต้านประเด็นต่าง ๆ ของพรรคพันธมิตร ระหว่างการหาเสียงบาลาบาราสีได้รับการสนับสนุนไม่เพียงแต่พรรคของเธอเองเท่านั้นยังได้รับจากพรรคที่เป็นพันธมิตรด้วย ดังนั้นในการหาเสียงของเธอก็ถูกจำกัดอยู่ในระดับที่ว่าจะต้องไม่โจมตีอุดมการณ์ของพรรคการเมืองอื่น

ในการเลือกตั้งปี 2001 ยุทธศาสตร์การหาเสียงเลือกตั้งของพรรค CPM มุ่งตรงไปที่การโจมตีพรรค DMK และ BJP ซึ่งทั้งสองเป็นพันธมิตรกัน พรรค DMK ถูกทำให้เห็นว่าเป็นนักฉวยโอกาสเพราะไปเป็นพันธมิตรกับพรรคที่มีอุดมการณ์ทางศาสนา CMP ก็เหมือนเช่นพรรคการเมืองอื่น ๆ ชูประเด็นเรื่องสถานการณ์ที่เสื่อมทรามลงเรื่อย ๆ ของชนชั้นแรงงานเนื่องจากขบวนการโลกาภิวัตน์ การแปรรูปรัฐวิสาหกิจ การว่างงาน และความรุนแรงในเรื่องเกี่ยวกับชั้นวรรณะ ยุทธศาสตร์อีกอย่างหนึ่ง คือการพุ่งเป้าไปยังประเด็นในเขตเลือกตั้งของเธอเอง ซึ่งขณะนั้นเรื่องที่กำลังร้อนแรงที่สุดคือการขาดแคลนน้ำในดินดิกลพวกผู้หญิงในเมืองนี้ต้องเก็บกักน้ำไว้ในหม้อและภาชนะทั้งหลายเท่าที่มีอยู่ เธอสัญญาว่าพรรคของเธอจะมีน้ำจ่ายให้ทุก ๆ 2 วัน เมื่อได้ฟังอย่างนี้พวกผู้หญิงก็ถามว่าจะจ่ายน้ำที่ไหนจะเก็บน้ำอย่างไร และจะทำการกับน้ำที่ได้เก็บกักไว้แล้วมีการศึกษาที่ทำโดยคณะกรรมการจัดหาและระบายน้ำแห่งทมิฬนาฑู (Tamil Nadu Water Supply and Drainage Board-TWAD Board) ซึ่งภายใต้โครงการจ่ายน้ำร่วมคาเวรี (Kaveri Combined Water Supply Scheme) บาลาบาราสีสัญญาว่าเธอจะเข้าไปเร่งการปฏิบัติงานของโครงการนี้ โดยอิงกับผลงานการศึกษาดังกล่าว และให้ความมั่นใจว่า จะมีน้ำเพียงพอในดินดิกล

บาลาบาราสีพูดถึงว่ายุทธศาสตร์การหาเสียงของ CPM ต่างจากพรรคสำคัญ ๆ อื่น เช่น AIADMK และ DMK เธอว่าในพรรคเหล่านี้หัวหน้าพรรคจะเป็นผู้ให้คำแนะนำในการหาเสียง และเป็นผู้ตัดสินใจว่า ใครควรจะมีส่วนในการวางยุทธศาสตร์ เธอไม่แน่ใจว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งจะได้มีส่วนในการวางยุทธศาสตร์ด้วยหรือไม่ในพรรคอื่น

ในระหว่างการหาเสียง บาลาบารัอีได้รับการสนับสนุนอย่างดีจากประชาชน เป็นเรื่องที่น่าสนใจมากสำหรับเธอที่เห็นวิธีการที่ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในชนบทและในเมืองในเขตเมืองผู้หญิงไม่เคยเข้ามาใกล้ผู้สมัครเลย แม้ว่าผู้สมัครจะเป็นหญิงได้แต่ยืนดูอยู่ในบ้านหรือบนระเบียง ในหมู่บ้านพวกผู้หญิงออกมาหาผู้สมัครพูดคุยด้วย บางคนมีความเคลงใจมากกล่าวว่า พวกผู้ชายยังทำไม่ได้เลย แล้วผู้หญิงจะทำได้หรือ บ้างก็พูดว่า จะดูว่าผู้หญิงจะทำอะไรได้ ในบางแห่งก็จะมีผู้หญิงเข้ามาหาอย่างโกรธแค้น ถามว่าเธอได้ทำอะไรไปบ้าง เพราะว่าตั้งแต่การเลือกตั้งครั้งที่แล้ว ไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย บางที่พวกผู้หญิงได้เชื่อเชียวเธออย่างรักใคร่ให้ไปย้งวัดในหมู่บ้านเพื่อสวดขอพรจากเทพเจ้าของพวกเขา พวกเขากล่าวว่าใครก็ตามที่มาที่หมู่บ้านและสวดขอพรในวัดจะได้รับเลือกตั้ง เธอหัวเราะและพูดเล่นว่าความเชื่อเช่นนี้คงจะได้ถูกบอกแก่ผู้สมัครทุกคน เธอกล่าวว่าแม้เธอไม่เชื่อในเทพเจ้าและศาสนา แต่ก็เป็นเรื่องสนุกที่เข้าไปมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามความเชื่อในโซกลางของชาวบ้าน ลองจินตนาการดู หากผู้สมัครทุกคนชนะเพราะความช่วยเหลือจากเทพเจ้า

การหาเสียงโดยใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

พรรคการเมืองทั้งระดับชาติและระดับรัฐที่ได้รับการรับรองทุกพรรคได้รับอนุญาตให้ใช้สถานีวิทยุของรัฐ สถานีวิทยุแห่งประเทศอินเดีย (All India Radio-AIR) และโทรทัศน์ช่องดอร์ดาร์ชาน (Doordarshan) โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ให้ใช้ได้อย่างกว้างขวางสำหรับการหาเสียง เวลาทั้งหมดที่ใช้ได้รวมมากกว่า 122 ชั่วโมง การจัดสรรเวลาได้ทำอย่างเท่าเทียมโดยมีเวลาพื้นฐานที่กำหนดให้เพิ่มเวลาที่เชื่อมโยงเข้ากับผลของคะแนนเลือกตั้งที่พรรคได้ในการเลือกตั้งครั้งหลัง ๆ

ค่าใช้จ่ายในการเลือกตั้ง

พรรค CPM จ่ายเงินอุดหนุนที่จำเป็นในการหาเสียงให้ บาลาบารัอีไม่ได้ใช้จ่ายเงินของตัวเองเลยเพื่อการเลือกตั้ง เธอและครอบครัวไม่มีรายได้และทรัพย์สินที่จะทำให้เกิดรายได้พอที่จะใช้จ่ายเช่นนั้นได้ เธอว่าพรรคการเมืองอื่นเลือกผู้สมัครบนพื้นฐานของการมีเงิน เพราะผู้สมัครถูกคาดหวังว่าจะต้องรับภาระค่าใช้จ่ายในการหาเสียงเอง

กำหนดค่าใช้จ่ายในการเลือกตั้งตามกฎหมายของผู้สมัครรับเลือกตั้งในอินเดียกำหนดไว้ค่อนข้างต่ำ ตั้งแต่เดือนธันวาคมปี 1997 ในเขตเลือกตั้งใหญ่ของการเลือกตั้งสมาชิกโลกสภากำหนดไว้ที่ 1,500,000 รูปี⁴ ในบางรัฐกำหนดไว้ 600,000 รูปี สำหรับการเลือกตั้งสภานิติบัญญัติของรัฐ กำหนดค่าใช้จ่ายสูงสุดอยู่ที่ 600,000 รูปี ต่ำสุด 300,000 รูปี ล่าสุดเมื่อเดือนตุลาคม 2003 ได้มีการแก้ไขปรับปรุงเพิ่มกำหนดค่าใช้จ่ายเป็น 2,500,000 สำหรับการเลือกตั้งของโลกลสภาในรัฐใหญ่ ๆ ในรัฐอื่น ๆ และมณฑลรวม วงเงินที่กำหนดอยู่ระหว่าง 500,000 – 1,000,000 รูปี หากผู้สนับสนุนผู้สมัครคนใดคนหนึ่งต้องการจ่ายค่าใช้จ่ายช่วยเหลือผู้สมัคร พวกเขาจะต้องได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้สมัคร แม้ว่าพรรคจะจ่ายเงินช่วยเหลือผู้สมัครเท่าไรก็ได้ แต่ได้มีการคัดค้านของศาลฎีกาว่า นอกจากว่าพรรคจะสามารถแสดงบัญชีค่าใช้จ่ายที่ใช้ระหว่างการหาเสียง กิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำจะถูกพิจารณาว่าเป็นการจ่ายเงินโดยผู้สมัคร เงินจำนวนนี้จะถูกนับรวม เป็นค่าใช้จ่ายของผู้สมัคร ความสามารถที่จะตรวจสอบได้เป็นข้อกำหนดบังคับผู้สมัคร และพรรคการเมือง ทำให้การจ่ายเงินฟุ่มเฟือยในการเลือกตั้ง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเลือกตั้งในอินเดียได้ลดลง

ปัจจัยจุดรั้งและปัจจัยที่ผลักดัน

แม้ว่าจะมีผู้หญิงเข้าไปมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น คือ ปัญญาตเป็นจำนวนมาก แต่ในระดับรัฐสภาและสภานิติบัญญัติแล้วยังคงถูกมองว่าเป็นโลกของผู้ชาย การคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งเข้าสู่รัฐสภาและสภานิติบัญญัติของพรรคการเมืองเป็นไปตามความคิดที่เกิดขึ้นฉับพลัน และตามแต่ว่าจะชอบใคร การเข้าไปมีส่วนร่วมในการเมืองระดับสภาทั้งสองของผู้หญิง มีจำนวนน้อยเหลือเกิน จำนวนสูงสุดของผู้หญิงที่ได้รับเลือกตั้งเข้าสู่รัฐสภาอินเดียเป็นเพียง 48 ที่นั่งจากทั้งหมด 543 ที่นั่ง นั่นคือจากการเลือกตั้งสมาชิกโลกสภาครั้งที่ 8 และครั้งที่ 13 ถึงแม้จะมีพรรคการเมืองที่มีผู้หญิงเป็นหัวหน้า การมีส่วนร่วมของผู้หญิงในพรรคการเมืองเหล่านี้ก็ต่ำเอามาก ๆ นางอินทรา คานธี เป็นหัวหน้าพรรคองเกรสแห่งอินเดีย (Indian National Congress-INC) ตั้งแต่ 1967 คุณ เจ จายาลาลิธา (Ms. J. Jayalalitha) เป็นหัวหน้าพรรค AIADMK ในทมิฬ นาฑู ตั้งแต่ 1987 คุณ มายาวาชิ (Mayavathi) เป็นหัวหน้าพรรคภารุจาน ซาไม (Bahujan Samai Party) ในอุตตรประเทศ แต่ว่าความเป็นผู้นำของพวกเธอไม่ได้ส่งผลใด ๆ ต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงในการเลือกตั้งหรือในรัฐสภา มันยังคงถูกครอบครองโดยผู้ชายและการมีส่วนร่วมของผู้หญิงยังคงไม่มีนัยสำคัญ

⁴ อัตราแลกเปลี่ยน 45 รูปี = 1 ดอลลาร์สหรัฐ

บ่อยครั้งที่โครงสร้างและมาตรฐานทางสังคมยังคงถูกมองว่าเป็นสิ่งกีดขวางการเข้าร่วมในกระบวนการเมืองของผู้หญิง รัฐธรรมนูญให้หลักประกันถึงความเสมอภาค การแบ่งแยกผู้คนบนพื้นฐานของเพศ ภาษา ศาสนา วรณะ และความเชื่อ เป็นสิ่งต้องห้าม แต่ผู้หญิงก็ยังถูกกีดกันโดย ทศนคติ สถาบัน วัฒนธรรม และข้อห้ามทางสังคม บาลาบาราอีตัดสินใจจะไม่แต่งงานเพราะการมีครอบครัวอาจจะกีดกันการเข้าไปมีส่วนร่วมในการรับใช้ประชาชน นอกจากเรื่องทั่วไปเกี่ยวกับครอบครัวและสังคมแล้ว ตัวเธอเองก็ยังไม่รู้สึกว่ามีสิ่งอื่นใดอีกที่จะฉุดรั้งเธอไม่ให้เข้าร่วมในกระบวนการเลือกตั้ง ภายในพรรคเธอได้รับการยอมรับถึงการเป็นผู้นำในทางการเมือง การทำงานให้กับพรรคของเธอก็เป็นที่ยอมรับ เธอไม่ต้องเดือดร้อนเรื่องเงินใช้จ่ายในการเลือกตั้งเพราะพรรคเป็นผู้รับผิดชอบ พรรคปล่อยให้เธอทำงานตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นไปตามอุดมการณ์ของพรรคไม่มีความขัดแย้ง

จากการศึกษาของสมาคมปฏิรูปประชาธิปไตย (Forum for Democratic Reforms) แสดงให้เห็นว่า “จริง ๆ แล้วการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการเมืองได้ลดลงนับตั้งแต่สมัยที่มีการเรียกร้องเอกราชทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ รัฐบาลและการเมืองของอินเดียมีบทบาทต่อเศรษฐกิจ สังคมและโครงสร้างทางอำนาจมากกว่าในประเทศอื่น ๆ ที่มีภาคประชาชนที่เข้มแข็ง ดังนั้นการที่ไม่ให้ความสำคัญแก่ผู้หญิงในวงการเมืองจึงเป็นเรื่องอันตรายมากกว่า การเพิ่มขึ้นของความรุนแรง การคุกคามทางเพศ และทำให้ผู้หญิงตกเป็นเหยื่อในหลายพื้นที่ของพรรคการเมืองของตนเองได้ ทำให้การเข้าไปมีส่วนร่วมของพวกเธอน่าเป็นอันตรายอย่างยิ่งยวด ประเทศอินเดียที่เป็นเอกราชขณะนี้ การแบ่งแยกกีดกันผู้หญิงที่เห็นกันอยู่ทั่วไป ส่งผลให้มองไม่เห็นความสำคัญของแม้แต่ นักการเมืองหญิงผู้มากประสบการณ์ มั่นยากที่ผู้หญิงจะยืนอยู่ได้ด้วยลำแข้งของตนเอง โดยปราศจากความช่วยเหลือจากผู้ชายภายในพรรคโดยผ่านทางความสัมพันธ์ส่วนตัว เป็นภรรยา บุตรสาว หรือพี่น้อง”

จำนวนผู้หญิงที่เข้าแข่งขันเลือกตั้งในการเลือกตั้งระบบรัฐสภา มีจำนวนน้อยมากมาตั้งแต่หลังการได้เอกราชแล้ว ในการเลือกตั้งสมาชิกโลกสภาครั้งแรกผู้หญิง 23 คนได้รับเลือกจำนวนผู้หญิงที่ได้รับเลือกตั้งมากที่สุดคือ 44 คนจากผู้แทนทั้งหมด 544 คน ในปี 1984 พรรคการเมืองลังเลที่จะส่งผู้หญิงลงแข่งขันในการเลือกตั้ง แม้แต่พรรคที่มีผู้หญิงเป็นหัวหน้า ค่าใช้จ่ายในการเลือกตั้งที่สูงก็เป็นเครื่องกีดขวางผู้สมัครหญิงอีกอันหนึ่ง ตารางที่ 1 และตารางที่ 2 ได้ให้ภาพนี้อย่างชัดเจน

ตารางที่ 2 จำนวนผู้แทนหญิงในรัฐสภา 1952-1998

ปี	โลกสภา			ราชาสภา		
	ตำแหน่ง	ผู้แทนหญิง ผู้แทนหญิง	% ของ	ตำแหน่ง	ผู้แทนหญิง	% ของ ผู้แทนหญิง
1952	499	22	4.41	219	16	07.31
1957	500	27	5.40	237	18	07.59
1962	503	34	6.76	238	18	07.56
1967	523	31	5.93	240	20	08.33
1971	521	22	4.22	243	17	07.00
1977	544	19	3.49	244	25	10.25
1980	544	28	5.15	244	24	09.84
1984	544	44	8.09	244	28	11.48
1989	517	27	5.22	245	24	09.80
1991	544	39	7.17	245	38	15.51
1996	543	39	7.18	223	19	08.52
1998	543	43	7.92	245	15	06.12
เฉลี่ย	527	31	5.91	239	22	09.11

วาสูกิ (Vasuki) ผู้ทำกิจกรรมเรื่องสิทธิสตรีและเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคณะกรรมการกลางของสมาคม AIDWA บ่งชี้ถึงการแบ่งชั้นวรรณะ การให้คุณค่าชายเป็นใหญ่ การขาดกรรมในการเมือง การฉ้อโกง การที่ไม่มีการแบ่งรับภาระงานบ้าน การลักลอบกลั่นแกล้งทำลายภาพลักษณ์ ว่าเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้หญิงทอดทิ้งที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับชาติและระดับรัฐ เธอเน้นคิดอยู่นานแล้วกล่าวว่า การที่จะเป็นผู้สมัครแม้จะเป็นในเขตเลือกตั้งเขตเดียวก็เป็นเรื่องใหญ่มาก มีการให้ความสำคัญเรื่องวรรณะมาก และเรื่องเงินก็เป็นปัญหาเสมอมา ปัญหาอีกอย่างหนึ่งก็คือการหาผู้สมัครยาก เธอกล่าวย่ำว่า การปฏิรูปการเลือกตั้งเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับการแก้ไขสถานการณ์นี้

สิ่งที่ผลักดันให้บาลาบารารีเข้าร่วมในการเลือกตั้ง คือความต้องการอย่างแรงกล้าของตัวเองที่จะมีชีวิตรับใช้ประชาชนและทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมที่ซึ่งโดยทั่วไปจะไม่มีใครไม่เท่าเทียมอุดมการณ์ของเธอเองและพันธกิจที่เธอมีอยู่กับพรรคเป็นเหตุผลที่เธอเลือกเข้าร่วมในกระบวนการเลือกตั้ง วาสูกิ ซึ่งให้เห็นอีกว่ามีหลายเหตุผลที่ทำให้ผู้หญิงเข้าร่วมในการเลือกตั้ง อาจจะเป็นเหตุผลส่วนตัว อาจจะเป็นเพราะยุทธศาสตร์ของพรรค ที่ต้องการเสนอผู้สมัครหญิงในเฉพาะเขตเลือกตั้งนั้น ๆ เหตุผลในการเสนอชื่อบาลาบารารีเป็นเพราะความจริงที่ว่า พรรค CMP ได้รับจัดสรรเขตเลือกตั้งดินดิกุล และเสาะหาตัวผู้สมัครที่เหมาะสม บาลาบารารีคือผู้หญิงในจำนวนผู้นำในกลุ่มผู้ทำกิจกรรมสังคม ดังนั้นเธอจึงได้รับการเสนอชื่อ ในการเมืองแบบพันธมิตร การเสนอชื่อผู้สมัครการจะถูกกำหนดโดยจำนวนที่นั่งที่จัดสรรให้กัน อย่างไรก็ตามมันไม่ใช่ในกรณีของบาลาบารารี

การได้รับเลือกตั้งของบาลาบารารีได้ถูกมองไปในทางบวก โดยกลุ่มผู้หญิงโดยทั่วไปเห็นว่าเธอแตกต่างจากผู้ที่ได้เคยรับเลือกทั่วไปตามปกติมีการยอมรับว่าเธอได้พยายามอย่างจริงจังที่จะทำตามที่ได้ให้สัญญาไว้ เธอได้พยายามขู่ว่าจะเดินเรื่องการขาดแคลนน้ำในดินดิกุล และเธอได้ทำดีที่สุดเพื่อที่จะให้มีการดำเนินการโครงการตามที่กล่าวไว้ ผู้หญิง นักกิจกรรมผู้หญิงจากดินดิกุลให้ข้อสังเกตว่า แม้แต่ท่าทีของหัวหน้าพรรคการเมืองหลายพรรคก็เปลี่ยนไปหลังจากบาลาบารารีได้รับเลือกตั้ง การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเป็นไปอย่างมีการยอมรับนับถือมากขึ้นกว่าในอดีต ทั้งนี้เป็นเพราะผลการกระทำของบาลาบารารี

ในด้านหนึ่งอัตราการประสบความสำเร็จในการเลือกตั้งของฝ่ายหญิงสูงกว่าฝ่ายชาย ผู้ซึ่งเสาะแสวงหาชื่อเสียงและตำแหน่งมาโดยตลอด แต่อีกด้านหนึ่งจำนวนผู้หญิงที่ได้รับเลือกตั้งเข้าสู่โลกสภาไม่น่าประทับใจนัก ตารางที่ 3 แสดงถึงข้อเด่นของฝ่ายผู้หญิงมันแสดงให้เห็นว่าประชาชนทั่วไปมอบความไว้วางใจให้แก่ผู้หญิงมากกว่า

ตารางที่ 3 การได้เปรียบของผู้หญิง

ปีที่ ผู้สมัคร ชนะการ เลือกตั้ง	จำนวน ตำแหน่ง ทั้งหมด	จำนวน ผู้สมัคร ทั้งหมด	ชาย			หญิง		
			ลงสมัคร	ชนะ	%ชนะ	ลงสมัคร	ชนะ	%ชนะ
1952	489	1,874						
1957	494	1,518	1,473	467	31.7	45	27	60.0
1962	494	1,985	1,915	459	24.0	70	35	50.0
1967	520	2,369	2,302	490	21.3	67	30	44.8
1971	520	2,784	2,698	499	18.5	86	21	24.4
1977	542	2,439	2,369	523	22.1	70	19	27.1
1980	542	4,620	4,478	514	11.5	142	28	19.7
1984	542	5,570	5,406	500	9.2	164	42	25.6
1989	529	6,160	5,962	502	8.5	198	27	13.6
1991	521	8,699	8,374	492	5.9	325	39	12.0
1996	543	13,952	13,353	504	3.8	599	39	6.7
1998	543	4,750	4,476	500	11.2	274	43	15.7
รวม			52,806	5,450	10.3	2,040	350	17.16

บทสรุป

บาลาบารารีเป็นสมาชิกรัฐสภาผู้ได้มีประสบการณ์หลายด้านในอาชีพการเมือง เธอได้มีความทุกข์กับการสูญเสียบิดาอันเนื่องมาจากกิจกรรมทางการเมืองของท่าน แต่เธอก็กลายมาเป็นสมาชิกผู้แข่งขันของพรรค CPM และชนะในการเลือกตั้งครั้งที่สองที่เธอลงสมัครในขณะที่มีอุปสรรคทำให้จำนวนผู้หญิงเข้าสู่การเมืองน้อยลง การมีสมาชิกหญิงในรัฐสภาจึงเป็นเรื่องสำคัญ ดังนั้นจึงรู้สึกกันว่า การสงวนที่นั่งในโลกสภาและสถานิติบัญญัติเช่นเดียวกับการสงวนที่นั่งไว้ให้กับวรรณะและชนเผ่าที่ได้ระบุไว้ จะทำให้ยกระดับการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการเลือกตั้งและการเมืองแบบรัฐสภา โดยลักษณะทางธรรมชาติของการเมืองแบบเลือกตั้งกีดกันผู้หญิงให้อยู่

นอกวงโดยปัจจัยที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว เช่น เรื่องวรรณะ เงิน อำนาจ มาตรฐานทางสังคม และปัจจัยอื่นอีกมากมายที่กีดกันผู้หญิงการสงวนที่นั่งสำหรับผู้หญิงจะปฏิรูปการเมืองแบบเลือกตั้ง จะเป็นการปูทางให้ผู้หญิงมีส่วนร่วมมากขึ้น ปัจจุบันในอินเดียปีญญาตซึ่งเป็นองค์กรระดับที่สาม ในหมู่บ้านและอำเภอ มีข้อกำหนดสำหรับการมีส่วนร่วมของผู้หญิงซึ่งเป็นผลของการปรับปรุง แก้ไขรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ 73 มีข้อกำหนดให้สงวนที่นั่งในการเลือกตั้งสมาชิกสภาปีญญาตหนึ่งในสามให้กับผู้หญิง กฎหมายเช่นนี้ได้ถูกนำเสนอให้รัฐสภาและสภานิติบัญญัติ แต่ยังไม่ได้ผ่านออกมา เพราะว่าพรรคการเมืองหลายพรรคไม่ยอมรับ แน่แน่นอนจะต้องใช้เวลา นอกเสียจากว่า มีการออกกฎข้อบังคับ หากไม่แล้วพรรคการเมืองจะไม่มีวันให้ผู้หญิงมีส่วนแบ่งที่เธอควรจะได้ ในเวทีการเมือง บาลาบารากีและพรรคการเมืองของเธอให้การสนับสนุน การสงวนที่นั่งให้แก่ผู้หญิงดังกล่าว บาลาบารากีก้าวไปอีกขั้นหนึ่งโดยบอกว่า จำเป็นที่จะต้องมีพรรคการเมืองผู้หญิง ล้วนเท่านั้นจึงจะทำให้เกิดความก้าวหน้าในเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในระดับชาติและระดับรัฐ

หมายเหตุ ตัวเลขในตารางข้างต้นได้มาจาก

- ก. รายงานสถิติของคณะกรรมการเลือกตั้งแห่งประเทศไทย
- ข. “Enhancing Women’s Representation in Legislatures” จากการรายงานของ Forum for Democratic Reforms; และ
- ค. รัฐธรรมนูญประเทศไทย

References

Government of India, (1950) *Constitution of India*, India.

Narayan, Dr. J., Sheth, D., Yadav, Y., and Kishwar, M. (year unknown). Enhancing Women’s Representation in Legislatures: An Alternative to the Government Bill for Women’s Reservation in *Manushi* (116).

Indian Parliament, (ไม่ปรากฏปี) Lok Sabha (House of the People) (online). Available from: www.parliamentofindia.nic.in. (เข้าเมื่อสิงหาคม 2005).

กรณีศึกษา คิม ฮเยน มิ (Kim Hyen Mi)

บทนำ

ประเทศเกาหลี (ใต้) ได้มีการเริ่มใช้ระบบการเลือกตั้งตั้งแต่ปี 1948 ในระบบนี้เกาหลีใต้ใช้วิธีมีผู้แทนแบบเสียงข้างมากปกติ ผู้แทนระบบสัดส่วน และระบบผสม ผู้หญิงที่สมัครเข้ารับการเลือกตั้งได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งแบบต่าง ๆ นี้

ในกรณีศึกษาของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (รู้จักกันทั่วไปในนามเกาหลีใต้) เป็นการตามรอยการเดินทางของผู้แทน¹ คิม ฮเยน มิ² (อายุ 43 ปี) บนเส้นทางสายชีวิตและสายอาชีพของเธอ ซึ่งเธอได้เข้าสมัครรับเลือกตั้งเป็นกรรมการกลางของพรรคยูริ (Uri) คิม เป็นนักการเมืองที่เป็น “ผู้หญิงคนแรกที่ยจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยที่ได้เป็นผู้บริหารพรรค” และโดยบังเอิญ ที่ได้เริ่มทำงานในพรรคการเมือง เธอได้กลายมาเป็นผู้แทนแบบสัดส่วนหลังจากทำงานให้พรรคมา 18 ปี งานของเธอคือการวางยุทธศาสตร์การหาเสียงให้กับคนอื่น ๆ เพิ่งจะเป็น ในปี 2005 ที่เธอมี

¹ ในเกาหลีใต้ สมาชิกสภาผู้แทนถูกเรียกว่า ผู้ออกกฎหมาย (lawmaker) คำนี้จะถูกใช้ตลอดในบทนี้ (เพื่อป้องกันการสับสน ผู้แปลเลือกใช้คำว่าผู้แทน/ผู้แทนราษฎร)

² เกาหลีใต้ได้ผลิตนักการเมืองหญิงมาหลายคน พร้อมด้วยมีการพัฒนาขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิสตรีอย่างมากมาตั้งแต่ปี 1990 เนื่องจากโครงการหนังสือนี้ออกรูปแบบให้มีการแสดงให้เห็นถึงพลวัตของความสัมพันธ์ระหว่างนักการเมืองหญิงและขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง ผ่านทางการเลือกตั้ง มันจะเป็นการเหมาะสมกว่าที่จะเลือกตัวอย่างจากผู้แทนแบบที่ได้รับเลือกจากเขตเลือกตั้งอื่น แทนที่จะเป็นผู้แทนตามสัดส่วน แต่ผู้แทนที่เหมาะสมดังกล่าวไม่สามารถที่จะให้การสัมภาษณ์ได้เพราะมีปัญหาทางสุขภาพ คิม ฮเยน มิ ผู้ได้รับเลือกให้เป็นผู้แทนแบบสัดส่วน เป็นหัวข้อของการศึกษานี้ ให้การสัมภาษณ์ได้ ในเวลาสั้น ๆ พรรคยูริได้จัดให้มีการเลือกกรรมการกลาง คิมเป็นผู้อยู่ในการแข่งขันนี้ ดังนั้น กรณีของคิม ฮเยน มิ จึงได้ถูกใช้เพราะเป็นเรื่องที่มีนัยสำคัญเหมือนกัน ที่จะทำความรู้จักกับการเลือกตั้งภายในพรรค

โอกาสได้วางแผนการเลือกตั้งของเธอเอง แม้ว่าจะเป็นเพียงการเลือกตั้ง ผู้แทนแบบสัดส่วนภายในพรรค แต่มันก็มีความหมายมาก เพราะมันเป็นโอกาสที่จะประเมิน ผลงานที่ทำให้พรรคมาเป็นเวลา 18 ปี และสะท้อนภาพของเธอที่แทบจะหาไม่ได้ในประวัติศาสตร์การเมืองของเกาหลี

สถานภาพทางสังคม-เศรษฐกิจ และการเมืองของเกาหลี

เกาหลีได้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมและระบอบประชาธิปไตยในช่วง 60 ปีที่ผ่านมาตั้งแต่ได้รับการปลดปล่อยจากจักรวรรดินิยมญี่ปุ่น แม้ว่าการเผชิญหน้ากันระหว่างเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ยังคงมีอยู่ แต่ระบอบประชาธิปไตยก็ก้าวหน้า โอกาสในการศึกษาได้ขยายกว้าง ลิทธิสตรีได้รับการเพิ่มเสริมให้แข็งแกร่ง อย่างไรก็ตามการใช้นโยบายเศรษฐกิจนำหน้าก่อให้เกิดผลที่ไม่เป็นที่ต้องการ เช่น ทำให้ความไม่เท่าเทียมระหว่างคนรวยกับคนจนห่างออกจากกันมากขึ้น เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อระหว่างคนต่างรุ่น ต่างศาสนา ผลอันไม่พึงประสงค์เหล่านี้บางอันอาจจะเป็นเชื้อเพลิงแห่งการปะทุของวิกฤตเศรษฐกิจปี 1997

การเปลี่ยนแปลงในสังคมเกาหลีที่เห็นได้อย่างเด่นชัดเมื่อไม่นานมานี้คือ เสรีภาพส่วนบุคคลได้เพิ่มขึ้นมากมาย ภายใต้การปกครองของทหารในทศวรรษ 1960 และ 1970 เสรีภาพได้ลดลง แต่ก็ได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วในระหว่างช่วงการเปลี่ยนเป็นระบอบประชาธิปไตยในทศวรรษ 1980 โดยเฉพาะอย่างยิ่งลิทธิสตรีและสิทธิกรรมกรได้รับการสนับสนุนอย่างเห็นได้ชัด สถานภาพทางสังคมของผู้หญิงสูงขึ้น เมื่อไม่นานมานี้ความสำคัญของพลังแรงงานหญิงได้รับการเน้นย้ำโดยการเพิ่มขึ้นของอุตสาหกรรมด้านความรู้และข้อมูล

ประเทศเกาหลีมีพลเมือง 47.9 ล้านคน กำลังพยายามไปสู่การมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและการเมืองด้วยการทำให้ประเทศให้เป็นประชาธิปไตย อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์อันไม่ราบรื่นระหว่างการเมืองและเศรษฐกิจมีให้เห็นเสมอ ๆ คำกล่าวที่ว่า “การเมืองคือสิ่งกีดขวางความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ” หรือ “ความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจจะเกิดขึ้นไม่ได้หากปราศจากเสรีซึ่งการเมืองที่มีคุณภาพสะท้อนให้เห็นถึงสัมพันธภาพที่มีปัญหากระหว่างนักการเมืองและบุคคลในวงการเศรษฐกิจ แต่การขัดแย้งกันนี้อาจจะเป็นเรื่องธรรมดาในช่วงการเปลี่ยนผ่านเข้าสู่ความร่วมมืออย่างถาวรระหว่างทั้งสองฝ่าย

ระบบการเลือกตั้ง

เกาหลีประกาศตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 175 ว่าด้วยกฎเกณฑ์การเลือกตั้งผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 1948 ภายใต้การปกครองของคณะบริหารของกองทัพสหรัฐอเมริกา และมีการเลือกตั้งเมื่อวันที่ 10 พฤษภาคมในปีเดียวกัน เกาหลีได้ใช้ระบบการมีผู้แทนแบบเลือกคนที่ได้คะแนนสูงสุดคนเดียวจากเขตเลือกตั้ง เขตเล็ก ๆ สำหรับการเลือกสมาชิกรัฐสภาแห่งชาติ และสภาท้องถิ่น การเลือกตั้งในเขตไปตดลินคะแนนในรัฐสภา ซึ่งเป็นไปตามความเห็นของคณะกรรมการตัดสินการเลือกตั้ง

ในกรณีของการเลือกผู้แทนระบบสัดส่วน จำนวนผู้แทนได้ถูกกำหนดจากสัดส่วนคะแนนเสียงที่พรรคได้รับการเลือกตั้งจากเขตต่าง ๆ ในการเลือกตั้งทั่วไป แต่ระบบนี้ได้เปลี่ยนไป เพราะมันอาจจะทำให้แปลความให้ผิดไปได้ว่าคนเลือกพรรคที่มีผู้แทนที่ได้คะแนนสูง ตั้งแต่การเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 17 ที่มีขึ้นเมื่อวันที่ 15 เมษายน 2004 ได้มีระบบใหม่เข้าไปแทนที่คือผู้ลงคะแนนมีสิทธิเลือกได้สองครั้ง ครั้งแรกเลือกตัวผู้สมัคร อีกครั้งเป็นการเลือกพรรค เนื่องจากระบบปัจจุบันเป็นระบบที่มีเขตเลือกตั้งเล็กอาจจะก่อให้เกิดการทับซ้อนเสีย ไม่มีประสิทธิภาพในการสะท้อนความคิดเห็นของประชาชนจุดรั้งการเจริญเติบโตของพรรคการเมืองเล็ก ๆ ที่เพิ่งจะก้าวเข้าสู่สภาในขณะเดียวกัน มันก็ไปลดส่วนของผู้แทนตามสัดส่วน ซึ่งไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์เดิมที่วางไว้คือการที่จะได้มาซึ่งผู้แทนที่มีคุณภาพบางอย่างที่ต้องการ และผู้แทนจากบุคคลที่มีอาชีพเฉพาะในสาขาต่าง ๆ ระบบการเลือกผู้แทนแบบสัดส่วนจากบัญชีรายชื่อของพรรคในเขตเลือกตั้งขนาดใหญ่จึงเป็นที่ต้องการเพื่อใช้แก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้น และเป็นการสนับสนุนให้คนจากกลุ่มต่าง ๆ ของสังคมได้เข้ามามีส่วนร่วมในการเมือง คิม ฮยอน มีสมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นสมาชิกรัฐสภาในระบบผู้แทนตามสัดส่วนเพราะเธอคิดว่าเป็นข้อดี เธอได้รับใช้พรรคในตำแหน่งบริหารซึ่งอยู่ส่วนกลาง เธอไม่มีอิทธิพลมากนักในเขตเลือกตั้งท้องถิ่น เธอมีแผนที่จะสมัครในเขตเลือกตั้งท้องถิ่นในการเลือกตั้งคราวหน้า เธอจะใช้กิจกรรมในรัฐสภาและความเป็นผู้บริหารพรรคเพื่อจะทำให้เป็นที่รู้จักมากขึ้นเพื่อการนี้เธอจึงลงสมัครรับเลือกเป็นกรรมการกลางของพรรค พรรคยูริประกอบด้วยคณะกรรมการกลางถาวร 4 คน และคณะกรรมการส่วนกลางที่เป็นตัวแทนของประชาชน 72 คน ในการเลือกกรรมการส่วนกลาง พรรคยูริได้จัดให้มีการเลือกแบบ 1 คน เลือกได้ 4 คน มีการใช้เสียงร้อยละ 81 ซึ่งหมายความว่า มีผู้ที่เป็นตัวแทน 1,932 คน จากทั้งหมด 2,387 คน คิมได้คะแนน 736 เสียง ได้ตำแหน่งสูงสุดของคณะกรรมการคยองกีโด (Kyeonggi-do) และได้เป็นประธานคณะกรรมการกิจการสตรี ซึ่งปกติตำแหน่งนี้จะได้แก่ผู้ที่ได้คะแนนเสียงสูงสุดในระหว่างผู้สมัครหญิง

ไม่เหมือนกับการเลือกตั้งทั่วไป การเลือกตั้งคณะกรรมการกลางมีการให้เลือกได้ 4 คน ผลการเลือกตั้งอาจจะออกมาได้ต่าง ๆ นานา ตัวอย่างเช่น ผู้เลือกจะทำเครื่องหมายเลือกผู้สมัครเรียงลำดับตามความชอบ ไม่เลือกคนที่ตัวเองชอบน้อยที่สุด และพวกเขา มักจะเลือกผู้สมัครชายบ้างหญิงบ้างสลับกัน ดังนั้น แม้ว่าจะเป็นในระหว่างผู้สมัครหญิงด้วยกัน คนที่ได้รับการยอมรับสูงจากสมาชิกพรรคมักจะได้คะแนนเสียงสูงกว่าคนอื่น ๆ

การเมืองของเกาหลี และการมีส่วนร่วมของผู้หญิง

การมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการเมืองได้รับการพูดคุยถกเถียงกันอย่างจริงจังมาตั้งแต่ปี 1991 และได้มีการรื้อฟื้นระบบอำนาจท้องถิ่น ทำให้เป็นจุดสนใจของขบวนการเคลื่อนไหวสตรีนิยมในประเทศ อย่างไรก็ตามจำนวนผู้หญิงในการเมืองไม่ได้เพิ่มขึ้นมากนักในระหว่างทศวรรษที่ 90 เริ่มจากการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 17 ปี ค.ศ. 2004 การเข้าไปมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องในการเมืองของผู้หญิงได้ขยายตัว³

สัดส่วนของผู้หญิงในระบบผู้แทนแบบสัดส่วนได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 50 เป็นสองเท่าของจำนวนผู้แทน เมื่อเทียบกับการเลือกตั้งครั้งที่ 16 ตารางที่ 1 แสดงถึงสถานภาพของผู้แทนหญิงในรัฐสภา

³ นักการเมืองหญิงจำนวนหนึ่งได้เริ่มเข้าสู่รัฐสภานับตั้งแต่การเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 17 อย่างไรก็ตาม ได้มีผู้แทนหญิงหลายคนได้เข้าร่วมในขบวนการสิทธิสตรีอยู่ก่อนแล้ว ลี มิ คยอง (Lee Mi kyung) ฮาน มยอง ซุก (Han Myoung Sook) เป็นตัวแทนขององค์กรเชื่อมโยงผู้หญิง (Korean Women's Link) คิม ลี ซุน (Kim Lee Sun) เป็นตัวแทนขององค์กรฮอตไลน์ของผู้หญิงแทน (Korean Women's Hotline) ลี คยอง ซุก (Lee Kyoung Sook) ดำรงตำแหน่งในองค์กรเชื่อมโยงผู้หญิงตั้งแต่สมัยของรัฐบาลครั้งที่ 17 ซอน บอน ซุก (Son Bon Sook) ผู้ก่อตั้งสถาบันผู้หญิงกับการเมืองแห่งเกาหลี (Korean Institute of Women and Politic) และ ลี จี คยอง (Lee Gye Kyoung) เป็นประธานคนก่อนของ “ข่าวผู้หญิง (Women's News)” วงการผู้หญิงได้มีความพยายามที่จะก้าวเข้าสู่การเมืองทั้งระดับท้องถิ่นและส่วนกลาง ความจริงแล้วนักการเมืองหญิงกำลังมีการทำกิจกรรมอย่างเข้มข้น

ตารางที่ 1 สถานภาพของผู้แทนหญิงในรัฐสภา (1948-2004)

รัฐสภา	จำนวนผู้แทน ทั้งหมด	จำนวนผู้แทน หญิง	จำนวนผู้แทน หญิงจากการ เลือกตั้งโดยตรง	จำนวนผู้แทน หญิงตาม รัฐธรรมนูญ
1 st (1948)	200	1(0.5%)	1	-
2 nd (1950)	210	2(0.9%)	2	-
3 rd (1954)	203	1(0.5%)	1	-
4 th (1958)	233	3(1.3%)	3	-
5 th (1960)	233	1(0.4%)	1	-
6 th (1963)	175	2(1.1%)	1	1
7 th (1967)	175	3(1.7%)	1	2
8 th (1971)	204	5(2.5%)	0	5
9 th (1973, stage 1)	219	11(5.8%)	2	9
(1973, stage 2)	(219)	8(3.7%)	(2)	6
10 th (1978)	231	8(3.5%)	1	7
11 th (1981)	276	9(3.3%)	1	8
12 th (1985)	276	8(2.9%)	2	6
13 th (1988)	299	6(2.0%)	0	6
14 th (1992)	299	8(2.7%)	1	7
15 th (1996)	299	10(3.0%)	3	7
16 th (2000)	273	16(5.9%)	5	11
17 th (2004)	299	39(13%)	10	29
รวม	4,323	139(3.2%)	35	104

ที่มา: Kim Won Hong, 2002: 48. และข้อมูลนามของผู้วิจัย 2004

นับตั้งแต่ผู้หญิงเกาหลีได้รับสิทธิในการเลือกตั้ง ตั้งแต่ปี 1948⁴ สิทธิตามกฎหมายได้รับการรับรอง แต่อัตราการมีส่วนร่วมในรัฐสภาและสภาท้องถิ่นยังอยู่ในระดับที่ต่ำมาก แม้ว่าจะได้มีการรับรองสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งตามกฎหมายแล้วก็ตาม ขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิสตรีก็ยังคงต่อต้านการเมืองกระแสหลักภายใต้การปกครองของทหารภายใต้สถานการณ์เช่นนั้น การมีส่วนร่วมในทางการเมืองถูกจัดว่าเป็นการทำให้จุดมุ่งหมายดั้งเดิมของขบวนการเคลื่อนไหวเรื่องสิทธิสตรีเสียหาย ขบวนการยังคงอยู่ในภาวะวิกฤตของการต่อสู้กับระบบการเมืองที่เป็นอยู่ในขณะนั้น (Oh-Chang Mi Kyong, 2004:260)

เนื่องจากการมีความรู้สึกต่อต้านการเมือง ความสนใจในการเมืองของผู้หญิงมีน้อยแต่ก็มีโอกาสที่จะขยายตัวเนื่องจากการจัดตั้งหน่วยงานท้องถิ่น การเข้าสู่สภาท้องถิ่นง่ายกว่าการเข้าสู่สภาส่วนกลางในเรื่องค่าใช้จ่ายและจำนวนตำแหน่งที่นั่ง มีการกล่าวถึงว่าบรรยากาศทั่วไป เอื้อต่อบทบาทของผู้หญิงด้วย (Kim Kyong Ae, 2001:5) ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้วงการผู้หญิงอันมีองค์กรต่าง ๆ ของผู้หญิงได้รวมตัวกันเพื่อขยายการมีส่วนร่วมและซึมแทรกเข้าสู่เวทีการเมือง แม้ว่าแต่ละองค์กรจะมีสถานะทางการเมืองและเป้าหมายที่แตกต่างกันอยู่บ้าง

ตารางที่ 2 ผู้แทนหญิงในสภาในกรุง และสภาท้องถิ่น

ปี		สภาในกรุง						สภาท้องถิ่น		
		รวม		ผู้หญิง		%		รวม	ผู้หญิง	%
1995	สภาท้องถิ่น	972	875	56	13	5.8	1.5	4,541	71	1.6
	ตามสัดส่วน		97		43		44.3			
1998	สภาท้องถิ่น	690	616	41	14	5.9	2.3	3,490	56	1.4
	ตามสัดส่วน		74		27		36.5			
2002	สภาท้องถิ่น	682	609	63	14	9.2	2.3	3,485	77	2.2
	ตามสัดส่วน		73		49		67.1			

ที่มา: Korean Women link 2002, 5.

⁴ ผู้หญิงที่อยู่ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 10 ปี 1948 (เข้าใจว่าเป็นการพิมพ์ผิดในต้นฉบับภาษาอังกฤษ น่าจะเป็นครั้งที่ 1 มากกว่า- ผู้แปล) มันไม่ได้มีความหมายใด ๆ ทั้งทางประเด็นผู้หญิง หรือประเด็นการเมืองโดยทั่วไป ทั้งนี้เพราะว่าเป็นการกำหนดรูปแบบของทางกองทัพสหรัฐอเมริกา เพื่อให้มีการจัดตั้งรัฐบาลฝ่ายชาวล้าน ๆ พวกฝ่ายซ้ายและฝ่ายเป็นกลางถูกกันออกไป (Lee Sung Hee, 1994: 182)

ลักษณะกิจกรรมโดยรวมขององค์กรผู้หญิงต่าง ๆ ใน 10 ปีที่ผ่านมา แบ่งออกได้เป็นสามประเภทใหญ่ ๆ ประเภทแรก เป็นการเคลื่อนไหวที่สนับสนุนการเลือกตั้งแบบมีสัดส่วนเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการปรับปรุงระบบการเลือกตั้ง ประเภทที่สอง การจัดตั้ง “เครือข่ายผู้หญิงในการเมือง (Female Politic Network)” และ “สมาคมผู้หญิงเพื่อการเลือกตั้งทั่วไป ครั้งที่ 17 (Women’s Association for the 17th General Election)” โดยสมาคมนักการเมืองสตรีและสถาบันวิจัยหลายแห่ง ประเภทที่สามการก่อตั้ง “อำนาจผู้หญิง 2004 (Woman Power 2004)” เป็นเครือข่ายที่ให้การช่วยเหลือผู้สมัครรับเลือกตั้งหญิงที่ชนะการเลือกตั้ง (Kim Eun Kyoung, 2004: 283-286) ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นถึงอัตราส่วนของผู้แทนราษฎรหญิงในระดับเมืองใหญ่และระดับสภาท้องถิ่น

ผลจากความพยายามดังกล่าวข้างต้น กฎข้อบังคับของพรรคการเมืองได้รับการทบทวน และได้มีข้อกำหนดใหม่ว่าด้วยการจัดสรรให้ร้อยละ 30 ของผู้สมัครทั้งหมดเป็นผู้สมัครหญิงในระบบผู้แทนแบบสัดส่วนสิ่งนี้ได้ถูกกำหนดขึ้นก่อนการเลือกตั้งครั้งที่ 16 ในปี ค.ศ. 2000 มีการทบทวนข้อกำหนดใหม่อีกข้อหนึ่งที่กำหนดสัดส่วนร้อยละ 50 ของผู้สมัครรับเลือกตั้งแบบสัดส่วนในเขตเมืองใหญ่ให้แก่ผู้หญิง ก่อนที่จะเลือกตั้งระดับท้องถิ่นปี 2002

ดังนั้น หลังจากที่มีการส่งใบรับรองแสดงวุฒิการศึกษาตามที่ต้องการไปยังพรรคการเมืองต่าง ๆ แล้วได้มีการประกาศรายชื่อผู้สมัครหญิง 101 คนออกมา 39 คนในจำนวนนี้ ได้รับเลือกในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 17 18 คนจาก 39 เป็นผู้สมัครที่ “องค์กรอำนาจหญิง 2004 (Woman Power 2004)” ให้การรับรอง (Nan-Yun Insoon, 2004:18)

การร่วมมือกันระหว่างกลุ่มผู้หญิงดังกล่าวข้างต้นเป็นไปเพื่อเสริมความเข้มแข็งของเสียงของผู้หญิงในวงการเมือง วงการของผู้หญิงได้ใช้ความพยายามอย่างมากที่จะรวบรวมเสียงของผู้หญิงให้เป็นอันเดียวกัน โดยมีการแนะนำให้ใช้ระบบโหวตหาผู้สมัครที่มีคุณสมบัติ อภิปรายถกเถียงกันเรื่องปัญหาเกี่ยวกับระบบเลือกตั้งท้องถิ่น (Hong Chun Hee, 2005:4) วงการความร่วมมือระหว่างผู้หญิงก่อให้เกิดประโยชน์มากมายในการขยายตัวของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิง อย่างไรก็ตามมันเป็นความจริงที่ว่าโดยทั่วไปแล้วเรามักจะพบนักการเมืองหญิงอยู่ในเฉพาะบางวงการ เช่นอยู่ในวงการเมือง วงวิชาการ และอยู่ในวิชาชีพทางกฎหมาย ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกรัฐสภาส่วนใหญ่เป็นนักการเมืองที่แข่งขันหรือสมาชิกพรรคการเมืองตามมาด้วยผู้มีอาชีพทางกฎหมายและครู-อาจารย์ ในกรณีของผู้หญิงใช้แต่ว่าจำนวนของผู้หญิงที่ทำงานทางการเมืองมีน้อยเท่านั้น สัดส่วนของผู้หญิงที่สังกัดพรรคการเมืองก็ต่ำมากเมื่อเทียบกับชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสัดส่วนผู้หญิงในส่วนกลางของพรรคมีต่ำกว่าร้อยละ 10

ตารางที่ 3 สัดส่วนผู้หญิงในพรรคการเมืองที่อยู่ในอำนาจและที่อยู่ฝ่ายค้านในปี 2002

ผู้นำ		พรรคแกรนด์เนชันแนล (The Grand National Party)		พรรคประชาธิปไตย? (The Democratic Party)	
หัวหน้าพรรค	ชาย	74	68	66	60
	หญิง		6 (8.1%)		6 (9.1%)
สมาชิกบริหาร	ชาย	45	43	102	92
	หญิง		2 (4.4%)		10 (9.8%)
กรรมการบริหาร ส่วนกลาง	ชาย	128	116	167	153
	หญิง		12 (9.4%)		14 (8.4%)
รวม	ชาย	247	227	335	305
	หญิง		20 (8.1%)		30 (9.0%)

ที่มา: Kim Jung Sook, 2003: 28.

* พรรคยูริได้รับการจัดตั้งโดยสมาชิกหัวปฏิรูปจากพรรคประชาธิปไตย

นักการเมืองผู้แข่งขันและสมาชิกพรรคการเมืองเป็นผู้สมัครส่วนใหญ่ที่ได้รับชัยชนะเข้าสู่รัฐสภา ผู้หญิงมีน้อยมาก ซึ่งให้เห็นถึงความยากลำบากในการเสาะหาและบ่มเพาะนักการเมืองหญิง ในความเป็นไปเช่นนี้ มันเป็นเรื่องธรรมดาที่พรรคการเมืองจะต้องเสาะแสวงหาผู้หญิงที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักกันดีจากภายนอก การรวมตัวของผู้หญิงก็เป็นการตอบสนองความต้องการของพวกเขา ในปัจจุบันมันคือเส้นทางสายสำคัญสำหรับการก้าวเข้าสู่วงการเมืองของผู้หญิงในเกาหลี

กรณีศึกษา คิม ฮเยน มิ (Kim Hyen Mi)

วัยเด็ก / การศึกษา

คิมเป็นบุตรสาวคนที่สองในจำนวนบุตร 8 คน ของครอบครัวเจ้าของที่ดินผู้มั่งคั่งในจังหวัดจ็องจู จังหวัดโซลาเหนือ เกิดในปี 1962 โชคดีที่ครอบครัวเธอร่ำรวย เธอใช้ชีวิตในวัยเด็กอย่างสุขสมบูรณ์ กับพี่น้อง เธอเข้าโรงเรียนและจบออกมาโดยไม่มีความยากลำบากทางเศรษฐกิจแต่อย่างใด ครอบครัวของคิมยึดถือประเพณีวัฒนธรรมแบบขงจื้อทั้งนี้รวมไปถึงความชอบลูกชายมากกว่าลูกสาว ความคิดเช่นนี้มีอยู่ทั่วไปในชนบทสมัยนั้น ดังนั้นพวกเขาคิดว่าการให้การศึกษาแก่ลูกสาว เป็นวิธีการที่จะทำให้หาคู่สมรสที่ดีได้ในอนาคต ผู้คนเชื่อว่าโชคชะตาของลูกสาว ไม่ใช่จะเปลี่ยนไป เพราะการแต่งงานเท่านั้น แต่จะขึ้นอยู่กับการศึกษาด้วย

ครอบครัวของคิม มีความสนใจในการเมืองตลอดมาหลายชั่วอายุคนแล้ว คุณปู่ของเธอเป็นผู้แทนราษฎรตั้งแต่สมัยก่อนสงครามเกาหลี บิดาของเธอเป็นประธานคณะกรรมการเมือง เมื่อคุณปู่เสียชีวิตระหว่างสงครามเกาหลี ครอบครัวของเธอค่อย ๆ เปลี่ยนค่อนไปทางเป็นอนุรักษนิยมมากขึ้น จากการที่เธอได้ผ่านชีวิตในครอบครัวที่มีการแบ่งแยกทางเพศเธอโตขึ้นมาพร้อมกับความคิดที่ว่า เธอควรจะต้องทำอะไรให้ได้ดีกว่าผู้ชายในหลาย ๆ ด้าน เธอทำได้ดีในทุกอย่างที่เธอลงมือทำไม่ว่าจะเป็นในเรื่องการเรียนและในวงการทางสังคม (รวมถึงการต่อ/ต่อสู้กับเด็กผู้ชายหากจำเป็นต้องทำ) เธอเป็นเด็กค่อนข้างคล้ายเด็กผู้ชายในตอนวัยรุ่น เธอจึงทนไม่ได้กับระบบการศึกษาที่เน้นความเป็นผู้หญิง

คิมได้ผ่านเหตุการณ์สำคัญในชีวิตเธอเมื่อเธอเป็นนักเรียนมัธยม เธอเรียนในโรงเรียนประจำแคธอลิก ได้เห็นการเดินขบวนของนักบวชและแม่ชีประท้วงการควบคุมกรรมการที่โรงงานสิ่งทอ ดองฮิล เธอชอบเมื่อเห็นตำรวจทำการปราบปรามอย่างโหดร้ายกับผู้นำทางศาสนา เธอคิดว่าได้มีบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ถูกต้อง เหตุการณ์นั้นได้เปลี่ยนคิม เธอเริ่มเกิดความคิดว่าทุกคนควรมีความเท่าเทียมกัน และควรจะอดทนในเมื่อบ้านเมืองก็กำลังอยู่ในภาวะยากลำบาก

เหตุการณ์อีกอันหนึ่งที่มีผลต่อการตัดสินใจและมีอิทธิพลต่อเธอคือ การลุกฮือเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยที่กวางจู⁵ (Gwangju Democratic Uprising) ในปี 1980 สถานการณ์วุ่นวายสับสน ในปี 1980 ทำให้คิมเข้าใจลาง ๆ แต่มีความรู้สึกอย่างแรงกล้าว่า สังคมเกาหลีกำลังเคลื่อนไปในทิศทางที่ผิด หลังจากที่เกิดเหตุการณ์นั้นคิมเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยยอนไซ (Yonsei University) ในกรุงโซล เข้าเป็นสมาชิกชมรมไต้วาที และเข้าไปเกี่ยวข้อง กับขบวนการเคลื่อนไหวของนักศึกษา เธอลังเลใจอยู่มากในเรื่องที่ว่าจะอุทิศตนให้กับขบวนการเคลื่อนไหวของนักศึกษาหรือไม่ คิมเรียนวิชาเอกทางรัฐศาสตร์ แต่ไม่ได้เลือกเพราะต้องการจะไปเป็นนักการเมือง เธอเลือกเพราะคิดว่า มันทำให้ง่ายต่อการที่เธอจะทำสองสิ่งในเวลาเดียวกัน คือเรียนเพื่อเอาปริญญา และในขณะเดียวกันก็ทำกิจกรรมเกี่ยวข้อง กับขบวนการเคลื่อนไหวของนักศึกษาได้ มันน่าสนใจ ที่มันกลับกลายเป็นว่า คิม ฮยอน มิ ได้กลายมาเป็นนักการเมือง ทั้ง ๆ ที่เธอเคยมีความคิดเห็นที่ไม่ดีมาก ๆ กับการเมืองมาก่อน

หลังจากจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยยอนไซ คิมเข้าไปมีส่วนร่วมในขบวนการเคลื่อนไหวของกรรมกร เธอมีความตั้งใจแน่วแน่ในการทำกิจกรรมจนกระทั่งว่า เธอตั้งใจจดหมายไว้ที่บ้าน บอกว่าจะไม่กลับมาจนกว่าจะมีการรวมชาติของเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ ในตอนแรกเริ่มเธอได้งานทำในโรงงานทำหลอดไฟนีออนโดยใช้ชื่อปลอม ทำงานไปได้หกเดือนบิดามารดาเธอหาเธอพบ พาเธอกลับบ้าน พวกเขาอยากให้เธอแต่งงาน คิมตระหนักว่าเธอจะต้องหางานเต็มเวลาทำ เพื่อจะได้ออกจากบ้านโดยได้รับความเห็นชอบจากครอบครัว เธอจึงออกจากบ้านสู่กรุงโซล เธอได้งานทำในสำนักงานคิมแดจุง (Kim Dae-jung) นี่คือจุดพลิกผันในชีวิตของเธอ

⁵ ท่ามกลางความไม่พอใจในการบริหารงานของคณะรัฐบาล ปักจุงฮี (Park Jung Hee) ที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ประธานาธิบดีปักจุงฮี ถูกฆาตกรรม จากนั้น นายพลชุนดอฮวาน (Chun Doo Hwan) เข้าแทนที่ตำแหน่งโดยการปฏิวัติ ประชาชนทั่วประเทศประท้วงการปฏิวัติ เรียกร้องให้มีการยกเลิกกฎอัยการศึก ปลปล่อยตัวผู้ที่นิยมประชาธิปไตย และจัดให้ประเทศมีประชาธิปไตย ที่กวางจูไม่เหมือนที่อื่น ๆ ผู้เรียกร้องถูกกดขี่อย่างทารุณโดยทหาร ไม่ใช่แต่เฉพาะผู้เดินขบวนเท่านั้น ประชาชนทั่วไปก็ถูกรวบปรามหนักโดยทหาร พลเมืองจำนวนหนึ่งได้ต่อสู้กับทหาร ประชาชนส่วนอื่นของประเทศไม่ทราบเรื่องที่เกิดขึ้นนี้เลย เพราะถนนถูกปิด หนังสือพิมพ์ถูกสั่งห้ามการตีพิมพ์ข่าวที่เกิดขึ้นที่กวางจู เหตุการณ์นี้ถูกเรียกว่า “การลุกฮือที่กวางจู (Gwangju Democratic Uprising)”

เข้าสู่เวทีและกิจกรรมการเมือง

คิมทำงานในหน้าที่ประชาสัมพันธ์ในสำนักงานของคิมแดจุง ตั้งแต่ปี 1987 ต่อมาสำนักงานของคิมแดจุง ได้เป็นที่รู้จักกันดีในนาม “ศูนย์วิจัยเพื่อประชาธิปไตย (Democratic Constitution Research Centre)” และได้กลายมาเป็นพรรคการเมืองประชาธิปไตยสันติภาพ (Peace Democratic Party) ด้วยการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างดังกล่าว คิมพบว่าเธอเริ่มจากการทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์แล้วตอนนี้ยังทำหน้าที่ที่เป็นผู้สื่อข่าวให้แก่หนังสือพิมพ์ของพรรคด้วย แม้กระทั่งขณะที่ทำงานที่นี้ คิมยังคงคิดถึงการทำงานกับขบวนการเคลื่อนไหวของกรรมการ เพราะเธอยังคงไม่ไว้วางใจนักการเมือง เธอยังคงมีความรู้สึกไม่ชอบรังเกียจกิจกรรมต่าง ๆ ในวงการเมือง ในปี 1987 เธอตกลงใจว่าจะมุ่งความสนใจไปยังขบวนการกรรมกรหลังจากเสร็จสิ้นภาระการเลือกตั้งประธานาธิบดีในเดือนธันวาคม แต่ว่าคิมได้ประสบเหตุการณ์สองอย่างในระหว่างการเดินทางออกหาเสียงให้คิมแดจุง

เหตุการณ์แรกเกิดขึ้นที่ฮายูโด ในจังหวัดโซลา บ้านเกิดของคิมแดจุง ในการชุมนุมพบปะกับประชาชน คิมแดจุงได้เสนอทางเลือกที่เป็นไปได้ในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจของเกาหลี รวมถึงการแก้ปัญหานี้สินของชาวนาด้วยคิมเกิดความประทับใจอย่างลึกซึ้งในความจริงใจของนักการเมือง เธอรู้สึกว้าวเธอได้มองเห็นอนาคตอันสดใสไปกับคิมแดจุงด้วย

เหตุการณ์สำคัญครั้งที่สองเกิดขึ้นเกี่ยวกับการบุกกรุกเข้าทำร้ายร่างกายของพรรคการเมืองคู่แข่งในโรงแรมเมืองปูซาน ในทันทีทันใดที่เสร็จจากการหาเสียงเลือกตั้ง คนจากพรรค Democratic Justice Party บุกเข้าไปทำร้ายร่างกายสมาชิกพรรค Peace Democratic ในห้องพักโดยใช้เฟอร์นิเจอร์ในห้อง คิมก็ถูกทำร้ายด้วย มันเป็นเวลาที่เราารู้สึกว่าเธอถึงจุดที่หันกลับไม่ได้แล้ว เธอตัดสินใจที่จะสู้ต่อไปกับคิมแดจุง เพื่อเปลี่ยนการปกครอง จากสองประสบการณ์ที่ผ่าน คิมเริ่มด้วยการเป็นสมาชิกผู้บริหารของพรรคฝ่ายค้าน บรรยาอากาศแวดล้อมในวงการนี้ใหม่ต่อเธอ เพราะแต่เดิมความสนใจของเธออยู่ที่ขบวนการกรรมกรเสมอมา ขณะนั้นยังไม่มีหัวหน้าพรรคการเมืองหญิงคนไหนที่จบการศึกษาจากสถาบันชั้นสูง คิมเป็นสมาชิกฝ่ายบริหารที่เป็นผู้หญิงคนแรกที่มีการศึกษาชั้นปริญญาจากมหาวิทยาลัย

ในปี 1991 พรรค Peace Democratic ร่วมมือกับพรรค United New Democratic ในกลุ่มนี้มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนหนึ่งชื่อ ลี วู จัง (Lee Woo Jung)⁶ เธอเป็นคนแรกที่ขอให้คิมช่วยเธอ เพราะคิมรู้สถานการณ์ในพรรคดี ดังนั้นคิมจึงทำงานเป็นเลขานุการฝ่ายนโยบายของลีวูจังระหว่างปี ค.ศ.1992 และ 1995 มีคนกล่าวถึงคำพูดของคิมที่ว่า นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้พบกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมสตรี ก่อนหน้านั้นคิมไม่เคยเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมสตรีโดยเฉพาะหรือองค์กรสตรีมาก่อน นอกเสียจากกิจกรรมในคณะกรรมการฝ่ายสตรี และแผนกสตรีของพรรค การทำงานกับลี วู จัง ทำให้คิมมีโอกาสได้ติดต่อสัมพันธ์กับคณะกรรมการของ Women Making Peace (WMP) ตอนนั้นคิมได้ให้การช่วยเหลือโดยตรงแก่ประธานคณะกรรมการ

เมื่อแรกที่คิมเริ่มทำงานในพรรคการเมือง เธอมองมันเป็นแค่การทำงานเพื่อหารายได้เลี้ยงตัวเองเท่านั้น อย่างไรก็ตามเธอได้กลายมาเป็นสมาชิกของพรรคที่แข่งขัน หลังจากประสบพบเห็นเหตุการณ์ดังที่ได้กล่าวถึงข้างต้น พรรค United New Democratic ได้เปลี่ยนชื่ออีกครั้ง เมื่อเข้าสู่การเลือกตั้งปี 1997 ภายใต้ชื่อใหม่ว่า The National Congress for New Politics ขณะนั้นคิมฮยอน มีตำแหน่งหน้าที่อยู่ในแผนกวางแผนและประสานงาน เป็นหัวหน้าทีมการวิเคราะห์ข่าวโทรทัศน์ งานนี้เป็นการแนะนำของคิม แด จุง ซึ่งขณะนั้นได้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งชิงตำแหน่งประธานาธิบดี เขากล่าวว่า ข่าวโทรทัศน์เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้ง ควรจะมีการติดตามดูอย่างใกล้ชิด งานนี้มีการออกแถลงการณ์แก่ข่าวที่ไม่ถูกต้อง ไม่ยุติธรรม คิมรับผิดชอบในการติดตามรายงานข่าว วิเคราะห์ข่าวในช่วงสั้น ๆ และส่งข่าวรายสัปดาห์ไปยัง 700 องค์กรและประชาชน เช่น กลุ่มนักหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชนและสหภาพกรรมกรงานเช่นนี้ไม่เคยมีการทำมาก่อนในประวัติศาสตร์การเมืองของเกาหลี งานนี้ได้ส่งผลดี ป้องกันการรายงานข่าวที่ไม่ถูกต้องได้ในระดับหนึ่ง

คิม แด จุงได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่ 15 ในปี 1997 ภายหลังการเลือกตั้ง ปาร์ค ซุน ซุก (Park Sun Sook) รองโฆษกของพรรคได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าหน้าที่ประสานงานในทำเนียบประธานาธิบดี เชง วา แด (Cheong Wa Dae) คิม ฮยอน มี เข้าแทนที่ตำแหน่งของปาร์คในเดือนมกราคม 1998 คิมอยู่ในตำแหน่งรองโฆษกพรรคอยู่ 5 ปี นั่นคือจนกระทั่งถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2003 การอยู่ในตำแหน่งนี้ทำให้เธอเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง

⁶ Lee Woo Jung เกิดปี 1923 จบการศึกษาจาก Department of Theology แห่งวิทยาลัย Theology College (ปัจจุบันคือมหาวิทยาลัย Hanshin) เธอได้ทำงานสอนที่วิทยาลัยแห่งนี้ก่อนที่จะลาออกในปี 1970 เนื่องจากมีปัญหากับวิทยาลัย เธอได้เข้าร่วมกับขบวนการเคลื่อนไหวทางสิทธิมนุษยชนบนพื้นฐานขอความเป็นคริสตศาสนิกชน เธอได้เป็นประธาน Korea Women's Association ในปี 1987 เธอมีบทบาทสำคัญและทำกิจกรรมอย่างแข็งขันในวงการเมือง เป็นสมาชิกคนสำคัญยิ่งคนหนึ่งในพรรค Democratic Party ในปี 1991

วันและคืนของเธอโดยปกติแล้วจะมีแต่เรื่องข่าวและรายงานข่าว ตอนเช้าเธอจะถูกผู้สื่อข่าว หนังสือพิมพ์กรอเบ้นปลุกให้ตื่น และกลับไปพร้อมกับเสียงโทรศัพท์ของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ กรอเบ้น เป็นเช่นนี้อยู่เป็นเวลา 5 ปี ความจริงใจยันชนแย้งและกระตือรือร้นทำให้เธอชนะใจ พวกนักข่าวทั้งหลาย มีคำกล่าวกันว่า “คิม ฮเยน มิ ไม่เคยพูดจาปลั่งเปล่งแม่แต่น้อย” ในปี 2002 คิมช่วยผู้สมัครรับเลือกตั้ง โร มู ฮเยน (Roh Moo Hyen) ในการหาเสียงเลือกตั้งครั้งที่ 16 และยังคงอยู่ในตำแหน่งของโฆษกของพรรคเธอเป็นตัวละครสำคัญและมีบทบาทต่อการเป็น ประธานาธิบดีคนที่ 16 โดยการเป็นโฆษกส่วนตัวของ โร มู ฮเยน เธอเข้าสู่ทำเนียบประธานาธิบดี เชิง วา แด กับประธานาธิบดี เร มู ฮเยน มีบทบาทเป็นเลขานุการฝ่ายการประชาสัมพันธ์ ในประเทศและเลขานุการฝ่ายนโยบายของพรรค

การอยู่ในตำแหน่งราชการที่สูงที่สุดเช่นนั้นเป็นเรื่องหนักเกินไปสำหรับคิม ผู้ซึ่งชอบที่จะทำงาน ให้พรรคซึ่งมีบรรยากาศเป็นอิสระมากกว่า ดังนั้นในการเลือกตั้งทั่วไป ครั้งที่ 17 เธอจึงกลับมา ทำงานให้กับพรรคในทีมงานวางแผน และจัดหาผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งในส่วนกลาง จากการ ทำงานในหน้าที่นี้ทำให้คิม ฮเยน มิ ได้เป็นผู้แทนแบบสัดส่วนมีเหตุผลสองประการที่ทำให้คิม ไม่สามารถจะลงแข่งขันเลือกตั้งแบบเขตเลือกตั้งท้องถิ่นได้ ประการแรกเธอมีงานยุ่งเกินไป ในฐานะทีมงานวางแผนการเลือกตั้งในส่วนกลาง ประการที่สองผู้สมัครที่ลงแข่งขันในเขต บ้านเกิดของคิมเป็นสมาชิกสภาที่สังกัดพรรคเดียวกันเขาคือโฆษกของรัฐสภาคนปัจจุบัน

เมื่อคิมถูกเสนอชื่อเพื่อเป็นผู้แทนแบบสัดส่วน เธอได้คะแนนสูงที่สุดของวงการ และได้รับการ ยอมรับว่าเป็นผู้มีความสามารถสูง เธอเป็นอันดับสามในรายชื่อของผู้แทนแบบสัดส่วนที่เป็นผู้หญิง หลังจากได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนแล้ว เธอได้ทำหน้าที่ผู้แทนในรัฐสภาและในขณะเดียวกันก็เป็น โฆษกให้กับพรรคด้วย อาชีพของคิมคือการเป็นสมาชิกของพรรคมาเป็นเวลาอันยาวนานได้ให้บท เรียนแก่เธอถึงโอกาสและข้อจำกัดของแต่ละเรื่องราว ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจที่จะเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติ ด้วยเชื่อว่าการเป็นผู้แทนราษฎรจะทำให้เธอสามารถที่จะทำงานให้บังเกิดผลได้มากกว่าการเป็นแค่สมาชิกธรรมดาของพรรคการเมือง

ก่อนการเลือกตั้ง

คิม ฮเยน มิ ปัจจุบันเป็นสมาชิกคณะกรรมการนโยบายแห่งชาติ (National Policy Committee) และคณะกรรมการกิจการสตรีในรัฐสภา ในปี 2004 เธอได้ถูกรับเลือก เป็นผู้แทนราษฎรดีเด่นหลังจากมีการตรวจสอบหน่วยงานรัฐบาลโดยองค์กรประชาชนคิมทราบดี ตั้งแต่ก่อนจะเข้าสู่สภาแล้วว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและคณะกรรมการกลางของพรรคจำเป็น จะต้องมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เธอจึงลงแข่งขันในตำแหน่งกรรมการกลางของพรรคมูริ

ในคยองกิโดเมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2005 เธอได้คะแนนเป็นที่หนึ่งอย่างไม่คาดฝัน เธอชนะคู่แข่ง ซึ่งเป็นผู้ชายที่อยู่ในตำแหน่งนี้มาสองหรือสามปีแล้ว ดังนั้นคิมจึงได้ตำแหน่งประธานคณะกรรมการในคยองกิโด และประธานคณะกรรมการกิจการสตรีด้วย ตำแหน่งหลังนี้โดยปกติจะได้แก่ ผู้ซึ่งได้รับคะแนนสูงสุดในการเลือกตั้งในระหว่างผู้สมัครหญิงด้วยกัน

คิม ฮยอน มิ มีเป้าหมายอยู่สองอย่าง อย่างแรกคือการลงแข่งขันเพื่อตำแหน่งในคณะกรรมการกลางของพรรค เพื่อที่จะจะทำให้พรรคและสภาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้อย่างเสรี และอีกอย่างคือทำความคุ้นเคยกับเขตเลือกตั้ง คยองกิโดเพื่อเตรียมตัวที่จะลงแข่งขันในสนามเลือกตั้งท้องถิ่นครั้งต่อไป

จากการที่คิมได้รับความนิยมชมชอบ เนื่องจากบทบาทของเธอในหน้าที่โฆษกในพรรคเธอได้เป็นประธานคณะกรรมการกิจการสตรีด้วย คิมผู้ซึ่งได้กลายมาเป็นนักการเมืองอาชีพ เธอทำดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ในการหาเสียงจากทั้งจากผู้ที่ยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะเลือกใครและจากผู้สนับสนุนเธอ มั่นมองเห็นได้ชัดว่าผู้ออกเสียงที่มีความคิดเห็นตรงกันข้ามจะไม่ให้การสนับสนุนเธอแน่นอน ดังนั้นในขณะเดียวกันเธอจึงใช้ความพยายามรวบรวมการสนับสนุนจากผู้ที่มีความคิดเห็นเป็นกลาง

ก่อนที่คิมจะไปเยี่ยมเยือนเขตเลือกตั้งท้องถิ่นใน คยองกิโด ผู้ช่วยของเธอได้ไปสังเกตการณ์ดูความรู้สึกของประชาชนทั่วไปก่อน พวกเขาพยายามที่จะหาเสียงโดยใช้ลักษณะท่าทีของการอ่อนน้อมถ่อมตนมากกว่าที่จะใช้การเสนอนโยบาย ต่อมาคิมได้คิดวิธีหาเสียงที่เหมาะสมสำหรับเขตนี้ เนื่องจากการเลือกตั้งภายในพรรค เป็นการเลือกตั้งขนาดเล็ก เล็กกว่าการเลือกตั้งทั่วไประดับชาติ คิมได้รับการสนับสนุนมากมายจากสมาชิกพรรคที่เป็นตัวแทนโดยการพูดคุยกันตัวต่อตัว การใช้การพูดทางโทรศัพท์ก็ได้ผล ผู้ช่วยของคิมได้ช่วยหาเสียงโดยพูดกับตัวแทนสมาชิกพรรคทางโทรศัพท์ มันค่อนข้างจะเป็นการเลือกตั้งที่ทำอย่างรวดเร็ว ชัยชนะของเธอได้มาจากทีมงานช่วยเหลือที่ทำงานอย่างทุ่มเทเสียสละ สำหรับผู้สนับสนุนเธอเน้นภาพลักษณ์ของเธอในการเป็นคนที่มีเสน่ห์และเป็นที่รักและเป็นเสาหลักที่ยืนหยัดเข้มแข็งของพรรคโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเป็นรองโฆษกที่มีความสามารถ จำนวนผู้แทนใน คยองกิโดมี 2,387 คน คิมได้คะแนนเสียง 736 มาเป็นที่หนึ่งชนะผู้สมัครคนอื่น ๆ 11 คน

ภายหลังการเลือกตั้ง

คิมไม่ได้คาดหวังว่าจะได้ตำแหน่งสูงสุดในคณะกรรมการคยองกิโด เธอลงแข่งขันเพื่อจะเป็นประธานคณะกรรมการกิจการสตรี ไม่ใช่ประธานคณะกรรมการจังหวัด ผลที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝันทำให้คิมต้องรับผิดชอบงานหนักมาก เธอกล่าวว่าทำให้เธอนอนไม่หลับ คยองกิโดเป็นจังหวัดใหญ่ มีประชากร 11 ล้านคน 31 เมืองเล็กเมืองใหญ่และมี 49 เขตเลือกตั้ง ตำแหน่งสูงสุดในเมืองขนาดใหญ่ต้องการความรับผิดชอบที่ใหญ่หลวง เธอไม่เคยลงแข่งขันขนาดเล็กอย่างนี้มาก่อน มันเป็นธรรมดาที่เธอจะรู้สึกว่ามันมีบางสิ่งบางอย่างมากเกินไปและห้วนโหว

ตำแหน่งนี้ส่งผลแก่เธอทั้งทางบวกและทางลบ มันอาจจะช่วยเธอในทางที่ว่าการกระตุ้นให้ทำสิ่งใหม่ ๆ ที่ท้าทาย ซึ่งผลที่เกิดขึ้นจะเป็นขึ้นเป็นอัน หากเธอทำได้สำเร็จ ตำแหน่งนี้เมื่อครั้งยังอยู่ในระบบแต่งตั้ง จะมีเพียงสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่อยู่ในตำแหน่งอย่างน้อยสามเทอมแล้วเท่านั้นที่จะถือว่ามีความเหมาะสม แต่หลังจากมีการเปลี่ยนแปลงเป็นระบบเลือกตั้งและมีการยกเลิกความรับผิดชอบของคณะกรรมการประจำจังหวัดก็ได้ขยายจากการประสานงานไปเป็นการจัดบริหารงานเลือกตั้งของท้องถิ่นโดยตรงมีงานด้านอื่นถูกเพิ่มเติมเข้ามาอีก แต่ก็ทำให้หน่วยงานมีสภาพที่แข็งแกร่งเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

ทางด้านลบ คิมว่าเธอถูกทดลองเร็วเกินไป คิมเปรียบเทียบเมืองกับการเติบโตของเด็กเธอว่า หากจะเป็นนักการเมืองที่ดีเราควรจะใช้วิธีก้าวไปที่ละก้าวเพื่อที่จะรักษาความมีกำลังวังชาและความอดทนไม่เช่นนั้นแล้วอาชีพการเมืองจะเกิดการเสียหายร้ายแรงไม่ช้าก็เร็ว ตารางเวลา 4 ปีของคิม ถูกจับจองไปแล้วด้วยกิจกรรมเกี่ยวกับกฎหมายงานนี้เป็นงานสำคัญที่ซับซ้อนและใช้เวลามาก

คิมกล่าวว่า “ทางที่ดีที่สุดที่จะเอาชนะมติด้านลบนี้ คือการที่รู้ว่าฉันอยู่ที่ไหน เมื่อฉันเป็นผู้แทนฉันควรจะมีทำที่อ่อนน้อมอยู่เสมอ เมื่ออยู่กับเพื่อนผู้แทนและประชาชน ถ้าไม่เช่นนั้นชีวิตการเมืองของฉันคงจะสั้น” ดังนั้นเธอจึงพยายามที่จะพบปะกับผู้แทนคนอื่น ๆ ที่มีกิจกรรมในเขตเลือกตั้งท้องถิ่นและฟังคำแนะนำของพวกเขา คิมสนใจที่จะจัดตั้งระบบการปฏิบัติงานที่จะก่อให้เกิดประสิทธิผลให้กับคณะกรรมการคยองกิโด มากกว่าที่จะแสดงบทบาทของประธานคณะกรรมการ ในขณะที่เดียวกันเธอก็พยายามรวบรวมความคิดและพร้อมที่จะรับฟังความคิดของคนอื่น ๆ

บทสรุป

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคิม ฮเยน มิ เดบโตขึ้นมาร่วม ๆ กับประวัติศาสตร์การเมืองของเกาหลี หากพิจารณาว่าในสถานการณ์ปัจจุบันของเกาหลี ที่พรรคการเมืองต้องเสาะแสวงหาผู้หญิงที่มีชื่อเสียงมาเข้าเป็นสมาชิกพรรค เมื่อพวกเขาจำเป็นต้องเพิ่มเติมโควตานักการเมืองหญิง คิม ฮเยน มิ ผู้มีประสบการณ์ 18 ปีในอาชีพนักการเมืองเป็นกรณีที่เหมาะสมแก่การที่จะให้ความสนใจ เธอเป็นผู้ที่ไม่มีใครเหมือนในเรื่องประสบการณ์ในการเมืองของพรรค และมีความรู้เกี่ยวกับวงการสื่อสาร

คิมได้รับการเลี้ยงดูมาในครอบครัวอนุรักษนิยมที่ร่ำรวย เธอเรียนรู้เรื่องประชาธิปไตย และสิทธิมนุษยชนขณะที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย ถ้าพิจารณาถึงภูมิหลังของครอบครัวที่มีค่านิยมชายเป็นใหญ่และมีการแบ่งแยกทางเพศ ความสนใจที่ไม่ธรรมดาของคิมและเส้นทางที่เธอเข้าสู่การเป็นนักการเมืองเป็นเรื่องที่น่าจะเป็นตัวอย่างสำหรับผู้หญิงที่สนใจจะเป็นนักการเมือง

จากการที่เกาหลีโดยทั่วไปยังคงมีอิทธิพลความเชื่อในลัทธิขงจื้อ เด็กผู้หญิงหนึ่งไม่พันที่จะต้องเจริญเติบโตภายใต้บรรยากาศความเชื่อนี้ กรณีของคิมจึงเป็นเรื่องที่ไม่ธรรมดาที่เธอได้ใช้มันในทางบวก เพาะบ่มความสนใจทางการเมืองที่เริ่มเกิด เธอเป็นผู้หญิงที่มีการศึกษาสูง และมีโอกาสได้ทำงานในที่ที่ซึ่งความคิดเรื่องการให้คุณค่า ความคิดเห็นและความสามารถของเธอได้เป็นที่ยอมรับ ย่อมจะมีความกล้าหาญที่จะต่อสู้กับความไม่มีเหตุผลและการแบ่งแยกได้

ในการเผชิญการทำลายในพื้นที่ใหม่ สิทธิของผู้หญิงที่จะทำให้เสียงของพวกเธอได้ยินไปทั่วทุกภาคของสังคมควรจะขยายตัว ด้วยความเป็นผู้บริหารพรรคหญิงคนแรกที่จบจากมหาวิทยาลัย คิมได้แสดงให้เห็นถึงโอกาสอันเป็นไปได้ที่ผู้หญิงจะเป็นนักการเมืองที่ประสบความสำเร็จ เธอได้แสดงการทำงานด้วยความผูกพันรับผิดชอบให้ผู้บริหารพรรคผู้หญิงคนอื่น ๆ ได้เห็นแล้ว คิมอ้างว่ากรณีของเธอน่าจะเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ผู้หญิงที่เป็นผู้บริหารพรรคหญิง เพราะเธอได้เห็นว่ามีส่วนใหญ่นักการเมืองหญิงมักจะต้องเสาะหาจากข้างนอกพรรค คิมไม่ใช่ “โฆษกหญิงคนแรก” ในกรณีของเธอ เธอทำหน้าที่ในตำแหน่งอย่างมั่นคง และเปิดโอกาสให้นักการเมืองหญิงอื่นก้าวเข้ามา

คิม ฮเยน มิ ตระหนักถึงความสำคัญของตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบันของเธอและวางแผนการในอนาคตด้วยความเชื่อมั่นในตัวเอง เชื่อในโชคชะตา และมีความเข้าใจในชีวิตอย่างลึกซึ้ง คิมยังคงยืนหยัดตั้งมั่นแม้ว่าอนาคตจะไม่ได้เคลื่อนไปอย่างที่เธอวางแผนไว้ หรือไม่พบอะไรที่เธอจะทำได้ เมื่อเธอเผชิญกับการไม่เห็นด้วยของครอบครัวในความตั้งใจที่จะทำงานให้กับขบวนการเคลื่อนไหวของกรรมกร เธอหยุดมันไว้พักหนึ่ง แต่ก็ไม่ยอมละทิ้ง ในความรู้สึกเช่นเดียวกันนี้ เธอไม่เคยทิ้งการเมืองเมื่อเธอกระโจนเข้าไปแล้ว นี่เป็นเพราะเธอได้พบสิ่งที่เธอได้คาดหวังไว้ เธอเชื่อว่าการเมืองเป็นเรื่องที่จะเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงได้ด้วยการเปลี่ยนระบบการบริหารงานของรัฐบาล

คิมไม่ได้แสดงว่ามีความเชื่อมั่นและฝึกฝนที่จะเปลี่ยนระบบการบริหารงานของรัฐด้วยลักษณะอาคารอันเปิดเผยโฉบเฉี่ยว เมื่อใดที่พรรคมีปัญหา คิมจะแสดงความสามารถที่แท้จริงของเธอให้เห็น โดยการเสนอนโยบายที่เหมาะสมและความสามารถทางสติปัญญา

เมื่อเธอชนะได้ตำแหน่งประธานคณะกรรมการ คยองกีโด และได้เป็นสมาชิกรัฐสภาครั้งแรก เธอรู้สึกเสียใจที่ขาดโอกาสที่จะค่อย ๆ ก้าวไปที่ละก้าว หรือขาดโอกาสที่จะเรียนรู้การเป็นผู้แทนราษฎรที่ดี เธอรู้สึกชื่นชมยินดีที่ผู้ลงคะแนนให้ความเชื่อถือในตัวเธอ แต่ก็คิดว่ามันยังไม่ใช้เวลาที่จะห่อหุ้มเฉลิมฉลองชัยชนะที่เกิดขึ้นอย่างทันทีทันใดอย่างนี้

กรณีของ คิม ฮเยน มิ และสตรีนิยมมีพื้นฐานเหมือนกัน คิม ดูเหมือนว่าจะวางตัวอยู่ห่างจากกิจกรรมทางสตรีนิยม แต่ที่จริงแล้วเธอเชื่อว่าเธอเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากขบวนการสตรีนิยม เธอกล่าวว่าการที่คนคนหนึ่งอยู่ในประเทศเกาหลีเป็นผู้หญิง เป็นนักการเมืองหญิงในเวทีการเมืองที่เต็มไปด้วยผู้ชาย นี่ก็เป็นความก้าวหน้าของวงการสตรีนิยมในรูปแบบหนึ่งแล้ว เหตุผลที่คิมวางตัวอยู่ห่างจากกิจกรรมสตรีนิยมอยู่ที่ว่า ความคิดทางสตรีนิยม และประสบการณ์ทางสตรีนิยมที่เธอได้รับค่อนข้างจะแตกต่างกัน ถ้าหากนิยามของคำว่า “สตรีนิยม” คือการเข้าร่วมในขบวนการเคลื่อนไหว หรือมีกิจกรรมเกี่ยวข้องกับองค์กรผู้หญิงแล้ว คิมไม่เคยเข้าไปยุ่งเกี่ยวเพราะเธอไม่ได้เป็นผู้ร่วมอยู่ในองค์กรผู้หญิงใด ๆ เลย นอกจากอยู่ใน “คณะกรรมการสตรีผู้รักสันติ” (Peace-loving Women’s Committee) ซึ่งการเข้าไปร่วมนั้น เป็นเพราะการแนะนำจากผู้แทนราษฎร ลี วู จุง ผู้ที่เธอทำงานเป็นเลขานุการฝ่ายนโยบายให้ คิม ฮเยน มิ มองว่าชีวิตของเธอเองก็คือกระบวนการสนับสนุนความคิดของสตรีนิยม

การสัมภาษณ์ได้กระทำหลังจากที่ทางพรรคของเธอเพิ่มจะเสร็จสิ้นการเลือกตั้งคณะกรรมการกลาง พวกผู้ช่วยระดับต้น ๆ ของคิมก็ได้ให้การสัมภาษณ์ด้วย เพื่อให้พวกเขาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลือกตั้ง คิมดูเหมือนจะตื่นเต้นประหม่าเพราะเป็นครั้งแรกที่เธอเป็นผู้สมัคร แทนที่จะเป็นผู้จัดการการหาเสียง ดังนั้น ผู้ร่วมงานจึงต้องออกแรงหนักเป็นพิเศษในการติดต่อและหาเสียงกับผู้แทนออกเสียงของพรรคมีบางคนในพรรคบอกว่าการหาเสียงของคิมมากเกินไป และว่าเธอชนะเพราะระบบการเลือกตั้ง แบบเลือกได้สี่คน⁷ แต่ผู้ช่วยของคิมอ้างว่าคิมมีชื่อเสียงและภาพลักษณ์ของนักการเมืองที่น่าเชื่อถือกว่าผู้สมัครคนอื่น ๆ คิมได้สร้างชื่อเสียงจากการที่เป็นผู้ยื่นหยดอยู่กับพรรคยูริ เธอยังคงอยู่กับพรรคไม่ว่าจะประสบปัญหา และทำให้การเมืองมีความก้าวหน้า แทนที่จะอยู่กับสถานการณ์เดิม ๆ นโยบายเกี่ยวกับผู้หญิงของเธอจะบรรจุหลักการว่าด้วยการปฏิรูปและการสร้างความก้าวหน้าในทางการเมือง

ในการเลือกตั้ง ความสำคัญอยู่ที่เราจะต้องบอกวัตถุประสงค์และเป้าหมายแก่ผู้ที่จะเลือก ในกรณีของคิม แม้ว่าจำนวนผู้ที่จะทำการเลือกมีน้อยกว่าการเลือกตั้งทั่วไป เธอประสบความสำเร็จเกินความคาดหมาย เพราะว่าเธอได้เจาะลึกลงไปประเด็นใกล้ตัวของผู้เลือก คิมเปิดเผยว่าเธอจะลงสมัครแข่งขันในเขตเลือกตั้งท้องถิ่นในการเลือกตั้งคราวหน้า และจะใช้กลวิธีในการหาเสียงคล้ายวิธีเดิมคือพุ่งเป้าไปยังผู้ที่สนับสนุนและผู้ออกเสียงที่มีความคิดเป็นกลางส่วนยุทธศาสตร์หลักคือการเน้นที่การเสนอนโยบายที่ดูดีอย่างอื่นไม่สำคัญ

การศึกษานี้มุ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่จะเป็นนักการเมืองจะเรียนจากประสบการณ์ของคิม ฮเยนมิ ในการจัดสร้างยุทธศาสตร์ จัดหาทุน และระดมกำลังคนช่วยในการหาเสียงได้อย่างไร นอกจากนี้ยังชี้ให้เห็นจุดสำคัญที่ว่า การเลือกตั้งและกิจกรรมสตรีนิยมมีความสัมพันธ์กันอย่างไร ในการนี้ กรณีของคิมอาจจะไม่ค่อยเหมาะสมกับจุดประสงค์นัก เพราะการเลือกตั้งที่เธอเข้าไปมีส่วนร่วมเป็นเพียงระดับคณะกรรมการกลางของพรรคการเมือง ไม่ใช่การเลือกตั้งทั่วไป อย่างไรก็ตาม ความที่การศึกษานี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการขยายตัวของความร่วมมือของผู้หญิง กรณีของคิมก็ใช้ได้ เพราะว่าการศึกษาของเธอและทีมงานช่วยเหลืออาจจะเป็นบทเรียนที่ผู้ที่ต้องการจะเป็นนักการเมืองหญิงที่กำลังแข่งขันอยู่ภายใต้เงื่อนไขคล้าย ๆ กันจะเอาเยี่ยงอย่างได้

⁷ “การเลือกตั้งแบบเลือกได้สี่คน” คือผู้เลือกอาจเลือกผู้สมัครได้สี่คนจากผู้สมัครทั้งหมด เพื่อที่จะเลือกประธานคณะกรรมการในระบบนี้ผลการเลือกตั้งอาจจะออกมาได้หลายรูปแบบ ตัวอย่างเช่น กลุ่มผู้สมัครที่มีท่าทีว่าจะได้รับเลือกตั้งและมีอิทธิพลสูงอาจจะเป็นคู่แข่งที่แข็งแกร่ง ดังนั้นผู้สมัครที่ได้รับการยอมรับอย่างสูงมีเส้นทางการเมืองที่ชัดเจนจะได้เปรียบในการเลือกตั้งระบบนี้

สุดท้ายนี้ มีข้อน่าสังเกตอยู่ว่าจำนวนนักการเมืองหญิงได้เพิ่มขึ้นนับตั้งแต่การเลือกตั้งทั่วไปปี 2004 แต่ละคนก็อาจจะใช้เส้นทางที่ต่างกันเข้าสู่วงการเมือง มันเป็นไปได้ที่กรณีของเกาหลี จะให้ตัวอย่างในรูปแบบใหม่ ๆ ของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิง กรณีของคิม ฮยอน มิ ก็เป็นตัวอย่างหนึ่ง มันให้จินตนาการอันไม่มีที่สิ้นสุด แก่เรา สนับสนุนให้เราเปลี่ยนจินตนาการ สู่ความเป็นจริง เช่นเดียวกันกับที่เธอได้ทำมาแล้วกับชีวิตของเธอ

References

Chun Kyoung Ok. (1996) “New paradigm in politics: Feministic view”, The Korean Political Science Association, 3rd annual academic essay.

Hong Chun Hee. (2005) “Women’s Political Participation in Local Politics: Focus on Process of Participation and Practical Politics in Local Assembly”, master’s thesis, Ewha Women’s University (ไม่ได้ตีพิมพ์)

Kim Eun Kyoung. (2004) “Formation of women’s political power, the possibility and dilemma”, *Women and Society*, the 15th series. Korean Women Institute, Seoul.

Kim Jung Sook. (2003) “Political reformation and activating method of women’s participation in politics”, 2003 political reformation and women’s role, Data from Forum organized by the Korean Women and Politics Association.

Kim Kyoung Ae.(2001) *Formation of women’s political power and local autonomy*. Pulbit, Seoul.

Kim Won Hong, et al. (2001) *Women’s participation in politics after liberation from Japanese rule and future assignment*. Korean Women’s Development Institute.

Lee Sung Hee. (1994) *Women and politics*, Women’s study, Dong Yuk, Seoul.

Nam Yoon In Soon. (2004) “Evaluation and debate on the response of women’s coalition toward the 17th general election”. Women21, Evaluation forum for the 17th general election and the response of women’s movement.

Oh Jang Mi Kyoung. (2004) "Formation of women's political power: What choice is asked of us now?" Women and Society, the 15th series. Korean Women Institute, Seoul.

โดย เบอเมท สตาคีวา (Bermet Stakeeva)

กรณีศึกษา ทอคโตคาน บอรอมแบวา (Toktokan Borombaeva)

บทนำ

การลดลงอย่างมหาศาลของการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในขบวนการทางการเมืองในคีร์กีซสถาน ในการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภาในปี 2005 ได้แสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอต่อการเข้าถึง โครงสร้างอำนาจและความมั่งคั่งสะสม ผู้หญิงในคีร์กีซสถานก็เช่นเดียวกันกับผู้หญิงในเอเชีย และแปซิฟิกคือ ถูกทำลายโดยโครงสร้างทางการเมือง และความคิดความเชื่อเรื่องชายเป็นใหญ่ ซึ่งทำให้เป็นอุปสรรคต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงพวกผู้หญิงเองจะต้องเป็นตัวละคร สำคัญในการทำและเปลี่ยนแปลงสภาวะแวดล้อมทางการเมือง

กรณีศึกษานี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับทอคโตคาน บอรอมแบวา ผู้เป็นสมาชิกรัฐสภา (Jogorku Kenesh) ของคีร์กีซสถานเป็นเวลา 3 ปี ทอคโตคานยังเป็นบุคคลสำคัญในขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง ระดับชาติ เพราะเธอได้ลงสมัครรับเลือกตั้งในการเลือกตั้งแห่งชาติในปี ค.ศ. 1995, 2000 และ 2005 ในการวิจัยนี้ได้เก็บข้อมูลเกี่ยวกับบริบททางการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ของคีร์กีซสถาน ภูมิหลังของทอคโตคาน รายละเอียดของการเข้าสู่ การเมืองของเธอ ข้อมูลเหล่านี้ทำให้เห็นภาพของการเข้าถึงการเมืองและบทบาทของผู้หญิงในองค์กรการเมือง ระดับตัดสินใจ ข้อมูลเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ที่ใช้โดยทอคโตคาน เพื่อที่จะทำให้เกิดความก้าวหน้า ในขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง ข้อมูลระหว่างการเลือกตั้ง และในขณะที่เธออยู่ในตำแหน่ง ในรัฐสภาก็ถูกเก็บรวบรวมด้วย

ภาพสะท้อนของทอคโตคาน ในเรื่องประสบการณ์ (ทั้งทางบวกและทางลบ) การดิ้นรนต่อสู้ในการเลือกตั้ง ยุทธศาสตร์ที่ใช้ ความสัมพันธ์ที่มีกับองค์กรเคลื่อนไหวของสตรีและพรรคการเมือง จะให้ประโยชน์ในฐานะที่เป็นแหล่งทรัพยากรข้อมูลทางการเมืองที่จะนำไปใช้ได้ทั้งในและนอกประเทศ ศิริกษสถานประสบการณ์ของเธอมีคุณค่ายิ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้หญิงที่อยู่ในประเทศที่อยู่ในระยะเวลาระหว่างการเปลี่ยนแปลง กรณีศึกษานี้ได้พยายามที่จะค้นหาด้วยว่า ผู้หญิงในศิริกษสถานทำอะไรในการทำให้การเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการเมืองมีความเข้มแข็ง และในขณะที่เป็นสมาชิกรัฐสภา พวกเขาช่วยให้กระบวนการเคลื่อนไหวของสตรีเข้าถึงเป้าหมายได้อย่างไร

การชี้ให้เห็นปัจจัยจุดรั้ง และปัจจัยผลักดันในก่อน-ระหว่างและหลังการเลือกตั้งการประมินยุทธศาสตร์ที่ทอคโตคานใช้เพื่อเอาชนะในการเลือกตั้ง และใช้เพื่อชูประเด็นความต้องการของผู้หญิงในการทำงานในรัฐสภาของเธอก็รวมอยู่ในการศึกษานี้ด้วยเพิ่มเติมไปจากนี้ การทบทวนกฎหมายของประเทศที่เกี่ยวกับการเลือกตั้งและกระบวนการเมือง ปัจจัยทางสังคมที่มีผลกระทบต่อการเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการเมืองก็ได้รวมอยู่ด้วย

ศิริกษสถาน ในช่วงเปลี่ยนผ่าน

ประเทศศิริกษสถาน ที่รู้จักกันอย่างเป็นทางการว่า สาธารณรัฐเคอร์จี (Kyrgyz Republic) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1991 เป็นประเทศในเอเชียกลาง ซึ่งกำลังอยู่ในระยะระหว่างการเปลี่ยนจากระบบสังคมนิยม (socialism) เข้าสู่ทุนนิยม (capitalism) รัฐบาลของเคอร์จีใช้รูปแบบการปกครองแบบสาธารณรัฐ สาธารณรัฐมี 7 รัฐ (oblasts) คือ ชุยโอบลาสตี (Chui Oblasty) จาลาล อบาด โอบลาสตี (Jalal Abad Oblasty) นาไรน์ โอบลาสตี (Naryn Oblasty) ออช โอบลาสตี (Osh Oblasty) ทาลาส โอบลาสตี (Talas Oblasty) แบทเคน โอบลาสตี (Batken Oblasty) และ ยไซค์-คอล โอบลาสตี (Ysyk-Kol Oblasty) กรุงบิชเคก (Biskek) เป็นเมืองหลวงอยู่ตอนเหนือของประเทศ ศิริกษสถานได้รับเอกราชจากสหภาพโซเวียต เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 1991 ประกาศใช้รัฐธรรมนูญในวันที่ 5 พฤษภาคม 1993 มีการแก้ไขในปี 1994, 1996 (ประธานาธิบดีอาสการ์ อาแคฟ-Askar Akaev เป็นผู้เสนอการแก้ไข และผ่านประชามติเมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 1996 การแก้ไขเป็นการขยายอำนาจ ของประธานาธิบดีอย่างมีนัยสำคัญ เป็นการสูญเสียอำนาจของสภานิติบัญญัติ) การแก้ไขมีอีกในปี 1998 และสุดท้ายในปี 2003 ในปี ค.ศ. 2005 สภาที่ปรึกษาเพื่อการแก้ไขรัฐธรรมนูญ (Constitution Reform Council) ได้ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อทบทวนรัฐธรรมนูญ ระบบกฎหมายใช้กฎหมายมหาชน กำหนดอายุผู้มีสิทธิออกเสียงได้คือ 18 ปี

หน่วยงานบริหาร

ผู้เป็นประมุขของรัฐคือประธานาธิบดี (ปัจจุบันคือ เคอร์มันเบค บาเคียฟ อยู่ในตำแหน่งตั้งแต่ 15 สิงหาคม 2005 จนกระทั่งถึงการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี 2010) ประธานาธิบดีคนแรกและคนเดียวตลอดเวลา 14 ปี คือ แอสการ์ อาแคฟ (Askar Akaev) (28 ตุลาคม 1991 จนกระทั่งลาออกเมื่อ 4 เมษายน 2005) หัวหน้าคณะรัฐบาลคือนายกรัฐมนตรี ประธานาธิบดีมาจากการเลือกตั้งแบบเสียงข้างมาก มีอายุการทำงาน 5 ปี ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งนายกรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของรัฐสภา จากปี ค.ศ.1991 ถึง 2004 ประธานาธิบดีได้แต่งตั้งคณะรัฐมนตรีโดยคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี ในเดือนธันวาคมปี 1995 อาแคฟได้รับเลือกตั้งให้เป็นประธานาธิบดีอีกครั้งหนึ่งด้วยคะแนนเสียงร้อยละ 75 ของคะแนนเสียงทั้งหมด ในการเลือกตั้งปี 2005 บาเคียฟได้ขึ้นเป็นประธานาธิบดีด้วยชัยชนะแบบถล่มทลาย ชนะโดยคะแนนเสียงร้อยละ 85 ของคะแนนทั้งหมด

หน่วยงานทางกฎหมายและศาลยุติธรรม

ก่อน ค.ศ.2005 คีร์กีซสถานใช้ระบบสองสภาคือ สภาสูงสุด (Supreme Council หรือ Jogorku Kenesh) ประกอบไปด้วยสภาผู้แทนราษฎร (Assembly of People's Representative) มีสมาชิก 60 คน และสภานิติบัญญัติ (Legislative Assembly) มีสมาชิก 45 คน สมาชิกของทั้งสองสภามาจากการเลือกตั้งของประชาชนโดยเสียงข้างมากอยู่ในตำแหน่งคราวละ 5 ปี ต่อมาตามกฎระเบียบว่าด้วยการเลือกตั้งปี 2003 คีร์กีซสถานมีเหลือสภาเดียวหลังการเลือกตั้ง 2005 ปัจจุบันนี้มีสมาชิก 75 คนในสภาเดียวสภามีการประชุม 2 ครั้งต่อปี ระบบศาลยุติธรรมประกอบไปด้วย ศาลฎีกา (Supreme Court) ศาลรัฐธรรมนูญ (Constitution Court) และ ศาลสูงเพื่อการประนีประนอม (High Court of Arbitration) ในศาลฎีกา คณะที่ปรึกษาศาลฎีกาเป็นผู้แต่งตั้งผู้พิพากษาตามคำแนะนำของประธานาธิบดี มีวาระการทำงาน 10 ปี

ประวัติที่มาของระบบการเลือกตั้ง

ในช่วงระยะเวลาของการเป็นเอกราช คีร์กีซสถานได้ผ่านการมีรัฐสภา 3 แบบ แบบที่ 1 (1991 ถึง 1995) เป็นสภาที่ปรึกษาของโซเวียต (Soviet Council) ซึ่งเป็นช่องทางเดียวที่ประชาชนได้เข้าถึงอำนาจรัฐ สภาที่ปรึกษาของประชาชนนี้เป็นพื้นฐานการเมืองของคีร์กีซสถานก่อนการล่มสลายของสหภาพโซเวียต สภาที่ปรึกษาสูงสุดของสาธารณรัฐ (Supreme Soviet / Supreme Council of the Republic) สวมบทบาทของรัฐสภาในปี 1993 ประเทศเอกราชคีร์กีซสถานมีรัฐธรรมนูญใหม่ใช้ ซึ่งให้ชื่อใหม่ของสภาที่ปรึกษาสูงสุดเป็นรัฐสภา (Jogorku Kenesh) และทำหน้าที่

เป็นหน่วยงานทางนิติบัญญัติของประเทศต่อไป ค.ศ.2003 รัฐสภาประกาศสถานภาพการเป็นสภาเดียว ล้มระบบสองสภาที่ใช้มาเป็นระยะเวลา 10 ปี นอกเหนือไปจากนี้รัฐธรรมนูญปี 2003 ได้เลิกระบบการใช้ตัวแทนแบบสัดส่วน โดยจัดให้มีการใช้ระบบเสียงข้างมากแทน

ระบุว่าด้วยการเลือกตั้งปี 1999 ได้เปลี่ยนวิธีการเลือกและระบบการเลือกตั้ง ระบบนี้ยกเลิกระบบโควตาทั้งหมดซึ่งส่งผลทางลบแก่การเข้าไปมีส่วนร่วมในสภาของผู้หญิง เนื่องจากทั้งผู้หญิงที่จะเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งและผู้หญิงที่จะใช้สิทธิเลือกตั้งยังไม่พร้อมสำหรับการนี้ ทั้งนี้ส่งผลให้จำนวนตัวแทนของผู้หญิงในสภาลดลงอย่างมากภายในปี 1995 จากจำนวนผู้สมัครหญิง 82 คน ได้รับเลือกเพียง 5 คน ในการเลือกของปี ค.ศ. 2000 จำนวนผู้สมัครหญิงได้ลดลงไปอีก มีเพียง 7 คนที่ได้เป็นสมาชิกรัฐสภา ในจำนวนนี้ หกคนเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติ อีกคนที่เหลือเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในรัฐธรรมนูญและระบุว่าด้วยการเลือกตั้งก่อนปี 2005 ไม่ได้มีการบรรจุมาตรการชั่วคราวใด ๆ ที่จะทำให้เกิดความเท่าเทียมทางเพศ ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวเคอร์จิสถานได้ลงนามในสัญญาและได้รับเอกสารสากลระหว่างประเทศที่ส่งเสริมสถานภาพที่เท่าเทียมกันทางเพศให้สัตยาบัน อนุสัญญาสตรีฯ ลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิทางการเมืองของผู้หญิง ได้มีประกาศเป็นทางการของรัฐเกี่ยวกับการสนับสนุนสิทธิสตรี แม้ว่าจะมีการกระทำดังกล่าวก็ตาม ทางองค์กรระหว่างประเทศก็ได้ให้ข้อสังเกตว่าการปรับปรุงแก้ไข “ได้มาตรฐานว่าด้วยการเลือกตั้งและกระบวนการเมือง”¹

รายละเอียดเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา 2005

การเลือกตั้งรัฐสภาระบบสภาเดียวถูกจัดขึ้นเมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2005 ใช้วิธีการเลือกแบบเสียงข้างมาก สมาชิกสภาแห่งชาติ Jogorku Kenesh จะถูกเลือกมีวาระการทำงาน 5 ปี 75 คนจะถูกเลือกจากเขตเลือกตั้งเขตละหนึ่งคนจากประชาชนทั้งหมด 5 ล้านคน มีผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง 2.6 ล้านคน พรรคการเมืองที่ชนะเลือกตั้งได้ตำแหน่งในสภามีพรรคแอลก้า คีร์กีซสถาน (Alga Kyrgyzstan / Forward, Kyrgyzstan) 10 ที่นั่ง พรรคอตา จัต (Ata-Jurt / Fatherland Party) 1 ที่นั่ง และพรรคอาซาบา (Asaba / Flag Party) 1 ที่นั่ง

¹ คำวิจารณ์ของ NID ต่อการยื่นเสนอแก้ไขกฎระเบียบสำหรับการเลือกตั้งในสาธารณรัฐคีร์กีซ ข้อมูลเพิ่มเติมได้จาก http://www.ndi.org/NDI/library/1090_kg_electchgs.pdf#search='Parliament, electoral system Kyrgyzstan', หน้า.2.

จากข้อมูลของคณะกรรมการเลือกตั้งส่วนกลาง มีผู้มาลงคะแนนเสียงร้อยละ 57 ของจำนวนผู้มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้งทั้งหมดในอำเภอทอง ในเขตอิสซิด คูล เพราะการเลือกตั้งทำไม่ได้เจ้าหน้าที่เลือกตั้งไม่สามารถจะส่งบัตรเลือกตั้งให้ได้ เพราะมีการประท้วงเรื่องการห้ามผู้สมัครจากพรรคฝ่ายค้านเข้าแข่งขัน การลงเสียงได้ถูกกำหนดใหม่สำหรับพื้นที่นี้ตอนต้นเดือนมีนาคม 2005 หลังจากการเลือกตั้งรอบแรก ฝ่ายค้านได้มีการเดินขบวนประท้วงการโกงการเลือกตั้ง

จากผู้สมัครทั้งหมด มีเพียง 31 คนที่ได้คะแนนเสียงสูงเพียงพอที่จะได้รับการเลือกตั้งในจำนวนนี้ 10 คนเป็นสมาชิกพรรคอัลกา คีร์กีซสถาน สมาชิกจากพรรคฝ่ายค้านสองคน ซึ่งเป็นนักวิจารณ์ประธานาธิบดีอาคาเยฟ ก็ได้รับเลือกตั้งด้วย เขาทั้งสองคือ มูราเบค มูคาเซฟ จากพรรคคอตาจิต และ อาซิมเบค เบคนาซารอฟ จากพรรคอาซาบา ผู้สมัครคนอื่นที่ชนะลงสมัครแบบอิสระ แต่ก็เป็นที่รู้กันว่าเป็นพวกที่สนับสนุนรัฐบาล ลูกชายของประธานาธิบดีคือ อาย์ดาร์ อคาเยฟ ก็ชนะด้วย แต่ลูกสาวเบอร์เมท อาแควา ต้องไปผ่านรอบที่สอง (กำหนดขึ้น 13 มี.ค.) เธอชนะด้วยการช่วยเหลืออย่างมากมายของฝ่ายบริหารและการกดดันผู้ออกเสียงเลือกตั้ง หลังจากเหตุการณ์ปฏิวัติในเดือนมีนาคม 2005 มีการทบทวนผลการเลือกตั้งใหม่ในหลายเขต สมาชิกหญิงสองคนแพ้คดีในศาลต่อมาในการเลือกตั้งซ่อมในเดือนกันยายน 2005 เบอร์เมท ลูกสาวประธานาธิบดีเองก็ต้องออกจากรัฐสภา เพราะแพ้คู่แข่งที่เป็นผู้ชาย ส่งผลให้ไม่มีสมาชิกผู้หญิงเลยสักคนเดียวในรัฐสภาของคีร์กีซสถาน

มองในมิติทางเพศภาวะ ได้มีความล้มเหลวอย่างไม่เคยมีมาก่อนของนโยบายรัฐในเรื่องการเพิ่มอำนาจให้ผู้หญิงนี่คือผลที่คาดหวังไว้จากเหตุที่มีมาจากการเปลี่ยนแปลงในระบบกฎหมายล่าสุด เราอาจจะพูดว่าการเปลี่ยนระบบการเลือกตั้งแบบการใช้เสียงข้างมาก ตามสัดส่วนไปเป็นแบบใช้เสียงข้างมากอย่างเดียว อาจจะทำให้เกิดขวางการเข้าไปมีส่วนร่วมของผู้หญิงมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีเรื่องของการลดจำนวนที่นั่งในรัฐสภา ผู้สมัครเข้าแข่งขันเลือกตั้งมีมากต้องแข่งขันกันหนัก ขาดแหล่งเงินทุน ขาดการสนับสนุนและการไม่มีโควตาให้ผู้หญิง เหล่านี้คือปัจจัยหลัก ๆ ที่ทำให้ขาดแคลนตัวแทนของผู้หญิงในรัฐสภาในปัจจุบัน

นอกจากนี้ยังมีอีกว่า ระเบียบว่าด้วยการเลือกตั้งไม่ให้สิทธิในการเสนอชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งจากองค์กรภาคประชาชน ในทศวรรษที่ผ่านมาเมื่อผู้หญิงได้ออกมาจากหน่วยงานทางการเมืองที่เป็นทางการ องค์กรเอกชนและองค์กรของภาคเอกชนอื่น ๆ คือที่ที่พวกเธอได้ใช้ความสามารถและฝีมือ ผู้หญิงจำนวนหนึ่งน่าจะได้ลงสมัครแข่งขันในการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภาปี 2005 ถ้าเงื่อนไขต่าง ๆ แตกต่างไปจากนี้ ผู้ทำงานในองค์กรเอกชนไม่สามารถแม้กระทั่งว่าจะช่วยทำงานให้กับผู้สมัครหญิง เพราะเป็นการผิดกฎหมาย ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ผ่านการรับรองสิทธิ

เป็นผู้ชาย 427 คน ผู้หญิง 41 คนเท่านั้น ในการเลือกตั้งรอบแรกไม่มีผู้หญิงเลยสักคนที่ได้คะแนนเสียงมากพอ ในรอบต่อมามีผู้หญิงได้รับเลือก 3 คน แต่ทว่าหลังจากเกิดวิกฤตการณ์ทางการเมืองเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2005 ผู้หญิงทั้งสามคนได้เสียตำแหน่งไป

มีการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ National Statistical Committee on the Kyrgyz Republic (ตีพิมพ์ 1999) รายงานว่า ร้อยละ 61 ของผู้หญิงไม่ต้องการทำงานกับหน่วยงานของรัฐและรัฐบาลท้องถิ่น² นี่เป็นการบ่งชี้โดยอ้อมว่า ผู้หญิงที่ให้สัมภาษณ์ถูกทำให้รู้สึกท้อถอยที่จะมีอาชีพทางการเมือง ประชาธิปไตยและการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมของผู้หญิงในกระบวนการตัดสินใจคือสองด้านของเหรียญเดียวกัน ข้อมูลของรัฐ (เพื่อความสมดุลของทั้งสองเพศ) แสดงถึงการมีผู้ชายเป็นส่วนใหญ่ในทุกระดับของตำแหน่งที่มีอำนาจตัดสินใจ เมื่อเทียบกับแล้วมีชายร้อยละ 67.1 ผู้หญิงมีจำนวนน้อยกว่า มีร้อยละ 32.9 เท่านั้นในหน่วยงานระดับสูง³ ในฤดูใบไม้ร่วงของปี 2005 รัฐบาลใหม่ได้ถูกจัดตั้งขึ้น มีรัฐมนตรีหญิงเพียงคนเดียว ไม่มีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้หญิงเลยในทั้งหมด 7 จังหวัด

ผู้หญิงในรัฐสภา

ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ผู้หญิงคิริกีซสถานมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกระบวนการเมืองและสังคม เรื่องการมีส่วนร่วมของผู้หญิงนี้จึงเป็นประเด็นสำคัญอันดับต้น ๆ ในบริบทของความไม่เท่าเทียมทางเพศ และความไม่สมดุลที่ได้รับการกล่าวถึงในระดับประเทศ ตั้งแต่ทศวรรษที่ 1920 มาตรการหนึ่งที่ถูกนำมาใช้คือการให้โควตา ซึ่งมีมาจนกระทั่งปี 1999 จากปี 1980 ถึง 1985 มีผู้หญิงร้อยละ 36.2 ในคณะที่ปรึกษาสูงสุด (Supreme Council)

² National Statistical Committee of the Kyrgyz Republic (1999) *Women and Men in the Kyrgyz Republic*. Bishkek, หน้า 66.

³ National Statistical Committee of the Kyrgyz Republic (1999) *Women and Men in the Kyrgyz Republic*. Bishkek, หน้า 59.

ในการพูดถึงประเด็นการเปลี่ยนผ่านจากสังคมนิยมสู่เศรษฐกิจแบบตลาดของคีร์กีซสถาน (เบอร์กุล ดจาเนวา)⁴ กล่าวว่า “กระบวนการทางการเมืองในอดีตที่ผ่านมา ได้ลดคุณค่าสิทธิทางการเมืองของผู้คน ระบบการเมืองที่ได้รับตกทอดมาบวกกับความสิ้นหวังของผู้คนในสังคมมีผลกระทบในอดีตของสหภาพโซเวียต พรรคคอมมิวนิสต์ทำการตัดสินใจทุกอย่างในนามของประชาชน ในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านกระบวนการทางการเมืองทั้งหมดเท่าที่ผ่านมาไม่ได้ทำให้ชีวิตของผู้คนดีขึ้นแต่อย่างใด” สองสามปีที่ผ่านมาหลังจากประเทศก้าวเข้าสู่ระยะการเปลี่ยนผ่าน ผู้หญิงได้เผชิญการทำทลายมากมายหลายอย่างหนึ่งในนั้นก็คือกระบวนการลดอำนาจผู้หญิง ตารางที่ 1 ใช้ข้อมูลตัวเลขและการวิเคราะห์แสดงให้เห็นสถานภาพของผู้หญิงในรัฐสภา

ตารางที่ 1 ผู้หญิงในรัฐสภา

	2000	2005	2005
ผู้สมัคร	455	427	427
ชาย	414	386	386
หญิง	41 (34)	41	41
จำนวนที่นั่งในรัฐสภาทั้งหมด	105: 60 สภานิติบัญญัติ + 45 สภาผู้แทน	75	75
ผู้แทนหญิง	7: 6+1	3	0
% ของผู้หญิงในตำแหน่งผู้ช่วย	6.7	2.25	0
ระบบการเมือง สัดส่วน	เสียงส่วนใหญ่ / เสียงส่วนใหญ่	เสียงส่วนใหญ่	

⁴ Djanaeva, N.(2002) Women in Transition. Bishkek, หน้า80.

ดจาเนวา ได้ชี้ให้เห็นชัดถึงบทบาทของระบบการเมือง ความล้มเหลวของรัฐและพรรคการเมือง ในการปฏิบัติตามพันธสัญญาที่ได้ให้ไว้เกี่ยวกับการเสริมอำนาจให้แก่หญิง “มีการกระทำตรงกันข้ามระหว่างการป่าวประกาศและการปฏิบัติในทางการเมืองเกี่ยวกับเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงนี่คือเหตุผลของการสูญเสียอย่างมากมายมหาศาลของผู้หญิงในการเลือกตั้งที่ผ่านมา และนี่ก็เป็นเหตุผลเช่นกันว่า ทำไมผู้หญิงที่เข้าร่วมในการแข่งขันเลือกตั้งจึงมีจำนวนน้อย ยังไม่มีการตระหนักว่ามันมีความจำเป็นแล้ว ที่ศรีกีสสถานจะต้องมีโครงการระดับชาติ ที่จะเปิดให้ผู้หญิงเข้าสู่การเมืองได้โดยมีโอกาสมที่เท่าเทียม และซึ่งนั่นคือข้อผูกมัดที่รัฐได้ทำไว้ใน การลงนาม CEDAW และแผนปฏิบัติงานปักกิ่ง (Beijing Platform of Action) และอื่น ๆ พรรคการเมืองต่าง ๆ ก็ทำให้บทบาทของผู้หญิงอ่อนแอลง ผู้นำทางการเมืองกำลังทำงานด้วยความคิดความเชื่อเกี่ยวกับผู้ชายแบบดั้งเดิม พวกเขาไม่ได้แสดงออกให้เห็นบ่อย ๆ”⁵

ในปี 2000 จากผู้หญิงในตำแหน่งรองหัวหน้าในสถานิติบัญญัติแห่งชาติหกคน สามคนถูกรับเลือกมาจากบัญชีรายชื่อของพรรคในจำนวนนี้ 2 คนมาจากพรรค Women’s Democratic Party อีกคนหนึ่งจากพรรค Party of Participant of War in Afghanistan and other Local Conflicts ผู้หญิงอีกสามคนได้รับเลือกจากเขตเลือกตั้ง 3 เขต ๆ ละคน มีสมาชิกหญิงคนเดียวในสภาผู้แทนราษฎร เธอได้รับเลือกจากเขตเลือกตั้ง อาชีพของสมาชิกหญิงของรัฐสภามีหลากหลาย มีอาชีพครู แพทย์ นักธุรกิจ 1 คน ทำงานธนาคาร 1 คน นักหนังสือพิมพ์ 1 คน ตัวแทนองค์กรเอกชน 1 คน และตัวแทนของสมาคมหอการค้า 1 คน มีสมาชิกหญิงสองคนที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาเป็นครั้งที่สอง ในสถานิติบัญญัติชุดก่อนมีคณะกรรมการ 22 คณะ คณะกรรมการถาวร 3 คณะ และในสภาผู้แทนราษฎรมีคณะกรรมการ 7 คณะ ซึ่งส่วนใหญ่มีประธานกรรมการเป็นผู้ชาย มีสองคณะที่มีผู้หญิงเป็นประธาน ในการสะท้อนภาพที่เห็นเกี่ยวกับกฎหมายระดับประเทศว่าด้วยความเท่าเทียมทางเพศในกระบวนการตัดสินใจ ดจาเนวา ให้ข้อสังเกตว่า ถึงแม้ว่าระบบกฎหมายของศรีกีส ริฟบิลิค เช่นรัฐธรรมนูญไม่ได้มีข้อที่ระบุการกีดกันทางเพศอย่างเปิดเผย แต่ก็ไม่มีการตระหนักถึงการให้โอกาสแก่ผู้หญิง การมีส่วนร่วมที่อยู่ในระดับต่ำมากของผู้หญิงในกระบวนการเมืองได้กลายมาเป็นความกังวลของรัฐบาล รัฐได้พยายามที่จะให้เกิดความก้าวหน้าในการมีส่วนร่วมทางกระบวนการเมืองของผู้หญิง โดยนำกฎหมายที่ให้ความเท่าเทียมแก่ผู้หญิงมาใช้หลายฉบับ มีกฎหมายว่าด้วยการประกันความเท่าเทียมทางเพศภาวะ (Law of the Kyrgyz Republic On The Basics of the State Guarantees of Gender Equality) และกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานของรัฐ ค.ศ. 2002 (Law on Public Administration of 2002)

⁵ Djanaeva, N. (2002) Women in transition. Bishkek, หน้า 88-89.

แม้ว่าความพยายามดังกล่าวไม่ได้ทำให้การมีส่วนร่วมในกระบวนการเมืองของผู้หญิงเพิ่มขึ้น ทั้งทางด้านจำนวนและบรรลุดุทธประสงค์ที่ผู้หญิงตั้งไว้ แต่กฎหมายเหล่านี้ก็ค่อย ๆ วางพื้นฐานให้ประชาชนยอมรับในความเท่าเทียมของผู้หญิง มีกฎหมายที่เป็นขั้นเป็นตอนนำไปสู่ความมั่นใจเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกระบวนการตัดสินใจ มีการพัฒนามาตรการกลุ่มหนึ่งที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกัน และนำมาใช้ในการปฏิบัติงานของแผนการทำงานระดับชาติ เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมทางเพศ อย่างไรก็ตามมาตรการกลุ่มนั้นไม่ได้มีมาตรการทางบวก เช่น การให้โควตาหรือหลักการปฏิบัติที่จะให้เกิดความมั่นใจสำหรับสถาบันของรัฐหรือพรรคการเมือง กฎหมาย “การประกันสิทธิพื้นฐานของความเท่าเทียมทางเพศสาธารณรัฐคีร์กีซ (Law of the Kyrgyz Republic on the Basics of the State Guarantees of Gender Equality)” ได้ถูกยอมรับว่าเป็นขั้นตอนแรกในทางการเมืองที่นำไปสู่ความเสมอภาคทางเพศอย่างจริงจังการที่เป็นกฎหมายเดียว มั่นใจว่า มันไม่มีกลไกการลงโทษอยู่ในส่วนของการบังคับใช้ อย่างไรก็ตามในบทที่ 2 กฎหมายทั้งบทได้ยกให้เป็นเรื่องของความเท่าเทียมทางเพศในวงการรัฐบาล และภาคประชาชน มันมีคำประกาศ แต่ไม่มีเป้าหมายที่จะวัดออกมาให้ชัดเจนได้ และไม่มีวิธีที่จะนำไปสู่เป้าหมายนั้น บทที่ 5 “ความเสมอภาคทางเพศและกลไกการบังคับใช้ (Gender Equality Enforcement Mechanism)” ให้วิธีการที่จะบังคับใช้น้อยมาก มีการพูดถึงการให้โควตาเพียงครั้งเดียว (มาตรา 23) – รัฐสภา “จะแต่งตั้งให้มีการพิจารณาว่า จะมีคนเป็นสัดส่วนร้อยละ 70 ที่เป็นเพศเดียวกันไม่ได้ ในสำนักงานตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ (judges of the Constitutional Court) ศาลฎีกา (Supreme Court) สมาชิกคณะกรรมการกลางการเลือกตั้งและการทำประชามติ (Central Commission on Elections and Referendums) และผู้สอบบัญชีในสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินแห่งคีร์กีซสถาน (Auditing Chamber of the Kyrgyz Republic) ไม่มีข้อความใด ๆ ที่จะประกันว่าจะมีตัวแทนของผู้หญิงในหน่วยงานทางการเมืองดังกล่าว ทั้งในสถาบันการเมืองระดับชาติหรือสภาท้องถิ่นและรัฐบาล นอกจากนี้ข้อความที่นำมาตราการพิเศษว่าด้วยการแบ่งแยกทางเพศมาใช้ชั่วคราว (มาตรา 6 “การห้ามการกีดกันทางเพศ” ของกฎหมายว่าด้วยความเท่าเทียมทางเพศ) จากผลของกฎหมายที่ไม่มีความเข้มแข็งและคลุมเครืออย่างมาก เอกสารสำคัญ เช่นระเบียบว่าด้วยการเลือกตั้งแห่งชาติ (National Election Code) ซึ่งแก้ไขเมื่อวันที่ 24 มกราคม 2004 (ซึ่งเป็นการใช้หลังจากการมีกฎหมายว่าด้วยความเท่าเทียมทางเพศ) ไม่ได้มีมาตรการใด ๆ เป็นพิเศษที่จะประกันความเท่าเทียมทางเพศในชีวิตทางการเมือง ความเป็นจริงนี้ชี้ให้เห็นความอ่อนแอของกฎหมายว่าด้วยความเท่าเทียมทางเพศ และผลกระทบอันน้อยนิดต่อการก่อให้เกิดการตระหนักถึงสิทธิทางการเมืองของผู้หญิง

ดังนั้น ถึงแม้ว่าจะมีการประกาศเรื่องการปฏิบัติตามข้ออนุสัญญานานาชาติในคีร์กีซสถาน แต่ก็ยังไม่มีการตระหนักถึงเรื่องสิทธิของผู้หญิง ข้อสัญญาต่าง ๆ รัฐก็ยังไม่ได้ทำให้บรรลุผลและก็ไม่มีมาตรการชั่วคราวใด ๆ เช่นการให้โควตา หรือวิธีปฏิบัติการที่จะให้เกิดความมั่นใจถูกนำมาใช้ หรือจะพูดได้อีกอย่างหนึ่งว่า อนุสัญญา CEDAW BFPA ว่าด้วยสิทธิทางการเมือง และอนุสัญญาอื่น ๆ ไม่ได้นำมาใช้ในทางปฏิบัติ

วิกฤตการเมือง 24 มีนาคม 2005

ความยากจน การคอร์รัปชัน และการผิดหวังจากผลการเลือกตั้งปี 2005 ได้แผ่ขยายไปทั่ว นำไปสู่การมีปฏิกริยาและรวมตัวกันของฝ่ายค้านบุกเข้าโจมตีทำเนียบประธานาธิบดี ในที่สุดประธานาธิบดีอาแคฟก็หมดอำนาจลง การเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองของครอบครัวประธานาธิบดีทำให้ประชาชนเกิดความโกรธไม่พอใจ บุตรชาย บุตรสาว และพี่ / น้องสะใภ้ของประธานาธิบดีอาแคฟ ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกรัฐสภาใช้เงินจำนวนมหาศาลของรัฐบาลไปในการระดมหาเสียงให้พรรคการเมืองของประธานาธิบดี อาแคฟ “อัลกา คีร์กีซสถาน” (นำโดยบุตรสาวประธานาธิบดีอาแคฟ-เบอร์เมท อาแควา) ในเดือนกุมภาพันธ์และมีนาคม 2005 มีการเดินขบวนประท้วงในหลายจังหวัด จุดสูงสุดของการปั่นป่วนทางการเมืองมาถึงในวันที่ 24 มีนาคม การล้มล้างระบบสังคม และการเมืองที่มีอยู่เสี่ยงต่อการล้มเหลวทางเศรษฐกิจ แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นการให้โอกาสแก่ตัวละครทางการเมืองใหม่ ๆ หลังเหตุการณ์ 24 มีนาคม เมื่อพรรคฝ่ายค้านได้เป็นรัฐบาล พรรคการเมืองและองค์กรภาคประชาชน เริ่มปฏิบัติการเรียกร้องประชาธิปไตย มีการถกเถียงกันในประเด็นนโยบายสาธารณะที่สำคัญ ๆ ระหว่างสมาชิกรัฐสภาเพราะว่าสมาชิกส่วนใหญ่ยังคงเป็นผู้สังกัดพรรคของประธานาธิบดีอาแคฟ ในเขตเลือกตั้งที่พิสุจน์ได้ว่าไม่มีการรุกร้าสิทธิของผู้สมัครก็ได้มีสมาชิกใหม่เข้าสู่สภา การเลือกตั้งประธานาธิบดีถูกกำหนดขึ้นในวันที่ 10 กรกฎาคม การเลือกตั้งครั้งนี้ได้นำประธานาธิบดี เคอร์มานเบค บาเคียฟ (Kurmanbek Bakiev) ขึ้นสู่อำนาจ ในการเลือกตั้งมีผู้สมัครหญิงคนเดียวจากผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีทั้งหมดหกคน เธอคือ ทอคเตียม ยูเมตาลิวา (Toktaim Umetalieva) เป็นผู้ทำกิจกรรมแข็งขันในภาคประชาชน เธอได้รับคะแนนเสียงเพียงร้อยละ 0.5 ของคะแนนเสียงทั้งหมด ในคณะรัฐมนตรีที่จัดตั้งใหม่ มีรัฐมนตรีหญิงเพียงคนเดียว

ทอคโตคาน บอรอมแบวา กับความพยายามที่จะสู้ต่อไป

ภูมิหลัง

ทอคโตคาน บอรอมแบวา ได้เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภานิติบัญญัติ (Legislative Chamber) ของรัฐสภาแห่งชาติของคีร์กีซสถาน ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2002 จนถึงมีนาคม 2005 เธอลงเลือกตั้งแข่งขันเป็นสมาชิกรัฐสภาในปี ค.ศ. 1985 1995 2000 และ 2005 ทอคโตคานเกิดเมื่อวันที่ 8 มีนาคม ค.ศ. 1950 ในหมู่บ้านอิลลิเชฟคา (Illichevka) อำเภออุซเจน (Uzgen) จังหวัดออส (Osh) ในครอบครัวเกษตรกร เธอได้ปริญญาในสามสาขาวิชา ปริญญาจากคณะฟิสิกส์ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติคีร์กีซ (School of Physics, Kyrgyz State University) จากสถาบันเศรษฐศาสตร์ อาลมาตี (Almaty Institute of Economics) และจากสถาบันการเกษตรด้านการวินิจฉัยโรค (Prognosis Kyrgyz Agricultural Institute) เธอเติบโตขึ้นในครอบครัวที่มีบุตร 9 คน เป็นผู้หญิง 5 คน ผู้ชาย 4 คน เธอเป็นบุตรคนโต ก่อนเธอเกิดพี่สาวเธอตาย บิดาและมารดาของเธอได้สวดอ้อนวอนขอให้เธอได้รอดชีวิต ชื่อของเธอแปลความหมายได้ว่า “หยุด” บิดามารดาของเธอขอให้พระเจ้าหยุดการเอาชีวิตเธอไปอีกคน

มารดาของทอคโตคานเสียชีวิตเมื่อเธออายุได้ 3 ขวบ บิดาได้แต่งงานใหม่ เธอและแม่บุญธรรมได้พัฒนาความสัมพันธ์ที่รักใคร่ดูแลเอาใจใส่และให้ความสนับสนุนซึ่งกันและกัน แม้ว่าทอคโตคานจะอยู่กับบิดามารดาแต่คุณย่าเป็นผู้เลี้ยงดูเธอ คุณย่าเป็นผู้หญิงที่มีบุคลิกดี และฉลาด เธอมาจากครอบครัวที่มั่งคั่งและมีการศึกษาที่ดีเยี่ยม เธอเลี้ยงดูทอคโตคานอย่างดีด้วยประเพณีของชาวไคคุณย่ามีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพลักษณะนิสัยของทอคโตคานมาก บิดาของเธอทำงานในไร่ฝ้าย เป็นหัวหน้าดูแลไร่การรวมของรัฐ ตั้งแต่ในวัยเยาว์ทอคโตคานรู้จักความสำคัญทางกายภาพของผู้ใช้แรงงาน วัฒนธรรม ในครอบครัวของเธอยอมรับนับถือผู้ใช้แรงงานในทุกรูปแบบ แม้ว่าบิดาของเธอจะจบแค่การศึกษาเบื้องต้น 4 ปี แต่เขาเป็นผู้ที่มีความคิดเห็นในประเด็นต่าง ๆ เขาอ่านหนังสือมากมายโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องราวในประวัติศาสตร์ บิดาเป็นผู้ที่ทำให้ทอคโตคาน ชอบที่จะอ่านประวัติศาสตร์ของชนชาติของเธอ ตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กทอคโตคานได้ยินเรื่องราวของผู้นำหญิงของชาวคีร์กีซ มี แจนิล เมอร์ซา (Janyl Myrza) เคอร์มานจาน ดาทคา (Kurmanjan Datkha) และคนอื่น ๆ บิดาของทอคโตคานจะเล่าถึง โบโป คาริโมวา (Bopo Karimova) ผู้เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ที่เป็นหัวหน้าระดับเมืองต่าง ๆ ในบริเวณทางตอนใต้เสมอ ๆ คาริโมวาเป็นคนฉลาด และมีความคิดอิสระในหลาย ๆ ด้าน ตามความคิดของบิดาของเธอ ผู้หญิงที่เข้มแข็งจะสามารถตัดสินใจทำอะไรได้ถูกต้องเสมอ และคิดว่าผู้หญิงควรจะได้รับการสนับสนุนให้เข้าร่วมในสังคมและการเมืองอย่างเต็มที่ (เป็นที่น่าสังเกตว่า ในจังหวัดทางตอนใต้เป็นที่รู้กันดีว่าได้รับอิทธิพลมุสลิม ดังนั้นจึงมีท่าทีที่เข้มงวดต่อการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกระบวนการทางสังคมและการเมือง)

ในวัยเรียน

ทอคโตคานเรียนในโรงเรียนที่ใช้ภาษารัสเซียเป็นสื่อการเรียนการสอน เธอเป็นเด็กเรียนดี เธอเป็นผู้นำในชั้นเรียน เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนอย่างแข็งขัน และบ่อยครั้งเธอเป็นริเริ่มทำกิจกรรมเสียเอง คุณครูก็สนับสนุนความคิดของเธอ ทั้ง ๆ ที่เพื่อนร่วมชั้นของเธอหลายคนต่างก็ต้องการจะแต่งงานเป็นแม่บ้าน แต่ทอคโตคานวางแผนการเรียนต่อ ตามประเพณีดั้งเดิม ผู้คนในทางตอนใต้ของคีร์กีซสถานนิยมที่จะสนับสนุนบุตรชายให้เรียนต่อ ส่วนบุตรสาวให้แต่งงาน แต่ทางรัฐส่งเสริมเด็กผู้หญิงเรียนต่อในชั้นมหาวิทยาลัยทางครอบครัวตัดสินใจส่งทอคโตคานเข้าเมืองหลวง สมาชิกครอบครัวที่เป็นชายบางคนรู้สึกไม่แน่ใจนัก ทอคโตคานได้สอบผ่านการสอบเข้าทั้งหมดเข้าเรียนในคณะฟิสิกส์ในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐคีร์กีซสถาน ความไม่ดูลทางเพศในสายวิชาการวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องปกติ มีเพียงร้อยละ 30 ของนักศึกษาของคณะฟิสิกส์เป็นผู้หญิงระหว่างที่เป็นนักศึกษา ทอคโตคานได้แสดงออกถึงความสนใจ ความกล้าหาญและทุ่มเท ความพยายามที่จะให้ได้มาซึ่งความยุติธรรมและความเท่าเทียมทางเพศ และต่อสู้กับทัศนคติชายเป็นใหญ่ ในคีร์กีซสถานมีหลายกรณีที่หญิงสาวถูกลักพาตัวไปเพื่อบังคับให้แต่งงาน การแต่งงานโดยความไม่ยินยอมพร้อมใจแบบนี้ทำให้ผู้หญิงอยู่อย่างไม่มีความสุข เมื่อทอคโตคานได้ทราบว่าหญิงสาวถูกลักพาตัวเพื่อให้ไปแต่งงานเธอจะช่วยพวกเขาต่อต้านการกดขี่ที่ไม่มีความเท่าเทียมทางสังคมนี้ ครั้งเมื่อนักศึกษาจากคณะของเธอถูกลักพาตัวทอคโตคานได้จัดนำทีมเพื่อนไปช่วยเหลือและประสบความสำเร็จแม้ว่าจะได้รับการต่อต้านจากทางครอบครัว หลังจากจบจากมหาวิทยาลัยแล้ว ทอคโตคานเริ่มทำงานโดยการเป็นครูสอนในโรงเรียนมัธยมในหมู่บ้านทั้ง ๆ ที่เธอได้มีงานเสนอให้ทำในเมืองหลวง ในสิ้นปีแรกของการทำงานเธอได้รับประกาศนียบัตรประกาศเกียรติคุณการเป็นครูดีเด่น และผู้จัดการมรณนอกหลักสูตรดีเด่น

การแต่งงานและครอบครัว

ต่อมาทอคโตคานได้แต่งงานกับสัตวแพทย์ อาร์สตันเบค โปโลตอฟ (Arstanbek Polotov) เธอได้ผูกสัมพันธ์อันดีกับครอบครัวฝ่ายสามีบิดาของสามีเธอมีส่วนร่วมอยู่ในงานบริหารของหมู่บ้าน เขาเป็นผู้มีความคิดเห็นก้าวหน้าในประเด็นผู้หญิง ซึ่งกลายมาเป็นผู้ที่มีอิทธิพลมากในอาชีพของทอคโตคาน เธอได้รับการสนับสนุนเช่นเดียวกันจากสามีของเธอด้วยความจริงแล้วทอคโตคานมีแผนการที่จะศึกษาต่อถึงขั้นปริญญาเอก แต่โอกาสที่เปิดขึ้นให้เธอได้เริ่มอาชีพทางการเมืองทำให้ชีวิตเธอเปลี่ยนไป เธอได้รับการเสนอให้เป็นรองเลขาธิการในคณะกรรมการสหภาพเยาวชนคอมมิวนิสต์ (Committee of Communist Union of Youth) ในครั้งแรกเธอปฏิเสธทางรัฐบาล

และพรรคคอมมิวนิสต์คิดว่าการปฏิเสธรคงจะมีสาเหตุมาจากทางครอบครัว สามีมของเธอและบิดา จึงถูกเรียกตัวไปพูดคุยที่สำนักงานท้องถิ่น ด้วยความพยายามของหลายฝ่าย ในที่สุดทอคโตคาน จึงตกลงรับข้อเสนอ

อาชีพการงานและอาชีพการเมือง

ทอคโตคานเข้าสู่เวทีการเมืองในปี 1965 ตั้งแต่ 1965 ถึง 1973 เธอเป็นสมาชิกที่แข็งแกร่งของสหภาพเยาวชนแห่งโซเวียตของพรรคคอมมิวนิสต์ ในช่วงเวลาที่อยู่ภายใต้การปกครองของโซเวียต ศิริภักสถานมีพรรคการเมืองเดียวคือพรรคคอมมิวนิสต์ หลังจากเป็นเอกราชแล้ว ชาวศิริภักจึงพากันตั้งพรรคการเมืองขึ้น ในปี 1974 ทอคโตคานเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งโซเวียตจนกระทั่งถึงปี 1999 ทอคโตคานทำหน้าที่เป็นเลขานุการของคณะกรรมการอำเภออุซเกน (Uzgen District Committee) จาก 1980-1990 และเป็นรองประธานกรรมการในคณะที่ปรึกษาของผู้แทนราษฎรของอำเภอ (District Council of the People's representatives) ในปี 1990

งานของเธอในฐานะรองเลขานุการของคณะกรรมการอำเภออุซเกนมีเรื่องเกี่ยวกับการให้คำแนะนำเยาวชนและเด็กในการทำกิจกรรมตามโครงการต่าง ๆ ของในงานนี้ ทอคโตคานได้แสดงฝีมือในการเป็นผู้นำ ในครั้งกระนั้น กิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นของพรรคคอมมิวนิสต์จะได้รับสิทธิมาก่อนกิจกรรมอื่น ๆ ทอคโตคานได้จัดการให้เรื่องของเยาวชนในเขตของเธอเป็นเรื่องที่มีอภิสิทธิ์ขึ้นมาตัวอย่างที่แสดงให้เห็นความสามารถของเธอก็คือ ในอำเภอนี้มีอาคารอยู่หลังหนึ่งที่ใช้เป็นสถานที่จัดกิจกรรมของอำเภอ ครั้งหนึ่งเกิดมีกิจกรรมสองอย่างจะจัดในเวลาเดียวกัน กิจกรรมหนึ่งเป็นของพรรคคอมมิวนิสต์ และอีกกิจกรรมหนึ่งเป็นของสหภาพเยาวชนคอมมิวนิสต์ ทอคโตคานชี้ให้เห็นว่ากลุ่มเยาวชนควรจะได้รับสิทธิก่อน เธอชี้แจงชักจูงใจให้หน่วยงานรัฐที่ทำหน้าที่ดูแลสถานที่จนตกลงให้สิทธิแก่กลุ่มเยาวชนก่อน แม้มันจะเป็นเรื่องของการเปลี่ยนแปลงที่เล็กน้อย แต่ก็แสดงให้เห็นว่า บุคคลที่มีความตั้งใจทำงานอย่างมุ่งมั่นสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสถานภาพของบางสิ่งบางอย่างได้

ในเดือนธันวาคม 1976 ทอคโตคานได้เป็นเลขานุการของคณะกรรมการสหภาพเยาวชนของพรรคคอมมิวนิสต์ มี่งานที่จะต้องทำมากมาย จากการที่เป็นผู้มีประสบการณ์เรื่องการปลูกัญพืช เธอและทีมงานปลูกัญพืชได้ผลผลิตสูงมาก บันทึกเกี่ยวกับการทำงานของเธอที่สภาการเกษตร (Agricultural Congress) กล่าวถึงเธอว่าเป็นผู้มีผลงานดีเยี่ยมคนหนึ่ง

ก้าวต่อไปในอาชีพของเธอคือเป็นหัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์ของคณะกรรมการอำเภอของพรรคคอมมิวนิสต์ (Popularisation Department of the District Committee of the Communist Party) ในเวลานั้นมีผู้หญิงเพียงสองคนที่ทำหน้าที่นี้ในศรีสะเกษสถานในปี 1990 เธอได้เป็นรองประธานสภาท้องถิ่น (District Council of People's Deputies) ในตำแหน่งนี้ทอคโตคานเป็นหัวหน้าดูแลเรื่องเศรษฐกิจของผู้หญิงในชนบท ผลงานหนึ่งในหลายอย่างที่เราได้ทำจนประสบความสำเร็จคือ การที่ได้ตัดสินใจส่งผู้หญิงชนบททำกิจกรรมคนหนึ่งไปกรุงมอสโกเพื่อเรียนในสถาบันชั้นสูงของสหภาพเยาวชน (Higher Communist Youth Union's School) ซึ่งเป็นสถาบันที่มีเกียรติยศชื่อเสียงมากที่สุดแห่งหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์ มีนักศึกษาต่างชาติมากมาย

ขั้นที่สองต่อมา เธอได้ชูประเด็นเรื่องการว่างงานของผู้หญิง ในช่วงที่อยู่ในการปกครองของสหภาพโซเวียต หญิงสาวและเด็กสาวจากจังหวัดออคซ ไม่ได้เรียนต่อหลังจากจบชั้นมัธยม การจ้างงานก็มีไม่มากนัก ปัญหานี้ได้มีการพูดถึงกันในหลายระดับภายใต้การนำของทอคโตคาน คณะกรรมการสหภาพเยาวชนอำเภอได้ริเริ่มการเจรจากับโรงงานทอผ้าในจังหวัดออคซ เมื่อการเจรจาลง โรงงานทอผ้าได้จ้างหญิงสาวจำนวน 80 คน

มีอีกหนึ่งตัวอย่างที่แสดงว่าทอคโตคานใส่ใจในประเด็นผู้หญิง เธอได้จัดการให้มีกิจกรรม เช่น การจัดกลุ่มผู้หญิงเพื่อทำหน้าที่เฉพาะอย่างในฟาร์มโคนม ฟาร์มโคนมเหล่านี้กำลังทำงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในโครงการ 5 ปีของสหภาพโซเวียต ทางตอนใต้ของศรีสะเกษสถานเป็นแหล่งปลูกยาสูบ ผู้หญิงเป็นแรงงานส่วนใหญ่ในไร่ยาสูบ การปลูกยาสูบเป็นงานหนักและมีผลเสียต่อสุขภาพทางการเจริญพันธุ์ของผู้หญิง ในอุตสาหกรรมยาสูบของอุซเบก คนงานต้องทำงานภายใต้สภาพการทำงานที่ลำบาก ทอคโตคานได้ยกประเด็นนี้ขึ้นมาพูดและสนับสนุนให้มีการป้องกันรักษาสุขภาพผู้หญิงโดยการแจกผลิตภัณฑ์นม มีการตั้งเต็นท์เพื่อแจกอาหารกลางวันร้อน ๆ ให้และจัดให้มีการตรวจเช็คร่างกายอย่างสม่ำเสมอ

ในขณะเดียวกันทอคโตคาน ก็จัดให้มีการประชุมหญิงผู้เกี่ยวข้องในการผลิตนมเพื่อพูดคุยหาทางแก้ปัญหาการผสมพันธุ์ปศุสัตว์ เพื่อที่จะชูประเด็นเรื่องการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง การประชุมกลุ่มเยาวชนจึงกลายมาเป็นกิจกรรมที่สม่ำเสมอส่วนหนึ่ง ผู้ที่ถูกเชิญเข้าร่วมประชุมก็จะประกอบไปด้วยหญิงสาวและญาติทางฝ่ายสามีที่ต้องการมีส่วนร่วม กิจกรรมเหล่านี้รัฐให้การยอมรับอย่างสูง

หลังการล่มสลายของสหภาพโซเวียต ทอคโตคานเริ่มทำงานกับ “ชมรมเพื่อความรู้ (Knowledge Society) ในจังหวัดออส ให้การศึกษาแก่คนในท้องถิ่น การเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจจากสังคมนิยมเข้าสู่ระบบตลาดเป็นเรื่องที่ยาก ทำให้เกิดวิกฤตเศรษฐกิจไปทั่วประเทศ ในขณะนั้นไม่มีแหล่งทุนที่ไหนจะให้การช่วยเหลือสถาบันเช่นนี้ได้ ด้วยความสามารถในการเป็นผู้นำ และมีวิธีการที่สร้างสรรค์ ทอคโตคานได้ริเริ่มให้มีการเปิดการสอนแบบชั้นเรียนเล็ก ๆ ทางด้านภาษาต่างประเทศ ภาษาเคอร์จี และวิชาการบัญชี ทันทีที่มีการช่วยเหลือขององค์กรระหว่างประเทศ และผู้ให้ทุนในประเทศปรากฏตัวขึ้น ทอคโตคานก็เริ่มหาทุนมาสนับสนุนโครงการช่วยเหลือผู้หญิง โครงการแรกของเธอคือเปิดร้านตัดเย็บเสื้อผ้า ได้ทุนช่วยเหลือจากเมอร์ซี คอร์ป (Mercy Corps) ในปี 1995 ทอคโตคานจดทะเบียนองค์กรที่รู้จักกันในนาม “ชมรมเพื่อความรู้ (Knowledge Society)”

ทอคโตคานทำงานในประเด็นผู้หญิง ความสนใจและความตั้งใจในการเมืองของเธอ แสดงออกด้วยการเป็นสมาชิกพรรคการเมืองและทำกิจกรรมของเธอเอง ในช่วงที่อยู่ในการปกครองของสหภาพโซเวียตเธอใส่ใจในเรื่องที่ว่า ผู้หญิงได้รับแต่งตั้งให้อยู่แต่ในตำแหน่งที่มีความรับผิดชอบระดับรองในหน่วยงานระดับที่มีการตัดสินใจ แม้ว่าจะมีคำขวญกล่าวถึงความเสมอภาคทางเพศภาวะ

การทำงานในพรรคการเมือง

พรรคคอมมิวนิสต์แห่งสหภาพโซเวียต

การมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในสหภาพเยาวชนทำให้บรรดาผู้นำของพรรคคอมมิวนิสต์เห็นความสามารถในการเป็นผู้นำของเธอ เธอเป็นบุคคลที่มีความแข็งขันในกิจกรรมการเมืองที่คนเห็นได้ชัด ทอคโตคานมีความสนใจเป็นส่วนตัวที่จะทำงานในแวดวงการเมือง ชอบการทำงานเพื่อสาธารณชน มีส่วนร่วมในการพูดคุยอภิปรายของหมู่บ้าน ยกประเด็นต่าง ๆ ที่ผู้คนกำลังใส่ใจอยู่ แต่การเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์นั้นไม่ใช่เกิดจากการริเริ่มของเธอเอง เธอได้รับการเสนอให้สมาชิกภาพจากคณะกรรมการประจำจังหวัดของพรรคตามกฎระเบียบของพรรคนี้ บุคคลจะได้รับสมาชิกภาพต่อเมื่อได้ผ่านการทดลองเป็นเวลา 1 ปี ซึ่งเธอก็ผ่านมันไปด้วยดี จากปี ค.ศ. 1974 ถึง 1999 เธอเป็นผู้ได้รับการเสนอชื่อและเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์แห่งสหภาพโซเวียต ในขณะเดียวกันเธอก็อยู่ในตำแหน่งเลขาธิการคณะกรรมการอำเภออุซเกนของพรรค (Secretary of the Uzgen District Committee of the Communist Party) และเป็นรองประธานของคณะกรรมการที่ปรึกษาของตัวแทนประชาชนประจำอำเภอ (District Council of the People's Representatives)

พรรคคอมมิวนิสต์เป็นที่ถูกใจของทอคโตคาน เพราะเธอเห็นด้วยกับวิธีการและอุดมการณ์ เธอยังคงเป็นสมาชิกของพรรค แม้จนกระทั่งภายหลังการล่มสลายของสหภาพโซเวียต เมื่อพรรคการเมืองไม่ได้มีชื่อเสียงเด่นดังแต่ก่อน หลังจากปี 1991 สมาชิกเดิมของพรรคคอมมิวนิสต์นิยามกันที่จะประกาศลาออกจากพรรคเพื่อจะแสดงตัวว่าพวกเขาเป็นนักประชาธิปไตยท่ามกลางความกดดันทางสังคมและการเมือง ทอคโตคานไม่ได้ทรยศต่อความคิดเห็นและการให้คุณค่าของพรรค เพราะเธอยังคงเชื่อในอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ พรรคคอมมิวนิสต์ส่งเสริมสิทธิสตรี ความเท่าเทียมทางเพศ ความเป็นพี่เป็นน้องโดยไม่คำนึงถึงชนชั้น สัญชาติ ศาสนา หรือชาติพันธุ์

ภายหลังเมื่อโซเวียตล่มสลาย ทอคโตคานยังคงเป็นสมาชิกสามัญของพรรคคอมมิวนิสต์ (1990-1999) ต่อมาทอคโตคานได้ร่วมมือกับพรรคผู้หญิงพรรคหนึ่งคือ พรรค “ประชาธิปไตยของผู้หญิงแห่งคีร์กีซสถาน” (Democratic Party of Kyrgyzstan Women) 1999-2000 เธอได้ลงสมัครรับเลือกตั้งในนามของพรรคนี้อันและได้อยู่ในบัญชีรายชื่อของพรรคต่อมาพรรคได้เสนอชื่อเธอเข้าสู่รัฐสภา จากปี 2002 ทอคโตคานได้เป็นผู้ก่อตั้ง และเป็นหัวหน้าพรรคการเมืองที่รู้จักกันในชื่อ เอล มูราส (El Muras = People's Heritage) มีเรื่องที่สำคัญควรกล่าวถึงเกี่ยวกับพรรคการเมืองที่ได้มีบทบาทอย่างมากในอาชีพการเมืองของเธอในภายหลัง ดังต่อไปนี้

ก. พรรคประชาธิปไตยของผู้หญิงแห่งคีร์กีซสถาน (Democratic Party of Kyrgyzstan Women) หลังจากเข้าอยู่กับพรรคประชาธิปไตยของผู้หญิง คีร์กีซสถานแล้ว ทอคโตคานเป็นตัวแทนของพรรคเมื่อเธอชนะการเลือกตั้งปี 2000 วัตถุประสงค์และเป้าหมายของพรรคอยู่ที่เรื่องทั่ว ๆ ไปของความยุติธรรมทางสังคมและความเท่าเทียมทางเพศ วัตถุประสงค์ใหญ่คือ ปลุกเร้าให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในสังคมและการเมืองของประเทศให้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างกว้างขวางในการบริหารงานของรัฐบาลและภาคสังคม เพิ่มจำนวนตัวแทนของพวกเขาในทุกองค์กรที่มีการเลือกตั้ง

ข. เอล มูราส (El Muras)

ในตอนต้นปี 2002 ตัวแทนขององค์กรเอกชนต่าง ๆ ได้รวมกันจัดตั้งพรรคการเมือง เพื่อที่จะส่งเสริมให้เกิดความตระหนักและใส่ใจในการเมือง เหตุผลที่อยู่เบื้องหลังอย่างหนึ่งก็คือ การที่ระบียบว่าด้วยการเลือกตั้งไม่ให้สิทธิแก่องค์กรเอกชนที่จะส่งผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งในการเลือกตั้งระดับชาติ พวกองค์กรเอกชนจึงอยากจะทำให้ความคิดเห็นของพวกเขาเป็นที่ยอมรับโดยผ่านทางพรรคการเมืองนี้

ดังนั้นจึงเกิดพรรคเอล มูราส ทอคโตคานเป็นหนึ่งในคณะผู้ก่อตั้ง เธอยังคงดำรงตำแหน่งหัวหน้าพรรค ผู้ก่อตั้งคนอื่น ๆ มีไลรา ทานบาอีวา (Lira Tantabaeva) และ ไมแรม ทิเลบาโลอีวา (Mairam Tilebalieva) ซึ่งเป็นผู้นำคนเด่นดังของกลุ่มผู้หญิง ที่ประชุมพรรคครั้งแรกได้เลือกทอคโตคานเป็นประธาน สมาชิกส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง (มากกว่า 6000 คน) มาจากองค์กรเอกชน ครูและอาจารย์มหาวิทยาลัย วัตถุประสงค์และเป้าหมายของพรรคมีดังต่อไปนี้

“ป้องกันสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในสาธารณรัฐ พัฒนานโยบายที่เป็นไปได้จริงเหมาะสมกับสภาพสังคม โดยพิจารณาถึงสถานการณ์การเมืองและเศรษฐกิจปัจจุบัน

น่านโยบายสู่การปฏิบัติผ่านทางผู้แทนและหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ

รวบรวมความคิดเห็นของสาธารณชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งความคิดเห็นเกี่ยวกับความยุติธรรมในสังคม การศึกษาด้านการเมือง และการดูแลปกครองประชาชน ชักจูงให้องค์กรภาคเอกชนให้สนใจในการตัดสินใจและการเตรียมปฏิบัติการตามโครงการสำคัญ ๆ ของรัฐ

เข้าไปช่วยเหลือกระบวนการที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการพัฒนาไปสู่ความเป็นรัฐที่มีกฎหมายที่สมบูรณ์ช่วยเหลือการพัฒนากระบวนการภาคประชาชน และกระบวนการประชาธิปไตย

เข้าไปเกี่ยวข้องอย่างแข็งขันในการชักจูงใจให้ประชาชนสนใจในเรื่องส่วนรวมและกระบวนการดูแลตนเอง ปกป้องชีวิตความเป็นอยู่ของครอบครัว ความเป็นมารดาความเป็นบุตร ดูแลเรื่องวัฒนธรรมและมรดกทางประวัติศาสตร์และระบบการให้คุณค่าของสาธารณรัฐคีร์กีซ”⁶

พรรคมีความเห็นว่าการมีส่วนร่วมในการปกครองของรัฐที่เป็นหลักสำคัญ คือการผ่านทางการส่งผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งในการเลือกตั้งระดับชาติ การเลือกตั้งประธานาธิบดี ตำแหน่งในรัฐบาล และองค์กรบริหารต่าง ๆ และจัดตั้งกลุ่มผู้แทนในสภา ในทัศนะของทอคโตคานแล้วสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ หลักการของการอยู่ร่วมกันแบบประชาธิปไตย การจัดการบริหารตนเอง และการรวมพลังให้เข้มแข็ง พรรคเอล มูราส มีโครงสร้างแบบมีหน่วยงานสาขา โดยจัดให้มีสาขาในทุก ๆ อำเภอ สมาชิกต้องเสียค่าธรรมเนียม สมาชิกของพรรคจะต้องพยายามทำอะไรที่ไม่ก่อให้เกิดการรวมอำนาจอยู่ส่วนกลาง มีการงานที่ล่าช้ามีขั้นตอนมาก มีการประมวลสร้างหลักการที่อยู่บนพื้นฐานความเกี่ยวข้องกันของปัจจัยผลักดันต่าง ๆ ภายในพรรคไม่ใช่

⁶ Political party “El Muras”, Charter.

สร้างตามคำสั่ง แต่อยู่บนความเป็นปึกแผ่นและมีความผิตชอบเท่า ๆ กันในวัตถุประสงค์ร่วม ในกระบวนการตัดสินใจความคิดเห็นที่อาจจะเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ควรได้รับการรับฟังการทำงานในประเด็นผู้หญิง

การทำงานในแวดวงการเมือง ทำให้ทอคโตคานมองเห็นได้ว่า บ่อยครั้งที่เพศสภาพคือปัจจัยที่ฉุดรั้งผู้หญิง เธอได้เห็นปัญหาต่าง ๆ เห็นผู้หญิงทำงานหนักเกินกำลัง ผู้หญิงได้รับการปฏิบัติต่อที่ไม่ยุติธรรมไม่เฉพาะแต่ในครอบครัวเท่านั้น แต่ในสังคมทั่วไปด้วยเธอตระหนักว่าผู้หญิงต้องการความช่วยเหลือมากขึ้น เพราะไม่มีการช่วยเหลือจากรัฐบาล และไม่มีการโอบอุ้มของสังคม ความละเอียดอ่อนเกี่ยวกับเพศภาวะเกิดขึ้น เมื่อเธอเป็นนักศึกษาและได้เห็นการกระทำรุนแรงต่อผู้หญิง นี่เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลกระทบทำให้เธอทำงานเรื่องผู้หญิง เธอคิดอยู่เสมอว่าในจังหวัดทางไกลยังคงอยู่ภายใต้บรรยากาศความคิดความเชื่อที่มีมาแต่เดิม ๆ ในเรื่องชายเป็นใหญ่ ตั้งแต่ตอนต้น ๆ ของการเริ่มต้นอาชีพการเมือง ทอคโตคานได้ชูประเด็นความไม่เท่าเทียมทางเพศ

เป็นที่แน่นอนว่าวิธีการเข้าถึงปัญหาอย่างเข้มข้นของทอคโตคานย่อมเป็นที่สังเกตเห็นของทางรัฐบาล ในปี 1999 พวกเขาจึงได้เชิญทอคโตคานเข้าร่วมในหน่วยงานบริหาร จังหวัดออซ ที่นี้เธอทำหน้าที่เป็นหัวหน้าแผนกเกี่ยวข้องกับเรื่องผู้หญิง หลังจากนั้นไม่นานก็ได้มีการจัดตั้งคณะทำงานของรัฐในกิจการเกี่ยวกับครอบครัวผู้หญิงและเยาวชน (State Commission on the Family, Women and Youth Affairs) ทอคโตคานได้เป็นประธานคณะทำงานนี้ เนื่องจากเรื่องความเท่าเทียมทางเพศเป็นความสนใจระดับท้าย ๆ ของรัฐบาล คณะทำงานได้รับงบประมาณน้อยมาก ทอคโตคานจึงต้องพึ่งความชำนาญของเธอเองในการหาทุนมาทำงานเพื่อความก้าวหน้าของวงการผู้หญิงในระดับชาติ

ทางจังหวัดออซ ได้สร้างศูนย์การทำงานเพื่อการริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้หญิงขึ้นเรียกว่า “อyalซาท (Ayalzat)” ต่อมาทอคโตคานได้มีส่วนร่วมในการเปลี่ยนแปลงศูนย์นี้เป็นองค์กรเอกชนในชื่อเดิมที่จริงแล้ว “อyalซาท” คือโครงการที่ทางรัฐริเริ่มขึ้นเพื่อจะเป็นการปฏิบัติงานตามโครงการ BPFA เพื่อการนี้รัฐบาลได้จัดตั้งองค์กรในรูปแบบขององค์กรเอกชนไปทั่วทุกจังหวัดในศรัทธาสถาน เป็นที่รู้จักกันในนามของ “ศูนย์เพื่อการสร้างสรรค์ของผู้หญิง (Centers of Women's Initiatives)” ในฐานะที่เป็นผู้อำนวยการของศูนย์นี้ประจำจังหวัดออซ ทอคโตคานได้ตั้งโรงเรียนสำหรับสอนวิชาการเป็นผู้นำหญิงวิชาสตรีศึกษา ตั้งหน่วยช่วยเหลือผู้ประสบภัยคับขัน และโครงการสินเชื่อขนาดจิ๋วสำหรับผู้หญิงผลงานของเธอได้เป็นที่ยอมรับของรัฐบาลว่าดีที่สุดในวงการองค์กรเอกชน เธอได้เกียรติรับมอบประกาศนียบัตรและรางวัลจากรัฐบาล

ความท้าทายของการเลือกตั้งและยุทธศาสตร์

ก่อนการเลือกตั้ง: ยุทธศาสตร์ส่วนตัว

ทอคโตคานได้ลงสมัครรับเลือกตั้งหลายครั้ง เธอจึงมีประสบการณ์และความชำนาญ แต่บริบททางการเมืองและสังคมแตกต่างกันอย่างถึงรากถึงโคนในการเลือกตั้งแต่ละครั้ง ตัวอย่างเช่น ยุทธศาสตร์ที่ใช้ได้อย่างดีระหว่างที่อยู่ในการปกครองของโซเวียตใช้ไม่ได้สำหรับช่วงการมีปฏิรูปทางเศรษฐกิจ (perestroika) หรือระยะระหว่างการเปลี่ยนผ่านการเมืองที่มีพรรคเดียวในระบบการเมืองแบบคอมมิวนิสต์ ไม่เหมือนกับการเมืองระบบที่มีหลายพรรคการเมือง จึงจำเป็นต้องมียุทธศาสตร์ใหม่ ๆ ในระบบการเลือกตั้งแบบใช้เสียงส่วนใหญ่โดยตรงกับระบบ ที่ใช้ตัวแทนเลือก ก็ต้องการยุทธศาสตร์ที่แตกต่างเช่นกัน

ในการเลือกตั้งปี 2000 เพื่อที่จะได้เป็นผู้สมัคร ทอคโตคานได้ใช้ยุทธศาสตร์ของเธอเอง 2 อย่าง คือ 1) เข้าเป็นสมาชิกพรรคการเมือง และ 2) ชูประเด็นเรื่องความต้องการที่จำเป็นและความสนใจของผู้หญิง และร่วมมือกับองค์กรเอกชนหญิง

1) การเข้าเป็นสมาชิกพรรค

การทำงานกับพรรคการเมืองมาก่อน ทำให้ทอคโตคานได้เรียนรู้และมีประสบการณ์ทางการเมือง ดังนั้นเมื่อเธอเลือกยุทธศาสตร์ที่เข้าสู่การเลือกตั้ง เธอจึงเลือกที่จะเข้าสังกัดพรรคการเมือง แม้ว่าเธอได้เคยวางแผนที่จะสมัครรับเลือกตั้งแบบลงแข่งขันในเขตเลือกตั้ง แต่เธอก็เลือกที่จะเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรค “ประชาธิปไตยของผู้หญิงแห่งคีร์กีซสถาน (Democracy Party of Women of Kyrgyzstan)” ผู้ประสานงานพรรคแนะนำและชักชวนเธอว่าเธอจะประสบความสำเร็จมากกว่าหากเธอสังกัดพรรค หลังจากศึกษาหลักการและกิจกรรมของพรรคแล้ว เธอจึงตกลงร่วมมือด้วย ทอคโตคานถูกบรรจุชื่อเป็นลำดับสามในบัญชีรายชื่อผู้แทนของพรรค

2) การชูประเด็นความต้องการที่จำเป็นและผลประโยชน์ของผู้หญิง โดยให้ความสำคัญแก่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งหญิง และร่วมมือกับองค์กรเอกชนหญิง

ทอคโตคานรู้ว่าประสบการณ์ส่วนตัวของเธอในการทำงานในองค์กรเอกชนผู้หญิงจะต้องกลายมาเป็นทรัพยากรที่สำคัญในการดึงดูดผู้สนับสนุนและคะแนนเสียงเธอคุ้นเคยกับองค์กรเอกชนผู้หญิงทำงานในเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงและรู้ปัญหาของผู้หญิงในท้องถิ่น โครงการที่เธอทำก็ทำให้เห็นได้ชัดเจนว่าเธอเป็นสมาชิกคนหนึ่งของขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง โครงการที่เธอทำแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เธอเป็นบุคคลหนึ่งที่พยายามไขว่คว้าหาความเสมอภาคมาให้ผู้หญิง โครงการนี้จึงเป็นแกนสำคัญอันหนึ่งของการหาเสียง เพื่อที่จะทราบความต้องการของประชาชน

และเรียกร้องความสนใจ เธอได้ทำการสำรวจข้อมูลทางสังคมของผู้หญิงและผู้หญิงที่ทำงานในองค์กรเอกชนในอำเภอ และก็ใช้ผลการสำรวจนี้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางโครงการเพื่อการแข่งขันเลือกตั้ง

หลังการประชุมใหญ่ของพรรค “ผู้หญิง” ทอคโตคานรวบรวมเพื่อนร่วมงานและพวกผู้หญิงที่จะปฏิบัติการจากกลุ่มผู้หญิงต่าง ๆ พูดคุยกันถึงแผนการเลือกตั้ง สำนักงานเพื่อการหาเสียงได้ถูกจัดตั้งขึ้นเป็นที่ทำงานรวมทีมกันของพวกผู้ปฏิบัติการสนับสนุนเธอ ประเด็นสำคัญที่พบจากข้อมูลสำรวจได้รับการวิเคราะห์ และกำหนดขั้นตอนในการนำเสนอต่อไป โดยทั่วไปแล้วโครงการของเธอมีหลายส่วนประกอบกันทั้งด้านการเมือง สังคมและเศรษฐกิจ ข้อที่ใส่ใจมากเป็นพิเศษคือ การสร้างสรรค์กิจกรรมที่เป็นไปได้ และการทำงานอย่างทุ่มเทกับขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงและการแก้ปัญหาเรื่องเพศสภาพ

ทอคโตคานและทีมงานของเธอทำการหาเสียง โดยมียอดประกอบดังต่อไปนี้ ข้อแรกเธอจัดให้ผู้หญิงเป็นกลุ่มผู้ฟังหลักที่จะรับฟัง เน้นข้อมูลไปที่เรื่องความต้องการของผู้หญิง แล้วพัฒนาโครงการภาพลักษณ์ และวัสดุในการเลือกตั้งให้สอดคล้องกันไป ข้อต่อไปเธอและทีมงานได้กระจายข่าวโครงการนี้ไปทั่ว เริ่มการหาทุนและหาเสียงโดยการทำสื่อที่มีภาพสะดุดตา แจกแผ่นพับ เคาะประตูบ้าน สร้างทีมงานจัดการเตรียมงานหาเสียงกับกลุ่มที่มีความสนใจเฉพาะในระหว่าง การเตรียมงานหาเสียงและการออกหาเสียง มีการโฆษณาและตีพิมพ์ (โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และสื่ออื่น ๆ)

ก. สื่อที่มีภาพสะดุดตาและแผ่นพับ

สื่อที่มีภาพสะดุดตาและแผ่นพับถูกจัดทำ แผ่นพับถูกใช้เพื่อบ่งบอกถึงนโยบายหลักและวัตถุประสงค์สำคัญของเธอถูกแจกจ่ายไปยังกลุ่มเป้าหมาย คือสมาชิกขององค์กรผู้หญิงและองค์กรร่วมอื่น ๆ ซึ่งสมาชิกก็คือหญิงแม่บ้าน ผลการสำรวจแสดงให้เห็นว่าสื่อที่มีภาพสะดุดตาดึงดูดความสนใจจากประชาชนอย่างมาก ทรัพยากรของผู้สมัครคนหนึ่งได้ถูกใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเตรียมวัสดุแผ่นภาพ เธอได้อนุญาตให้ใช้โรงพิมพ์ชั้นเยี่ยมของเธอ ทอคโตคานใช้แผ่นป้ายขนาดใหญ่ของพรรคพร้อมกับออกแผ่นพับของเธอเองมีรูปภาพของเธอและคำขวัญที่ทำให้เธอเป็นที่รู้จักแตกต่างจากผู้สมัครคนอื่น ๆ คำขวัญหลักของการหาเสียงครั้งนี้ก็คือ “เลือกพรรคผู้หญิง (Vote for Women’s Party)”

ข. การหาเสียงแบบเคาะประตูบ้าน

ในตอนต้น ๆ ของการหาเสียง ทอคโตคานได้ประชุมกับพวกผู้นำองค์กรเอกชน เธอแนะนำโครงการหลักการและนโยบายของเธอ พวกเขาได้ให้ความคิดเห็นในการปรับปรุงโครงการของเธอ ทอคโตคานได้อาศัยใช้ศักยภาพที่มีอยู่ขององค์กรเอกชนในการช่วยหาเสียงแบบปากเปล่าและแจกวัสดุที่ให้ข้อมูลต่าง ๆ จากบ้านสู่บ้าน วิธีนี้ทำให้เธอหาเสียงได้เกือบทั่วทั้งหมดในเขตเลือกตั้ง จากผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 60,000 คน ทีมงานของเธอได้พบปะ 30,000 คน ในจำนวนนี้ร้อยละ 52 เป็นผู้หญิง การพบปะตัวต่อระหว่างผู้สมัครและผู้เลือกก็ได้พิสูจน์แล้วว่ามีความสำคัญ และการระดมความคิดความช่วยเหลือจากองค์กรเอกชนผู้หญิงมีบทบาทสำคัญยิ่งที่ทำให้การใช้วิธีนี้มีประสิทธิภาพ

ค. การสร้างทีมงาน

ปัจจัยสำคัญอันหนึ่งที่ทำให้ผู้สมัครประสบความสำเร็จคือการเลือกผู้มีอำนาจและชื่อเสียงเข้าร่วมด้วย ทอคโตคานได้เชิญสุภาพสตรีหลายคนที่เป็นที่นับถือของคนในเขตเลือกตั้งให้เข้าร่วมในการหาเสียงกับเธอด้วย หนึ่งในนั้นก็คือหัวหน้าพรรคการเมืองในภูมิภาคที่มีชื่อเสียง เธอคือ คุณ บี คาริโมวา (B. Karimova) ในระหว่างการประชุมพบปะกับผู้คนเธอได้พูดเสนอโครงการของทอคโตคานและตอบคำถามด้วย การที่เธอเข้าร่วมในการหาเสียงเลือกตั้งมีส่วนทำให้ความนิยมในตัวทอคโตคานเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ทอคโตคานช่วยให้การทำงานของบุคลากรในทีมให้ทำงานได้ดีขึ้นโดยการให้การฝึกอบรม

ง. การสร้างความร่วมมือ

ทอคโตคานและผู้สมัครอีกสองคนจากพรรค “ผู้หญิง” รวมตัวกันในการหาเสียง พวกเขาร่วมกันวางแผนยุทธศาสตร์หาเทคนิคและวิธีการทำงาน ทอคโตคานมีส่วนร่วมในการออกพบผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งในเขตของผู้สมัครคนอื่นด้วย ไม่ใช่เฉพาะแต่ในเขตของตัวเอง สำหรับผู้เลือกตั้งจะให้เห็นความสามัคคีของสมาชิกในพรรคเดียวกัน เป็นการเรียกคะแนนเสียงเพิ่มได้ การทำงานร่วมกันทำให้ผู้สมัครติดตามดูผล และให้คำแนะนำในการปรับปรุงการติดต่อกับผู้เลือกตั้งในเขต ทอคโตคานเป็นผู้เริ่มต้นการพบปะอย่างไม่เป็นทางการระหว่างพวกเธอที่รวมตัวกัน เพื่อให้การรวมตัวกันมีความเข้มแข็งขึ้น และได้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์ สิ่งนี้ช่วยสนับสนุนผู้สมัครหญิงจากพรรค “ผู้หญิง”

จ. ทำงานกับกลุ่มผู้มีความสนใจเฉพาะด้านระหว่างการเตรียมการหาเสียงและดำเนินการ

ทีมงานของทอคโตคานมุ่งความสนใจไปยังกลุ่มผู้หญิงชนบทผู้สนใจทำกิจกรรมสังคมสมาชิกขององค์กรผู้หญิง ผู้หญิงที่ทำงานในองค์กรเอกชนและหุ้นส่วน ผู้หญิงแม่บ้านทอคโตคานจัดนำให้พวกเจ้าหน้าที่ยื่นอีกส่วนหนึ่งจากองค์กรผู้หญิงเพื่อเตรียมทำงานหาเสียงจากกลุ่มผู้หญิงที่มีความสนใจเฉพาะ งานที่ทำมี เช่น การจัดเวลาอธิบายเรื่องการหาเสียงและการเลือกตั้ง

ฉ. สื่อมวลชน

ทอคโตคานใช้สื่อโทรทัศน์ และสิ่งพิมพ์เป็นเครื่องมือในการหาเสียง ในขอบข่ายของการหาเสียง รัฐบาลจัดสรรเวลาออกอากาศให้กับผู้สมัครรับเลือกตั้งทุกคนทอคโตคานเข้าร่วมในการโต้วาที และการอภิปรายสาธารณะ ด้วยความช่วยเหลือทางการเงินจากทางพรรค ผู้สมัครจึงสามารถมีรายการหาเสียงทางโทรทัศน์ได้ด้วย ทอคโตคานใช้วิธีที่เรียกว่า “จนวินาทีสุดท้าย” คือการหาเสียงในช่วงสุดท้ายก่อนการเลือกตั้ง วิธีนี้ทำให้เรียกร้องความสนใจและความตื่นตัวของผู้มีสิทธิเลือกตั้งได้มากขึ้น ในการใช้สื่อสิ่งพิมพ์ ทอคโตคานได้ตีพิมพ์จุดยืนและหลักการของเธอ ในหนังสือพิมพ์ระดับภาคและระดับอำเภอ ช่วงระหว่างการหาเสียงเธอจะตีพิมพ์บทความในหัวข้อที่ผู้คนให้ความสนใจอยู่ในขณะนั้นอย่างสม่ำเสมอ

ปัจจัยผลักดัน

มีปัจจัยหลายอย่างที่น่าสนับสนุนให้ทอคโตคานลงสมัครรับเลือกตั้ง ซึ่งแม้กระทั่งมีอุปสรรคมากมาย เธอก็ชนะได้เป็นสมาชิกรัฐสภา การมีประสบการณ์มากมายในการทำงานเป็นผู้นำองค์กรและอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจทำให้เธอมีความมั่นใจเกี่ยวกับการเมือง เธอชำนาญในการเจรจาต่อรองกับนักการเมืองชายและผู้เลือกตั้งชาย ความสามารถในการเจรจากับผู้แทนของรัฐมีส่วนช่วยในการหาเสียงเช่นกัน เนื่องจากเธอมีความเชื่อมโยงกับรัฐบาล เธอจึงได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานรัฐบาล ในประเทศที่รัฐบาลมีอำนาจมาก การที่ได้รับการสนับสนุนอย่างนี้จึงเป็นเรื่องที่ช่วยเธอได้อย่างมากที่สุด การเป็นหัวหน้าพรรคการเมือง (มาจาก The Party chair หน้า 82) เป็นผู้ที่รู้จักดีในวงการบริหารของรัฐ ทางรัฐจึงสามารถที่จะให้ความช่วยเหลือเรื่องสถานที่ ยานพาหนะ โทรศัพท์ และบุคลากรแก่ทอคโตคานในการหาเสียงเพื่อพบปะผู้คน เพื่อการสื่อสารและการแจกจ่ายวัสดุ การหาเสียง และการได้อัตรารวบลดในการใช้บริการจัดทำสิ่งพิมพ์เพื่อการหาเสียงก็ช่วยได้มากเช่นกัน

ประสบการณ์การลงเลือกตั้งครั้งก่อน ๆ ทำให้ทอคโตคานไม่แต่เพียงจะมีความชำนาญเท่านั้น กระบวนการเหล่านี้ทำให้เธอกลายเป็นผู้มีประสบการณ์มากและเป็นนักต่อสู้ทางการเมืองที่ชาญฉลาด ประสบการณ์ในการทำงานกับผู้หญิงที่ทำงานในองค์กรเอกชนช่วยให้เธอเข้าใจและเชื่อมโยงความต้องการของพวกเธอ ทำให้พวกเธอพูดออกมาในขณะเดียวกันก็ได้พัฒนาความสัมพันธ์อันใกล้ชิดทำให้เธอได้รับการสนับสนุน ขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงของศรีลังกาที่มีความแข็งแกร่งมาก สิ่งต่าง ๆ ที่องค์กรผู้หญิงได้พยายามต่อสู้ได้บังเกิดผลมากมาย ทำให้มีองค์กรผู้หญิงเกิดขึ้นอีก เป็นการช่วยเหลือผู้หญิงโดยรวม ๆ แต่อย่างไรก็ตาม องค์กรที่ทำงานอย่างแข็งขันจริง ๆ ยังคงมีจำนวนน้อยในช่วงระยะเวลาเลือกตั้ง องค์กรเอกชนก็ได้ระดมกำลังบุคลากรของตนเองและของหุ้นส่วนมาใช้ แต่พวกเขามีประสบการณ์น้อยมาก โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งในการให้ความช่วยเหลือผู้สมัครรับเลือกตั้ง แนนอนที่สุดลิ่งเหล่านี้นคงต้องใช้เวลาในการที่จะทำให้เกิดความรู้ความชำนาญ ในระหว่างการเลือกตั้งทั้งในปี 2000 และ 2005 องค์การผู้หญิงมีบทบาทน้อยมาก ทอคโตคานได้รับการช่วยเหลือจากองค์กรผู้หญิง แต่ก็ได้น้อยมาก เพราะพวกเรามีความสามารถจำกัด

ความรู้เรื่องปัญหาของผู้หญิงในท้องถิ่นได้ช่วยให้ทอคโตคานและทีมงานได้ชูประเด็นความต้องการของพวกเธอได้โดยตรง และจัดทำโครงการได้เป็นที่สอดคล้อง ทอคโตคานเจริญเติบโตขึ้นมาในจังหวัดที่เธอลงสมัครรับเลือกตั้งเธอรู้ดีเรื่องวิกฤตที่ผู้หญิงเผชิญอยู่มีการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิง ความยากจน การว่างงาน การทำทาสอื่น ๆ ในชีวิตชนบท และความกดดันจากมาตรฐานความคิดเรื่องชายเป็นใหญ่ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าทอคโตคานมีประสบการณ์มากในการที่จะนำปัญหาเหล่านี้มาพูดถึงเธอหาเสียงทั้งกับรัฐบาลและประชาชน ผลก็คือเธอได้คะแนนเสียงสูงความจริงแล้วพรรค “ประชาธิปไตยของผู้หญิง” ได้รับคะแนนเสียงส่วนใหญ่จากถิ่นของเธอ เพราะเธอมีชื่อเสียงดี นอกจากนี้ประชาชนยังลงคะแนนเสียงโดยดูรายชื่อจากบัญชีรายชื่อผู้แทนของพรรคการเมือง เป็นการประกันว่าเธอจะได้รับเลือกเนื่องจากเธอเป็นผู้เด่นดัง มีชื่อเสียงมาก

มีหลายปัจจัยที่กระตุ้นให้ทอคโตคานลงเลือกตั้งเพื่อเป็นสมาชิกรัฐสภาความพยายามและความสำเร็จทำให้เธอมีกำลังใจที่จะลงสมัครรับเลือกตั้งอีกในปี 2005 ความตั้งใจที่จะลงเลือกตั้งอีกนี้ไม่ใช่เป็นเพราะการที่เธอต้องการให้สังคมเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น และเพราะความรักชอบในการเมืองเท่านั้น แต่เป็นเพราะว่าเธอมีความตั้งใจที่จะใช้ประโยชน์จากความรู้และความสามารถที่ได้สั่งสมมาอีกด้วย นอกจากปัจจัยอื่น ๆ ที่ผลักดันให้ทอคโตคานเข้าไปมีส่วนร่วมในรัฐสภาแล้ว ยังมีการสนับสนุนและให้กำลังใจจากครอบครัว สามียของเธอมองว่า ผู้หญิงที่แข่งขันในการทำงาน ต้องการจะมีอาชีพทางการเมือง ครอบครัวควรจะให้การสนับสนุน สมาชิกครอบครัวสายตรง มีบทบาทอย่างมากในการช่วยวางรายละเอียดโครงการและหลักการในการเลือกตั้ง พวกเขาระดมเสียงจากบรรดาญาติ ๆ ที่ห่างออกไป จากเพื่อนฝูง เพื่อนบ้าน และเพื่อนร่วมงานให้สนับสนุนทอคโตคาน

การสนับสนุนจากหัวหน้าพรรคผู้หญิง กระตุ้นให้ทอคโตคานต้องการลงสมัครรับเลือกตั้งเธอไม่ได้เป็นสมาชิกพรรค แต่เห็นด้วยกับหลักการและกิจกรรมของพรรค คณะที่ปรึกษาทางการเมืองของพรรคได้มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการวางยุทธศาสตร์และเทคนิคในการหาเสียงร่วมระดมและเชื่อมโยงแนวร่วมต่าง ๆ ที่สำคัญเป็นพิเศษก็คือการช่วยเหลือของพรรคในการให้ใช้ทรัพยากรทางด้านการบริหารงาน ช่วยในการให้พบปะกับผู้เลือกตั้งในเขต หัวหน้าพรรคมีพรรคพวกเป็นข้าราชการชั้นสูงทำให้เธอสามารถใช้ทรัพยากรทางการบริหารงาน เช่น รถยนต์

ให้ความสะดวกในการพบปะกับบรรดาผู้เลือกตั้ง ทำให้การหาเสียงโดยทั่วไปทำได้ง่ายขึ้น ด้วยความสนใจในความก้าวหน้าของสมาชิกพรรคการเมือง เจ้าหน้าที่รัฐบาลยังได้ให้การสนับสนุนทอคโตคานและทีมงานของเธอโดยการจัดการให้มีการพบปะกับฝูงชน และเตรียมบุคลากรเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนโครงการหาเสียงของผู้สมัคร

การเลือกตั้งปี 2000 เป็นการเลือกตั้งในระบบเสียงส่วนใหญ่/แบบสัดส่วน พิสูจน์กันได้แล้วว่า ระบบเลือกตั้งแบบสัดส่วนเป็นมิตรเอื้อประโยชน์กับผู้หญิงมากกว่าแบบเสียงส่วนใหญ่เห็นได้ชัดเจนว่าในการเลือกตั้งปี 2005 ที่เปลี่ยนระบบไปเป็นแบบเสียงส่วนใหญ่พวกผู้สมัครหญิงได้สูญเสียชัยชนะที่กำลังเป็นที่ต้องการเป็นที่สุดไป ที่จริงแล้วมีปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งหญิงประสบผลสำเร็จ คือการได้มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อของพรรค ระบบที่ใช้บัญชีรายชื่อพรรค เอื้ออำนวยต่อความพยายามของผู้หญิงที่จะได้จำนวนที่นั่งสูงสุดในสภา พรรคการเมืองจะทำรายชื่อจากผู้สมัครที่เข้มแข็งเด่นดังที่สุด ระบบนี้ช่วยให้ทอคโตคานได้เป็นสมาชิกรัฐสภา ในปี 2000

ปัจจัยจุดรั้ง

ผู้หญิงคิริกีซสถานเผชิญอุปสรรคมากมายเมื่อเข้าสู่และปฏิบัติการในวงการเมือง มาตรฐานสังคม วัฒนธรรม และความคิดเห็นและความเข้าใจในการปฏิบัติตามประเพณี หรือพิธีทางศาสนามีบทบาทสำคัญมากที่จะเปิดหรือปิดโอกาสของการเข้าสู่การเมือง ในคิริกีซสถาน การที่มีผู้หญิงจำนวนน้อยที่อยู่ในตำแหน่งหน้าที่ที่สูงได้เสริมความรู้สึกที่ไม่ชอบนักการเมืองหญิงของพวกที่มีความคิดแบบชายเป็นใหญ่ ความเชื่อของผู้ชายที่ว่าตัวเองมีความเหนือกว่าผู้หญิงทำให้มีการยกเลิควิถีชีวิตที่ให้แก่ผู้หญิง แม้ว่าผู้หญิงจะมีสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งเท่ากับชาย แต่ในชนบทห่างไกลและในหมู่บ้านผู้หญิงไม่ได้ใช้สิทธิอย่างเต็มที่ ก่อนข้างจะเป็นไปในทางที่ว่าผู้ชายในครอบครัวใช้การตัดสินใจของตัวเองข่มสมาชิกครอบครัวคนอื่น ๆ เสียมากกว่า หากพิจารณาว่าพลเมืองส่วนใหญ่ของคิริกีซสถานอยู่ในชนบท สิ่งนี้ย่อมส่งผลเสียต่อผู้หญิงในวงการเมือง เมื่อเธอต้องการจะใช้สิทธิออกเสียงหรือเข้าไปมีส่วนร่วมในการเมือง โดยทั่วไปแล้วภาวะความยากจน การต้องทำงานบ้าน โอกาสที่จะเรียนรู้และมีประสบการณ์ในการเป็นผู้นำมีน้อย และก็ไม่มีโครงการใด ๆ ที่จะทำให้เกิดความก้าวหน้าในเรื่องเข้าสู่การเมืองของผู้หญิง สิ่งเหล่านี้ทำให้โอกาสเข้าสู่อาชีพการเมืองของผู้หญิงลดลง

ในศรีกฤษสถาน ไม่มีมาตรการทางบวกใด ๆ เลย เช่นการให้โควตาที่จะช่วยทำให้การมีส่วนร่วมในการเมืองของผู้หญิงเข้มแข็งขึ้น สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึงผลทางลบที่มีต่อสถานภาพความเท่าเทียมของผู้หญิง ผู้หญิงถูกกีดกันอยู่นอกวงการเมืองโดยทั่วไปและกีดกันจากตำแหน่งหน้าที่ในองค์กรรัฐ เป็นเรื่องจริงที่ว่ารัฐบาลได้ให้คำมั่นว่าจะมีการปรับปรุงสถานภาพผู้หญิง ดังได้แสดงความผูกพันไว้กับแผนปฏิบัติการกรุงปักกิ่ง (Beijing Platform for Action) การที่ไม่มีความมาตรการทางบวกดังกล่าวนับเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการปรับปรุงศักยภาพผู้หญิง

ทั้ง ๆ ที่มีองค์กรเอกชนผู้หญิงหลายด้านและหลายองค์กร แต่ประชาชนโดยทั่วไปรู้จักองค์กรเหล่านี้และกิจกรรมของพวกเขาน้อยมาก พวกสื่อต่าง ๆ ให้ความสนใจต่อองค์กรผู้หญิงหรือประเด็นผู้หญิงน้อยมาก ผลก็คือ ความคิดในเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการรัฐบาลเป็นเรื่องที่ไม่ได้รับการเอาใจใส่อย่างจริงจัง

ความคิดความเชื่อเรื่องชายเป็นใหญ่เป็นปัจจัยที่ส่งผลแรงในการอุดหนุนไม่ให้ผู้หญิงเข้าสู่องค์กร มีการตัดสินใจในระดับสูงในศรีกฤษสถาน ทั้งผู้ชายและผู้หญิงโดยทั่วไป ต่างก็คิดเหมือนกันว่าผู้ชายเท่านั้นที่จะเป็นผู้แทนหรือเป็นผู้ทำกิจกรรมการเมืองตัวจริง ผลการสำรวจแสดงผลว่าทั้งชายและหญิงมักจะลงคะแนนเสียงให้ผู้สมัครชาย ทศนคติของผู้คนในสังคมโดยเฉพาะในเขตชนบทในเรื่องการเมือง พวกเขาให้ความสำคัญแก่ผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ในภาวะที่ยังขาดมาตรการทางบวกของรัฐที่จะช่วยผู้หญิง และผู้หญิงที่มีศักยภาพที่จะเป็นผู้นำ (เช่น โควตา มาตรการ เสริมความเข้มแข็ง และโครงการพิเศษเพื่อฝึกอบรมผู้สมัครหญิง) การเอาชนะความคิดความเชื่อของสังคมเป็นอุปสรรคอันยิ่งใหญ่สำหรับผู้หญิง ความสัมพันธ์ในเครือญาติก็มีผลกระทบในทางลบต่อการเข้าร่วมทางการเมืองของผู้หญิง ดูจากการที่มีค่านิยมเรื่องชายเป็นใหญ่เป็นมาตรฐานทั่วไป ผู้ชายและเด็กผู้ชายจะได้รับอภิสิทธิ์ในเรื่องต่าง ๆ มากกว่าเด็กผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางสังคม ในระหว่างการเลือกตั้งผู้หญิงก็มักจะยอมทำตามความคิดของสามีและญาติ ๆ ที่เป็นชาย

ในระหว่างการสัมภาษณ์ ผู้ที่เข้าสัมภาษณ์เรื่องผู้หญิงกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองในการสัมภาษณ์ต่าง ๆ หลายครั้ง ต่างก็แสดงความเห็นเรื่องการขาดแคลนเงินทุนว่าเป็นปัจจัยอุดหนุนใหญ่หลวง ผู้สมัครหญิงอาจจะใช้เงินทุนของพรรค ซึ่งก็มักจะมีจำกัดบ่อยครั้งที่ต้องใช้เงินทุนส่วนตัว พวกเขาภาคภูมิใจที่ไม่ใคร่จะสนับสนุนพรรคการเมืองและโดยเฉพาะผู้สมัครหญิง การขาดเงินทุนใช้จ่ายในการเลือกตั้งทำให้การหาเสียงทำได้ไม่ทั่วถึง และท้ายที่สุดก็คือ การจะลงเลือกตั้ง ผู้สมัครจะต้องวางแผนเงินมัดจำจำนวนหนึ่งไว้กับธนาคารของรัฐบาล ในปี 2000 เงินมัดจำนี้จะต้องใช้ 5000 ซอม ในขณะที่เงินเดือนขั้นต่ำสุดคือ 300 ซอม ในการเลือกตั้งปี 2005 เงินมัดจำที่ต้องวางคือ 30,000 ซอม เท่ากับ 600 ดอลลาร์สหรัฐ ค่าใช้จ่ายในการหาเสียงเลือกตั้งสูงเกินกว่าที่พวกผู้หญิงจะสามารถจ่ายได้อย่างมากมาย

นักหนังสือพิมพ์ทั้งหลายโดยทั่วไปไม่ได้มีความรู้สึกละเอียดอ่อนเกี่ยวกับเรื่องความแตกต่างทางเพศ การตีพิมพ์ในเรื่องที่เกี่ยวกับความเท่าเทียมทางเพศทางสื่อมวลชนมีไม่มากพอก็เพราะเหตุนี้ นอกจากนี้พวกสื่อมวลชนก็ไม่เต็มใจที่จะช่วยผู้หญิงโทรทัศน์ก็ไม่ส่งเสริมรายการที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับ ประเด็นผู้หญิง มีบทความ ข่าวหนังสือพิมพ์ และรายการโทรทัศน์ จำนวนน้อยมากที่ทำให้ผู้เลือกตั้ง ได้เห็นผู้ที่เป็นแบบอย่างของนักการเมืองและผู้นำหญิง แม้กระทั่งในช่วงระยะเวลาของการเลือกตั้ง สื่อมวลชนไม่ได้ให้ความสนใจแก่ผู้สมัครหญิงเป็นเรื่องจริงอย่างยิ่งที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะในเขตชนบท

ในทศวรรษที่ผ่านมาของคิริกีซสถาน มีแต่การเปลี่ยนแปลงหลายอย่างที่ทำให้ผลค่อนข้างลบ แก่ตำแหน่งแห่งที่ของผู้หญิงในการรัฐบาล ระบบการเลือกตั้ง กฎระเบียบ และข้อบังคับต่าง ๆ จำกัดโอกาสในการได้ชัยชนะของผู้หญิง ตัวอย่างเช่น ในปี 1995 มีการใช้กฎหมายเลือกตั้งฉบับใหม่ วิธีการปฏิบัติก็เปลี่ยนตามไปด้วย เมื่อดูจากการที่ผู้หญิงได้ตำแหน่งลดลงหลังจากการใช้ กฎระเบียบใหม่นี้แล้วมันดูเหมือนว่าทั้งผู้เลือกตั้ง และผู้สมัครหญิงไม่ได้มีการเตรียมตัวพร้อมรับ การลดลงเช่นนี้เลย

ยุทธศาสตร์หลังการเลือกตั้ง

เมื่อเธอได้มาอยู่ในตำแหน่งผู้ช่วย ทอคโตคานวางแผนการสนับสนุนประเด็นผู้หญิงในรัฐสภา หลัก สำคัญของแผนก็คือการเกลี้ยกล่อมจูงใจให้มีกฎหมายเกี่ยวกับเพศสภาพ ทอคโตคานได้จัดประชุม หลายครั้งกับองค์กรเอกชนหญิง เพื่อพูดคุยกันในเรื่องกฎหมายความเท่าเทียมทางเพศ นำเอา ความคิดเห็นเพิ่มเติมและเปลี่ยนแปลงตามที่ร้องขอโดยองค์กรเอกชนเข้าสู่กฎหมายฉบับร่าง เธอริเริ่มการให้มีการพิจารณากฎหมายนี้ในการประชุมรัฐสภา “กฎหมายว่าด้วยการประกัน ความเท่าเทียมทางเพศภาวะเบื้องต้นของรัฐ (Law on the Basics of the State Guarantees of Gender Equality)” ได้รับการยอมรับ เช่นเดียวกันนี้ทอคโตคานเป็นผู้ทำให้มีการเพิ่มเติมและ เปลี่ยนแปลง ในกฎหมายครอบครัว กฎหมายว่าด้วยการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงและกฎหมายอื่น ๆ

จุดสำคัญของยุทธศาสตร์คือ การมีความสัมพันธ์กับองค์กรผู้หญิงและใช้ประโยชน์ความสัมพันธ์นี้ องค์กรเอกชนผู้หญิงได้เสนอร่างกฎหมายฉบับหนึ่งที่มีการแก้ไขปัญหาผู้หญิงแตกต่างออกไป ในการพูดคุยกันเกี่ยวกับร่างกฎหมายเหล่านี้กับพวกองค์กรผู้หญิง ทอคโตคาน ได้ทำให้มีการเสนอ การแก้ไขกฎหมายที่ได้รับการยอมรับแล้ว เธอได้มีส่วนร่วมกับการประชุมหลายขององค์กรจัด ทำการทบทวนเสนอวิธีทางเลือกในการทบทวนอนุสัญญาสตรีฯ ซึ่งได้นำเสนอต่อคณะกรรมการ สถานภาพของผู้หญิง (Committee on the Status of Women) ที่นครนิวยอร์ก

การที่มีความสัมพันธ์ที่คงที่สม่ำเสมอกับองค์กรระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่ทำงานในเรื่องการส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศ เปิดโอกาสให้นำผลการปฏิบัติงานขององค์กรระหว่างประเทศเข้าสู่งานปฏิบัติงานในรัฐสภาอย่างได้ผล ด้วยความช่วยเหลือขององค์กรเหล่านี้ ทอคโตคานได้จัดการประชุมอย่างไม่เป็นทางการหลายครั้งร่วมกับพวกรองหัวหน้าหน่วยงาน ผู้แทนจากหน่วยงานรัฐบาลและจากองค์กรเอกชน ปรึกษาหารือกันในการที่จะส่งเสริมความเสมอภาคทางเพศ เธอได้รับความนิยมนอย่างสูงจากองค์กรเอกชนระหว่างประเทศในการส่งเสริมการแก้ปัญหาของผู้หญิงในรัฐสภา ในการทำงานของเธอ ทอคโตคานยังคงเรียกร้องความสนใจจากประชาชนชาวคีร์กีซสถานให้สนใจปัญหาผู้หญิงอยู่ต่อไปโดยผ่านทางสื่อมวลชน การตีพิมพ์บทความอย่างสม่ำเสมอในวารสารต่าง ๆ ได้สะท้อนความเข้าใจต่อ ๆ กันไปในสังคม

เป็นเรื่องสำคัญที่น่าจดจำว่า ยุทธศาสตร์หลังการเลือกตั้งวิธีไหนที่จะทำให้เกิดผลสำเร็จในการสนับสนุนจุดประสงค์ของผู้หญิงในระดับชาติ ทอคโตคานได้ใช้ความสัมพันธ์เก่าที่มีอยู่และสร้างความสัมพันธ์ใหม่กับกลุ่มผู้หญิง แม้เธอจะได้พยายามทำตังนั้นแต่ความพยายามที่จะรวบรวมเสียงเพื่อจะให้เกิดผลกระทบต่อการตัดสินใจในรัฐสภาก็ได้ผลไม่มากนัก ตัวอย่างเช่น กฎระเบียบเกี่ยวกับการเลือกตั้งก็ยังไม่ได้ให้โควตาผู้หญิงดังที่ได้ยื่นขอไป ทั้งนี้เป็นเพราะความด้อยประสิทธิภาพของกลุ่มผู้หญิง การพินิจตัวกัน ในเรื่องหลักการทางการเมืองยังมีน้อย ยุทธศาสตร์ที่จะรวมตัวกันของสมาชิกรัฐสภาหญิงเพื่อจัดเป็นกลุ่มที่มีจุดยืนเกี่ยวกับในเรื่องประเด็นผู้หญิงยังไม่ได้ผล ที่เป็นอย่งนั้นอาจจะเป็นเพราะว่า สมาชิกรัฐสภาหญิงส่วนใหญ่ไม่ได้มีส่วนเชื่อมโยงกับขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง

การนำเสนอวาระผู้หญิงในรัฐสภา เป็นอีกยุทธศาสตร์หนึ่งที่จะทำให้ประเด็นผู้หญิงกลายเป็นกระแสหลัก นี่ก็เป็นเรื่องยากเพราะขาดการรวมกลุ่มของสมาชิกรัฐสภาหญิง การต่อต้านที่จะมีวาระการประชุมเกี่ยวกับประเด็นผู้หญิงได้หยั่งรากลึกลงไปในการคิดของผู้ชายว่าเรื่องความเสมอภาคของผู้หญิงไม่ใช่เรื่องสำคัญ มีสมาชิกรัฐสภาจำนวนไม่มากนักที่พอจะมองเห็นว่าประเด็นนี้มีความสำคัญยิ่ง แม้ว่าจะมีปัญหาการต่อต้านของพวกที่มีความคิดชายเป็นใหญ่ แต่ทอคโตคานก็ได้ทำให้ประเด็นผู้หญิงได้รับการมองเห็นเด่นชัด เธอประสบความสำเร็จในการเจรจาชักจูงใจให้มีการผ่านกฎหมายหลายฉบับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาและความต้องการที่จำเป็นของผู้หญิงการมีความสัมพันธ์กับกลุ่มผู้มีจิตสำนึกเรื่องผู้หญิงในระดับระหว่างประเทศ เป็นอีกหนทางหนึ่งที่จะเรียกความสนใจต่อปัญหาของผู้หญิงในคีร์กีซสถาน และเป็นการหาเงินช่วยเหลือด้วย

การวิเคราะห์ของเราแสดงให้เห็นว่า ทอคโตคานเป็นสมาชิกรัฐสภาหญิงเพียงคนเดียวที่นำประเด็นและปัญหาผู้หญิงมาพูดถึงอยู่เสมอ ๆ เป็นความจริงที่มองเห็นได้ชัดเจนว่า มันเนื่องมาจากการที่เธอทำงานอยู่กับองค์กรผู้หญิงมาก่อน เป็นงานที่เกี่ยวข้องกับโครงการที่ชูประเด็นความต้องการที่จำเป็นของผู้หญิงมาก่อนเป็นเวลายาวนาน ในรัฐสภาที่ทอคโตคานทำงานอยู่ มีผู้หญิงอีกห้าคน การรับรู้ในเรื่องความเท่าเทียมทางเพศของพวกเธอมีน้อยมาก มันเป็นการแสดงว่ามันจำเป็นที่ขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงจะต้องทำงานกับผู้สมัครรับเลือกตั้งหญิงตั้งแต่แรกก่อนที่จะมีการเลือกตั้ง และบทบาทขององค์กรเอกชนหญิงก็จะต้องมีการปลูกจิตสำนึกและทำให้เกิดผลกระทบในระดับที่มีการตัดสินใจสูงระดับประเทศ

บทสรุป

ทอคโตคานเชื่อว่าคิริกีซสถานได้อยู่บนเส้นทางการเปลี่ยนแปลงสู่ประชาธิปไตยแล้ว ตั้งแต่ปี 1991 ประชาชนต่างก็ตั้งความหวังไว้อย่างสูงว่า ประเทศจะเจริญรุ่งเรือง แต่เริ่มตั้งแต่ปี 2000 สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปเกิดการถดถอย ตัวบ่งชี้ถึงสถานการณ์นี้ก็คือ ในทางเศรษฐกิจเกิดตลาดมืด มีการทบทวนนโยบายเกี่ยวกับทรัพยากรบุคคล หัวหน้าสถาบันต่าง ๆ ของรัฐถูกเปลี่ยนบ่อย ๆ (เช่น รัฐมนตรี หัวหน้าองค์กร และอื่น ๆ) การคอร์รัปชันมีมากขึ้น สิ่งเหล่านี้คือตัวบ่งชี้ถึงความเสื่อมถอยของสังคม ดังนั้นจึงนำประเทศไปสู่ความยากจนและการแบ่งกลุ่มทางสังคมอย่างเห็นได้ชัด ทอคโตคานตระหนักถึงสิ่งนี้ งานของเธอคือพยายามที่จะเรียกร้องความสนใจจากรัฐบาลให้มองมายังประเด็นของความไม่เท่าเทียมทางเพศภาวะ ในการทำงานกับหน่วยงานของรัฐบาลและกลุ่มผู้หญิงเธอได้ยกปัญหาให้เห็นเรื่องความรุนแรงที่กระทำต่อผู้หญิง ปัญหาการศึกษาของเด็กผู้หญิง ผลกระทบของความคิดความเชื่อเรื่องเพศภาวะที่มีมาแต่เดิมทางศาสนา และปัญหาเรื่องมาตรฐานความเชื่อเรื่องชายเป็นใหญ่ ซึ่งมีอยู่อย่างเข้มแข็ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณตอนใต้ของคิริกีซสถาน อันเป็นถิ่นที่เธออยู่อาศัยและทำงาน ความเป็นผู้มีศรัทธาในอุดมการณ์คอมมูนิสต์ในอดีตทำให้เธอมองเห็นอันตรายใหม่จากการเพิ่มขึ้นของอิทธิพลทางศาสนา เธอแสดงบทบาทเป็นผู้ฝึกอบรมหลักในการฝึกอบรมประชาชนผู้หญิงในตอนใต้ของคิริกีซสถาน ในบทบาทผู้นำทอคโตคานกำลังจัดการจัดความคิดความเชื่อเดิม ๆ ทางการเมืองเกี่ยวกับบทบาทของผู้หญิงในสังคม

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงในคิริกีซสถานถูกท้าทายในหลาย ๆ ด้าน แม้ว่าท่ามกลางปัจจัยจุดรั้งเหล่านี้ พวกเธอทำงานอย่างจริงจังเพื่อหารูปแบบและยุทธศาสตร์ที่จะเพิ่มระดมการมีส่วนร่วมทางการเมืองดังที่ได้เห็นในบริบทใหม่ของกระบวนการเปลี่ยนผ่าน

1. กฎหมายที่ให้สิทธิผู้หญิงทางการเมืองยังไม่เพียงพอ
2. องค์กรผู้หญิงควรจะช่วยเหลือการตัดสินใจของผู้หญิง เพื่อให้ได้มาซึ่งตำแหน่งในทางการเมือง
3. มันเป็นเรื่องของผู้หญิงผู้ชาย และรัฐบาลที่จะต้องร่วมมือกันสร้างรูปแบบการพัฒนาของตนเอง
4. ถ้าหากไม่มีความพยายามอย่างหนักของผู้หญิงแล้ว จะเป็นเวลาอีกนานมากที่ประเด็นผู้หญิงและความต้องการของผู้หญิงจะถูกนำเข้าสู่การพิจารณาอย่างจริงจัง
5. คำถามทางเทคนิคที่สำคัญก็คือ ควรจะใช้ยุทธศาสตร์ของผู้ชายหรือไม่
6. ลำดับความสำคัญสำหรับความสำเร็จของผู้หญิงคือ
 - การชูประเด็นอุปสรรคทางการเมือง (ระบบการเลือกตั้งที่ไม่เป็นมิตร การขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องความแตกต่างทางเพศของพรรคการเมืองและอื่น ๆ)
 - การเปลี่ยนจิตสำนึกของสังคม (ทัศนคติของผู้เลือก ความคิดความเชื่อเรื่องชายเป็นใหญ่และอื่น ๆ)
 - ชักชวนกลุ่มผู้หญิงให้มากกว่าเดิมให้เข้าร่วมในกระบวนการเลือกตั้ง และ
 - ดึงกระแสผู้หญิงขึ้นให้เป็นวาระของรัฐบาลและวาระของภาคประชาชน

ทอคโตคานได้ทำงานประสบความสำเร็จในเรื่องวาระผู้หญิง เธอได้สนับสนุนให้มีกฎหมายหลายฉบับที่มีจุดหมายในการปกป้องและเกิดความก้าวหน้าในประเด็นผู้หญิง มีกฎหมายว่าด้วยการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง กฎหมายประกันความเท่าเทียมทางเพศของรัฐเธอได้ใช้ความพยายามอย่างหนักในการต่อสู้เพื่อความต้องการที่จำเป็นสำหรับผู้หญิง จนกระทั่งในรัฐสภาและสมาชิกรัฐสภาพากันพูดว่า ชื่อของเธอกับคำว่า “ผู้หญิง (gender)” มีความเชื่อมโยงกัน เธอได้ทำงานเพื่อปรับปรุงกฎหมาย เพื่อเปลี่ยนแปลงบรรยากาศของความเป็นชายของรัฐสภา เพื่อบรรจุวาระผู้หญิงเข้าสู่การประชุมรัฐสภา เพื่อเป็นสะพานเชื่อมโยงการส่งสารจากกลุ่มผู้หญิงถึงรัฐสภา (เช่นในเรื่องการพิจารณางบประมาณในเรื่องเกี่ยวกับงานผู้หญิง) เพื่อเปลี่ยนแปลงความคิดความเชื่อเดิมของสาธารณชนและให้ความร่วมมือกับเพื่อนร่วมงานที่เป็นชาย ประสบการณ์ของเธอนับว่าเป็นบทเรียนบทใหญ่ สำหรับความพยายามที่จะเพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการเมือง

เอกสารอ้างอิง

APWLD. (2002) *Sharing experience on women's participation in political processes: Asia Pacific regional workshop*, Forum of Women's NGOs of Kyrgyzstan and APWLD, Kyrgyzstan.

Borombaeva, T. (2004) “I will fight on equal ...”, in *Slovo Kyrgyzstana*, Bishkek.

Borombaeva, T. (2003), *ZAMAN Kyrgyzstan*, Bishkek.

Borombaeva, T. (2003), *ZAMAN Kyrgyzstan*, Bishkek.

Borombaeva, T. (2004) “With pain in heart – about us” in *Respublika*, Bishkek.

Borombaeva, T. (2003), *Kyrgyz Ruby*, No. 5.

Borombaeva, T. (2004), *Speaker*, November issue.

Borombaeva, T. (2004) “With women’s support men win parliamentary seats”, *Uchkun*.

Forum of Women’s NGOs of Kyrgyzstan (2003) *Women and politics*, Bishkek.

Genderstan (2004) *Partnership between men and women for gender equality*, Bishkek.

National Council on women’s, family and gender development issues under president of Kyrgyz Republic, (2004) *Report on women’s situation in Kyrgyz Republic*, Bishkek.

NDI commentary of proposed changes to legal framework for elections in the Kyrgyz Republic. เข้าอ่านที่ www.ndi.org/NDI/library/1090_kg_electchgs.pdf#search=Parliament_electoral_system_Kyrgyzstan. (มปป)

National Statistical Committee of Kyrgyz Republic, (2004) *Women and Men of Kyrgyz Republic*, Bishkek.

_____. Women in politics in *Demoscope Weekly*, No. 53. เข้าอ่านที่ <http://www.demoscope.ru/weekly/2002/053/analit01.php> (มปป)

กรณีศึกษาไซตุน โมฮัมเมด คาสิม (Zaitun Mohamed Kasim)

บทนำ

มาเลเซียเป็นประเทศที่นานาชาติดมองว่ามีความสามัคคีกันของประชาชนต่างเชื้อชาติ จนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้ได้เปลี่ยนไปสู่การเป็นประเทศอิสลามสายกลาง (moderate Islamic state)¹ ซึ่งพรรคการเมืองที่ครองอำนาจอยู่มักเรียกว่า “อิสลาม ฮาดารี (Islam Hadbari) โดยทั่วไปแล้วหมายความว่า ประเทศมาเลเซียมีประชาชนส่วนใหญ่เป็นมุสลิม ต้องการความก้าวหน้าปานกลาง ไม่ได้ปกครองโดยทหาร พัฒนानโยบายบนทัศนวิสัยของความเป็นประชาธิปไตยให้ประชาชนมีส่วนร่วม ในทศวรรษ 1990 ได้ประสบความสำเร็จในทางเศรษฐกิจ มีการพัฒนาในหลาย ๆ ด้าน ที่เห็นได้ชัดคือการเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้หญิงที่มีการศึกษาประกอบวิชาชีพเฉพาะอย่าง ทำให้เกิดผลดีในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับชีวิตในสังคม เพิ่มความสามารถในการที่จะใช้โอกาสที่เปิดขึ้นเนื่องจากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของมาเลเซียให้เกิดประโยชน์สูงสุด การประสบความสำเร็จของผู้หญิงมาเลเซียในพื้นที่ทางสังคมและเศรษฐกิจ ได้มีการบันทึกไว้โดยอนุกรรมการของคณะกรรมการเตรียมการเพื่อการประชุมที่ปักกิ่ง 1995² รัฐบาลมาเลเซียได้มี

¹ ชาตพันธุ์และศาสนาอิสลามเป็นสองเรื่องที่แทรกซึมไปทั่วทุกมิติของชีวิตชาวมาเลเซีย คนเชื้อชาติมาเลย์เป็นประชากรส่วนใหญ่ของภูมิภาค (Bumiputra) ซึ่งเป็นชาตพันธุ์ที่นับถือศาสนาอิสลาม และมีข้ออ้างตามกฎหมายมาแต่ครั้งประวัติศาสตร์ว่ามีสิทธิต่าง ๆ เหนือกว่าคนชาตพันธุ์อื่น ดังนั้นจึงมีการสืบทอดกันมาของสถาบันสุลต่าน ซึ่งเป็นตำแหน่งพิเศษของภูมิภาคในทุกรัฐบาล ภาษามาเลย์เป็นภาษาประจำชาติ ศาสนาอิสลามเป็นศาสนาประจำชาติ วัฒนธรรมและการแสดงออกแบบมาเลย์ถือเป็นวัฒนธรรมประจำชาติ ชาตพันธุ์อื่น ๆ มีจีน อินเดีย พวกชนเผ่าดั้งเดิมคาดาซัน (Kadazans) โอบาน (Ibans) และอื่น ๆ จัดอยู่ในกลุ่มเดียวกับชาตพันธุ์มาเลย์ คือภูมิภาค

² The National Advisory Council on the Integration of Women and Development (NACIWID) เสนอความคิดเห็นเรื่องการตีพิมพ์ Women's Affairs Division, Ministry of National Unity and Social Development เป็นผู้ให้ทุน และตีพิมพ์ “encapsulated the varied panorama of Malaysian women” โดย Syamala Nagaraj, University Malaya, Kuala Lumpur” (Nagaraj 1995)

นโยบายแห่งชาติเกี่ยวกับผู้หญิง (National Policy for Women/NPW) ในปลายปี 1989 ซึ่งวาง “แนวทางและคำแนะนำแก่รัฐบาลในวิธีการที่จะทำให้ผู้หญิงมีส่วนร่วมในการพัฒนาได้อย่างเต็มที่” วัตถุประสงค์ปรากฏดังที่กล่าวโดย (Nagaraj: 1995: 14-15)

ก. เพื่อให้มั่นใจว่าจะเกิดความเสมอภาคในการได้รับทรัพยากร ข้อมูลข่าวสารโอกาสในการเข้าไปมีส่วนร่วมและการพัฒนาสำหรับทั้งชายและหญิง วัตถุประสงค์ของความเสมอภาคจะต้องอยู่บนพื้นฐานของนโยบายการพัฒนาที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลางเพื่อให้ผู้หญิง (ซึ่งเป็นจำนวนเกือบครึ่งของประชากรทั้งหมด) จะได้ทำประโยชน์และได้ผลตอบแทน ได้เต็มศักยภาพ และ

ข. ให้มีการรวมผู้หญิงเข้าสู่การพัฒนาทุกภาคส่วน ให้สอดคล้องกับความสามารถและความต้องการที่จำเป็นของผู้หญิงในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ขจัดความยากจนขจัดความโง่เขลาไม่รู้หนังสือ และนำไปสู่การเป็นประเทศที่มีสันติภาพ เจริญรุ่งเรืองและมีความสุข

ดังนั้นตั้งแต่นั้นมา การประสบผลสำเร็จและการทำประโยชน์ต่าง ๆ ของผู้หญิงได้รับการเสนอข่าวโดยสื่ออย่างทั่วถึง มีการยอมรับของภาครัฐบาลภาคการเมืองและธุรกิจอย่างไรก็ตามมีการยอมรับกันว่าในประเทศมาเลเซียผู้หญิงยังคงจะต้องมีอะไรทำอยู่อีกมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเมือง ตัวอย่างเช่น ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรกของประเทศในปี 1955 สัดส่วนของผู้หญิงที่ได้รับเลือกเป็นผู้แทนในรัฐสภาโดยเฉลี่ยมีร้อยละ 5.07 ในปี 1990 มีร้อยละ 6.11 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 10.4 ในปี 1999 ผลของการเลือกตั้งทั่วไปปี 1999 นี้ทำให้มาเลเซียพอจะพูดได้ว่าการเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญจากร้อยละ 7.8 ของการเลือกตั้งทั่วไปปี 1995 อย่างไรก็ตามสัดส่วนนี้ก็ยังต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของภูมิภาคเอเชียในระยะเวลาเดียวกัน ซึ่งมีค่าร้อยละ 14.1 เวียดนามเป็นประเทศที่มีสัดส่วนสมาชิกรัฐสภาหญิงสูงที่สุดในเอเชีย มีร้อยละ 26 ผลการเลือกตั้งทั่วไปของมาเลเซียสำหรับสมาชิกสภาล่าง (Dewan Rakyat - มาเลเซียใช้ระบบสองสภา) สัดส่วนผู้แทนหญิงไม่ได้เปลี่ยนไปมากนักอยู่ที่ร้อยละ 10.5 ก่อนการเลือกตั้ง 1999 และ 2004 มีการจัดแบ่งเขตเลือกตั้งใหม่ มีจำนวนเขตเพิ่มขึ้น ปรากฏว่าอัตราส่วน ชาย : หญิง ได้ลดลงเหลือต่ำเพียง 9 : 1 ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 สัดส่วนของผู้หญิงในรัฐสภามาเลเซีย (The Dewan Rakyat)

มีการเลือกตั้ง	จำนวนที่นั่งทั้งหมด	อัตราส่วน ช: น	%
1955	53	51: 1	2.00
1959	104	34: 1	2.90
1964	104	34: 1	2.90
1969	144	71: 1	1.38
1974	154	30: 1	3.25
1978	154	21: 1	4.54
1982	154	18: 1	5.19
1986	177	24: 1	3.95
1990	180	15: 1	6.11
1995	192	12: 1	7.80
1999	193	9: 1	10.4
2004	219	9: 1	10.5

ที่มา Rashila (2005: 217), Khoo B.T. (2005: 44)

ภูมิหลังของการเมือง

ด้วยภูมิหลังดังกล่าว ผู้หญิงมาเลเซียโดยมาตรฐานของเอเชียแล้วอาจมองได้ว่ามีปัจจัยขวางกั้นการเข้าไปมีส่วนร่วมในพื้นที่สาธารณะ ปัจจัยทางศาสนาที่ซับซ้อน ปัจจัยทางวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการเมือง ปัจจัยเหล่านี้ สำหรับนักการเมืองหญิงแล้วยังมองเห็นได้ชัดเจน พวกเธอเชื่อว่าหากพวกเธอได้รับการเลือกตั้งเข้าไปในองค์กรที่ทำหน้าที่ออกกฎหมายแล้ว สามารถจำทำประโยชน์แก่ประเทศได้มากมาย³ มีข้อสังเกตเกี่ยวกับการเมืองของมาเลเซียดังต่อไปนี้ ข้อแรก ผู้หญิงอย่างน้อยที่สุดก็มีจำนวนครึ่งหนึ่งของประชากรและแรงงานทั้งหมดของประเทศ สองผู้หญิงมีจิตสำนึกทางการเมืองและต้องการมีส่วนร่วม ทั้งนี้มีข้อพิสูจน์มากมาย ผู้หญิงมาเลเซียไปลงทะเบียนเป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้งมากกว่าชาย และไปลงคะแนนเสียงมากกว่า สามผู้หญิงไม่ได้ถูกเลือกให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งในสัดส่วนที่เท่ากับชาย หรือได้ตำแหน่งในคณะรัฐมนตรีในเมื่อผู้หญิงมีสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ 54 ของประชากรทั้งหมด ดังนั้นจำนวนตัวแทนของผู้หญิงจึงต่ำกว่าสัดส่วนที่ควรจะเป็น เป็นเช่นนั้นทั้ง ๆ ที่รัฐบาลมาเลเซียประกาศการผูกพันที่จะส่งเสริมความเสมอภาคของผู้หญิงโดยตกลงข้อผูกพันในหลักการปฏิบัติการปักกิ่ง (Beijing Platform for Action) ณ ที่การประชุมผู้หญิงโลกของสหประชาชาติปี 1995 ว่าจะส่งเสริม ให้มีมาตรการต่าง ๆ เพื่อความเจริญก้าวหน้าของผู้หญิง เพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกระบวนการตัดสินใจ ประกันการเข้าถึงการมีสุขภาพสมบูรณ์ของผู้หญิง ให้การศึกษาและความเป็นอยู่ที่ดี ขจัดอุปสรรคเกี่ยวกับข้อกฎหมายและการปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมกันต่อผู้หญิง

ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งสุดท้ายที่ไม่นานมานี้ มีโอกาสที่จะมีผู้สมัครหญิงที่มีศักยภาพในทุกพรรคการเมือง พรรคสำคัญ ๆ ก็มี Barisan Nasional (BN) Parti Islam SeMalaysia (PAS) Parti Keadilan Nasional (KeADILan) และ Democratic Action Party (DAP) พรรค DAP มีอุดมการณ์แบบสังคมนิยมประชาธิปไตย และหลักการแบบมาเลเซีย เพื่อประชาชนชาวมาเลเซีย (ตรงกันข้ามกับหลักการมาเลเซียเพื่อคนเชื้อชาติมาเลเซียซึ่งเป็นกระแสหลัก) ได้รักษาประวัติที่ดี

³ การเลือกตั้งเข้าสู่องค์กรที่นำเกรงขามนี้มีขึ้นทุก ๆ 5 ปี ดังที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ แม้ว่ามาเลเซียมีระบบการเมืองที่มีพรรคการเมืองหลายพรรค แต่พรรค Barisan Nasional (BN) เป็นพรรคที่เด่นดังที่สุด BN เป็นที่รวมตัวกันของพรรคการเมือง 14 พรรค หนึ่งในจำนวนนี้มีพรรคที่เด่นดังชมพรรคอื่นทั้งหมดคือ พรรค “อัมโน” (United Malays National Organization – UMNO) พรรคจัดตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ.1974 ก่อนปี 1974 เป็นการรวมตัวของเพียง 3 พรรคการเมือง คือพรรค UMNO พรรค Malaysian Chinese Association (MCA) และ Malaysian Indian Congress พรรคร่วมนี้รู้จักกันในนาม Alliance Party หรือ Parti Perikatan พรรค Parti Perikatan ถูกจัดตั้งขึ้นสืบเนื่องจากการเลือกตั้งครั้งแรกของประเทศภายใต้การให้คำแนะนำของรัฐบาลอังกฤษในปี 1955 หลังจากการได้เอกราชในปี 1957 การเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรกในฐานะประเทศประชาธิปไตยที่มีเอกราชมีขึ้นในปี 1959

ที่สุดของพรรคในการส่งผู้สมัครหญิงลงเลือกตั้งพรรครัฐบาลคือ พรรค BN ได้ใช้วิธีจัดสรรที่นั่งในลักษณะที่ทำให้ทุกพรรคที่รวมกันต่างก็ได้ประโยชน์ และได้จัดสรรที่นั่งให้แก่สมาชิกฝ่ายหญิงตามที่ที่นั่งเพิ่มขึ้นเนื่องจากการจัดแบ่งเขตเลือกตั้งใหม่ PAS ภายใต้การนำของอุลามา (Ulama) ได้ปฏิเสธการเข้าไปมีส่วนในการเลือกตั้งของผู้หญิงเป็นเวลาหลายสิบปีมาแล้ว บนพื้นฐานที่ว่า การหาเสียงเลือกตั้งในปัจจุบันเป็นภัยคุกคามต่อสวัสดิภาพและศักดิ์ศรีของผู้หญิงและความรับผิดชอบ ในสังคมที่ผู้คนในเขตเลือกตั้งคาดหวังจากผู้แทนของเขต (wakil rakyat) ไม่ใช่เรื่องของผู้หญิง ในทางตรงกันข้าม Dewan Muslimat กลับบอกว่าพร้อมที่จะส่งผู้สมัครหญิงลงเลือกตั้ง ตั้งแต่การเลือกตั้งปี 1990 เป็นต้นมา และได้พยายามชักชวนพวกหัวหน้าพรรคให้มีผู้สมัครหญิงลงสมัครรับเลือกตั้งในสองสามเขตเลือกตั้งในการเลือกตั้งทั่วไปปี 2004

ดังนั้น จะเห็นว่ามันเป็นงานที่น่าท้อถอยที่จะหายุทธศาสตร์ที่เป็นไปได้สำหรับหญิงผู้สมัครรับเลือกตั้งเนื่องจากความซับซ้อนของการมีพลเมืองหลายเชื้อชาติ หลายศาสนา มีประเพณีและการให้คุณค่าต่างกัน ต่างอุดมการณ์ทางการเมือง มีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน และต่างก็มีความจงรักภักดีในชาติพันธุ์ของตนเอง และก็ต่างวัตถุประสงค์ในการดำเนินชีวิตในแบบปัจจุบัน สำหรับผู้หญิงมาเลเซียแล้วมันเป็นการท้าทายเป็นอุปสรรคครั้งโอกาสที่จะได้มาซึ่งที่นั่งในองค์กรออกกฎหมายของประเทศ มันเป็นความยุ่งยากซับซ้อนพันกันอยู่ของปัจจัยทั้งหลาย สำหรับเธอผู้สมัครหญิงทั้งหลายปัจจัยเหล่านั้นอาจจะผสมกันอยู่ในรูปแบบต่าง ๆ กันไป การเลือกยุทธศาสตร์ที่จะใช้ จึงเป็นเรื่องที่ท้าทายต่อความคิดสร้างสรรค์ ด้วยเหตุนี้จึงจะต้องคิดเสมอว่าการศึกษาเพียงกรณีเดียวอาจจะไม่ใช่ตัวอย่างที่จะนำไปใช้เป็นกรณีทั่วไปของประเทศมาเลเซียได้ แต่อย่างไรก็ตามประสบการณ์ของไซตุน โมฮัมเมด คาสิม หญิงผู้สมัครรับเลือกตั้งอิสระในการเลือกตั้งทั่วไปปี 1999 อาจจะใช้เป็นตัวอย่างที่ดีในการให้ความเข้าใจในปัจจัยและการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ไซตุน โมฮัมเมด คาสิม (Zaitun Mohamed Kasim)⁴

ไซตุน โมฮัมเมด คาสิม หรือที่รู้จักกันดีในชื่อ โทนี ในปัจจุบันเป็นผู้จัดการฝึกอบรมการประกอบอาชีพทางด้านผู้หญิงและความสัมพันธ์ทางเพศ ด้านสิทธิมนุษยชนและสิทธิสตรีสำหรับกลุ่มคนในชุมชน เป็นโครงการที่สนับสนุนโดยองค์การสหประชาชาติหรือองค์กรต่าง ๆ ในภูมิภาค สำหรับไซตุนแล้ว ประเด็นต่าง ๆ ตั้งแต่เรื่องการถูกควบคุมตัวโดยไม่มีการสอบสวน การตายในที่คุมขัง การข่มขืน และการถูกระทำรุนแรงในครอบครัวจนกระทั่งกรณีเกี่ยวกับมนุษยธรรมต่าง ๆ เป็นเรื่องที่ทำให้เธอให้ความสำคัญเท่ากันหมด เธอเคยมีส่วนร่วมอยู่ในคณะผู้แสวงหาข้อเท็จจริงทำงานในระดับ

⁴ บทที่เกี่ยวกับไซตุน ข้อมูลได้จากการสัมภาษณ์หลายครั้ง (กรกฎาคม 2005) และไซตุน (2004)

ภูมิภาคทำการส่งเสริมและให้ความสะดวกในการวางแผนนโยบายเพื่อความก้าวหน้าของกลุ่มผู้ทำงานต่าง ๆ ที่ทำงานในด้านที่เธอทำอยู่ ในปี 1999 ไซตุนลงสมัครแข่งขันในการเลือกตั้งทั่วไปเพื่อเป็นสมาชิกรัฐสภา แต่เธอไม่มุ่งหวังตำแหน่งในสถาบันสูงสุดของประเทศเป็นเบื้องต้น แต่ต้องการจะปลูกให้คนมาเลเซียให้สำนึกถึงความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการเปลี่ยนความคิดเห็นทางวัฒนธรรมในเรื่องเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิง ไซตุนพูดว่า “สภาพความเป็นจริงของการเมืองในมาเลเซียเป็นอย่างนี้ เราคงรู้กันดีว่าการที่จะชนะคงเป็นเรื่องมหัศจรรย์ อย่างน้อยที่สุดเราต้องการที่จะจุดประกายประเด็นผู้หญิง การจะได้ตำแหน่งเป็นเรื่องที่ถ้าได้มาก็จะเป็นพิเศษ แต่อย่างน้อยที่สุดเราก็ได้ปลูกจิตสำนึกผู้คนให้ดีขึ้น”

นอกจากนี้พวกเขายังต้องการผลักดันผู้หญิงคนอื่น ๆ ให้เผชิญกับความจริงที่ว่าผู้หญิงมีความสามารถทางการเมือง แต่ละคนก็สามารถจะริเริ่มทำงานที่แตกต่างกันไป เพื่อแสดงให้เห็นความจริงที่ว่าเป็นไปได้ที่จะทำได้ดีกว่าการเมืองที่มีแต่พรรคการเมืองที่มีอคติ โดยการให้ความสนใจในประเด็นสังคม โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างในด้านต่าง ๆ ของคนมาเลเซีย ทำเป็นตัวอย่างให้เห็นว่าการเมืองไม่ใช่เรื่องสกปรกอย่างที่คิดและยอมรับกันและเหนือสิ่งอื่นใดเพื่อให้เป็นที่ยอมรับว่าการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการเมืองในทุกระดับที่มีการตัดสินใจเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับการที่ผู้หญิงจะได้สิทธิเพิ่มขึ้น และได้แสดงออกถึงปัญหาได้ดีขึ้น สิ่งเหล่านี้คือหลักการและความคิดที่ WCI ได้ถูกก่อตั้งขึ้น⁵ ในระดับบุคคลการมีส่วนร่วมโดยตรงในทางการเมืองของไซตุน ทำให้เธอเป็นผู้หญิงผู้ทำกิจกรรมทางสังคม ที่เด่นดังที่สุดคนหนึ่ง ผู้ที่ได้เดินเข้าสู่การเมืองที่เต็มไปด้วยอคติของมาเลเซียบนหลักการที่เป็นอิสระ โดยมีจุดสนใจที่ประเด็นผู้หญิงและสะท้อนเสียงของประชาชนในเรื่องสิ่งแวดล้อม และธรรมาภิบาล “นี่เป็นเรื่องที่ฉันรักที่จะทำที่สุด ฉันมีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งนี้” นี่คือการพูดของไซตุน

ชีวประวัติ

ไซตุนเกิดเมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 1966 ที่เมืองอิโปห์ (Ipoh) ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐที่เจริญที่สุดรัฐหนึ่งของมาเลเซียคือ รัฐเปรัก (Perak) เธอได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างดีจากครอบครัวชนชั้นกลาง แม้ว่าบิดาได้เสียชีวิตตั้งแต่เมื่อเธอยังเล็ก บิดาของเธอเป็นพนักงานธนาคารเสียชีวิตเมื่ออายุ 48 ปี ไซตุนได้รับทราบจากเพื่อนของบิดาในตอนหลังว่า บิดาของเธอเป็นสมาชิกพรรค Democratic Action Party (DAP) และด้วยการให้ความเห็นชอบของพรรคนี้ ที่เธอได้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งครั้งแรกปี

⁵ สัมภาษณ์ ไชรา ซามิน เมื่อวันที่ 21 สิงหาคม ค.ศ. 2005 ซึ่งเธอได้ให้ข้อมูลที่เธอมีอยู่เป็นส่วนตัวในเรื่อง WCI

1999 ในนามผู้สมัครอิสระ⁶ มารดาของเธอเป็นพยาบาล แต่ได้เลิกอาชีพพยาบาลเพราะต้องดูแลลูก ๆ ถึง 3 คน เธอเปิดร้านกาแฟ และต่อมาเปิดร้านขายหนังสือขนาดเล็ก ไซตุนพูดถึงความหลังว่า “คุณแม่ของฉัน ชอบอ่านหนังสือมาก ๆ” จากมารดาที่เฝ้าที่เธอสืบทอดการให้คุณค่าของครอบครัว และของมนุษยชน และสืบทอดจากทั้งบิดาและมารดาในเรื่องของการกล้าแสดงออกซึ่งความคิดเห็น มีความชัดเจนในการแสดงออก มีจิตสำนึกในเรื่องสิ่งแวดล้อม และพัฒนาความเชื่อมั่นในตัวเอง ในเรื่องสังคม เธอเคยแต่งงานกับสามีชาวออสเตรเลียไม่มีบุตรด้วยกัน ขณะนี้เธอประกอบอาชีพอิสระเป็นผู้ฝึกอบรมในเรื่องเพศภาวะและสิทธิมนุษยชน

เธอเรียนชั้นประถมที่โรงเรียน Convent of the Holy Infant Jesus ในเมืองอีโปห์ ชั้นมัธยมที่ Main Convent ในกรุงมะละกา (Malacca) และที่นี่มีตำแหน่งสุลต่านซึ่งเคยปกครองหมู่เกาะมาเลย์ในศตวรรษที่ 15 ในประวัติศาสตร์การศึกษาของมาเลเซีย โรงเรียนแบบคอนแวนต์ ได้รับการยอมรับว่ามีการบริหารที่ดี มาตรฐานการเรียนการสอนสูง หลังจากนั้นเธอกลับไปเมืองอีโปห์ เพื่อเรียนชั้นเตรียมอุดมศึกษาเป็นระยะเวลาสั้น ๆ ในโรงเรียนรัฐบาล Pusat Sains Matrikulasi แต่เธอบอกว่า “พวกเขาทำให้ฉันเป็นคนไม่มีความคิด” เธอจึงย้ายไปเรียนโรงเรียนเอกชน Kolej Sri Inai ก่อนที่จะไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยในออสเตรเลียในปี 1985 เธอจบการศึกษาในปี 1988 ด้วยปริญญาตรีทางศิลปศาสตร์ วิชาเอกเศรษฐศาสตร์ และคอมพิวเตอร์ศึกษา จากมหาวิทยาลัยฟลินเดอร์ (Flinders) โดยมาตรฐาน ของมาเลเซีย เส้นทางการศึกษาของเธอนับว่าเป็นที่ยอมรับอย่างสูง นับเป็นการปูฐานที่ดีแก่เธอที่ประสบความสำเร็จในการศึกษา การให้บริการแก่สังคม และความรับผิดชอบ

ช่วงเวลาที่เธออยู่ในออสเตรเลีย เป็นช่วงที่กำหนดชีวิตของเธอในสองเรื่องด้วยกัน เรื่องแรกคือ การพัฒนาบุคลิกภาพ ความที่เคยชินต่อการเหยียดหยามอย่างลึก ๆ ในทางเชื้อชาติของสังคมมาเลเซีย เธอรู้สึกต่ำต้อยในความเป็นคนอินเดีย ในสิ่งแวดล้อมใหม่เธอรู้สึกดีมากที่เธอจะพูดอะไรได้อย่างตรงไปตรงมา รู้สึกดีกับความสวยแบบผิวเข้ม ตาสีน้ำตาล และผมหยิกดำของเธอ เธอได้รับการชื่นชมจากการแสดงความคิดเห็นที่ชัดเจนทำให้เข้าใจง่าย การมีเหตุผลและมีความคิดที่ผ่านการถกเถียงมาแล้วอย่างดี คุณสมบัติเหล่านี้ในสังคมที่บ้านถือว่าไม่เหมาะสมที่จะเป็นพฤติกรรมของหญิงสาว โอกาสใหม่ได้เปิดขึ้นทำให้เธอเกิดความมั่นใจที่จะทำสิ่งอื่น ๆ นอกเหนือไปจากการเรียนเพื่อรับปริญญา เรื่องที่สองคือการทำกิจกรรมทางสังคมที่ฟลินเดอร์นี่เองที่เธอเริ่มงานเป็นอาสาสมัครของ Community Aid Abroad (CAA) เป็นองค์กรช่วยเหลือการพัฒนาของกลุ่ม

⁶ ไซตุนบอกว่าบิดาของเธอเป็นสมาชิกพรรคนี้แบบไม่สมบูรณ และครั้งหนึ่งได้ตั้งใจที่จะลงสมัครรับเลือกตั้งในนามของพรรคนี้

คนรากหญ้า ที่ต้องการขจัดความยากจน และเพิ่มความเข้มแข็งแก่ภาคประชาชน หลังจากจบการศึกษาเธอทำงานอยู่ CAA อยู่เป็นเวลา 6 ปี “ที่นี่แหละที่ฉันเรียนรู้ถึงความยุติธรรม มันไม่ใช่เรื่องทรัพยากรแต่เป็นเรื่องของการเข้าถึงทรัพยากรเหล่านั้น” (Indramalar 2005)

นอกจากการศึกษาที่เป็นทางการแล้ว เธอยังได้เพิ่มเติมความรู้จากการเข้าเรียน และการฝึกอบรมช่วงสั้นอื่น ๆ มากมายหลายครั้ง เช่น การฝึกอบรมผู้ฝึกในเรื่องผู้หญิงเพศภาวะและการพัฒนา (Training Workshop for Trainers in Women, Gender and Development) ที่ Royal Tropical Institute (KIT) ที่กรุงอัมสเตอร์ดัมในปี 1998 ฝึกอบรมเรื่องเพศภาวะและการพัฒนาองค์กร (Gender and Organisational Development) ซึ่งจัดโดย HIVOS (Netherlands) และ Cenwor (Sri Lanka) ในศรีลังกาเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 1999 การฝึกอบรมผู้ฝึกอาวุโสเรื่อง สิทธิมนุษยชน (Training for Senior Human Rights Trainers) ซึ่งจัดโดย Forum Asia (Thailand) ที่กรุงเทพ เดือนมีนาคม 2003 การฝึกอบรมต่าง ๆ ดังกล่าวทำให้เธอมีความชำนาญในการที่จะจัดการอบรมในระดับท้องถิ่นภูมิภาคและระดับนานาชาติ จุดเด่นในใบแสดงข้อมูลประวัติการทำงานและการศึกษาของเธอคือเต็มไปด้วยรายการฝึกอบรมการสอนและงานวิจัยที่เธอได้ทำ ทั้งเป็นงานที่ได้รับค่าจ้างและงานอาสาสมัคร ในเดือนมีนาคมและพฤษภาคม 2005 ไซตุนได้รับงานจากมูลนิธิเอเชีย ให้เป็นผู้อำนวยการความสะดว และเป็นบุคคลผู้ให้ความรู้ ในนามของ Sisters in Islam สำหรับการฝึกอบรม “South Asian Community Leaders Training-Construction of Sharia Laws” ในมาเลเซีย ผู้เข้าฝึกอบรมประกอบไปด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิ-ครู-อาจารย์ นักหนังสือพิมพ์ และผู้นำทางศาสนาจากเอเชียใต้และอัฟกานิสถาน ตอนต้นเดือนตุลาคม 2004 ได้รับงานรูปแบบเดิมโดยผู้จ้างคือ Women Living Under Muslim Laws ให้ฝึกอบรมในเรื่องเพศภาวะและที่มาของ Sharia Laws สำหรับผู้ทำกิจกรรมหญิงจาก Frandophone อาฟริกาตะวันตกให้เป็นไปตามโครงการขององค์กร ฝึกอบรมสำหรับ Francophone Africa Muslim Women Activists ในประเทศมาลี (Mali) ในเดือนมิถุนายน-กรกฎาคม 2005 ไซตุนได้รับการจ้างงานจาก International Institute for The Study of Islam In the Modern World (ISIM) ของมหาวิทยาลัยไลเดน (Leiden University) ประเทศเนเธอร์แลนด์ ให้เป็นผู้นำในการฝึกอบรมผู้ฝึกและสมาชิก คณะกรรมการวางแผนสิทธิมนุษยชนจากเยเมน แทนซาเนีย และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในเรื่องศาสนาอิสลามและสิทธิมนุษยชน และมีส่วนร่วมในโปรแกรมอบรมเรื่อง “Rights At Home Advanced” ส่วนใหญ่แล้วการทำงานตอนหลัง ๆ ของเธอจะมีเรื่องเกี่ยวกับการฝึกอบรมการจัดการและจัดสร้างชุมชนขึ้นใหม่อยู่ด้วย เธอทำงานนี้กับผู้หญิงชาวอาเจะห์ที่ได้รับผลกระทบจากการสู้รบของทหาร และจากภัยคลื่นสึนามิ นอกจากนี่ยังมีการทำงานของเธอยังมีอีก

ผู้ที่จ้างให้ไชนทูนทำงานให้มีหลายองค์กร มีองค์กรกรรมกรระหว่างประเทศ (International (ILO – ROAP) Sisters In Islam, Malaysian AIDS Council, All Women’s Action Society, Community Aid Abroad (เดี่ยวนี้อีกคือ Oxfam Australia) และ Committee for Asian Women (Regional Network on Women Workers) เธอได้ทำงานฝึกอบรมและให้คำปรึกษาในเรื่องเกี่ยวกับการทำกิจกรรมทางสังคมต่าง ๆ มีเรื่องการมีบุตร สุขภาพทางเพศและสิทธิทางเพศ เพศภาวะ และความสัมพันธ์ทางเพศ เพศภาวะกับความรุนแรง การคุกคามทางเพศในที่ทำงาน จิตสำนึกในเรื่องเพศภาวะ และหัวข้ออื่นที่เกี่ยวข้อง เธอทำงานเหล่านี้ให้กับ Asia Pacific Resource and Research Centre for Women, Amnesty International Malaysian National Union of Journalists, Pesticides Action Network Asia and the Pacific (PAN-AP), Asia South Pacific Bureau on Adult Education (ASPBAE) และ Asia Pacific Forum on Women Law and Development (APWLD)

ไชนทูนมีบทความที่ได้เคยนำเสนอและตีพิมพ์ในหัวข้อต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานในอาชีพที่เธอมุ่งเน้น เรื่องเพศภาวะและเพศสัมพันธ์ ศาสนาอิสลาม ผู้หญิงและสิทธิมนุษยชนการสร้างความสามารถ (การฝึกอบรมผู้ฝึก) การพัฒนาองค์กร และประเด็นเรื่อง ความเป็นธรรมซึ่งเน้นไปที่เรื่องความยากจนและสิทธิทางการเมืองของประชาชน มีหัวข้อเรื่องบางเรื่องดังนี้

Sexuality under Attack: The Political Discourse on Sexuality in Malaysia (2004)
“Presentation on Participation in Political and Public life: The Experience of Running as an Independent Women’s Candidate” (2004) และ “The Experience of the Women’s Candidacy Initiative in the 1999 Malaysian General Elections: Insights from a Unique Political Initiative” (2001)

ในหลายสิ่งหลายอย่างที่เธอได้ทำ มีสิ่งหนึ่งที่ถือว่าเป็นความสำเร็จคือ การที่ได้เดินทางไปพูดในสถาบันต่าง ๆ ในออสเตรเลียในนามของ SUARAM เกี่ยวกับเรื่องผลกระทบของกฎหมายว่าด้วยความมั่นคงภายในกับสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย มีการพูดสรุปให้สมาชิกรัฐสภาฟังที่รัฐสภา (2003) เธอได้รับเชิญจากรัฐบาลรัฐออสเตรเลียใต้ให้เป็นผู้พูดในงาน Adelaide Festival of Ideas (2001) เมื่อต้นเดือนธันวาคม 1999 มีนักหนังสือพิมพ์ชื่อ Reena Gurbaksh เขียนถึงเธอในหนังสือพิมพ์ “The Star” ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษชั้นนำในมาเลเซียว่าเป็นผู้หญิงที่มีความสำคัญที่สุดแห่งปี 1999⁷

⁷ มีผู้อื่นอีก คือ Sophie Rhys-Jones, Hillary Clinton, Cherry Blair, Jennifer Lopez, Coco Lee, Linor Abargil, Steffi Graf, Datin Seri Wan Azizah Ismail, Sheila Majid, Sharma Shukla, Siti Nurhaliza, Deanna Yusoff, Datin Paduka Marina Mahathir, Betty Chew และ Datuk Ng Yen Yen (Gurbaksh 1999: 9)

การทํากิจกรรมสังคม

หลังจากกลับจากออสเตรเลีย ไชตุณทำงานช่วงสั้น ๆ กับ UNDP ในเรื่องเกี่ยวกับรัฐบาลท้องถิ่นที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ จากนั้นก็เข้าร่วมกับสมาชิก All Women's Action Society, Malaysia (AWAM) ซึ่งเธอทำงานอยู่จนกระทั่งผลไปสู่การการเลือกตั้งในปี 1999 ซึ่งเป็นกระบวนการที่ดูเหมือนว่าไม่ได้ให้ผลดีแก่ AWAM ระหว่างที่อยู่กับ AWAM เธอทำหน้าที่เป็นรองประธานและโฆษกขณะเดียวกันเธอก็ให้ความสนใจแก่เรื่องผู้หญิงและสิ่งแวดล้อม เธอเป็นสมาชิกของ Sisters In Islam (SIS) ด้วยตั้งแต่ปี 1996 และเป็นหัวหน้าผู้ฝึกอบรมของ SIS ในเรื่องประชาธิปไตย เพศภาวะ และสิทธิของผู้หญิงมุสลิมในกฎหมายชาเรีย (Sharia laws)⁸ ปี 1999 เธอเข้าร่วมใน Suara Rakyat Malaysia (SUARAM) ในฐานะนักกิจกรรมทางสิทธิมนุษยชน และขณะนี้เป็นหนึ่งในคณะกรรมการอํานวยการในปี 2000 เธอเข้าร่วมในองค์กรนิรโทษกรรมสากลสาขามลายเซีย (Malaysian Amnesty International)⁹

นอกจากอาชีพการให้บริการด้านสังคมในประเด็นต่าง ๆ ที่เธอรักแล้ว ไชตุณยังทำงานอาสาสมัครให้กับ Southeast Asia Committee on Advocacy (SEACA) Sisters In Islam Suara Rakyat Malaysia (SUARAM) Amnesty International Malaysia Freedom Film Festival 2004 และ Women's Candidacy Initiative (WCI) ไชตุณได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกองค์กรเอกชนในคณะกรรมการหาข้อเท็จจริงเข้าสู่สืบเสาะถึงผลกระทบของการย้ายชุมชนชาวพื้นเมืองในเมืองมากัน ในรัฐซาราวัก และผลกระทบของไวรัสซิกา ในฟาร์มเลี้ยงหมู ที่ บุกิต เปลันดัก ในรัฐเนกรีเซมบิลัน ในปี 1996 ไชตุณได้ร่วมกับ Paul A. Barter เขียนบทความเรื่อง "Gender and Transport" และเธอก็ได้เป็นสมาชิกผู้ก่อตั้งกลุ่มคนหนุ่มสาวชื่อ Forum for Equitable and Environment-Friendly Transport (FEET)

เมื่อถึงเวลาที่เธอลงสมัครรับเลือกตั้ง คำแนะนำย่อ ๆ เกี่ยวกับตัวเธอมีว่า เธอมีประสบการณ์สิบปีในขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเพื่อขจัดความยากจน ทำเรื่องผู้หญิง สิทธิมนุษยชน และเรื่องการพัฒนาที่ยั่งยืน นอกจากนี้เธอยังเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องคนพิการสิ่งแวดล้อม และเรื่องการพัฒนาที่ยั่งยืน

⁸ เธอได้รับการเชิญเข้าร่วมโดยสมาชิกผู้ร่วมก่อตั้ง SIS คนหนึ่งคือ Salbiah (สัมภาษณ์ไชตุณ 22/07/2005)

⁹ ยังรอการรับรองจากรัฐบาลมาเลเซียอยู่

ความตั้งใจในเรื่องการเมือง

ไซตุน พูดถึงเรื่องการเดินทางจากการทำกิจกรรมทางสังคมเข้าสู่การเมืองว่า การเข้าสู่ขบวนการเลือกตั้งของเธอว่าเป็นเรื่องที่ “ลึกลับใจแต่ก็จำเป็นต้องทำ” ความลึกลับใจของเธอดูเหมือนจะมาจากหลายเรื่อง เรื่องความไม่แน่ใจในความสามารถที่จะเป็นนักการเมืองของตัวเอง เรื่องเงินเป็นความท้าทายที่หน้าท้อถอย กลไกและกำลังคนที่จะใช้ตลอดการหาเสียงเลือกตั้งโดยที่ไม่มีการจัดการของพรรค และ ความคิดโต้แย้งที่เห็นว่ามันเป็นการข้ามพรมแดนระหว่างภาคประชาชนและการเมืองแบบอคติ อย่างไรก็ตามสำหรับไซตุนมันดูเหมือนว่ามันจำเป็นต้องทำ ในเมื่อเสียงของภาคประชาชนทั่วไป และโดยเฉพาะเสียงของผู้หญิงจะถูกละเลยอยู่ชายขอบไม่ได้รับความสนใจจากกระบวนการตัดสินใจของประเทศ ถ้าปราศจากการเข้าไปมีส่วนร่วมโดยตรงในองค์กรที่มีการตัดสินใจ

เธว่าการตัดสินใจสุดท้ายของเธอไม่ขึ้นอยู่กับความคิดหวัง หรือโดยความคิดชั่ววูบเธอได้รับแรงบันดาลใจและการสนับสนุนจากไซรา ซามิม¹⁰

“ฉันยังจำได้ถึงความรู้สึกในวันที่ฉันตอบตกลงที่จะเป็นผู้สมัครที่ WCI สนับสนุน ในฐานะเป็นผู้สมัครอิสระผู้หญิงคนแรกที่ลงสมัครเพื่อหลักการของผู้หญิง มันเหมือนมีก้อนอะไรมาจุกอยู่ในท้อง แต่มันก็เป็นสิ่งที่จัดการได้ ฉันได้ไซรา ซามิมมาช่วย เธอชักจูงใจให้ฉันลงสมัครเธอทำให้ฉันมองเห็นตลอดว่า เราจะทำอย่างไรกับการหาเสียงเลือกตั้ง เราพูดคุยกันในเรื่องที่ฉันกลัวไม่แน่ใจ นั่นเป็นในเดือนกุมภาพันธ์ของปีที่มีการเลือกตั้ง” (ไซตุน 2004: 1)

ไซรา ไซตุนและคนอื่นที่มีความคิดเหมือนกันอีกสองสามคน¹¹ ได้ลงพื้นที่เพื่อหาเขตเลือกตั้งที่จะลงสมัครในรัฐเซลังงอ (Selangor) มีเขต Pantai Dalam, Segambut และ Selayang¹² หลายเดือนก่อนที่จะมีการประกาศเลือกตั้ง WCI ได้ทำการหยั่งเสียงกลุ่มคนรากหญ้า เพื่อดูปฏิกิริยาที่มีต่อผู้สมัครอิสระหญิง ทั้งนี้เพราะว่าก่อนที่จะมีการก่อตั้ง WCI ในเดือนกันยายน 1999

¹⁰ ไซรา ซามิม เป็นคนหนึ่งี่ร่วมในคณะทำงานร่างหลักการของ WAC พร้อมกับตัวแทนจาก Women's Development (WDC) All Women's Action Society (AWAM) และ Sisters In Islam คนอื่น ๆ มี Ivy Josiah, Carol Yong, Sri Huisnaini and Patricia Martinez (Martinez 2003: 77).

¹¹ กลุ่ม WCI มีประมาณ 80 คนในตอนหาเสียงเลือกตั้งพวกที่เป็นแกนกลางมีอยู่ประมาณ 10-20 คน (สัมภาษณ์ไซรา ซามิม 21-08-05)

¹² Selayang เป็นที่ที่ไซตุนลงสมัคร มี 3 เขตเลือกตั้งคือ Paya Jaras, Selayang Baru และ Rawang เขตเลือกตั้งใหญ่มักจะประกอบไปด้วยเขตเลือกตั้งของรัฐประมาณ 2-3 เขต

ความคิดเรื่องก่อตั้งนี้ได้มีการรวมตัวพูดคุยกันหลายคนโดยเฉพาะส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ที่ทำกิจกรรมเรื่องผู้หญิงว่าจะทำอะไรกันดีสำหรับการเลือกตั้งที่จะมีขึ้น ความคิดเดิมก็คือ จะใช้กลุ่ม Women's Agenda For Change (WAC) ที่ตั้งขึ้นในเดือนพฤษภาคมปีเดียวกันนี้เป็นผู้สนับสนุน และทำงานด้านการเจรจาชักจูงใจให้ (Tan B.H. & Ng 2003, Lai S.Y. 2003, Martinez 2003) สิ่งที่เขาต้องการใช้เป็นจุดยืนคือ ข้อความในบทที่ว่าด้วย “women and participatory democracy”¹³ ของ WAC แต่ก่อนที่จะมีการเลือกตั้งเพียงเล็กน้อย WAC ได้รับการสนับสนุนจากรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับการแต่งตั้งใหม่ในขณะนั้น (นายกรัฐมนตรีในปัจจุบัน Abdullah Badawi และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเยาวชนและกีฬา ขณะนั้น Datuk Seri Shahrizat Abdul Jalil (Martinez 2003: 86) อย่างไรก็ตาม ยังมีความคิดเห็นโดยทั่วไปคงเดิมที่ว่า ถึงแม้ว่าจะมีการก่อตั้ง “กระทรวงว่าด้วยสตรีครอบครัวและกิจกรรมชุมชน (Ministry of Women, Family and Community Affairs)” แล้วก็ตาม ยังไม่เห็นมีอะไรในเนื้อหาที่จะนำไปใช้ในทางปฏิบัติได้

ดังนั้นหลาย ๆ คนใน WCI รู้สึกเอนเอียงไปทางที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องโดยตรง ในการที่จะมีผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา บนหลักการของผู้หญิงในการเลือกตั้งของสหพันธรัฐ (ไซตุน 2004: 1) การหาตัวผู้ที่จะลงสมัครรับเลือกตั้งนับเป็นอุปสรรคแรกที่จะต้องก้าวข้ามให้พ้น “การที่จะหาคนที่เหมาะสม และมีความตั้งใจที่จะลงสมัครในนามของผู้หญิงใช้เวลาและต้องพูดคุยจูงใจกันอยู่มาก พวกแรก ๆ ที่เราเข้าไปชักชวนบอกว่าไม่อยากลงแข่งขันนี้เป็นเรื่องธรรมดา ความยุ่งยากที่ผู้หญิงจะต้องเผชิญในการเมืองที่เป็นทางการเป็นที่ทราบดีกันอยู่แล้ว มันมากพอที่จะกีดกันผู้คนนอกจากคนที่มีความทะเยอทะยานทางการเมืองเท่านั้น” (Tan B.H. & Ng 2003: 115-6)

หลังจากมีการพิจารณากันอย่างกว้างขวางแล้ว WCI ก็ได้ตัดสินใจส่งไซตุน เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งอย่างเป็นทางการในวันที่ 11 กันยายน 1999¹⁴ ในเอกสารที่ประกอบกับการเปิดตัวได้มีการกล่าวสัญญาไว้ว่าไซตุนจะเป็นตัวแทนเป็นปากเป็นเสียงให้กับขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงในเรื่องความยุติธรรมในเรื่องธรรมาภิบาลสำหรับทุก ๆ คน โดยเน้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ

¹³ Martinez (2003: 75) คิดว่า “มันเป็นเอกสารรวบรวมประเด็นผู้หญิงที่ชัดเจนที่สุดในมาเลเซีย ครอบคลุมถึงเรื่องสำคัญต่าง ๆ ที่มีต่อประเทศชาติมากกว่าที่ผู้หญิงในองค์กรเอกชนที่มีความสนใจในเรื่องผู้หญิงเหมือนกันได้ทำกันมาก่อนขอขยายที่ WAC วางไว้กว้างกว่าที่บันทึกว่าด้วยนโยบายผู้หญิงแห่งชาติ” ที่เสนอต่อ National Council of Women's Organization in Malaysia” ในปี 1989 ซึ่งต่อมากลายเป็น “National Policy on Women” ในปี 1995 และเป็น Action Plan for Women in Development ในปี 1997”

¹⁴ ไชรา ซามิม เป็นผู้จัดการการหาเสียง Irene Xavier จากองค์กรเอกชน Friend to Women เป็นผู้จัดการ และ Sri Husnani Sofjan เป็นผู้สมัครสำรอง (สัมภาษณ์ไชรา ซามิม 21-08-05)

ผู้หญิงและเยาวชน มีผู้อ้างถึงคำกล่าวของไชตุนดังนี้ “ฉันเกลียดความอยุติธรรม ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมฉันจะต้องมีสิทธิมากกว่าคนอื่น ๆ เช่นเดียวกันกับที่ไม่ชอบ ที่จะให้คนอื่นมีสิทธิเหนือกว่าฉัน ดังนั้นฉันจะทำงานเพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่าทุก ๆ คนในโลกนี้มีสิทธิเท่าเทียมกัน ฉันเกลียดมาก ๆ นะเรื่องความอยุติธรรมนี้ ฉันต้องการมีส่วนร่วมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ฉันคงนอนไม่หลับหากไม่ได้ทำ” (Indramalar 2005: 3) ในเอกสารของ WCI ระบุต่อไปว่า “มีความหวังอันยิ่งใหญ่ที่จะทำให้มาเลเซียดีขึ้น มันจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อเราทุกคนมีความรับผิดชอบอย่างจริงจังและมีสิทธิที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกระบวนการทางการเมืองของประเทศ สิ่งที่เรา กำลังทำอยู่ที่นี่เดี๋ยวนี้คือ ส่วนหนึ่งของความหวังนั้น” (<http://www.candidate.freeseervers.com>)

ไชตุนพูดภาษาอังกฤษ ภาษามาเลย์ได้แคล่วคล่อง พูดภาษาทมิฬและจีนกวางตุ้งได้ดี ทำให้ การสนทนามีความราบรื่น มีฝีมือและความชำนาญยิ่งในการเป็นผู้สอน/ฝึกอบรม ในการพูดในที่สาธารณะในการใช้สื่อ ในการจัดการ การให้คำปรึกษา พร้อมด้วยการมีความรู้ทางเทคนิค เช่น การผลิตรายการวิทยุทัศน์ การใช้คอมพิวเตอร์ และกับทั้งการมีภูมิหลังเป็นผู้ทำกิจกรรมสังคม ซึ่งเป็น เรื่องจำเป็นกับสถานภาพของเธอในสายตาประชาชน คุณสมบัติเหล่านี้ทำให้ WCI ต้องเลือกเธอ ความกระตือรือร้นของไชตุนในเรื่องสังคมคือสิ่งเกี่ยวกับที่ประชาชนคนทั่วไปต้องการ¹⁵

สมาชิกพรรคฝ่ายค้านคนสำคัญของมาเลเซียคือพรรค Democratic Action Party (DAP)¹⁶ ยื่นข้อเสนอให้เธอลงเฝ้าเลือกตั้ง Selayang ซึ่งเป็นเขตที่มีคนหลายชาติพันธุ์ และมีความเจริญทางเศรษฐกิจเมืองหนึ่งของรัฐสลังงอร์ ซึ่งแต่เดิมที่เป็นมาเป็นเขตของพรรค DAP แต่ไชรา บอกว่าการได้ข้อเสนอนี้มาต้องผ่านการเจรจาต่อรองอย่างหนัก โดยอุดมการณ์แล้วไชตุน และ WCI ต้องการจะเป็นแนวร่วมกับพรรคร่วมฝ่ายค้าน Alternative Front หรือ Barisan Alternatif (BA) ซึ่งพรรค DAP เป็นสมาชิกอยู่ด้วย พรรคการเมืองอื่น ๆ มีพรรคสังคมนิยม Parti Rakyat Malaysia (PRM) Parti Islam SeMalaysia (PAS) และพรรคที่ดั่งขึ้นใหม่ Parti Keadilan Nasional (KeADILan) นำโดย Datin Seri Wan Azizah bt Wan Ismail ผู้หญิงคนแรกที่เป็นผู้นำพรรคการเมืองในมาเลเซีย ไชตุนไม่เคยได้เป็นสมาชิกของพรรค DAP

¹⁵ ตามคำบอกเล่าของไชรา ซามิม ไชตุนเป็นคนมีเสน่ห์ในการพูดในที่สาธารณะ ดึงดูดให้คนฟังคล้อยตามได้ ไชตุนใช้ประเด็นและภาษาที่สื่อถึงคนธรรมดาทั่วไปได้ เธอเป็นคนพูดอธิบายประเด็นผู้หญิงได้กระชับ ในการนำเสนอประเด็นผู้หญิงต่อสาธารณชน และสื่อ นอกจากจะเป็นคนพูดได้ชัดเจนแล้ว ไชตุน ยังได้ชื่อว่าเป็นคนมีศักดิ์ศรีและเชื่อถือได้ เธอพูดได้ถูกใจผู้คน เหมือนกุมหัวใจผู้ฟังทุกคนไว้ในมือเธอ (สัมภาษณ์ไชรา 21-08-05)

¹⁶ DAP เป็นพรรคการเมืองผสมหลายเชื้อชาติ แต่มีคนจีนเป็นส่วนใหญ่ ก่อตั้งในปี 1965 หลังจาก การแยกตัวจากมาเลเซียของสิงคโปร์ สมาชิกส่วนที่ยังคงเหลืออยู่เล็กน้อยของพรรค People's Action Party in Malaysia ได้รวมตัวกันตั้งพรรค DAP พรรคได้รับความสนใจจาก ชุมชนชาวจีน ชัยชนะการเลือกตั้ง และเป็นพรรคการเมืองฝ่ายค้านที่สำคัญของมาเลเซีย

หรือพรรคการเมืองอื่นใดมาก่อน ดังนั้นจึงไม่มีขอบเขตของพรรคใดมาเป็นข้อผูกมัด พรรค DAP ให้ความช่วยเหลือไซตุนในการหาเสียงเท่าที่จำเป็นเพราะ WCI มีทุนจำกัด นี่เป็นเรื่องที่ต่อมากลายเป็นเรื่องหนักใจของไซตุนจนทุกวันนี้ที่จะต้องตอบคำถามที่ว่า ทำไมผู้สมัครหญิงลงสมัครรับเลือกตั้งแบบอิสระเป็นพันธมิตรกับพรรคฝ่ายค้านถึงอยู่ภายใต้ร่มเงาของพรรค DAP นั้นอาจจะเป็นเพราะ DAP ถูกมองว่าเป็นพรรคของคนจีน แต่ที่จริงแล้วพวกเขามีอุดมการณ์ไม่แบ่งแยกเชื้อชาติ ยุทธศาสตร์ในการหาเสียงเลือกตั้งของ WCI คือต้องการการรวมตัวของพรรคฝ่ายค้านแบบมีสันติภาพร่วมไม่เฉพาะร่วมกับพรรคการเมืองที่ต่างอุดมการณ์เท่านั้น ยังต้องการรวมตัวกับองค์กรเอกชนและปัจเจกชนที่สนใจจะเข้าร่วมด้วย¹⁷

เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้ง

ไซตุนไม่ได้รับเลือกตั้งเข้าสู่สภา แต่การเข้าไปมีส่วนร่วมของเธอ ก็เป็นก้าวเล็ก ๆ ก้าวแรกของการมีส่วนร่วมในกระบวนการเลือกตั้งที่ไม่อยู่ภายใต้การอุปถัมภ์ของพรรคการเมืองที่เต็มไปด้วยผู้ชาย และก็เป็นการแหวกพ้นการเมืองที่แบ่งแยกชาติพันธุ์ โดยการให้ความสนใจ ในประเด็นสาธารณะทั่วไป อย่างไม่ลำเอียง การเข้าไปมีส่วนร่วมของ WCI และไซตุนได้ถูกมองว่าเป็นการเมืองแบบใหม่¹⁸ รูปแบบที่คนทั่วไปคาดหวังไว้ในอนาคต มันเป็นการท้าทาย ต่อพรรคการเมืองในรูปแบบเก่า ซึ่งสำหรับไซตุนแล้วเห็นว่า “มันติดอยู่ในหล่มของเชื้อชาติ (มาเลย์) ศาสนา (มุสลิม) และเงินตรา”¹⁹ สำหรับผู้ที่เป็สตรีนิยมและผู้ทำกิจกรรมในภาคประชาชน มันเป็นเรื่องท้าทายมากที่มีความคิดดั้งเดิมที่ว่าผู้หญิงควรจะมืบทบาทอย่างจำกัดในเรื่องการเมือง และความคิดที่ว่า สังคมภาคประชาชนและการเมืองในระบบเลือก แยกออกจากกันเป็นคนละเรื่องกัน WCI มองว่าการริเริ่มนี้เป็นเหมือนสะพานเชื่อมระหว่าง นักกิจกรรมสังคมและการมีส่วนร่วมในการเมืองระบบเก่าผ่านทางองค์กรเอกชน ข้อสำคัญที่สุดคือ ไซตุนและ WCI ได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งใจไว้และได้มากไปกว่านั้นอีก

¹⁷ สัมภาษณ์ ไชรา ซามิม 21-08-2005.

¹⁸ “การเมืองแบบใหม่” เป็นคำที่ถูกนำมาใช้ในช่วงปลายทศวรรษ 1990 และถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวางในการวิเคราะห์การเลือกตั้งทั่วไปปี 1999 และ 2004 เพื่อหมายถึงการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน เพิ่มการตื่นตัวในประเด็นผู้หญิง ความหวังที่จะมีผู้นำที่น่าเชื่อถือและการมีธรรมาภิบาล (ดูได้จาก เช่น Mohd Yusof & Azlan 2002, Loh & Saravanamuttu 2003).

¹⁹ สัมภาษณ์ไซตุน (11-08-2005)

สิ่งที่ไซตุนและ WCI ได้ทำในเบื้องต้นก็คือการแสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงไม่เพียงแต่จะสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างสำคัญในขบวนการประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม ชูประเด็นสาธารณะต่าง ๆ ความสนใจไม่ได้หยุดอยู่แค่ประเด็นแบบมีส่วนร่วม ชูประเด็นสาธารณะต่าง ๆ ความสนใจไม่ได้หยุดแค่ประเด็นผู้หญิงเท่านั้น ยังแสดงให้เห็นผู้หญิงมุสลิมในพรรค Parti Islam ให้เห็นว่ามันเป็นเรื่องที่ทำกันได้ โดยไม่มีอะไรเสียหาย ขณะเดียวกันยังทำให้ทุก ๆ คนเห็นว่า ผู้หญิงสามารถทำและทำได้ในการทำการหาเสียงเลือกตั้งอย่างมีเกียรติ²⁰ การลงสมัครรับเลือกตั้งของไซตุน ทำให้ WCI บรรลุวัตถุประสงค์ในการปลุกจิตสำนึกของประชาชนทั่วไปในเรื่องปัญหาและความต้องการที่จำเป็นของผู้หญิงให้เกิดการมองด้วยความเท่าเทียม ในเรื่องการมีนโยบายและกฎหมายที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้หญิงโดยทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกระบวนการตัดสินใจ และกระบวนการเลือกตั้งในเรื่องการสนับสนุนผู้หญิงให้เข้าสู่ตำแหน่งที่มีการตัดสินใจ ตำแหน่งในรัฐสภา และในวงการรัฐบาล เหล่านี้คือหลักการ สำคัญที่เป็นฉากอยู่เบื้องหลังของการวิเคราะห์การเข้าเกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งของไซตุน

องค์กรและการฝึกอบรม

มีปัจจัยจุดรั้งที่สำคัญ ๆ และการท้าทายที่มากับการเข้าไปมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการแข่งขันเพื่อที่นั่งในองค์กรนิติบัญญัติของชาติ อุปสรรคและการท้าทายเหล่านี้จะต้องเผชิญหน้าพูดถึงและเอาชนะด้วยความแข็งแกร่งของบุคคลและองค์กร สำหรับ WCI และไซตุน แล้วมันเป็น การต่อสู้ที่หนักมาก เพราะเธอต้องขึ้นอยู่กับการหาเสียงของพรรคการเมือง ที่มีความตั้งใจดี แต่เธอไม่ได้เคยเป็นสมาชิกอยู่ด้วย เธอตั้งใจที่จะรักษาความเป็นตัวตนของเธอเองและความเชื่อถือ ในฐานะนักกิจกรรมที่เป็นกลางและเป็นอิสระจากการสังกัดพรรคการเมือง

กลุ่มผู้สนับสนุน WCI ที่ส่งเธอเข้าสมัครรับเลือกตั้ง มีความอ่อนด้อยอย่างมากในเรื่องเกี่ยวกับการเมือง เงินทุน การใช้สื่อ แม้กระทั่งอิทธิพลของรัฐบาลที่คู่แข่งของเธอ คือผู้สมัครของพรรค BN ในขณะนั้นคือ Chan Kong Choy มี²¹ จนกระทั่งในที่สุดไซตุน และผู้สนับสนุนคือ WCI ต้องอาศัยใช้อินเตอร์เน็ตในการติดต่อ หาข่าวสาร กระจายข่าวสาร และการตัดสินใจ²²

²⁰ สัมภาษณ์ไซตุน (11-08-2005) และ ไชรา (21-08-2005)

²¹ ไซตุนได้คะแนนร้อยละ 43 ชนะคะแนน 38,627 ของผู้ได้รับเลือกตั้งครั้งที่ 9 ในปี 1995 ไป 8,835 คะแนน มีผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้งร้อยละ 73.94 (Zaitun 2004: 1, Tan B.H. and Ng 2003: 121).

²² ไซตุน ยกความดีให้แก่ ไชรา ผู้จัดการการหาเสียงของเธอว่ามีฝีมือและเชี่ยวชาญมาก รวบรวมและฝึกอบรมอาสาสมัครและใช้บุคลากรได้ถูกต้องเต็มตามความสามารถที่พวกเขามีและใช้ถูกเวลา

ความช่วยเหลือขององค์กรประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการเมืองในมาเลเซียไม่ได้ช่วยอะไรมากมายนัก พวกเขาทำเท่าที่จะทำได้ ทั้งในระดับองค์กรและปัจเจก เหล่าองค์กรเอกชนทั้งหลายเหล่านี้มักจะเป็นพวกที่สนับสนุนประเด็นต่าง ๆ แต่มีแรงหนุนจากกลุ่มรากหญ้าน้อยมาก พวกเขาเน้นประเด็นมากเกินไป (Salih 2002, Weiss and Salih 2003) เมื่อเป็นเช่นนี้ แม้ว่าจะได้มีการตื่นตัวเรื่องการเมืองใหม่โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงการเลือกตั้ง²³ องค์กรเอกชนส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับการเมืองหรือมีประเด็นเกี่ยวข้องกับการเมืองได้พยายามที่จะไม่เข้ามาเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเลือกตั้ง แต่อย่างไรก็ตาม WCI มองว่าการริเริ่มที่ทำอยู่นี้เป็นสะพานเชื่อมระหว่างนักกิจกรรมสังคมและการมีส่วนร่วมทางการเมืองผ่านทางองค์กรเอกชน และในประเทศที่การเลือกตั้งกับพรรคการเมืองคือสิ่งเดียวกันแทนที่การเมืองจะเป็นเรื่องของการเลือกตั้ง ไซตุนและ WCI ไม่เพียงแต่ท้าทายต่อความคิดดั้งเดิมที่มีต่อผู้หญิง ยังท้าทายต่อความคิดเกี่ยวกับการเมืองแบบดั้งเดิมอีกด้วย การท้าทายอย่างหลังนี้คือ การเข้าไปมีส่วนในการเมืองโดยตรงในกระบวนการเลือกโดยไม่สังกัดพรรค (ไซตุน 2004: 1)

ไซตุนวิจารณ์ว่า ไม่มีใครเลยสักคนใน WCI ที่เชี่ยวชาญใน “ศิลปะการเลือกตั้ง” ส่วนมากก็ได้เรียนจากการทำงานนั่นเอง แม้ว่าจะก่อนหน้านี้ไซตุนบอกว่าได้มีการฝึกอบรมมาบ้าง ทางทฤษฎีเกี่ยวกับการหาเสียงเลือกตั้ง แต่อย่างไรก็ตามมันก็ไม่เหมือนกับการที่ต้องไปอยู่ไปทำกับมันจริงอยู่กับมันจริง ๆ แต่ละคนถึงจะรู้จักมัน ดังนั้นพวกเขาจึงเรียนรู้อย่างรวดเร็วในเรื่องการจัดการการมีคณะกรรมการทำงานเรื่องสื่อ เรื่องการเจรจาต่อรองและเรื่องการหาทุน การลงคะแนนและนับคะแนน ประสานงานผู้อาสาสมัคร แจกใบปลิวและประสานงานการหาเสียง (ไซตุน 2004: 9) สมาชิกทั้งหลายได้รับการบอกเล่าให้มีความชัดเจนในวัตถุประสงค์ บทบาท ความรับผิดชอบ สมาชิกถูกฝึกอบรมให้มองประเด็นให้ตรงชัด มีความมั่นคงทางความคิด ไม่นินยยอมแต่โดยง่ายในการเจรจาต่อรอง มีการติดต่อสื่อสารกับคนอื่น ๆ และมีน้ำใจอุทิศเสียสละให้กับกลุ่มอย่างที่สุด ประสพการณ์ดังกล่าวนับเป็นการทำให้ WCI บรรลุวัตถุประสงค์ไปหนึ่งอย่าง นั่นคือการสร้างโอกาสให้ผู้หญิงในทุกระดับได้มีประสบการณ์ในทางการเมืองและได้เรียนรู้

²³ ในปี 1999 การเลือกตั้งทั่วไปเกิดขึ้นท่ามกลางวิกฤตการณ์การเมืองของปี 1998 ที่รองนายกรัฐมนตรีในขณะนั้นและรองประธานกลุ่มที่มีอำนาจในพรรคการเมืองร่วม Barisan Nasional, the United Malays National Organisation, Datuk Seri Anwar Ibrahim ถูกปลดและถูกจับกุม (Funston 1999, Weiss 1999).

2. หลักการการเป็นอิสระ

ไซตุนอธิบายว่าการที่ WCI เลือกที่จะเผชิญกับปัญหาบางอย่างของการเป็นองค์กรเข้าเป็นพันธมิตรกับพรรคร่วมฝ่ายค้าน Barisan Alternatif (BA) ด้วยความศรัทธาและความมีชื่อเสียงของพรรค พวกเขามีความมั่นใจในตัวเองและในผู้ที่เลือก และเชื่อในประเด็นสังคมที่พวกเขาเกี่ยวข้องอยู่ อย่างน้อยพวกเขาคิดว่า “จะได้สาธิตประจักษ์ประเด่นผู้หญิงไว้ให้สังคมเห็นเป็นเรื่องสำคัญ” WCI ตัดสินใจไม่เข้าร่วมกับพรรคการเมือง เพราะกลัวการถูกรวมและสลายตัวเข้าไปอยู่โครงสร้างของพรรค WCI ต้องการจะเป็นอิสระเพื่อที่จะวิจารณ์พรรค BA ซึ่งเป็นพรรคฝ่ายค้าน และ BN ซึ่งเป็นพรรครัฐบาลได้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประเด็นผู้หญิง WCI ยอมเป็นพันธมิตรกับพรรคฝ่ายค้าน BA เพราะต้องการที่จะทำให้ไซตุนผู้สมัครมีโอกาสต่อสู้ในการเลือกตั้ง และเพราะว่าหลักการของ BA ไปกันได้กับของ WCI ไซตุนพูดถึงการเข้าร่วมเป็นพันธมิตรนี้ว่าเป็นเทคนิคและยุทธศาสตร์ที่กำลังใช้กันอยู่ในบรรยากาศของการเลือกตั้ง “การเป็นพันธมิตรเพื่อสันติภาพ” หรือ “การรวมตัวเพื่อสันติภาพ” ซึ่งหมายความว่า เป็นการรวมตัวเป็นพันธมิตรกับขององค์กรเอกชน และพรรคการเมืองต่าง ๆ ที่ต่างอุดมการณ์และวัตถุประสงค์ทางสังคม พรรคนั้นเสนอให้มีแนวร่วมหัวก้าวหน้าที่ประกอบไปด้วย ผู้สมัครจากพรรคการเมืองและที่ไม่สังกัดพรรคการเมืองผู้สมัครจากองค์กรที่มีความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในสังคมจากกลุ่มสิทธิมนุษยชน กลุ่มคนพื้นเมือง กลุ่มสิ่งแวดล้อม และกลุ่มแรงงาน (ไซตุน 2004: 3)

3. องค์กรเอกชนสตรีอื่น ๆ

ไซตุนเห็นว่าความคิดเรื่อง “ผู้ทำงานในองค์กรเอกชนหญิงลงสมัครในนามของพรรคการเมือง” เรียกร้องความสนใจจากผู้เลือกตั้งได้ อย่างไรก็ตามการที่ WCI เป็นพันธมิตรกับ BA ทำให้มีปัญหาตัวอย่างเช่น ทำให้ยากต่อการที่องค์กรเอกชนผู้หญิงจะให้การสนับสนุนเนื่องจากการที่ WCI เข้าไปอิงอยู่กับพรรคการเมืองที่มีอคติอย่างชัดเจน ในที่สุดไซตุน และ WCI ต้องยกเลิกความคิดที่จะรณรงค์การสนับสนุนจากกลุ่มผู้หญิง โดยหันไปหาการสนับสนุนจากปัจเจกชนแทน ไซตุนกล่าวว่าเป็นเรื่องน่าเศร้าที่สมาชิกของกลุ่มผู้หญิงไม่สามารถแยกแยะเรื่องราวได้และพยายามติดตามออกห่างจากไซตุน ในขณะเดียวกันนี้ก็มีกลุ่มผู้หญิงอีกบางกลุ่มที่ต้องการให้ไซตุนเข้าไปเป็นสมาชิกพรรคการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรค PRM เนื่องจากมีนักกิจกรรมหญิงจากองค์กรเอกชนเป็นสมาชิกอยู่หลายคน สิ่งเหล่านี้นำไปสู่การที่บางคนตัดสินใจไม่สนับสนุนการเริ่มนี้ ดังนั้นตามที่ไซตุนว่า (2004: 3) ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเข้าสังกัดพรรค หรือการไม่แน่ใจในความเป็นไปได้ว่าจะได้รับเลือกตั้งของผู้สมัคร หรือเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น มีความไม่ชอบเป็นส่วนตัวหรืออาจจะสาเหตุอื่น ๆ อีก ทำให้เกิดเหตุการณ์ที่ผู้สนับสนุนและอาสาสมัครจำต้องตัดสินใจว่าจะเลือกทำงานให้ข้างไหน

เรื่องสำคัญที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ในการลงสมัครรับเลือกตั้งครั้งนี้คือ ไชตุนบอกว่าได้พบกับความยุ่งยากในชีวิตในเก้าเดือนหลังจากการเลือกตั้ง มากกว่าในเก้าเดือนก่อนหน้าการเลือกตั้ง เธอพบว่าสิ่งที่เธอได้ลงสมัครรับเลือกตั้ง บัดนี้ได้กลายเป็นปัญหาขององค์กรที่เธอทำงานให้อยู่นี้ เธอรู้สึกงุนงงมากเพราะก่อนการเลือกตั้งไม่ได้มีปัญหาใด ๆ เลย เธอพอจะหาสาเหตุของปัญหาได้ว่า เธออยู่ในตำแหน่งกรรมการบริหาร และโฆษกขององค์กร “ไชตุนรู้สึกว่ามี ความเกรงกลัวกันทั่วกันว่า ‘องค์กรจะถูกมองว่าเป็นพวกเดียวกับฝ่ายค้าน’” ไชตุนรู้สึกซ้ำที่ว่ามี ความเกรงกลัวกันทั่วองค์กร และสมาชิกขององค์กรจำนวนหนึ่ง ก็ได้มีความเกี่ยวข้องกับพรรคฝ่ายค้านมานานแล้ว ไชตุนเข้าใจว่าการที่เธอได้ลงสมัครรับเลือกตั้งนั้นแหละกลายมาเป็นปัญหา WCI ไม่ได้รับการกระทบกระเทือนมากนักกับการเข้าไปเป็นพันธมิตรกับพรรคร่วมฝ่ายค้านซึ่งเป็นเพียงวิธีการทางเทคนิคเท่านั้น ไชตุนบอกว่าเธอรู้สึกอึดอัดขณะนี้เธอก็ไม่ได้เป็นผู้สมัครและก็ได้ไม่ได้เป็นสมาชิกพรรคการเมือง แต่เธอก็ยังเป็นนักกิจกรรมสังคมและก็สงสัยว่าอีกเมื่อไหร่เธอจะถูกเป็น “อาหาร” ให้ลงสมัครรับเลือกตั้งอีก ไชตุนรู้สึก หรือถูกทำให้รู้สึกว่าเป็นตัวถ่วงขององค์กร เธอจะยอมให้ตัวเองเป็นเช่นนี้ไม่ได้ ในที่สุดเธอตัดสินใจที่จะรักษาองค์กรไว้ และเธอเองก็จะไม่ต้องเจ็บปวดอีกต่อไป เธอลาออก ทำงานอิสระ ทำงานเกี่ยวข้องกับองค์กรเอกชนที่ไม่รังเกียจที่เธอได้เคยลงสมัครรับเลือกตั้ง (ไชตุน 2004: 8)

4. สื่อมวลชน

หนังสือพิมพ์ทั้งประเภทกระแสหลักและประเภททางเลือกทุกฉบับทุกภาษาไม่ว่าจะเป็นมาเลย์ อังกฤษ จีน และทมิฬต่างก็ลงข่าวให้ไชตุนและ WCI บรรดาสื่อมวลชนติดตามข่าวของเธออย่างสนใจตั้งแต่วันที่เธอประกาศการลงสมัคร และมันเป็นการแข่งขันที่มีคนสนใจมากที่สุดในประเทศ เพื่อนสื่อมวลชนของเธอบอกว่าถ้าเธอลงสมัครในนามของพรรคฝ่ายค้าน พวกสื่อ ยังจะไม่ลงข่าวของเธอมากนัก ไชตุน และ WCI ให้โฉมหน้าใหม่แก่การเลือกตั้งด้วยการเน้น มุมมองไปในประเด็นผู้หญิงทำให้เรียกความสนใจจากสื่อได้ในมุมมองนี้ ดังนั้นเห็นว่าเป็นความสำเร็จในเรื่องสื่อของไชตุนและ WCI เรื่องหนึ่งคือ ทำให้สาธารณชนมีจิตสำนึกในปัญหาและประเด็นผู้หญิงมากขึ้น จริงจังขึ้น

ไชตุนได้ให้ข้อสังเกตที่สำคัญเกี่ยวกับการทำข่าวผู้สมัครหญิงของสื่อว่ามักจะมีแนวโน้มให้ความสนใจ เรื่องครอบครัวของผู้สมัครมักจะมองว่าความสำเร็จของเธออยู่ที่การทำให้เกิดสมดุลในชีวิตครอบครัว อาชีพ และการเมือง สำหรับไชตุนแล้วการมองแบบนี้ก็เหมือนกับว่าการมีส่วนร่วมในการเมือง เหมือนกับการทำหน้าที่ในครอบครัว สำหรับผู้สมัครชายแล้วไม่ค่อยได้ถูกมองแบบนี้เลย

“ฉันมักจะถูกถามบ่อย ๆ ว่าสามีของฉันคิดอย่างไรที่ฉันลงสมัครรับเลือกตั้ง ฉันรู้สึกไร้ค่าใจ เพราะฉันแน่ใจว่าคำถามเหล่านี้จะไม่ใช้ถามผู้สมัครชาย ฉันตอบพวกนักหนังสือพิมพ์ไปว่า ฉันจะตอบคำถามนี้ต่อเมื่อฉันแน่ใจว่าพวกคุณถามคำถามนี้กับผู้สมัครชายด้วย” (ไซตุน 2004: 7) จากการที่เข้าใช้สื่อกระแสหลักอย่างรวดเร็วทันการไม่ได้ ไซตุนจึงต้องหันไปใช้วิธีหาเสียงแบบ เคาะประตูบ้าน และพบปะผู้คนเป็นกลุ่ม ๆ ไป²⁴ เบลายังเขตเลือกตั้งที่ไซตุนลงสมัครเป็นเขตใหญ่ ทั้งในจำนวนประชากรและพื้นที่ ถ้าจะหาเสียงได้ให้ครอบคลุมทั้งหมด ผู้หาเสียงจะต้องพบปะ ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งที่ลงทะเบียนจำนวน 86,000²⁵ คน ภายใน 8 วันที่คณะกรรมการเลือกตั้ง ได้ประกาศให้เป็นช่วงเวลาหาเสียง

5. คู่แข่งของผู้สมัครจาก WCI

ไซตุน และ WCI คาดหวังอยู่แล้วในปฏิกิริยาของพรรคร่วม BN ที่กำลังอยู่ในอำนาจลดตัวลงมา กล่าวเยาะเย้ยถากถางไซตุนว่าเป็นแค่ นักชูปมือเบบ และนักฉวยโอกาส ต่อมาภายในพรรคร่วม BA ก็มีการลั่นเลในการตัดสินใจที่จะรับรอง WCI จนไซตุนให้ข้อสังเกตว่า WCI จากเดิมถูกมองว่า เป็นผู้ร่วมขบวนการ เดียวนี้กลายมาเป็นผู้ทำให้ยุ่งยากใจ ไซตุนบอกว่าที่จริงมีสมาชิกพรรคหลาย คนที่สนับสนุนประเด็นความคิดเห็นของ WCI แต่ก็ไม่มีอิทธิพลพอที่จะช่วยได้ ข้อโต้แย้งต่าง ๆ ในการที่จะให้ที่แก่ไซตุนมีต่าง ๆ นานา (ไซตุน 2004: 3)

- มาเลเซียยังไม่พร้อมสำหรับผู้สมัครที่มีประเด็นเฉพาะ ผู้คนจะไม่เข้าใจ ให้ประเด็นเป็นที่ยอมรับก่อนแล้วเราค่อยพิจารณา
- กลไกของพรรคยังไม่พร้อมที่จะรับประเด็นเช่นนั้น
- ประเด็นผู้หญิงไม่ใช่เรื่องหลักในกระบวนการพัฒนาประชาธิปไตย WCI อาจจะรบกวนกระบวนการ ทำให้เกิดความสับสนท่าจะแนเสียงแตก
- พรรคการเมืองอิสลามที่เป็นพรรคร่วมอยู่ใน BA รู้สึกในขณะนั้นว่า ผู้หญิงยังไม่พร้อมสำหรับการเมืองที่ไม่เรียบร้อยและยุ่งเหยิงสับสนของมาเลเซีย²⁶

²⁴ การเดินขบวนพาเหรดหาเสียงถือว่าผิดกฎหมายเลือกตั้งของมาเลเซีย

²⁵ คนมาเลเซียซึ่งมีสถิติสมัชชาญะสมบูร์ณี่ไม่ถูกจำคุกอายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไปมีสิทธิตามกฎหมายที่จะลงทะเบียนเป็นผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งและออกเสียงเลือกตั้ง

²⁶ แม้ว่าพรรค PAS ยังคงมีความคิดเช่นนี้อยู่จนกระทั่งในการเลือกตั้งปี 2004 แต่พวกเขาก็ได้ส่งผู้หญิงลงสมัครรับเลือกตั้ง มีข้อแม้ถือว่าต้อง “ได้รับอนุญาต” จากสามี (ไซตุน 2004: 3)

ในที่สุดการต่อรองในเรื่องเขตเลือกตั้งซึ่งมีข้อตกลงกันว่าจะให้ให้แก่ผู้สมัครจากพรรค BA จำนวน 1 คนลงแข่งขันกับผู้สมัครของพรรค BN DAP ตัดสินใจเสนอให้เขตเลือกตั้งนี้ให้แก่ไซตุนและ WCI ยุทธศาสตร์ของ DAP น่าจะได้รับการยอมรับว่าเป็นก้าวใหม่ในวงการที่มี การรวมตัวกันเป็นแนวร่วมและมีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงในเรื่องเพศภาวะเข้าสู่การเลือกตั้งด้วย DAP สามารถเรียกร้อง ความสนใจได้มากขึ้นจากผู้สนับสนุนดั้งเดิมที่เป็นคนในเมืองที่ซึ่งประเด็นเรื่องเพศภาวะ และการเมืองภาคประชาชนกำลังหยั่งรากอยู่ ดังนั้นการสนับสนุนไซตุนผู้สมัครอิสระหญิงจากองค์กรเอกชนได้ให้ประโยชน์อย่างมากในการเลือกตั้ง และมันคงจะไม่มากเกินไปที่จะให้ข้อสังเกตว่า มันไม่ง่ายเลยที่ DAP แม้จะได้ชื่อว่าเป็นพรรคการเมืองที่มีท่าทีที่เปิดกว้างในเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการเมืองจะหาผู้สมัครหญิงที่มีคุณสมบัติพร้อม และพร้อมที่จะลงเลือกตั้ง

6. พื้นที่การต่อรองและความถูกต้องตามกฎหมาย

ไซตุนวลีที่ว่า “negotiating space and legitimacy” ในการอธิบายยุทธศาสตร์และเทคนิคที่เธอใช้ มีเหตุการณ์อันหนึ่งที่เธอพูดถึงในตอนให้สัมภาษณ์และเขียนไว้ในบทความของเธอ (ไซตุน 2004: 4) คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันที่มีการแนะนำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง ที่ไซตุนและผู้สนับสนุนไม่ยอมเดินตามหลังผู้ชายไปยังสถานที่แนะนำตัวผู้สมัคร พวกผู้นำของพรรคร่วม BA โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่มาจากพรรค PAS ซึ่งเป็นพรรคอิสลามได้แนะนำ ให้เดินเป็นขบวนโดยมีผู้นำทางศาสนาเดินนำหน้า ตามด้วยพวกผู้มีอาชีพเฉพาะอย่างแล้วต่อไปจึงจะเป็นผู้หญิง ไซตุนโต้เถียงไม่ยอมทำตาม พวกเขาก็กังจะทำตามแบบเดิม พวกผู้หญิง จาก WCI รู้สึกไม่พอใจ จึงพากันเดินแหวกฝูงผู้ชายและบอกพวกเขาให้หลีกเลี่ยง โบกมือให้ผู้หญิงคนอื่น ๆ เดินตามไปด้วย พวกเธอร้องเพลงและเล่นละครกลางถนน จากนั้นในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมงผู้คนจากพรรคการเมืองต่าง ๆ ประมาณ 2,000 คนก็ร้องเพลงตาม ที่จริงแล้ว ไซตุนและ WCI ได้แสดงให้เห็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการหาเสียงมาก่อน ได้เห็นเทคนิควิธีการหาเสียงแบบใหม่ที่นำประเด็นมาชูให้เห็นเด่นชัด เช่น การแสดงกลางถนน เมื่อมีการประชุม สรุปผลกันตอนท้าย เธอบอกว่า “เราทำตามอารมณ์เหมือนเด็ก ๆ ไม่ได้มีการบังคับตัวเอง คงจะไม่ดีกับพวกเราแน่ ๆ เลย” แต่ทีมงานหาเสียงของ WCI บอกว่า เหตุการณ์นั้นมันไม่ได้เป็นแค่การทำให้พวกเขาต้องทบทวนแผนการหาเสียงว่าจะทำอย่างไรจึงจะหาเสียงให้ได้มากที่สุดภายในกำหนดเวลาการหาเสียงที่สั้น ๆ นี้เท่านั้น แต่ยังเป็นการเรียกพลกำลังของผู้หญิงทั้งหลายให้กลับคืนมาอีกด้วย

ในที่สุด ไซตุนรู้สึกว่าการมีจุดยืนที่มั่นคง การจัดรูปองค์กรที่เอื้อต่อการปฏิบัติงาน ยึดมั่นในหลักการ และวัตถุประสงค์ เอาผู้ลงคะแนนเสียงเป็นศูนย์กลาง ทำให้พวกเธอได้รับการยอมรับและชื่นชมทั้งจากผู้ที่ผ่านการณรงค์หาเสียงเลือกตั้งมาแล้วอย่างโชกโชนทั้งชายและหญิง

7. ความท้าทายส่วนตัว

เกี่ยวกับตัวเธอเองแล้วไซตุนมีประเด็นส่วนตัวสำคัญ ๆ หลายประเด็นที่ต้องเผชิญ มีเรื่องชาติพันธุ์ เรื่องภาพลักษณ์ของผู้หญิงมุสลิม เรื่องความลำเอียงทางเพศของผู้คนทั่วไป และปัญหาความปลอดภัย ไซตุนเขียนไว้ว่า (2004: 5) มันไม่แปลกที่จะอ่านพบเรื่องที่ว่าผู้สมัครหญิงต้องประสบปัญหาเกี่ยวกับภาพลักษณ์ “แต่ถ้าคุณไม่เจอเข้ากับตัวคุณเองแล้ว คุณจะรู้สึกว่ามันเป็นการรุกร้าเข้าไปในเรื่องส่วนตัวของเรามากแค่ไหน คำถามมีตั้งแต่เรื่องเพศสัมพันธ์ เรื่องการแต่งตัว และการประพฤติปฏิบัติ” เธอนึกถึงคำวิจารณ์ที่ได้รับ “บางครั้งก็เป็นแบบเบา ๆ บางครั้งก็ไม่สู้จะเบานัก ที่ว่าเราควรจะมีสัณฐานภาพลักษณ์ของผู้ทำงาน องค์การเอกชนออกไปอย่างไร คำวิจารณ์ว่าดูเรียบร้อยดี ดูดีเป็นบางครั้ง บ้างก็ว่าควรจะมีเลิกทำตัวแบบพวกทำงานองค์การเอกชน แต่งตัวให้ดูดี การแต่งตัวแบบใส่เสื้อและกางเกง จะเรียกคะแนนเสียงไม่ขึ้น และแน่นอนที่สุดคือการกดดันให้สวมผ้าคลุมศีรษะเพื่อเรียกคะแนนเสียงจากคนมุสลิม” ไซตุนต่อต้านความกดดันต่าง ๆ ในเรื่องภาพลักษณ์ของตัวเอง เมื่อย้อนคิดดูแล้วไซตุนตกลงใจที่จะเป็นอย่างที่เป็นอยู่ เพราะเธอและ WCI ยังคงยึดมั่นในจุดยืนเดิมและก็รู้สึกด้วยว่าโดยทั่วไปแล้วมีคนจำนวนน้อย โดยเฉพาะผู้หญิงที่อายุน้อยจะเกรงกลัวหัวั่นไหวต่อเรื่องดังกล่าวต่อคำถามที่ว่าเธอแต่งงานกับคนออสเตรเลียแล้วเธอรู้สึกเฉย ๆ เพราะดูเหมือนว่าผู้ที่ลงคะแนนเลือกเธอได้ยอมรับเขา เพราะเขาอยู่ได้อย่างกลมกลืนในวัฒนธรรมของท้องถิ่น²⁷ นับถือศาสนาอิสลามและพูดภาษามาเลย์ซึ่งเป็นภาษาท้องถิ่น ไซตุนพูดถึงว่า เคยมีผู้ลงคะแนนเสียงคนหนึ่งประเมินเธอประหนึ่งว่าจะสรุปโอกาสที่จะได้รับการเลือกตั้งของเธอว่า “โดยรูปร่างกายตา บอกได้ว่าเธอเป็นคนอินเดีย ชาวอินเดียจะเลือกเธอ เธอลงเลือกตั้งภายใต้ร่มเงาของพรรคคนจีน เธอจะได้คะแนนจากชาวจีน และเธอเป็นมุสลิม ถ้าหากเธอจะใช้ผ้าคลุมศีรษะจะช่วยได้มาก แต่อย่างไรก็ตามเธอก็ได้คะแนนจากคนมาเลย์ด้วย” (ไซตุน 2004: 6)

²⁷ ไซตุน เชื่อมั่นว่าถึงแม้ถ้ามันถูกยกขึ้นมาเป็นประเด็น ประสบการณ์ที่ผ่านมาเธอและสามีได้รับการยอมรับอย่างดี เพราะตามความจริงแล้วเธออยู่ได้อย่างสบายเข้าได้กับวัฒนธรรมท้องถิ่น และสิ่งอื่น ๆ

8. การทบทวนหลังจากการเลือกตั้ง

ไซตุนทบทวนผลการเลือกตั้งของเธอเอง เธอประเมินดูการทำทนายและสิ่งกีดขวางสำคัญ ๆ ที่เธอได้เผชิญและแก้ไขปัญหา ได้แก่ **หนึ่ง**มันเป็นการลงเลือกตั้งที่ใช้ทุนส่วนเอกชน ค่ามัดจำ ที่จะต้องจ่ายในการลงสมัครเป็นจำนวน 5,000 ริงกิต (1,317 ดอลลาร์สหรัฐ)²⁸ บวกอีก 5,000 ริงกิต เป็นมัดจำที่ให้ไว้กับคณะกรรมการ รวมกันเป็น 10,000 ริงกิต (2,634 ดอลลาร์สหรัฐ) ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายเฉพาะแค่การลงสมัครรับเลือกตั้งเท่านั้น นับเป็นค่าใช้จ่ายที่สูงที่สุดในบรรดาประเทศในเครือจักรภพอังกฤษ และถึงแม้ว่าตามกฎหมายค่าใช้จ่ายในการหาเสียงถูกกำหนดไว้ที่ไม่เกิน 50,000 ริงกิต (13,170 ดอลลาร์สหรัฐ) ค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้สมัครแต่ละคนจ่ายไปจะต้องสูงกว่านี้ไปอีกมากมาย ไซตุนและ WCI ไม่มีเงินที่จะใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยได้ พวกเขาต้องใช้อย่างประหยัดมาก ๆ **ข้อที่สอง** ไซตุนวิเคราะห์ต่อไปว่า โดยภาพรวมแล้วผู้หญิงมาเลเซียหารายได้ได้ประมาณครึ่งหนึ่งของรายได้ที่ผู้ชายหาได้เพราะฉะนั้นการเข้าถึงแหล่งทรัพยากรไม่ว่าจะเป็นของตัวเองหรือของธุรกิจหรือเอกชนที่ให้การอุดหนุนย่อมยากกว่าผู้ชายอย่างมาก เพราะฉะนั้นเงินทุนที่จะใช้จ่ายสำหรับการเลือกตั้งจะมีน้อยกว่าของผู้ชายเป็นอย่างมาก ดังนั้นพวกผู้หญิงจะต้องออกจากการแข่งขันแล้วตั้งแต่ก่อนจะถึง “ฐานแรก” คือการลงสมัครรับเลือกตั้ง เพราะไม่มีเงิน 10,000 ริงกิตที่จะจ่าย

ข้อที่สามกำหนดระยะเวลาหาเสียงสั้นเพียง 8 วัน ทำให้ผู้สมัครจากฝ่ายค้านและผู้สมัครใหม่อย่างไซตุน ซึ่งมีหลักการที่เป็นอิสระเป็นประเภทแรกที่มีขึ้นในประเทศมาเลเซีย ต้องอยู่ในลักษณะที่ด้อยกว่าและเสียเปรียบอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นในเชิงของเงินทุน วัตถุและกำลังคน เมื่อเทียบกับไม่เฉพาะแต่พรรคการเมืองของรัฐบาลเท่านั้น แม้แต่จะเทียบกับพรรคการเมืองในแนวร่วมอื่น ๆ ก็เสียเปรียบเช่นกัน **ข้อที่สี่**สื่อมวลชนกระแสหลักของมาเลเซียทั้งสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งปกติอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาล เข้าข้างพรรครัฐบาลอย่างไม่ลืมหูลืมตา ไซตุนยอมรับว่าเธอเป็นความแปลกใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อนในภาพของการเลือกตั้ง เธอรู้สึกยินดีที่พวกสื่อได้ลงข่าวเกี่ยวกับเธออย่างกว้างขวางกว่าเมื่อเทียบกับ ผู้สมัครจากพรรคฝ่ายค้านคนอื่น ๆ และ**ข้อที่ห้า**ในมาเลเซียกลุ่มผู้ออกเสียงเลือกตั้งจะถูกฝึกสอนกันมาให้เลือกผู้สมัครบนพื้นฐานของชาติพันธุ์ ดังนั้นจึงเป็นการยากแบบเขินครกขึ้นภูเขาที่จะให้พวกเขาหันมาเลือกโดยคำนึงถึง

²⁸ สำหรับการเลือกตั้งปี 2004 คณะกรรมการเลือกตั้งได้เพิ่มเป็น 10,000 ริงกิต (2,634 ดอลลาร์สหรัฐ) เพื่อกีดกันพวกที่ไม่มีวัตถุประสงค์จริงจัง พวกหลงเล่น ๆ และพวกที่ลงเพื่ออยากมีชื่อเสียง และมีเงินมัดจำอีก 5,000 ริงกิต สำหรับคณะกรรมการ รวมกันแล้วเป็น 15,000 ริงกิต นี่เป็นเฉพาะแต่การลงสมัครรับเลือกตั้งเท่านั้น (ไซตุน 2004: 7)

ประเด็นนโยบายและความมีคุณสมบัติที่นายกองนับถือของผู้สมัคร แทนที่จะคิดถึงแต่ความจงรักภักดีที่มีต่อพรรคการเมือง²⁹ (ไซตุน 2004: 4)

ความท้าทายในบรรยากาศแวดล้อมทางการเมือง

ส่วนใหญ่ของผู้หญิงมาเลเซียเชื้อชาติจีน อินเดีย และอื่น ๆ ยกเว้นคนพื้นเมืองเชื้อชาติมาเลย์ ได้แสดงออกว่าพวกเธอไม่สนใจการเมือง (Rashila 1995, Salih 1995, 1999 และ 2004) จากการค้นคว้าหาสาเหตุพบว่า ในความรับรู้ของพวกเธอ การเมืองเป็นเรื่องของความก้าวร้าว ไม่มีศีลธรรม เป็นกีฬาทางสังคมที่ผู้ชายได้หมดทุกอย่าง มันไม่น่าสนใจสำหรับผู้หญิง ผู้หญิงรู้สึกเคืองแค้นเมื่อก้าวออกจากพื้นที่ของผู้หญิงซึ่งก็คือ บ้าน เข้าสู่แวดวงการเมืองซึ่งเป็นพื้นที่ของผู้ชายมาแต่ดั้งเดิม ผู้หญิงที่มีคุณสมบัติพร้อมหลายคนลังเลหรือปฏิเสธที่จะเข้าสู่อาชีพการเมือง³⁰ หลายคนก็มีความเชื่อถือในสุภาษิตดั้งเดิมที่ว่าเบื้องหลังความสำเร็จของผู้ชาย มีผู้หญิงมีบทบาทช่วยอยู่เบื้องหลังคอยดูแลความสมดุลและความราบรื่นในบ้านซึ่งเป็นที่ที่ผู้หญิงสมควรจะอยู่

1. มิติโดยรวมของเพศภาวะ

พูดถึงทางด้านสังคมและวัฒนธรรมแล้ว ทศนคติที่มีความลำเอียงทางเพศที่ทำให้ผู้หญิงที่ลงสมัครรับเลือกตั้งเสียเปรียบ พบได้ในทุกชุมชนของทุกชาติพันธุ์ทั่วประเทศมาเลเซีย นอกเหนือไปจากนี้ การวิ่งเต้นภายในพรรค เพื่อแย่งชิงเขตเลือกตั้งที่จะลงสมัครแข่งขันโดยทั่วไปแล้วผู้หญิงถูกกีดกันออกไป เป็นผลให้ผู้หญิงที่ถูกยอมรับโดยหัวหน้าพรรคการเมืองและผู้ลงคะแนนอาจจะไม่ใช่ผู้หญิงที่จะไปเป็นปากเสียงให้แก่ผู้หญิงหรือเป็นผู้หญิงที่กล้าหาญ มีความละเอียดอ่อนในประเด็นชายหญิง ปัจจุบันนี้และเสริมด้วยการที่โครงสร้างของพรรคและวิธีการปฏิบัติที่ฝ่ายผู้หญิงได้ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นเพียงส่วนสนับสนุนนโยบายหลักของพรรค งานวิจัยของ Roslin (2005: ตารางที่ 5) ที่ได้

²⁹ ผู้ทำวิจัยในเรื่องการเลือกตั้งของมาเลเซียโดยทั่วไปเห็นพ้องต้องกันว่า ผู้ออกเสียงเลือกตั้งได้รับอิทธิพลที่คล้ายคลึงกันไม่ได้ลงคะแนนเลือกบนพื้นฐานของความเป็นหญิงหรือชาย แต่เลือกเพราะความจงรักภักดีที่มีต่อพรรคการเมือง เพราะเป็นเชื้อชาติเดียวกัน เพราะคำมั่นสัญญาว่าจะมีความกินดีอยู่ดีในอนาคต เพราะตอบแทนบุญคุณ เพราะคาดหวังว่าจะได้รับผลดีจากนโยบายการพัฒนาของรัฐบาล และบางกรณีก็เป็นเพราะได้รับผลตอบแทนทางการเงิน และความสะดวกในการเดินทางไปเลือกตั้ง

³⁰ Dr. Siti Mariah Mahmud สมาชิกคนหนึ่งในคณะกรรมการกลางพรรค PAS และเป็นหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ของ Dewan Muslimat กล่าวว่า “ผู้หญิงบางคนรู้สึกว่าพวกเธอไม่จำเป็นจะต้องมีบทบาทที่สำคัญปานนั้น พวกผู้ชายเขาทำกันอยู่แล้ว ทำไมเราต้องไปทำให้เปลืองสมองด้วย” (Joycelyn Tan <http://www.thesundaily.com/article>). ทศนคติแบบนี้ไม่ใช่มีแต่ในพรรค PAS เท่านั้น พรรคการเมืองอื่น ๆ ก็มี

ทำก่อนการเลือกตั้งทั่วไปปี 2004 ใน Terenggan รัฐทางฝั่งตะวันออกของแหลมมาเลเซีย ซึ่งอยู่ภายใต้การบริหารงานของรัฐบาลพรรค PAS แต่ต่อมาในการเลือกตั้งล่าสุดได้ถูกพรรค BN แย่งชิงไป แสดงให้เห็นว่าร้อยละ 56 ของชายที่ตอบคำถามไม่เห็นด้วยที่ว่า “ประชาชนในรัฐนี้พร้อมยอมรับผู้หญิงเข้าสู่ตำแหน่งในระดับที่มีการตัดสินใจ” ทั้ง ๆ ที่มีข้อมูลว่าร้อยละ 74.4 เห็นว่า “ผู้หญิงสามารถที่จะจัดการปัญหาของผู้หญิงได้ดีกว่าผู้ชาย” และร้อยละ 66.3 ยอมรับว่า “ไม่ควรจะขัดขวางการลงสมัครรับเลือกตั้งของผู้หญิง” สิ่งที่เราเห็นชัด ข้อแรกก็คือ อุปสรรคที่ใหญ่หลวงที่สุด อันหนึ่งที่เกิดขวางการเข้าไปมีส่วนร่วมนอกเหนือไปจากการทำหน้าที่ซึ่งน้ำชากาแพหรือหาเสียงให้แล้ว คือ การต่อต้านของตัวผู้ชายนี้เอง ไม่น่าสงสัยเลยที่บางครั้งการช่วยเหลือเพียงเล็กน้อยจากผู้หญิงเอง ทำให้ผู้ชายยังคงมีความคิดความเชื่อเดิมอยู่ตลอดไปชั่ววนาตาปีว่า ผู้หญิงมีความสุขที่สุดแล้วที่อยู่ในพื้นที่ส่วนตัว คือบ้านและครอบครัวต้องมาก่อน พื้นที่ข้างนอก เป็นเรื่องของผู้ชาย ข้อที่สองคือผู้ชายไม่เคยเป็นตัวแทนหรือพยายามที่จะเป็นอย่างจริงจังในการบอกกล่าวถึงปัญหาและความสนใจของผู้หญิงในระดับองค์กรที่มีการออกกฎหมายที่จริงพวกเขามักจะเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือไม่ให้ความสำคัญ

2. ประเด็นเรื่องชาติพันธุ์

การเมืองเรื่องเชื้อชาติ และเรื่องความจงรักภักดีต่อพรรค เป็นตัวกำหนดการเลือกตั้งทั่วไปของมาเลเซียเสียงเป็นส่วนใหญ่ ถึงแม้ว่าพรรคการเมืองบางพรรคมีอุดมการณ์ไม่ถือเรื่องเชื้อชาติ เช่น ทั้งพรรคแนวร่วม BN และพรรคแนวร่วม BA แต่พรรคทั้งสองนี้ก็มีคนกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกันเป็นสมาชิกส่วนใหญ่ พรรคที่สำคัญ ๆ ก็มีพรรค Geraban (จีน) DAP (จีน) KeADILan (มาเลย์) และ PRM (มาเลย์) ลักษณะของพรรคการเมืองที่เป็นเช่นนี้กับทั้งยังมีนโยบายการพัฒนาประเทศที่เชื่อมโยงโดยตรงไปยังกลุ่มชาติพันธุ์ใดหนึ่งโดยเฉพาะ ดังนั้น พรรคการเมืองจึงพร้อมที่จะสนับสนุนความสนใจของกลุ่มชาติพันธุ์ใดหนึ่ง หรือใช้ประโยชน์จากความรู้สึกนึกถึง ๆ ที่เห็นใจว่าเป็นคนชาติพันธุ์เดียวกัน

3. ภูมิรัฐศาสตร์

ผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่เป็นคนในเมืองและคนชนบทมีลักษณะที่แตกต่างกัน อย่างแรกที่เราเห็นได้ชัดเจนก็คือ คนชนบทส่วนใหญ่เป็นคนมาเลย์ การเลือกของคนมาเลย์ก็คือ เลือกพรรค PAS พรรค KeADILan และพรรค United Malays National Organisation (UMNO) ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่เด่นชัดพรรคอื่นทั้งหมดทั้งในพรรคแนวร่วมรัฐบาล และเด่นที่สุดในภาพการเมืองของมาเลเซียโดยทั่วไป ในเขตเมืองที่ซึ่งประเด็นต่าง ๆ ที่ซับซ้อนได้ถูกนำมาคิดคำนึงให้น้ำหนัก เช่น ผู้สมัครคนนี้จะนำปัญหาหรือเรื่องที่เราสนใจไปพูดในสภาจริง ๆ หรือไม่ ผู้สมัครคนนี้สังกัดพรรคไหน และตำแหน่งแห่งที่ของเขาในพรรคเป็นอย่างไร เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่ผู้เลือกตั้งสนใจอยู่มาก ๆ นี้เขาจะทำได้แค่ไหน พรรคไหนที่จะสามารถทำงานโครงการพัฒนานี้ได้จริง ๆ พรรคไหนที่มีพลังอำนาจพอที่จะทำอะไรตามที่ต้องการได้จริงในระดับหนึ่ง และผู้สมัครคนไหนที่จะพอใจซื้อมือสะอาดกว่า

สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องหมายที่ดีของขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงมาเลเซีย ในปี 1989 มีคณะกรรมการว่าด้วยนโยบายผู้หญิงแห่งชาติ (Malaysian National Policy on Women) ซึ่งในที่สุดก็ได้ทำให้เกิดมีแผนการปฏิบัติงาน “Malaysia Action Plan for Women in Development” ในปี 1997 จัดทำโดยกรมกิจการสตรี (Women Affairs Department – ขณะนั้นอยู่ในกระทรวง National Unity and Social Development) ในปี 1990 มีกลุ่ม Malaysian Women Manifests ซึ่งดูแลเรื่องสถานภาพและสิทธิของผู้หญิงในการทำงาน มีกฎหมายว่าด้วยเรื่องการปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมและการกระทำรุนแรง ต่อผู้หญิง เรื่องผลกระทบด้านลบของการพัฒนา เรื่องสุขภาพ เรื่องการทุจริตคดโกง และเรื่องสิทธิมนุษยชน มีการประกาศใช้กฎหมายว่าด้วยความรุนแรงในครอบครัว (Domestic Violence Act) ในปี 1994 รัฐบาลมาเลเซียยอมรับ (มีเงื่อนไข) ในปี 1995 ในอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมกันต่อสตรีทุกรูปแบบ” (UN Convention To Eliminate All Form of Discrimination Against Women-CEDAW) ซึ่งมีขึ้นในปี 1979 มีการประชุมเรื่องผู้หญิงของสหประชาชาติครั้งที่ 4 และการประชุมคู่ขนานขององค์กรประชาชนที่กรุงปักกิ่งปี 1995 ปี 1998 เกิดขบวนการเคลื่อนไหว Malaysian Reformasi และการเกิดของ Women's Agenda For Change และ Women Candidacy Initiative ซึ่งส่งโซตุนลงสมัครรับเลือกตั้ง

โซตุนมีความเข้าใจเป็นอย่างดีเกี่ยวกับกฎหมายเลือกตั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมาตราว่าด้วย “การกระทำความผิด” เธอเห็นว่าพรรคที่กำลังอยู่ในอำนาจคือ BN ทำผิดกฎหมายเลือกตั้งไปทั่วทั้งประเทศ ในเขตเซเลียงที่เธอลงสมัครก็ไม่เว้น อย่างไรก็ตามเธอพบว่าการกล่าวโทษร้องทุกข์นอกจากจะเสียค่าใช้จ่ายแล้ว ยังไม่ได้รับอะไรตอบแทนจากการฟ้องเลย นอกจากนี้พรรคของเธอยังถูกฟ้องศาลว่าในข้อหาส่งรายงานการใช้จ่ายล่าช้า โซตุนคิดว่านี่คือ “กับดักอันหนึ่งสำหรับผู้เล่นการเมืองมือใหม่” แม้ว่าในที่สุดพวกเธอก็แก้ไขได้แต่ว่ากว่าที่ปัญหาจะลุล่วงไปได้พวกเธอต้องยุ่งอยู่กับมันเป็นเวลาเกือบสามปีครึ่งนับจากหลังการเลือกตั้ง

6. ความคิดเห็นที่กำลังเปลี่ยนแปลง

โซตุนและผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่มีความคิดเช่นเดียวกัน อาจจะได้ประโยชน์จากการที่มีความคิดเห็นที่เปิดกว้างมากขึ้นในเรื่องเพศภาวะที่กำลังแผ่ไปทั่วสังคมมาเลเซียอย่างช้า ๆ ผู้คนรู้สึกสำนึกในวัฒนธรรมเรื่องเพศภาวะมากขึ้น เป็นไปแบบคลื่นใต้น้ำ และพร้อมที่จะปรับความคิดที่ว่าที่จริงแล้วผู้หญิงสามารถจะเป็นผู้นำได้ แนวโน้มที่เป็นไปในทิศทางดังกล่าวอาจจะเห็นได้ดังเช่นการแสดงความคิดเห็นของผู้ชายคนหนึ่งที่ประกอบอาชีพอิสระ มีนิวาสสถานที่อยู่ในแถบหุบเขาของ Klang Nalley เขากล่าวว่า “ผมไม่สนใจว่าจะเป็นหญิงหรือชายที่สำคัญก็คือว่า เขาทำงานนั้นได้ดีหรือไม่”

และที่สำคัญพอ ๆ กันก็คือ การเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นในระหว่างผู้หญิงทั้งหลายเองเกี่ยวกับความสามารถในทางการเมืองของพวกเธอ ไชตุนและเพื่อนที่เหมือนเธอเป็นตัวแทนของผู้หญิงพันธุ์ใหม่³² พวกเธอมีการศึกษาสูง มีประสบการณ์ในต่างประเทศ มีอิสระ ในทางการเงิน มีประสบการณ์ทำกิจกรรมสังคมกับกลุ่มคนรากหญ้า และมีประสบการณ์ที่หาค่ามิได้จากการเป็นผู้นำในการทำกิจกรรมในสังคมต่าง ๆ จากการที่มีการศึกษาสูง พี่ตนเองได้ทางการเงิน มีความเป็นผู้นำในขบวนการเคลื่อนไหวของสังคม มีประสบการณ์ ในงานอาชีพ และมีเครือข่ายในการทำงานสาธารณะ คุณสมบัติดังกล่าว เมื่อรวมกันแล้วทำให้พวกเธอรู้สึกว่ามีความสามารถ ในทางการเมืองสูง และมีความเชื่อมั่นว่าจะสามารถก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้

7. โอกาสทางการเมือง

ชีวิตทางการเมืองของทุกคนจะถูกกำหนดโดยกฎเกณฑ์ที่รัฐบาลได้กำหนดขึ้น ไม่ว่าสิ่งที่กำหนดขึ้นนั้นจะเป็นที่ยอมรับของประชาชนหรือไม่ก็ตาม ดังนั้นการกระทำของรัฐบาลทุก ๆ ขั้นตอนจึงเป็นการทำให้สังคมค่อย ๆ เปลี่ยนไป ในปี 1989 Malaysian National on Women (NPW) ซึ่งมีวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการคือ หนึ่งในกรกระทำนั้น วัตถุประสงค์คือ ข้อที่หนึ่ง เพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่า มีการแบ่งปันอย่างเท่าเทียมกันของทรัพยากร ข้อมูลข่าวสาร โอกาสและผลประโยชน์ ของการพัฒนาระหว่างชายหญิง วัตถุประสงค์ข้อนี้ให้ความสำคัญแก่ความเท่าเทียมและความยุติธรรม จะต้องเป็นส่วนสำคัญของนโยบายการพัฒนา ซึ่งจะต้องมีประชาชนเป็นศูนย์กลาง เพื่อว่าผู้หญิงซึ่งเป็นประชากรครึ่งหนึ่ง สามารถที่จะทำประโยชน์และได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ ประการที่สองเพื่อรวมผู้หญิงเข้าสู่การพัฒนาในทุกภาคส่วนตามความสามารถและความต้องการ อันจะทำให้เพิ่มคุณภาพชีวิต จัดความยากจน ความโง่เขลาและความไม่รู้หนังสือ เพื่อที่จะนำสันติภาพและความรุ่งเรืองมาสู่ประเทศชาติ วัตถุประสงค์เหล่านี้ได้รับการแปลความเข้าสู่แผนการปฏิบัติงานของ 8 ภาค ในนโยบายแห่งชาติของการรวมผู้หญิงเข้าสู่การพัฒนา³³ มีภาคการสาธารณสุข การศึกษา การฝึกอบรม กฎหมาย การจ้างงาน การเมือง สื่อมวลชนและศาสนา

ในทางการเมือง รัฐบาลได้ออกกฎหมายและข้อบังคับเพื่อที่จะทำให้ผู้หญิงเข้ามามีส่วนร่วมในการเมืองได้อย่างเต็มที่ หนึ่ง คือจะทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของการจ้างงาน การเสนอชื่อและแต่งตั้งผู้หญิงเข้าสู่องค์กรที่มีการตัดสินใจระดับชาติ ระดับรัฐ และระดับท้องถิ่น จนกระทั่งได้สัดส่วน

³² กว่าร้อยละ 50 ของผู้หญิงมีการศึกษาถึงขั้นที่สาม ในปี 1983 มีเพียงร้อยละ 48% 1993 ร้อยละ 60 อัตราการรู้หนังสือของผู้หญิงมาเลเซียคือ ร้อยละ 64 ในปี 1989 และร้อยละ 80 ในปี 1991 มีการสาธารณสุขที่ดี ผลก็คือผู้หญิงเข้าสู่งานอาชีพอิสระ งานบริหารและการจัดการมากขึ้น

³³ เพื่อให้เป็นไปตามที่สหประชาชาติได้ประกาศทศวรรษสตรี (Declaration of Decade for Women) ในปี 1975 รัฐบาลมาเลเซียได้จัดตั้ง “National Advisory Council For Integrating Woman in Development” เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 1975

การเป็นตัวแทนที่เหมาะสม สอง รัฐได้สัญญาว่าจะส่งเสริมให้มีตัวแทนของผู้หญิงมากขึ้นในระดับบริหารและออกนโยบายของรัฐสภาในสถานิติบัญญัติของรัฐ ในสภาท้องถิ่น และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (HAWA 1995: 19-20) ความคิดเรื่องสัดส่วนร้อยละ 30 ที่ได้ถูกเสนอไว้ในที่ประชุมกรุงปักกิ่งได้มีการนำมาพูดถึงกันทั่วไป แต่ NPW ก็ล่าช้าในการนำไปสู่การปฏิบัติ ทำให้นามานำมาอ้างอิงกับประชาชนไม่ได้ ดังนั้น แทนที่มันควรจะได้นำมาเป็นประโยชน์ในการหาเสียงของไซตุนก็กลับทำไม่ได้

WCI และการเพิ่มอำนาจทางการเมือง

Women's Candidacy Initiative (WCI)³⁴ คือสมาคมการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการเมือง วัตถุประสงค์ก็คือการเคลื่อนย้ายการเรียกร้องของผู้หญิงจากวงนอกเข้าสู่ศูนย์กลางปรัชญา ของสมาคมก็คือ “เมล็ดพันธุ์ของประชาธิปไตยฝังตัวอยู่ในหลักการที่ว่า อำนาจในการตัดสินใจที่ถูกต้องต้องตามกฎหมาย อันเกี่ยวข้องกับ **ชีวิตประชาชน สังคม และ ประเทศชาติ** ควรจะมาจากการเลือกของพวกเขา ซึ่งเป็นผู้ได้รับผลกระทบ” สำหรับ WCI แล้วพวกเขาในที่นี้ก็คือ **ผู้หญิง** WCI เชื่อว่าการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองในรัฐสภาเป็นหนทางหนึ่งที่จะทำให้การมีส่วนร่วมของสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งของผู้หญิงในกระบวนการตัดสินใจ ซึ่งจะทำให้พวกเขามีส่วนแบ่งในอำนาจการตัดสินใจที่จะส่งผลกระทบต่อพวกเขาเอง ความคิดของการรวมตัวกันเพื่อจัดตั้งเกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม 1998

นับเป็นการสร้างประวัติศาสตร์ให้แก่มาเลเซีย ในการที่มีผู้สมัครหญิงลงสมัครแบบอิสระ และเป็นพันธมิตรกับพรรคแนวร่วม BA ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่สิบ การได้คะแนนเสียงร้อยละ 43 ของคะแนนเสียงที่ถูกต้องสมบูรณ์ ตัดหน้าผู้สมัครจากพรรครัฐบาล ถึงแม้จะไม่ชนะการเลือกตั้งก็ตาม WCI ก็อ้างได้ว่า “เป็นชัยชนะที่จะต้องประกาศดัง ๆ แม้ว่าจะไม่ชนะตามกติกา” เพราะเชื่อว่าพวกเขาได้ประสบความสำเร็จในการเป็นสะพานเชื่อมระหว่างการมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยการเป็นสมาชิกและปฏิบัติการผ่านทางองค์กรเอกชน เพื่อเปิดพื้นที่ให้ผู้หญิงเข้าร่วมในการเมืองด้วยตัวผู้หญิงเอง ลดความเกรงกลัวในการเมือง แสดงให้เห็นว่ามันเป็นเรื่องที่เข้าถึงได้ในบริบทของการเมืองของมาเลเซียที่เป็นแบบมือคดทางเชื้อชาติ บนภูมิหลังของประเทศที่มีคนหลายเชื้อชาติ WCI กล่าวอ้างได้ว่าพวกเขาได้รับชัยชนะในเรื่องการร่วมมือกันระหว่างชาติพันธุ์ WCI ได้รับการกล่าวถึงทั้งในและนอกประเทศ

³⁴ สำหรับรายละเอียดที่อ้างอิงในตอนนี้ได้จาก แผ่นพับของ WCI Tan B.H. & Ng2003 Lai S.Y.2003 และ Marting 2003.

สมาชิกที่เป็นแกนนำของ WCI มีทั้งชายและหญิงผู้เสียสละประมาณยี่สิบคน ผู้คนที่สนับสนุนและอาสาสมัครมาจากทุกชนชั้นและต่างชาติพันธุ์ ส่วนใหญ่แล้วเป็นหญิงอ่อนวัย อายุเฉลี่ย 35 ปี ส่วนใหญ่เคยทำกิจกรรมทางลัทธิสตรีมาหลายปี และสมาชิกที่เป็นแกนนำเกินกว่าครึ่งเป็นสมาชิกกลุ่มผู้หญิงกลุ่มอื่นด้วย ส่วนใหญ่มุ่งงานทำเต็มเวลา เป็นนักทำกิจกรรม นักหนังสือพิมพ์ ผู้ประสานงานโครงการ ครู อาจารย์ เจ้าหน้าที่การตลาด หมอนวด วิศวกร แม่บ้านและนักเรียน ความคิดแรกเริ่มของพวกเขาคือ มองหาช่องทางที่จะสร้างแนวร่วมกลุ่มเล็ก ๆ ของผู้สมัครหญิงเพื่อเตรียมเข้าสู่การเลือกตั้งในอนาคต เริ่มตั้งแต่การเลือกตั้งปี 1999 แนวร่วมผู้หญิงกลุ่มนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของแนวร่วม Gagasan Demokrasi Rakyat ซึ่งเป็นแนวร่วมใหญ่ขององค์กรเอกชนและพรรคการเมืองฝ่ายค้าน มีเป้าหมายสำคัญอยู่ที่การทำให้เกิดช่องทางการเมืองใหม่ในมาเลเซีย ซึ่งพวกเขาเห็นว่าการเมืองที่เป็นอยู่เป็นแบบแบ่งแยกเชื้อชาติ

WCI พุดถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงในชีวิตประจำวัน พวกเขาได้ถามคำถามผู้มีสิทธิเลือกตั้งโดยเฉพาะผู้หญิงซึ่งเป็นจำนวนครึ่งหนึ่ง เป็นคำถามที่อยู่ในใจผู้หญิงอยู่แล้วถามว่าในการทำงานประเภทเดียวกันทำไมผู้หญิงได้ค่าจ้างน้อยกว่าผู้ชาย ทำไมไม่มีสถานที่รับเลี้ยงเด็กที่มีมาตรฐานดีพอที่จะช่วยแบ่งเบาภาระชายและหญิง ทำไมกฎหมายบางฉบับถึงทำให้ผู้ชายได้เปรียบกว่าผู้หญิง ทำไมแต่ละวันในประเทศมาเลเซีย จึงมีผู้หญิงประมาณ 4 คน ถูกปฏิบัติอย่างไม่ถูกต้อง ช่มชืด และถูกกระทำรุนแรง WCI ชี้ให้เห็นว่า ผู้หญิงเป็นแรงงานครึ่งหนึ่งของคนทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในธุรกิจและในภาครัฐบาล ผู้หญิงที่ทำงานบ้านนับเป็นแรงงานที่ทำประโยชน์ในการพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าและชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงใส่ใจว่าจะอะไรจะกำลังจะเกิดขึ้นกับประเทศชาติ รัฐบาลกำลังทำอะไรอยู่ กลไกการหาเสียงของ WCI ชี้ให้เห็นถึงกฎหมายและนโยบายที่แบ่งแยกกีดกันผู้หญิงบริการทางสังคมและการแพทย์อยู่ในมือเอกชน การขนส่งสาธารณะที่ไม่พอเพียงทำให้ยากลำบากต่อการเดินทางของผู้หญิงเป็นแม่ที่ต้องเลี้ยงดูลูกฝ่ายเดียวและกลุ่มคนยากจน WCI สัญญาว่าจะยกสถานภาพสตรีและยุติการแบ่งแยกกีดกันผู้หญิง WCI ต้องการให้ผู้หญิงเข้าไปมีส่วนร่วมในการออกกฎหมายและการบริหารประเทศมากขึ้น ด้วยความเป็นมนุษย์นิยมและสตรีนิยมที่ให้ความสนใจแก่สังคมเป็นอันดับแรก ทำให้ WCI เรียกร้องหา “สังคมที่ให้ความเคารพแก่มนุษย์ทุกคนโดยไม่คำนึงถึงเพศ เชื้อชาติ ชนชั้น และศาสนา” “สังคมที่ผู้หญิงมีความเท่าเทียม” และ “รัฐบาลที่จะทำให้เด็ก ๆ มีชีวิตที่ดีขึ้น” ข้อเรียกร้องเหล่านี้ประทับใจทุกคนที่จิตใจบริสุทธิ์

ไซตุนเน้นย้ำทั้งในการหาเสียงและในแถลงการณ์ของเธอ (ภาคผนวก ก) ว่าการเลือกไซตุนผู้สมัครของ WCI คือการเลือกสิ่งที่ผู้หญิงกำลังเรียกร้องต้องการอยู่ นั่นคือ ระบบการเมืองที่เปิดกว้างและโปร่งใส ที่เคารพในสิทธิที่เท่าเทียมของผู้หญิง ระบบความยุติธรรมที่ตรงไปตรงมาเป็นอิสระเคารพในสิทธิและความต้องการของผู้หญิง และยุติการแบ่งแยกกีดกันผู้หญิงในทุกรูปแบบ ยุติการกระทำรุนแรงและเอาเปรียบข่มเหงรังแกผู้หญิง มีโอกาสในการทำงานและค่าจ้าง

เท่าเทียมกันในงานประเภทเดียวกัน บริการทางสังคมและการแพทย์ ที่ดีในราคาพอสมควร ในระดับที่ผู้หญิงทุกคนจะจ่ายได้ และเหนือสิ่งอื่นใดคือการให้ความสำคัญอันดับแรกกับการเข้าไปมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับผู้หญิงในระดับที่มีการตัดสินใจ DAP หนุนหลังเธอ โดยแผนพับที่ตีพิมพ์เพื่อหาเสียงให้เธอ เรียกร้องให้มีการลงคะแนนเลือก “เพื่อการเปลี่ยนแปลง” และว่าการเลือกโชตุนคือการนำประชาชน กลับคืนสู่รัฐสภา เป็นการเลือกเพื่อหาความยุติธรรม ความเท่าเทียม ปราศจากการกดขี่และการเล่นพรรคเล่นพวก ยุติการมีกฎหมายที่ไม่ยุติธรรม โหดร้าย ยุติการแบ่งแยกกีดกัน ผู้หญิง ทำการพัฒนาที่ยั่งยืน การกระจายความมั่งคั่ง อย่างยุติธรรมและทั่วถึง เรียกร้องการกลับมาของการมีคณะกรรมการท้องถิ่น และการให้ได้มาซึ่งบริการสาธารณสุขขั้นพื้นฐานในราคาที่ทุกคนพอจะจ่ายได้ มีบ้าน น้ำ ไฟ การบริการสุขภาพ และการศึกษา

เมื่อการเลือกตั้งปี 1999 ผ่านพ้นไปแล้ว WCI ยังคงไว้ซึ่งการติดต่อเกี่ยวข้องกับประชาชนอยู่ ยังคงมีการประกาศวัตถุประสงค์ที่จะเพิ่มการตื่นตัวของประชาชนโดยทั่วไปในเรื่องเกี่ยวกับปัญหา และความต้องการที่จำเป็นของผู้หญิง เรื่องทัศนคติ กฎหมายและนโยบายที่มีต่อความเท่าเทียม ของผู้หญิง ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในวงการสาธารณะในกระบวนการตัดสินใจ และในกระบวนการเลือกตั้งส่งเสริมให้ผู้หญิงเข้าสู่ตำแหน่งที่มีการตัดสินใจและในองค์กร ในกระบวนการประชาธิปไตยทั้งในรัฐสภา และในวงการรัฐบาล WCI มีแผนที่จะทำหนังสือคู่มือ โดยอาศัยประสบการณ์จากการเลือกตั้งปี 1999 “คู่มือการเลือกตั้งเบื้องต้น-การวางแผน และปฏิบัติการหาเสียง” จะแปลงข่าวสารที่พูดคุยโต้ตอบกันทางอีเมล เกี่ยวกับการวางแผน และจัดการเกี่ยวกับผู้สมัครเรียงเป็นหัวข้ออภิปรายที่จะทำให้มีการอภิปรายกันต่อ และเป็นเครือข่าย ที่จะติดต่อกันสำหรับนักกิจกรรมเรื่องผู้หญิงทั่วประเทศ จะมีการฝึกอบรมและสัมมนาในเรื่องผู้หญิง กับกระบวนการตัดสินใจ และเรื่อง “สิทธิผู้หญิง” จะมีการจัดตั้งศูนย์ทรัพยากรข้อมูลเพื่อเก็บข้อมูล ไว้ใช้ประโยชน์ในการเลือกคราวหน้า สรุปก็คือว่า WCI ยังคงอยู่ไม่ได้สลายตัว สมาชิกและผู้ให้การสนับสนุนยังเชื่อว่า พวกเขายังคงจำเป็นที่จะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ในการเมืองเรื่องผู้หญิงของมาเลเซีย WCI ยังคงเลือกที่จะอยู่ในสถานะที่ไม่เป็นสถาบัน³⁵

แม้ว่า WCI และโชตุนพบว่า การเข้าไปมีส่วนร่วมโดยตรงในการเลือกตั้งปี 1999 ทำให้เกิด ความรู้สึกกระตือรือร้นที่จะทำงานได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่รู้มาก่อนรู้สึกมีความสำคัญมากขึ้น

³⁵ ในมาเลเซียองค์กรต่าง ๆ จะต้องลงทะเบียนไว้กับสำนักทะเบียนองค์กร (Registrar of Societies) ประกาศตัวเองว่าเป็นองค์กรเอกชนหรือสมาคมทางการเมืองและต้องได้รับการอนุญาตก่อน จึงจะทำงานได้ หลังจากนั้นก็ต้องทำตามกฎระเบียบของกฎหมาย Society Act ซึ่งให้อำนาจแก่ Registrar of Societies ไว้อย่างกว้างขวางและเด็ดขาด

แต่พวกเขาไม่ได้ร่วมในการเลือกตั้งของปี 2004 มีเหตุผลหลายอย่าง ที่สำคัญก็คือพรรค BN ได้มีการเพิ่มเสริมความแข็งแกร่งขึ้นอีกเนื่องจากเผชิญกับการท้าทายอย่างไม่เคยพบมาก่อนของพรรค BA ในการเลือกตั้งปี 1999 นอกจากทำตามโครงการที่เคยทำมาแต่เดิมแล้ว พรรค BN ยังเพิ่มความแข็งแกร่งโดยวิธีการผูกมิตรกับประชาชนโดยเฉพาะผู้ที่เคยเป็นฐานเสียงสำคัญของพรรคฝ่ายค้านพรรคหัวก้าวหน้า พวกผู้นำและสมาชิกของ WCI อาจจะเหนื่อยอ่อนหมดแรง คงต้องใช้เวลาพักฟื้น และพวกเขายังจำเป็นต้องหาทุนทรัพย์อีก

บทเรียนและข้อเสนอแนะ

เมื่อมองย้อนหลังแล้วมีสิ่งที่จะเรียนรู้ได้มากมายหลายด้าน เช่น ด้านส่วนบุคคล ด้านองค์กร กฎหมาย ระดับวัฒนธรรมและการเมือง และยังมีการวิจารณ์และประเมินผลอย่างตรงไปตรงมาโดย WCI ไชตุณและนักวิเคราะห์อิสระและไม่ค่อยจะอิสระนักอีกด้วย ผลที่ได้ออกมาคือ คำแนะนำต่าง ๆ มากมาย รวมทั้งประเภทที่ว่า “เราจะทำอะไร มันน่าจะดีกว่านี้ถ้าเราได้ทำ” ที่จริงหากมองในเชิงบวกแล้ว ข้อวิเคราะห์วิจารณ์เหล่านี้จะนำไปเป็นประโยชน์ได้อย่างดีสำหรับการเตรียมตัวเพื่อการเลือกตั้งครั้งต่อไปในอนาคต

อาจจะพูดได้ว่าไชตุณเป็นตัวแทนของนักสตรีนิยมหัวก้าวหน้า เป็นแบบอย่างของผู้หญิงร่วมสมัย ปัจจุบันในมาเลเซีย การนำเสนอแบบอย่างของผู้หญิงเป็นที่นิยมกันมากขึ้นจะนับเป็นปัจจัยสำหรับให้คะแนนทางบวกแก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งแบบไชตุณ ผู้ซึ่งมีพื้นฐานจากการทำกิจกรรมสังคมภาคประชาชนมาก่อนที่จะเข้าสู่อาชีพการเมือง บางทีนี่อาจจะเป็นที่มาของการที่กลุ่มหญิงสาวในพรรค UMNO Puteri UMNO ซึ่งมีขึ้นในปี 2001 มีคำขวัญที่ว่า “เล่นการเมืองให้น้อยลง รับใช้สังคมให้มากขึ้น” นีโยมแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไป อย่างไรก็ตามการลงสมัครรับเลือกตั้งอย่างไม่หวังผลใด ๆ ไชตุณให้ความสำคัญไปที่ต้องการท้าทายกระบวนทัศน์เกี่ยวกับการเลือกตั้งที่แฝงไว้ซึ่งความมีอคติทางเพศ ถ้าหากหวังผลชนะการเลือกตั้งผู้หญิงก็จะต้องกลับใช้ปัจจัยสามอย่างเช่นเดียวกับพวกผู้สมัครชาย นั่นคือ เงิน กลไกการเลือกตั้ง และสื่อมวลชน (3M_s = Money Machinery Media) และยังคงต่อสู้กับข้อได้เปรียบที่ฝังตัวอยู่ในระบบการเมืองของผู้สมัครจากพรรค BN ที่ครองอำนาจอยู่อย่างเหนียวแน่น

เมื่อประเมินความรู้สึกส่วนตัวของไชตุณถึงผลกระทบที่ WCI ได้ก่อให้เกิด เธอยอมรับว่ามันยากที่จะบอกได้ว่าคะแนนเสียงร้อยละ 43 ที่เธอได้เกิดจากการที่เธอเป็นผู้สมัครของ WCI แค่นั้น และแค่นั้นที่เป็นคะแนนเสียงที่มาจากกาที่บรรยายกาการเมืองในปี 1999 มีการต่อต้านรัฐบาลที่นำโดยพรรค BN เนื่องจากเรื่องเหตุการณ์ปฏิรูปของ Anwar Ibrahim ที่ต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี 1998 (Funston 1999, Wliss, 1999) เธอเข้าใจดีว่าคะแนนเสียงจำนวนไม่น้อยเป็นเสียงที่มาจากกา

ต่อต้านรัฐบาล หลักฐานอื่นที่เห็นได้ชัดก็คือ การที่พรรค แนวร่วมรัฐบาลได้เสียที่นั่งไปในหลายเขตที่เขต Selanang ของเธอนี้เอง คนที่ได้ตำแหน่ง ก็ได้ประโยชน์จากลมการเมืองของมาเลเซีย ที่ดูเหมือนกำลังจะเปลี่ยนทิศ อย่างไรก็ตามไซตุน แน่ใจว่าการริเริ่มของ WCI มีผู้คนเห็นและชื่นชม (ไซตุน 2004: 9)

- หลายคนสนใจที่พวกเรา เป็นนักการเมืองที่ไม่สังกัดพรรค หญิงสาวหลายคนใช้คำว่า “คนธรรมดา” ลงสมัครรับเลือกตั้งซึ่งพวกเธอเคยคิดว่ามันเป็นเรื่องของพรรคการเมือง เท่านั้น
- หลายคนได้เข้ามาหาพวกเราหลังจากการเลือกตั้งอย่างตอกใจที่ว่า พวกเราได้ทำให้พวกที่อยู่ในอำนาจต้องใช้จ่ายเงิน และออกแรงในการต่อสู้เลือกตั้งเสียบ้าง
- ผู้หญิงหลายคนรู้สึกว่ามีกำลังใจที่เห็นพวกเราทำงานและต้องการช่วย ผู้หญิงขายปลาสดคันที่จะติดป้ายโปสเตอร์ของเรารอบ ๆ ร้านขายปลาของเธอเพื่อที่จะชักจูงใจ ให้ผู้หญิงคนอื่น ๆ เลือก หญิงสาวหลายคนบอกว่าเป็นครั้งแรกที่เธอลงคะแนนเลือกตั้ง เพราะเธอคิดว่าผู้หญิงจะเข้าใจผู้หญิงด้วยกัน หญิงชาวอินเดียคนหนึ่งที่เป็นคนช่วยทำงานบ้านบอกว่า เธอยินดีที่จะเปลี่ยนการเลือกจากพรรคที่เธอเคยเลือกมาเป็นเวลาหลายปี มาลงคะแนนให้เห็นผู้หญิงที่พูดถึงเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิง ชายสูงอายุหลายคนบอกพวกเราว่าลูกสาวของพวกเขา มีความเห็นที่แน่วแน่ที่ผู้หญิงควรจะได้รับเลือกเข้าไปเป็นผู้แทน
- สมาชิกหญิงคนหนึ่งของพวกเราบอกว่า เธอเพิ่งจะเข้าใจว่าทำไมพวกเราถึงต้องออกแรงทำงานอย่างที่ทำอยู่นี้ ทำไมไม่ใช้วิธีนั่งโต๊ะเจรจาต่อรองเอากับผู้ชาย เดียวนี้เธอเข้าใจแล้วว่ามันคนละเรื่องกัน
- ผู้ที่สนับสนุนและอาสาสมัครหลายคน ที่เข้ามาช่วย WCI ในการรณรงค์หาเสียงบอกว่า เป็นประสบการณ์ที่ทำให้พวกเธอรู้สึกมีความสำคัญมากขึ้นอย่างที่สุดประสบการณ์หนึ่งในชีวิต

ในการทบทวนการเลือกตั้งตอนหลังการเลือกใหม่ ๆ ไซตุนชี้ให้เห็นว่ามีบทเรียนสำคัญ ๆ ที่เธอได้เรียนรู้มีตั้งแต่เรื่องทางด้านการเงินจนกระทั่งถึงเรื่องทัศนคติของผู้เลือกตั้งในการเลือกลงคะแนน นอกจากนี้ก็มีเรื่องผลกระทบของการที่เธอได้ปรากฏตัวต่อสาธารณชน และการที่ สื่อมวลชนเสนอข่าวเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของเธอ ไซตุนบอกว่าเธอรู้สึกกระหมัดระว่างตัวมากขึ้น ในการที่จะไม่ปรากฏตัวในสถานที่บางแห่ง ไม่โอบกอดเพื่อนผู้ชายในที่สาธารณะ หรือว่าให้เพื่อนผู้ชายมาที่บ้าน เธอเป็นกังวลว่ามีคนเฝ้ามองเธออยู่เธอประมาณว่าเป็นเวลาถึง 2-3 ปี กว่าที่เธอจะกลับคืนสู่ความเป็นตัวของเธอเองเช่นเดิมที่เคยเป็น (Zaiton 2004: 8) ในช่วงระหว่างการหาเสียง สมาชิก WCI และผู้สนับสนุนโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่ “เข้มแข็ง มีความรู้สึกแรงกล้า และใส่ใจ” ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันทำให้เกิดความเป็นมิตรร่วมอุดมการณ์อย่างเหนียวแน่น “เรารู้ด้วยกัน โกรธกัน กอดกัน กินด้วยกัน ปรับทุกข์ซึ่งกันและกัน บางเรื่องเรายังโต้เถียงกันอยู่ จนการเลือกตั้งเสร็จไปตั้งนานแล้ว แต่มิตรภาพของเรายังยืนนานไปกว่านั้นอีก” นี่คือการสรุปของไซตุนในเรื่องเกี่ยวกับเฉพาะตัวเธอ ไซตุนให้ข้อสังเกตว่า เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่สิ่งที่เป็นหลักการและกิจกรรม

หลักของพรรคการเมืองคือที่มาของความภาคภูมิใจ และความเข้มแข็งของแต่ละคนที่เกี่ยวข้องทำงานให้กับ WCI (Zaiton 2004: 9)

เกี่ยวกับข้อเสนอแนะ ไซตุนมีความเห็นแน่ชัดว่ากระบวนการเลือกตั้งในมาเลเซียมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน เธอได้กล่าวไว้ในการทบทวนของเธอตั้งแต่หลังการเลือกตั้งใหม่ ๆ แล้วว่าจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการจัดโครงสร้างทางเพศภาวะ การใช้เงินทุนเอกชนและระบบการเลือกตั้งแบบเลือกครั้งเดียว (first-past-the-post) การที่จะได้มาซึ่งการมีส่วนร่วมที่มีประสิทธิภาพของผู้หญิง และการเป็นตัวแทนของผู้หญิง กฎหมายและขอบเขตที่ได้ถูกกำหนดขึ้นเท่าที่ผ่านมาซึ่งเธอเรียกมันว่า “สมาพันธ์รัฐมาเลเซียและกลไกของรัฐซึ่งดูเหมือนจะเต็มไปด้วยผู้ชายคนเชื้อชาติมาเลย์ คนมุสลิม และจีน” จะต้องถูกทดแทน ด้วยเหตุนี้ WCI จึงได้จัดทำบันทึกช่วยจำ เสนอต่อรัฐบาลเรียกร้องให้มีมาตรการต่าง ๆ ขจัดการปฏิบัติที่แบ่งแยกผู้หญิงและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้หญิงอย่างแข็งขัน

- ให้อยุติการแก้ไขกฎหมายเลือกตั้งที่ทำโดยไม่ได้มีการศึกษาที่สมบูรณ์ถึงผลกระทบที่จะมีต่อผู้หญิงเสียก่อน
- ให้มีการศึกษาอย่างละเอียดถี่ถ้วนถึงการที่กระบวนการต่าง ๆ ในปัจจุบันส่งผลกระทบต่อ การเข้าไปมีส่วนร่วมของผู้หญิงอย่างไร
- ยกเลิกเงินมัดจำที่ผู้สมัครหญิงจะต้องจ่าย และจัดให้มียกเว้นช่วยเหลือผู้สมัครหญิงอิสระ ในการเลือกตั้งอย่างที่สอง WCI ก็ได้สำรวจตัวเองและจัดประเมินตัวเองในด้านวัตถุประสงค์ ข้อจำกัด ความเข้มแข็งและโอกาส WCI ต้องการการจัดตั้งศูนย์ทรัพยากร ข้อมูลเพื่อใช้เป็นฐานสำหรับการเลือกตั้งครั้งต่อไป การมีข้อมูลที่สมบูรณ์จากเขตเลือกตั้งต่าง ๆ ก็จะเป็นประโยชน์ที่ไม่ควรมองข้าม บันทึกการประเมินผลการหาเสียงเลือกตั้งของไซรา ซามิม มองความก้าวหน้าไปในทางบวก เธอบอกว่า “ปีแรกจัดตั้งศูนย์ สามปีขยายงาน ห้าปีดำเนินการ และเอาที่นั่งในรัฐสภามาให้ได้”

อย่างไรก็ตาม ไซตุนชี้ให้เห็นว่าการที่จะเรียกร้องให้ได้มาซึ่งสิทธิของผู้หญิง ในการมีส่วนร่วมจะเป็นไปได้ยาก หากปราศจากเสียซึ่งเสรีภาพขั้นพื้นฐานในเรื่องข้อมูลข่าวสาร เสรีภาพในการพูด การจัดตั้งสมาคมและการประชุม เสรีภาพขั้นพื้นฐานเหล่านี้จะต้องได้รับการประกันและส่งเสริม โดยการยกเลิกหรือถอดถอนกฎหมายที่ขัดต่อเสรีภาพเหล่านี้ และควรจะมีการปฏิบัติที่มีความเป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริง เพื่อที่ว่าผู้ที่มีความต้องการมีส่วนร่วมแบบปกติธรรมดา ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเมืองแบบอคติ หรือไม่มีความเกี่ยวข้องกับการเมืองจะสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมได้

ข้อที่สาม ในบริบทของขบวนการผู้หญิงโดยทั่วไปของมาเลเซีย ได้มีการประเมินผลแบบวิเคราะห์เจาะลึกในการทดลองและประสบการณ์ของ WCI ตัวอย่างเช่น ดัน เบ็ง ฮุย Tan Beng Hui และ เซซีเลีย อิง (2003) นักวิชาการชื่อดังและนักกิจกรรมผู้หญิงที่นำนัฏถิอของมาเลเซีย ได้กล่าวชมการริเริ่มเข้าไปมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งของ WCI ในขณะเดียวกันก็ชี้ให้เห็นประเด็นสำคัญที่มีความเกี่ยวข้องกันในการวิเคราะห์ของเธอว่า มีความหลากหลาย ความซับซ้อน และความตึงเครียดในขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง เมื่อมาเกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์และทิศทางการเมือง เธอให้ข้อสังเกตเรื่องทิศทางและแนวทางไว้สองสามข้อ เช่น WCI เรียกเสียงสนับสนุนได้จากกลุ่มผู้หญิงรุ่นใหม่และปัจเจกชน ขณะเดียวกันเพื่อนร่วมสมัย WAC ได้รับการหนุนหลังจากกลุ่มองค์กรหญิงที่มีการจัดตั้งมั่นคงแล้วและปัจเจกชน (Tan & Ng 2003: 120-121) ที่ตรงกันข้ามคือ WCI ใช้วิธีการแบบใหม่คือ เข้าสู่กระบวนการเลือกตั้งโดยตรง แต่ WAC ได้พบว่าจำเป็นที่จะต้องใช้วิธีการเจรจาชักจูงใจ และการทำงานในประเด็นที่สนับสนุนไปกับหน่วยงานของทางการและปัจเจกชนที่เกี่ยวข้อง WAC ยังคงใช้ยุทธศาสตร์แบบที่คุ้นเคย คือยังคงอยู่นอกวงการเมืองที่เป็นทางการ และไม่ยอมที่จะก้าวข้ามเข้าไปสู่พื้นที่ที่เป็นทางการ (Tan & Ng 2003: 119)

ในการแสดงความคิดเห็นในบทเรียนที่ได้รับจากประสบการณ์ของ WCI ดัน และ อิง (2003: 120-121) ได้เคยคาดหวังว่ามีโอกาสอย่างมากที่จะประสบความสำเร็จในการเลือกตั้ง ถ้าหาก WCI “ได้แสวงหาการสนับสนุนอย่างเป็นทางการจากองค์กรเอกชนผู้หญิง หรือองค์กรอื่นที่คล้ายคลึงกัน” แม้ว่าเหตุผลและความหมายของคำว่า “เข้าร่วมอย่างเป็นทางการ” จะไม่ชัดเจนนัก แต่ในความคิดเห็นของ ดัน และ อิง เห็นว่าหากเป็นเช่นนั้นแล้ว โอกาสที่ WCI “จะได้รับการอุดหนุนทางทรัพยากร พร้อมกับจะได้รับความเชื่อถือเพิ่มขึ้น” และการหาเสียงเลือกตั้งจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น จาก “ฐานการช่วยเหลือ” ที่ขยายกว้างออกไป ข้อเสนอแนะของเธอทั้งสองก็คือให้ขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงทำสถานภาพของตนเองให้เข้มแข็งขึ้น โดยการสร้างแนวร่วมกับกลุ่มอื่น ๆ ที่มีความต้องการจะทำในสิ่งเดียวกัน³⁶ ในการทบทวนดูประสบการณ์ของ WCI ก็เห็นว่ามืผลทางบวกเกิดขึ้นมากมาย รวมทั้งมีการเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนถึงการตื่นตัวของกลุ่มผู้หญิง

³⁶ Tan และ Ng (2003: 122-123) เห็นว่า WCI เป็นพันธมิตรในการเลือกตั้งกับพรรคแนวร่วม BA ซึ่งมีพรรค PAS DAP KeADILan และ PRM ทำให้ส่งสารที่ถ้าไม่ขัดกันก็สับสนออกไป ทั้งสองคิดว่าคนทั่วไปจะไม่มีควมชัดเจนหรือแยกแยะไม่ออกระหว่างการเข้าร่วมกับพรรคฝ่ายค้าน BA กับบทบาทของ WCI ที่เป็นส่วนหนึ่งของขบวนการเคลื่อนไหวใหญ่ของผู้หญิง ที่จะเป็นเสียงเรียกร้องที่เป็นอิสระในเรื่องการปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมกันทางเพศ พวกสื่อมวลชนก็รู้สึกแปลก ๆ กับการรวมตัวทางการเมืองนี้ แน่นอนว่าวิธีการทางเทคนิคนี้ ยังทำให้กลุ่มผู้หญิงอื่น ๆ อยู่ในสถานการณ์ที่น่าอึดอัดอีกด้วย ข้อคิดเห็นนี้อยู่ในบริบทที่ว่าพรรค PAS มีทัศนคติที่ไม่ยอมรับการเป็นผู้นำของผู้หญิงและการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในพื้นที่สาธารณะ และปฏิเสธอย่างชัดเจนในการส่งสมาชิกหญิงลงแข่งขันรับเลือกตั้ง

โดยทั่วไป “ในการพัฒนาจุดยืนที่มั่นคง ที่จะจัดการกับความมืดมืดทางเพศของพรรคการเมือง” (Tan และ Ng 2003: 123) จิตสำนึกอันแหลมคมจะหนุนให้ขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงเข้มแข็ง และก่อให้เกิดความสันตะเทือน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความพยายามต่อไปในอนาคตของผู้หญิง ที่จะเข้าสู่เวทีการเมืองที่เป็นทางการ และทำหน้าที่สะท้อนความสนใจของผู้หญิง และทำหน้าที่สำคัญในการช่วยกำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์ ในขณะที่เดียวกันก็ให้ความเคารพต่อความหลากหลาย และความแตกต่างภายในขบวนการเคลื่อนไหว

บทสรุป

ไม่เป็นที่น่าสงสัยเลยว่า ไชตุนและ WCI ได้แสดงถึงมิติใหม่และโอกาสในลักษณะที่เป็นทางเลือก ที่จะเข้าไปสู่ศูนย์กลาง ทำให้ประเด็นผู้หญิงเป็นที่มองเห็นเด่นชัดขึ้นและให้ความสนใจ ในการเมืองแบบมีตัวแทน ในขณะเดียวกันการเป็นพันธมิตรกับพรรคการเมืองที่มีประสบการณ์ ในการหาเสียงมาก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรค DAP และพรรค PAS ได้แสดงให้พรรค PAS **รูปแบบการปฏิบัติงาน**ที่แตกต่างจากที่พวกเขาเคยทำสิ่งเหล่านี้ เช่น ผู้หญิงสามารถที่จะทำงาน เป็นผู้นำอิสระ และเป็นจัดการงานในระดับนี้ได้ มีทัศนคติที่เป็นบวกและจริงจังในการแก้ปัญหา ใช้วิธีการลดการเผชิญหน้าให้เหลือน้อยที่สุด หนักไปในทางเจรจาต่อรอง และเน้นหลักการ ประชาธิปไตยโดยทั่วไป และใช้วิธีการรับผิดชอบการตัดสินใจร่วมกัน

ในระดับบุคคล สำหรับผู้หญิงที่มีคุณสมบัติพร้อม และพร้อมที่จะทำประโยชน์แก่สังคม โดยผ่าน ทางทางเลือกตั้งระดับชาติ โดยมีหลักการอิสระเช่น ไชตุน ควรจะได้มีความพยายาม ร่วมกัน ในการที่จะทำลายสิ่งที่กีดขวางการเพิ่มอำนาจแก่ผู้หญิงเพื่อเปิดทางสะดวกให้เข้าสู่องค์กรนิติบัญญัติ การที่จะเกิดวิสัยทัศน์ที่เป็นบวกเช่นนี้ ไชตุนเสนอว่า ควรจะมีการนำความคิดเรื่องการมี “กลุ่มผู้หญิง ในรัฐสภา” กลับมาปรับปรุงใหม่ ซึ่งไม่คำนึงถึงชาติพันธุ์และนโยบายพรรค เพื่อที่จะชูประเด็น และแก้ปัญหาบางเรื่องดังที่เธอได้กล่าวไปแล้วอันได้จากประสบการณ์ของเธอ ในความเห็นของไชตุน เธอกล่าวว่า “นี่เป็นแนวความคิดอันหนึ่งในหลาย ๆ ความคิด ที่จะทำให้เป็นที่แน่ใจได้ว่า ความเป็นตัวแทนของผู้หญิงจะมีสถานะที่ดีขึ้นและประเด็นผู้หญิงจะไม่ตกวาระการพิจารณา **กลุ่มผู้หญิงในรัฐสภา** มียุแล้ว ในหลายประเทศมีอะไรมากมายที่จะเรียนรู้จากประสบการณ์ ของพวกเขาได้” ที่จริงแล้วไชตุนได้เริ่มงานขั้นพื้นฐานแล้ว โดยกระจายความคิดอันนี้ไปสู่พวก ผู้หญิงนักกิจกรรมและนักการเมืองที่มีความคิดเหมือนกัน ในขณะเดียวกันเธอก็เรียกร้องให้สนใจ ในเรื่องการให้ คณะกรรมการเลือกตั้งจัดให้มีมาตรการชั่วคราวเพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้หญิง

สังคมและประเทศชาติไม่ควรที่จะปฏิเสธในความสามารถและการทุ่มเทของผู้แทนหญิงที่ได้รับเลือกตั้ง มันสำคัญมากในระบบการเมืองที่มีรัฐบาลที่เข้มแข็งเช่น มาเลเซีย**รัฐบาลเอง**จะต้องมีความตั้งใจที่จะใช้กฎหมายต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้ว³⁷ เป็นเครื่องมือในการกฤษฎาให้ผู้หญิงเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมในทุกภาคส่วน ตัวอย่างเช่น จะต้องมีความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดีในการส่งเสริมและการนำมาใช้ซึ่งกฎหมายที่มีผลกระทบต่อความเป็นชายเป็นหญิง การริเริ่มดังกล่าวของรัฐบาลจะเสริมสร้างสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเพิ่มอำนาจของผู้หญิงที่มีความตั้งใจอย่างแท้จริงที่จะเข้ามารับใช้ประชาชน และประเทศชาติผ่านกระบวนการเลือกตั้ง **สื่อมวลชน**ทั้งหลายต้องส่งเสริมการให้คุณค่าของความเป็นชายเป็นหญิงอย่างมีจิตสำนึกและมีความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดี ฉายให้เห็นภาพความสามารถของผู้หญิงที่ทำงานในพื้นที่สาธารณะ **ผู้นำทางความคิด**ระดับชุมชนและระดับชาติไม่ว่าจะสังกัดพรรคการเมืองหรือไม่ก็ตาม ควรจะแสดงการยอมรับชื่นชมในความสามารถ ความน่ายกย่อง ความเป็นคนมีความรับผิดชอบ และความเป็นผู้นำที่น่าเชื่อถือได้โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นหญิงหรือชาย

นอกเหนือไปจากนี้มีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องมีการทบทวนและรื้อโครงสร้างของ**กลไกพรรคการเมือง**เพื่อให้แน่ใจว่าจะเป็นสนามรองรับการเข้าไปมีส่วนร่วมของผู้หญิงที่เท่าเทียมกัน ทำการเมืองให้เป็นการเมืองที่ดี นำชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีมาสู่ผู้หญิงและสาธารณชนทั่วไป ในบริบทนี้เป็นเรื่องธรรมดาที่จะต้องนำประเด็นเรื่องโควตาร้อยละ 30 มาพูดถึง เป็นประเด็นที่ถูกอภิปรายและโต้เถียงกันมาก มันจะยังคงเป็นประเด็นสำคัญในกระแสหลักของผู้หญิงเท่านั้น ถ้าหากว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงในโครงสร้าง ความมีอคติทางเพศหรืออำนาจชายเป็นใหญ่จะยังคงมีอยู่ต่อไป ข้อสุดท้าย การให้ความรู้ด้านเพศภาวะแก่สังคมทั่วไปเป็นงานที่ใหญ่โตมโหฬารมาก แต่จะต้องมีการนำมาพูดถึง ในที่สุดแล้วทุกสิ่งทุกอย่างที่ขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและพรรคการเมืองกำลังพยายามทำอยู่ก็จะเป็นไปเพื่อให้ได้สังคมที่มีความเป็นอยู่ที่ดี และนั่นก็คือมีแต่พลังกำลังรวมกันของผู้หญิงและสิ่งแวดล้อมที่จะเพิ่มอำนาจให้แก่ผู้หญิงเท่านั้นที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายที่ไซตุน และ WCI ได้ตั้งไว้ อาจจะพูดได้ว่า WCI ได้ยิงกระสุนนัดแรกไปแล้ว และไซตุนคือ กระสุนนัดนั้น ได้พูดสรุปอย่างกระชับสั้น ๆ ถึงความรู้สึกของเธอว่า “ฉันต้องการการเมืองที่มีการปรับปรุงไม่ใช่การเปลี่ยนไปเป็นแบบใหม่”

³⁷ ได้รับเชิดติดต่อกมาจากความคิดเสรีของสหสวรรค์ใหม่ รัฐธรรมนูญแห่งชาติได้รับการแก้ไขปรับปรุงในปี 2003 โดยเฉพาะในเรื่องการประกันการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันทางเพศในเรื่องกฎหมาย การเข้าสู่ตำแหน่ง ความเป็นเจ้าของและการใช้ทรัพย์สิน การจัดตั้งและทำการค้าขายทุกประเภท การประกอบธุรกิจ การทำอาชีพเฉพาะอย่าง การฝึกงานหรือจ้างงาน ซึ่งกฎหมายเดิมระบุแต่ว่าไม่มีการแบ่งแยกปฏิบัติในเรื่องศาสนา เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ และสถานที่เกิดเท่านั้น (บทที่ II มาตรา 8)

เอกสารอ้างอิง

Funston, J. (1999) Malaysia: A Fateful September. *Southeast Asian Affairs 1999*. Singapore: ISEAS, หน้า 165-72

Gurbaksh, R. (1999) Significant Women of 1999. *The Star* (Feature), หน้า 5, 8 & 9

Hassan, S. (2000) Muslim Women Participation: More Visible in a Transforming Civil Society. บทความนำเสนอที่ 52nd Association for Asian Studies Annual Meeting in San Diego, USA, March 9-12

Hassan, S. (2004) Women in the 2004 Malaysian General Election. Bulletin SAMA (Southeast Asian Association For Gender Studies, Malaysian Branch), Jan-June, หน้า 4

Indramalar, S. (2005) Fighting for a Cause. *The Sunday Star*, 9 January 2005, หน้า 3 (Education)

Ismail, R. (2005) Would Muslim Women be Possible to Participate in Politics? Perceptions among the Muslim Men in Terengganu. บทความนำเสนอที่ Fourth International Malaysian Studies Conference, 3-5 August 2005, Universiti Kebangsaan Malaysia

Kasim, Z. (2004) Presentation on Participation in Political and Public Life: The Experience of Running as an Independent Women's Candidate. บทความนำเสนอที่ Regional consultation on Women's Right to Participate in Political and Public Life (Articles 7 & 8 of CEDAW). Jakarta, Indonesia, 9-12 December, 2004.

Khoo Boo Teik, (2005) Limits to Democracy: Political Economy, Ideology and Ruling Coalition. ใน Mavis Puthucheary and Norani Othman (บก.), *Elections And Democracy In Malaysia*. Bangi: Penerbit Universiti Kebangsaan, หน้า 19-48.

Lai Suat Yan, (2003) The Women's Movement in Peninsular Malaysia, 1900-99: A Historical Analysis. ใน Meredith Weiss and Saliha Hassan (บก.), *Social Movements In Malaysia. From Moral Communities to NGOs*. London & New York: RoutledgeCurzon, หน้า 45-74.

Martinez, P. (2003) Complex Configurations: The Women's Agenda for Change and the Women's Candidacy Initiative. ใน Meredith Weiss and Saliha Hassan (บก.), *Social Movements In Malaysia. From Moral Communities to NGOs*. London & New York: RoutledgeCurzon, หน้า 75-96.

Maznah, M. (2002) At the Centre and Periphery: Contribution of Women's Movements to Democratisation. ใน Francis Loh Kok Wah and Khoo Boo Teik (eds), *Democracy in Malaysia: Discourses and Practices*. Surrey, Richmond: Curzon Press, หน้า 216-40.

Nagaraj, S. (1995) *Malaysian Women Today*. Kuala Lumpur: Women's Affairs Division, Ministry of National Unity and Social Development.

Tan Beng Hui & Cecilia Ng. (2003) Embracing the Challenge of Representation: The Women's Movement and Electoral Politics in Malaysia, ใน Francis Loh Kok Wah and Johan Saravanamuttu (eds), *New Politics in Malaysia*. Singapore: ISEAS, หน้า 107-126.

Tan, J., On PAS and Women (<http://www.thesundaily.com/article>.)

Weiss, M. L. (1999) What will become of Reformasi? Ethnicity and Changing Political Norms in Malaysia. *Contemporary Southeast Asia*, vol. 21, no. 3, December, หน้า 424-50.

กรณีศึกษาวิชา ลาร์โกซา-มาซา (Liza Largoza-Maza)

การเลือกตั้งในประเทศฟิลิปปินส์มีบ่อยครั้ง จนกระทั่งคนฟิลิปปินส์จะพูดกันเล่น ๆ ว่า ในฟิลิปปินส์ มี 3 ฤดูกาล คือ ฤดูร้อน ฤดูฝน และฤดูเลือกตั้ง การเลือกตั้งในหลายระดับ ทั้งในระดับชาติ และระดับท้องถิ่นมีขึ้นทุก ๆ สามปี ในระหว่างช่วงเวลานี้ยังมีการเลือกตั้งระดับหมู่บ้าน (the barangay) อีก

คนฟิลิปปินส์ยินดีต่อการเลือกตั้ง เพราะมันทำให้พวกเขารู้สึกถึงการมีส่วนร่วมในการนำทางประเทศไปในอนาคต นับเป็นเวลาหลายศตวรรษมาแล้ว ที่ประชาชนได้ถูกมองข้ามไม่เห็นความสำคัญจากการเมืองในชีวิตประจำวันดังนั้นพวกเขาจึงเห็นการเลือกตั้งเป็นกิจกรรมทางการเมืองที่สำคัญ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งมาลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งระดับชาติอยู่ในระหว่างร้อยละ 70-80 ถึงแม้ว่าผลการเลือกตั้งที่ออกมาจะไม่ได้สะท้อนถึงการเลือกที่แท้จริงของประชาชน เพราะว่ามันเต็มไปด้วยการคดโกง แต่คนฟิลิปปินส์ก็มองการเลือกตั้งด้วยความขบขันและไม่น่าเชื่อถือ พวกเขาถือเอาการเลือกตั้ง เป็นการหยุดพักผ่อน หยุดพักจากงานประจำวันที่ต้องทำเพื่อประทังชีวิต การหาเสียงเลือกตั้งได้นำเอาพวกดาราดาราภาพยนตร์ มาทำหน้าที่ให้ความเพลิดเพลิน มาให้การรับรอง และบางทีพวกเขาก็เป็นผู้ลงสมัครเสียเอง ด้วยการที่มีชีวิตอยู่ในความอึดอัดไม่รู้จะทำอย่างไรกับรัฐบาลและพวกผู้นำ การเลือกตั้งให้โอกาสแก่คนฟิลิปปินส์ธรรมดา ๆ ได้มีโอกาส หัวเราะเยาะพวกนักการเมืองที่พยายามทำตลกแบบผิด ๆ ร้องเพลง เต้นระบำให้ดูในช่วงการเดินทางไปยังที่ต่าง ๆ เพื่อหาเสียง หรือปรากฏตัวในรายการตลกทางโทรทัศน์ เนื่องจากการซื้อคะแนนเสียงกันอย่างกว้างขวาง ช่วงเวลาระหว่างการหาเสียงจึงเป็นช่วงเวลาของการทำเงินเช่นกัน

เมื่อเป็นดังนี้ เรื่องเกี่ยวกับประชาชน เช่น การว่างงาน ค่าจ้างขั้นต่ำ ผลกระทบทางลบของขบวนการโลกาภิวัตน์ การขาดแคลนสิ่งบริการพื้นฐานต่าง ๆ ประเด็นสิทธิมนุษยชน ความยุติธรรม และสันติภาพ เป็นที่แน่นอนว่าได้กลายเป็นเรื่องรอง หรือไม่ก็ไม่มีการนำมาพูดถึงเลยในการหาเสียง เนื้อหาในการวิเคราะห์ของศูนย์การสืบสวนของนักหนังสือพิมพ์แห่งฟิลิปปินส์ (Center for Investigative Journalism) พุดถึงการลงข่าวในช่วงการเลือกตั้งปี 1998 และ 2004 ว่า “เป็นการตอกย้ำถึงการสนใจแต่เรื่องบุคคลลักษณะของบุคคล โอกาสที่จะชนะการเลือกตั้ง และการหยั่งเสียงในการเลือกตั้งทั้งสองครั้ง การลงข่าวเกี่ยวกับประเด็นและหลักการมีน้อยมาก”

การเมืองฟิลิปปินส์และกระบวนการเลือกตั้ง

บริบททางเศรษฐกิจ

หลังจากการเลือกตั้งแล้วสภาพเศรษฐกิจของประเทศก็ได้กลับเข้าสู่สภาพปกติ เป็นลักษณะที่มีผู้อธิบายว่า ยังไม่มีการพัฒนาอุตสาหกรรม มีการเกษตรและกึ่งศักดินา มีปัญหาการขาดดุลงบประมาณ และขาดดุลการค้าอย่างเรื้อรัง ดังนั้นจึงมีแต่จะมีหนี้สินต่างประเทศ และมีการจัดการการเงินที่แยบยล (Sison 2004 P. 7)

ประชาชนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกคนงานและชาวนา ต้องพยายามดิ้นรน เอาชีวิตรอด ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งน่าจะได้ถูกใช้เป็นพื้นฐานการพัฒนาอุตสาหกรรม ได้ถูกขูดคั้นโดยบริษัทต่างชาติ และส่งออกขายต่างประเทศในลักษณะที่เป็นวัตถุดิบหรือกึ่งวัตถุดิบในราคาถูก ที่ดูเหมือนจะเป็นศูนย์กลางของเมืองส่วนใหญ่จะเป็นศูนย์การค้าที่สินค้านำเข้า และผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ถูกนำมากองขายเพื่อการบริโภค โรงงานและอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ ส่วนใหญ่แล้วเป็นของบริษัทข้ามชาติ หรือนักธุรกิจท้องถิ่นที่ใช้ประโยชน์จากแรงงานราคาถูก เพราะการกดค่าแรง บริษัทข้ามชาติด้วยความช่วยเหลือ จากเจ้าของที่ดินท้องถิ่นและนักธุรกิจใหญ่ มีเศรษฐกิจใหญ่เข้ม ไม่ใช่แค่เพียงในท้องถิ่นใดหนึ่ง เท่านั้นแต่เป็นไปทั่วทั้งประเทศ

ผลกระทบอันเลวร้ายของจักรวรรดินิยมโลกาภิวัตน์ ไม่สามารถจะปกปิดได้ด้วยกลไกการโฆษณาชวนเชื่อของรัฐบาล และผู้นิยมโลกาภิวัตน์ ซึ่งไม่เคยหยุดที่จะร้องเพลงสรรเสริญความดีงามของการอยู่ในระบบเศรษฐกิจ การเงิน และนโยบายการค้าที่ถูกสั่งการโดยสหรัฐอเมริกา และองค์กรระหว่างประเทศที่อยู่ภายใต้การควบคุมของสหรัฐ เช่น องค์กรการเงินระหว่างประเทศ ธนาคารโลก และองค์กรการค้าโลก (Sison 2004 P. 8) ผลของการใช้นโยบายปล่อยเสรีทางเศรษฐกิจ การยกเลิกกฎเกณฑ์ และการทำให้เป็นธุรกิจเอกชน ประชาชนรู้สึกได้ในชีวิตประจำวันจากการขึ้นราคาของสินค้าบริโภคขั้นพื้นฐาน การขาดแคลนบริการขั้นพื้นฐาน การว่างงานขนานใหญ่

ค่าแรงถูก (แบบทาส) การเกษตรและอุตสาหกรรมท้องถิ่นถูกทำลาย คณะผู้บริหารปัจจุบัน ประธานาธิบดี กลอเรีย มาคาปากัล อาโรโย กำลังเผชิญวิกฤตการเงินที่ปรากฏให้เห็นคือวิกฤตการเงินและเศรษฐกิจที่ประเทศกำลังแก้ปัญหา ด้วยภาระหนี้สิน (4.8 ล้านล้านเปโซ หรือ 75.41 ล้านดอลลาร์สหรัฐเมื่อตอนปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2005) จากเจ้าหนี้ทั้งในและต่างประเทศ รัฐบาลได้จัดสรรงบประมาณก้อนใหญ่สำหรับใช้หนี้ เพราะฉะนั้นคณะผู้บริหารอาโรโยจึงต้องเสนอมาตรการ ภาษีใหม่เพื่อที่จะนำพาประเทศให้รอดพ้นจากวิกฤต กฎหมาย E-VAT จึงถูกนำมาใช้ในเดือนกรกฎาคม 2005 ระบบภาษีใหม่นี้แน่นอนที่สุดจะต้องเพิ่มภาระให้แก่คนส่วนใหญ่ซึ่งยากจนอยู่แล้ว

ภูมิหลังการเมือง

รูปแบบของรัฐบาล

ประเทศฟิลิปปินส์ใช้ระบบรัฐบาลแบบประธานาธิบดี ประธานาธิบดีมาจากการเลือกตั้งทั่วประเทศ มีอายุการอยู่ในตำแหน่ง 6 ปี เป็นประมุขฝ่ายบริหาร ประธานาธิบดีจัดแบ่งงานและหน้าที่ไปยังหน่วยบริหารอื่น ๆ โดยมีคณะรัฐมนตรีรับผิดชอบ และบริหารงานผ่านคณะรัฐบาลท้องถิ่น ซึ่งมาจากการเลือกตั้ง ประธานาธิบดียังเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด ฝ่ายนิติบัญญัติประกอบด้วยสภาผู้แทน (มีผู้แทนประจำท้องถิ่นและผู้แทนแบบบัญชีรายชื่อ) และวุฒิสภา ผู้แทนแบบบัญชีรายชื่อ สมาชิกวุฒิสภา และประธานาธิบดี เป็นตำแหน่งที่มาจากการเลือกตั้งทั่วประเทศ ระบบศาลประกอบด้วยศาลฎีกาและศาลชั้นรองลงมาคณะผู้พิพากษาได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดี

การเลือกตั้ง

รัฐธรรมนูญของประเทศฟิลิปปินส์ระบุว่า “อำนาจการปกครองเป็นของประชาชนและอำนาจของรัฐบาลมาจากประชาชน” อำนาจการปกครองตามที่ระบุในรัฐธรรมนูญได้แสดงออกโดยผ่านการเลือกตั้ง แต่ในความเป็นจริงแล้วการเลือกตั้งเป็นการต่อสู้กันอย่างเข้มข้นระหว่างผู้ซึ่งมีมาก (มีเงิน-gold อาวุธ-gun อันธพาล-goons สาว ๆ -girls) กับผู้ซึ่งมีน้อย มันเป็นการต่อสู้ระหว่างชนชั้นผู้ปกครอง เจ้าของที่ดินรายใหญ่ นักธุรกิจรายใหญ่ และ/หรือนักการเมืองดั้งเดิมการแข่งขันกันนี้อธิบายได้โดยคำพังเพยที่ว่า “เงินนำมาซึ่งอำนาจและอำนาจก็นำมาซึ่งเงินที่มากขึ้นกว่าเดิม”

มีพรรคการเมืองที่สำคัญ ๆ 7 พรรค ที่แย่งชิงอำนาจกันในการเลือกตั้งปี 2004 หัวหน้าพรรคการเมืองเหล่านี้ถูกผูกขาดโดยตระกูลนักการเมืองที่เป็นเจ้าของที่ดิน นักธุรกิจใหญ่ นายทุนที่มีตำแหน่งในราชการ ผู้ที่มีมากก็จะมีโอกาสอย่างเต็มที่ที่จะได้เป็นส่วนหนึ่งของพวกผู้นำกลุ่มอำนาจปกครอง และผู้ที่มีน้อยก็จะอยู่กับฝ่ายที่ถูกแย่งอำนาจชั่วคราวและพยายามที่จะเอากลับคืน การที่จะเป็นผู้นำมากอาจจะต้องได้รับการช่วยเหลือส่งเสริมจากจักรวรรดินิยมอเมริกา ประเทศฟิลิปปินส์

มีความสำคัญทางยุทธศาสตร์อย่างมากมาย ต่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและการทหารของสหรัฐอเมริกาในแถบเอเชีย จนกระทั่งจะทำให้ความสำคัญเป็นพิเศษแก่ใครก็ตามในบรรดาชนชั้นปกครองที่กุมอำนาจทางเศรษฐกิจและการเมือง กลุ่มชนชั้นปกครองกลุ่มใดที่ต้องการจะอยู่ในอำนาจจะต้องได้รับความช่วยเหลือจากสหรัฐเท่านั้นจึงจะทำได้ (Remollino 2004)

อายุการอยู่ในตำแหน่ง

รัฐธรรมนูญของประเทศฟิลิปปินส์ปี 1987 ซึ่งได้ร่างขึ้นและมีการให้สัตยาบันหลังจากการล้มล้างเผด็จการมาคอส ได้กำหนดจำนวนวาระที่อยู่ในตำแหน่งงานที่มาจากการเลือกตั้ง ตั้งแต่ตำแหน่งประธานาธิบดีจนถึงผู้บริหารรัฐบาลท้องถิ่น การกำหนดจำนวนวาระที่อยู่ในตำแหน่งก็เพื่อที่จะป้องกันการสร้างอาณาจักรทางการเมือง

ตำแหน่งประธานาธิบดีและวุฒิสมาชิกมีอายุการทำงาน 6 ปี สมาชิกผู้แทนราษฎรและคณะผู้บริหารท้องถิ่นอยู่ในตำแหน่งได้ 3 ปี และไม่เกิน 3 วาระ การกำหนดจำนวนวาระเป็นการป้องกันการแสวงหาประโยชน์จากตำแหน่งหน้าที่เดิมหลังจากออกจากตำแหน่งไปแล้ว อย่างไรก็ตามก็ไม่สามารถจะห้ามให้นักการเมืองไปแสวงหาตำแหน่งใหม่ในวงราชการได้ ตัวอย่างเช่นเมื่อวุฒิสมาชิกหมดกำหนดวาระ พวกเขาจะสามารถที่จะลงสมัครในตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้แทนราษฎร หรือนายกเทศมนตรีในเมืองสำคัญ ๆ ดังนั้นแม้จะมีการกำหนดจำนวนวาระสูงสุดก็ไม่พ้นที่เมืองใหญ่ เมืองเล็ก ภาค จังหวัดจะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของตระกูลการเมืองดั้งเดิมในท้องถิ่น หรือตระกูลที่กำลังแย่งชิงอำนาจกันขึ้นมา

ตัวอย่างของส่วนประกอบในรัฐสภาสมัยที่ 13 เป็นสิ่งพิสูจน์ได้ถึงการที่ว่า แม้จะมีกำหนดจำนวนวาระสูงสุดแล้วก็ตาม สมาชิกรัฐสภาส่วนใหญ่ก็มาจากตระกูลการเมืองที่เป็นที่รู้จักดีว่าอยู่กันมาหลายชั่วคนแล้ว 2 ใน 3 ของสมาชิกรัฐสภาสมัยที่ 13 มาจากตระกูลดังกล่าว สมาชิกสภานิติบัญญัติส่วนใหญ่จะเป็นคนรุ่นที่ 2 และที่ 3 ที่พ่อแม่และปู่ย่าตายายได้เคยอยู่ในตำแหน่งนี้มาแล้ว และก็เป็นไปได้อย่างมากว่า พวกเขาจะมีญาติพี่น้องที่กำลังอยู่ในตำแหน่งที่ต้องผ่านการเลือกตั้งเข้ามา พวกตระกูลการเมืองเหล่านี้ค่อนข้างจะได้เปรียบคนฟิลิปปินส์ธรรมดา ๆ ที่สนใจจะเข้าสู่ตำแหน่งที่ต้องผ่านการเลือกตั้ง พวกเขามีกลไกการเมืองที่ใช้การได้เป็นอย่างดี มีเงินที่จะใช้จ่ายเพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะในการเลือกตั้งและเพื่อที่จะรักษาไว้ซึ่งอำนาจในทางการเมือง (Balana 2004)

ตารางที่ 1 ผู้แทนและญาติใกล้ชิด

ผู้แทนราษฎรที่มีญาติอยู่ในสภา						
ญาติของผู้แทนที่เคยอยู่/อยู่ในสภา	สมัยที่ 9		สมัยที่ 10		สมัยที่ 11	
	No.	%ของ ผู้แทน รวม	No.	%ของ ผู้แทน รวม	No.	%ของ ผู้แทน รวม
พ่อ/แม่	60	30	66	30	71	31
ลูก	18	9	17	8	25	11
คู่สมรส	16	8	25	11	22	10
พี่/น้อง	43	22	38	17	47	21
ญาติใกล้ชิดอื่น ๆ (ลุง ป้า น้า อา หลานชาย/หญิง ลูกพี่ลูกน้อง)	56	28	64	29	60	26
เขย	30	15	32	15	31	14
ปู่ย่าตายาย	35	18	40	18	41	18

ที่มา : Coronel. 2004. หน้า 49.

การพยายามกระทำเช่นนี้ของตระกูลการเมืองและนักการเมือง ทำให้เกิดการคดโกงและการกระทำรุนแรง การเลือกตั้งแต่ละครั้งไม่เคยเลยที่จะปราศจากเสียงซึ่งการฟ้องร้องของพรรคการเมืองคู่แข่ง การกระทำเช่นการเพิ่มคะแนนเสียง ลดคะแนนเสียงและการขัดขวางการใช้สิทธิ์ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งโดยการคุกคาม ช่มชู้ และหลอกลวงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นธรรมดา ไม่ได้มีการป้องกันและปราบปรามแต่อย่างใด

ระบบผู้แทนแบบบัญชีรายชื่อจากพรรคการเมือง

ระบบผู้แทนแบบบัญชีรายชื่อได้ถูกกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศฟิลิปปินส์ปี 1987 ปี 1995 อันเป็นเวลาแปดปีหลังจากมีการลงสัตยาบันใช้รัฐธรรมนูญ รัฐสภาได้ผ่านกฎหมายระบบบัญชีรายชื่อ Party-List System Act หรือ Republic Act No. 7941 กฎหมายนี้ออกมาเพื่อที่จะ “ส่งเสริมการมีตัวแทนแบบสัดส่วนในการเลือกผู้แทนเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร” และ “เพื่อที่จะให้พลเมืองฟิลิปปินส์ที่อยู่ในภาคส่วนคนชายขอบ และกลุ่มที่มีตัวแทนในสัดส่วนที่ไม่เพียงพอ องค์กร และพรรคการเมืองที่มีเขตเลือกตั้งที่ไม่ชัดเจน ได้มีส่วนในการออกและรับรองการใช้กฎหมาย

ที่เหมาะสมเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติโดยรวมโดยเป็นสมาชิกสภาผู้แทน” ยังมีเงื่อนไขอื่นที่เกี่ยวข้องดังนี้

- ผู้แทนในระบบบัญชีรายชื่อจะมีเป็นสัดส่วนร้อยละ 20 ของจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนโดยรวม
- พรรคการเมือง องค์กร และพรรคแนวร่วมที่อยู่ในระบบนี้จะต้องได้คะแนนเสียงอย่างน้อยที่สุดร้อยละ 2 ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงเลือกในระบบนี้ จึงจะได้ตำแหน่ง
- พรรคการเมืองใดที่ได้คะแนนเสียงมากกว่าร้อยละสองของคะแนนเสียงรวมขึ้นไปจะได้ตำแหน่งเพิ่มขึ้นด้วย แต่ไม่เกิน 3 ตำแหน่ง

ไม่เหมือนกับสมาชิกสภาผู้แทนส่วนใหญ่ที่แต่ละคนได้รับเลือกตั้งจากเขตเลือกตั้งเฉพาะของตนเอง องค์กรที่อยู่ในระบบบัญชีรายชื่อจะได้ตำแหน่งก็ต่อเมื่อได้คะแนนเสียงอย่างน้อยที่สุดร้อยละ 2 จากคะแนนเสียงทั่วประเทศ พรรคการเมือง และองค์กรจากภาคส่วนของคนชายขอบ สามารถที่จะลงแข่งขันในระบบบัญชีรายชื่อ มีการลงคะแนนเสียงเลือกองค์กรในระบบนี้ ตำแหน่งที่ชนะมาได้จะได้แก่บุคคลในบัญชีรายชื่อซึ่งได้ยื่นเสนอไว้กับคณะกรรมการเลือกตั้งไปก่อนแล้ว

ระบบบัญชีรายชื่อเปิดโอกาสให้กลุ่มการเคลื่อนไหวหัวก้าวหน้า และกลุ่มคนชายขอบได้มีตัวแทนในรัฐสภา หากปราศจากระบบนี้แล้ว มันเกือบจะเป็นไปไม่ได้ที่ภาคส่วนของคนชายขอบ และกลุ่มที่มีความต้องการเฉพาะอย่าง ที่จะเข้าสู่การเลือกตั้งที่จำเป็นจะต้องมีเงินเป็นล้าน ๆ เปโซเท่านั้น ถึงจะชนะ ความเข้มแข็งขององค์กร ฐานเสียงที่กว้างขวางและความน่าเชื่อถือขององค์กรจะเป็นสิ่งทดแทน เงินตราในการเข้าสู่การเมืองกระแสหลัก อย่างไรก็ตามพวกนักการเมืองดั้งเดิมพยายามที่จะเข้าไปมีอิทธิพล แม้กระทั่งในระบบบัญชีรายชื่อ พวกเขาพยายามที่จะจดทะเบียนพรรคให้เป็นพรรคของกลุ่มคนชายขอบหรือใส่ชื่อคู่สมรส สมาชิกในครอบครัวหรือลูกน้องที่อยู่ใต้อิทธิพลในบัญชีรายชื่อ พวกเขาจะร่วมลงหาเสียงเพื่อลดความเชื่อถือนอกกลุ่มคนชายขอบ ซึ่งพวกเขาเห็นว่าเป็นภัยคุกคามต่ออำนาจการเมืองของพวกเขา เพราะประวัติของพวกเขาคือการหลีกเลี่ยงกฎหมายละเมิดสิทธิมนุษยชน ดัดสินบนและคดโกง

ตารางที่ 2 ลักษณะของผู้แทนราษฎรในสมัยที่ 13

สภาผู้แทนราษฎร		
จำนวนสมาชิก		236
ประเภทของผู้แทน		
ท้องถิ่น	90%	212
บัญชีรายชื่อ	10%	24
จำนวนครั้งที่อยู่ในตำแหน่ง		
ครั้งที่ 1	35%	82
ครั้งที่ 2	36%	85
ครั้งที่ 3	29%	69

ที่มา: www.Congress.gov.ph

หากสังเกตดูให้ดีจะเห็นว่าในสภาผู้แทนสมัยที่ 13 พรรคการเมืองดั้งเดิมยังคงมีความเด่นชัดในสภา ผู้แทนกลุ่มคนชายขอบที่มาจากระบบบัญชีรายชื่อมีอยู่เพียงร้อยละ 10 ของจำนวนผู้แทนทั้งหมด เทียบกับร้อยละ 20 ที่กฎหมายยอมให้มี มากกว่าครึ่งของผู้แทนคือร้อยละ 65 เป็นผู้ที่เคยเป็นมา 2 และ 3 สมัยแล้ว ผู้ที่เป็นผู้แทนครั้งแรกมีร้อยละ 35

ผู้หญิงและการเลือกตั้ง

ผู้หญิงฟิลิปปินส์ได้รับสิทธิเลือกตั้งในปี 1937 รัฐธรรมนูญของประเทศฟิลิปปินส์ปี 1935 ระบุว่าสิทธิในการเลือกตั้งจะขยายรวมไปถึงผู้หญิงได้ถ้าได้คะแนนเสียงจากผู้หญิงเกินกว่า 300,000 เสียงในการลงประชามติทั่วประเทศ ในปี 1937 ปรากฏว่ามีผู้หญิง 447,725 คนไปลงประชามติรับรอง

โดยเฉลี่ยแล้วผู้หญิงมีส่วนร่วมในกระบวนการเลือกตั้งโดยการไปใช้สิทธิสูงมาก ตลอดระยะเวลานานกว่า 26 ปี (1978-2004) จำนวนชายและหญิงลงทะเบียนเป็นผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งแตกต่างกันน้อยมาก จำนวนที่ไปใช้สิทธิเลือกตั้งจริง ๆ ก็ไม่ต่างกัน

แต่ก็นั่นก็ใช่ว่าการที่ผู้หญิงมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งหมายความว่า จะเป็นคะแนนเสียงที่เป็นกลุ่มก้อนสำหรับผู้ที่มีวาระผู้หญิงอยู่ในใจ ผู้ไปใช้สิทธิส่วนใหญ่ยังคงเลือกที่จะลงคะแนนให้กับการเมืองดั้งเดิม โดยได้รับอิทธิพลจากการปรากฏตัวทางสื่อบ่อย ๆ ของผู้สมัครและมีผู้กล่าวถึงบ่อย (Hofilena 2004)

ในทางตรงกันข้าม ถึงแม้ว่าจะกล่าวได้ว่าไม่มีคะแนนเสียงที่โหวตเลือกผู้หญิงในฟิลิปปินส์ แต่ชัยชนะในการเลือกตั้งที่พรรคผู้หญิงของกาเบรียลา (Gabriela Women's Party) ได้แสดงว่ามีผู้หญิงลงคะแนนให้พรรคการเมืองผู้หญิง Cristina Palabay เลขาธิการของพรรคผู้หญิงของกาเบรียลากล่าวว่า “เสียงโหวตนี้ตีความได้ว่าเป็นการโหวตที่สิ้นสະเทือน และเห็นได้ชัดยิ่งขึ้นว่าเป็นการโหวตของผู้หญิงเพื่อการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ทางการเมืองโดยทั่วไป”

แม้ว่าจะมีประธานาธิบดีหญิงมาแล้วสองคน แต่การเมืองของฟิลิปปินส์ก็ยังเป็นแบบผู้ชายข่มประวัติดังที่ผ่านมาดังแสดงในตารางที่ 3 รัฐสภาของฟิลิปปินส์คือสภามาคมของผู้ชายโดยเฉพาะ รัฐสภาสมัยที่ 12 (2001-04) มีจำนวนสมาชิกผู้แทนหญิงสูงที่สุดแล้วเท่าที่เป็นมานานับตั้งแต่ปี ค.ศ.1946 จากจำนวนผู้แทนทั้งหมด 227 คน 40 คน (ร้อยละ 18) เป็นผู้หญิง 5 คนเป็นผู้แทนหญิงจากองค์กรที่อยู่ในระบบบัญชีรายชื่อ 19 องค์กร ในสมัยที่ 13 คือสมัยปัจจุบันของรัฐสภา จำนวนผู้แทนหญิงได้ลดลงเหลือ 37 คนหรือร้อยละ 15 เป็นผู้หญิง 4 คนจากจำนวนผู้แทนในระบบบัญชีรายชื่อ 24 คน

ตารางที่ 3 ป้อมปราการผู้ชาย

ส่วนประกอบของสภาผู้แทนราษฎรแบ่งตามเพศ				
ปี	ชาย		หญิง	
	จำนวน	%	จำนวน	%
1946	96	99	1	1
1957	101	99	1	1
1965	98	94	6	6
1992	178	89	21	11
1998	193	88	27	12
2001	187	82	40	18
2004*	199	84	37	16

ที่มา: Coronel. 2004. หน้า 8

*www.congress.gov.ph

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้นว่าตำแหน่งหน้าที่ราชการวนเวียนอยู่กับผู้ที่เป็สมาชิกตระกูลการเมือง หากว่าสมาชิกผู้ชายในตระกูลขาดคุณสมบัติที่จะได้รับเลือกเข้ารับตำแหน่งได้อีก สมาชิกหญิงไม่ว่าจะเป็นภรรยา มารดา บุตรสาว พี่สาว/น้องสาว ภรรยาบุญเลี้ยง หรือที่ลงแทนที่ได้ สมาชิกหญิง

ของครอบครัว หรือตระกูลนักการเมืองเหล่านี้ส่วนใหญ่แล้วจะถูกมองว่า เป็น “หุ่นเชิด” ของสมาชิกผู้อาวุโสกว่าหรือสมาชิกชายของครอบครัว ในรัฐสภาสมัยที่ 12 (ดูตารางที่ 4) เกือบครึ่งหนึ่งของผู้แทนหญิงจำนวน 40 คน หรือร้อยละ 45 เป็นผู้ที่เข้าแทนที่ตำแหน่งญาติพี่น้องในรัฐสภา

ตารางที่ 4 เพดานกระจก

ผู้แทนหญิงในสภาผู้แทนสมัยที่ 12		
ผู้แทนหญิงผู้ซึ่ง.....	จำนวน	%
เป็นแทนที่ญาติ	18	45
อยู่ในตระกูลนักการเมือง แต่ไม่ได้แทนที่ญาติ	8	20
จำนวนรวมที่มาจากตระกูลนักการเมือง	26	65
ผู้แทนแบบบัญชีรายชื่อ	5	13
อื่น ๆ ไม่ใช่ตระกูลนักการเมือง ไม่ใช่แบบบัญชีรายชื่อ	9	22
รวม	40	100

ที่มา: Coronel. 2004. หน้า 9.

ลิซ่า ลาร์โกซา-มาซา (Liza Largoza-Maza) สมาชิกสภาผู้แทนจากพรรคผู้หญิงของกาเบรียลา (Gabriele)

ลิซ่า ลาร์โกซา-มาซา อายุ 47 ปี เกิดเมื่อวันที่ 8 กันยายน 1957 ในเมืองซานปาโบลจังหวัดลาгуนา ทางตอนใต้ของแถบลูซอน ครอบครัวนับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก เป็นนักเรียนระดับเกียรตินิยม ลิซ่าเรียนชั้นประถมและมัธยมในโรงเรียนคาทอลิกผู้หญิงล้วน

โดยทั่วไปลิซ่าได้รับการมองว่าเป็นคน “ทำงานหนัก อดทน มีความคิดสร้างสรรค์และมีหลักการ” ในวัยเด็กเธออยู่กับหนังสือ หนังสือคือโลกของเธอ เธออ่านหนังสือต่าง ๆ นอกเหนือไปจากที่ถูกกำหนดให้เป็นตำราเรียน เธอยังคงชอบและทำอยู่เหมือนเดิมเธอชอบอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ ปรัชญา และศาสนา การอ่านช่วยให้เธอเข้าใจเรื่องชาวต่าง ๆ ที่รอบตัว ลิซ่าระลึกความหลังว่า เธอติดอ่านหนังสือจนกระทั่งไม่พูดจวบจนเธอโตขึ้นอีกสองสามปี แต่เมื่อเธอเริ่มพูด เธอชอบการพูดแบบถกเถียง ได้ตอบ

ลิซ่าจบวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ (Business Economics) จากมหาวิทยาลัยแห่งชาติของฟิลิปปินส์ (University of the Philippines-UP) มหาวิทยาลัยของรัฐ ระหว่างที่เรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยนี้ เธอได้กลายเป็นนักกิจกรรม หลังจากเรียนจบเธอทำงานเป็นนักวิจัยและเป็นครู ระหว่างการทำงาน เป็นนักวิจัยช่วงสั้น ๆ นี่เองที่เธอได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง

ในปี 1983 ลิซ่าแต่งงานกับ Jaime Maza มีบุตรชายสองคน ลิซ่าอธิบายว่า บุตรชายทั้งสองของเธอ คือ นิโคล และ แอ็ก อายุ 20 และ 14 ปี ตามลำดับ เธอเป็นคน ที่พึ่งตนเองได้ และไม่รังเกียจที่จะทำกับข้าวรับประทานเอง ลิซ่าได้ทำให้แน่ใจได้ว่าบุตรชาย ทั้งสองของเธอจะโตขึ้นอย่างรู้จักเคารพและมีจิตสำนึกว่า “ผู้หญิงทุกคนมีคุณค่า”

ประวัติการเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมือง

ความสนใจในการเมืองของลิซ่า เริ่มตั้งแต่เมื่อเธอเรียนอยู่ชั้นมัธยม เธอติดตามเหตุการณ์เคลื่อนไหว ต่าง ๆ อย่างเอาใจใส่ สิ่งที่ยักรังความสนใจของเธอคือ การเดินขบวนระหว่างต้นทศวรรษ 1970 ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในปัจจุบันในฟิลิปปินส์ว่า “พายุช่วงแรก - First Quarter Storm” หรือ “FQS”⁸⁵ ลิซ่าเชื่อมโยงเหตุการณ์เข้ากับสิ่งเธอได้อ่านพบ และบรรยากาศการเมืองตอนนั้นได้ทำให้เกิด คำถามที่เธอเคยถามตัวเองถึง “ความหมายของชีวิต” เธอบอกว่า “ฉันยังได้รับอิทธิพลของบรรยากาศ ที่มีอยู่ในขณะนั้น ในทศวรรษ 60 และ 70 ซึ่งมีทัศนคติต่อการมีอิสระทางจิตวิญญาณ และต่อต้านการปกครอง” เธอใฝ่ฝันที่จะเป็นนักกิจกรรมเธอต้องการเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยฟิลิปปินส์ (University of Philippines) ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นแหล่งชุมนุมของนักกิจกรรม

ในปี 1975 ลิซ่าเข้าเรียนเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ เพื่อเตรียมตัวเข้าเรียนทางกฎหมายต่อ แต่เธอเลิก ความคิดที่จะเป็นนักกฎหมายเมื่อมีการประกาศกฎอัยการศึกในปี 1972 เธอคิดว่า มันเปล่า ประโยชน์ที่จะเรียนกฎหมาย เธอกล่าวว่า “ไม่มีกฎหมายใด ๆ อีกแล้วนอกจากกฎหมายของมาร์คอส” เธอยังคงอยู่ในมหาวิทยาลัย หลายปีโดยไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับองค์กรเฉพาะเรื่องใด ๆ ในมหาวิทยาลัย อย่างไรก็ตามเธอได้รับความสนใจจากผู้ทำกิจกรรมในมหาวิทยาลัย เมื่อเธออาศัย อยู่ในหอพักของมหาวิทยาลัย เธอชักชวนผู้หญิงคนอื่น ๆ ร้องเรียนผู้ดูแลหอพัก นี่เป็นจุดเริ่มต้น ของการเข้าสู่อำนาจในเมืองในมหาวิทยาลัยของเธอ แม้ว่าก่อนหน้านี้ระหว่างเรียนอยู่ชั้นปีที่หนึ่ง

⁸⁵ FQS เป็นการเดินขบวนต่อต้านมาร์คอส มีตั้งแต่มกราคม-มีนาคม 1970 นำโดยนักศึกษา และกรรมกรซึ่งเข้าไปบุกทำเนียบ มาลาคันนัง (Malacanang) ที่ทำงานของอดีตประธานาธิบดี มาร์คอส การสลายการชุมนุมอย่างรุนแรงโดยทหารและตำรวจ เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นกับ การเดินขบวนเหล่านี้

เธอเข้าร่วมเดินขบวน เป็นการเดินขบวน เพื่อเรียกร้องเสรีภาพในการตีพิมพ์และจัดตั้ง คณะกรรมการที่ปรึกษา ลิซ่ารู้สึกถึงว่าเมื่อเธอ สัญญากับตัวเองว่าจะเป็นนักกิจกรรมแล้ว เธอก็ตั้งใจมั่นว่าการเดินขบวนจะต้องเป็นระเบียบอยู่ในการควบคุม ทศนคติของเธอเปลี่ยนไป เมื่อเธอเข้าร่วมเดินขบวนเพื่อเรียกร้อง ให้อภัยนักหนังสือพิมพ์ของมหาวิทยาลัย มีการสลายการ เดินขบวนอย่างรุนแรง ลิซ่าบอกว่า “นี่เป็นการล้มระบอบการปกครองเป็นครั้งแรก” และได้ตระหนักว่า “ความรุนแรงไม่ได้มาจากนักศึกษา”

จนกระทั่งเธอเข้าเป็นคณะกรรมการที่ปรึกษาประจำหอพัก ลิซ่าอธิบายการเกี่ยวข้องกับกิจกรรม ในมหาวิทยาลัยของเธอว่า “มันไม่ยุ่งยากอะไร ส่วนมากเป็นเรื่องหลักการ เพราะฉันไม่ได้สังกัด องค์กรใดเลย” เมื่อมองย้อนไปเรื่องการร้องเรียนผู้ดูแลหอพักเธอเห็นว่า “มันเป็นเรื่องการ แสดงออกส่วนตัวมากกว่า เป็นส่วนหนึ่งของหลักการจิตวิญญาณอิสระ” ซึ่งมันเป็นเวลานานมาแล้ว ในที่สุดท้ายในมหาวิทยาลัย ลิซ่าได้ใช้เวลาสุดสัปดาห์ของเธอในชุมชนคนยากจนในเมืองกับผู้คน ที่ เธอพบในการเดินขบวนนอกมหาวิทยาลัย การที่เธอได้ออกไปเห็นชีวิตของคนจนในเมือง เธอเข้าใจความเป็นจริงในฟิลิปปินส์ได้ลึกซึ้ง และเห็นได้เป็นตัวเป็นตน ถ้าไม่เช่นนั้นมันคงจะเป็น ทฤษฎีทางสังคม-รัฐศาสตร์ ที่เรียนจากหนังสือและอยู่ในโรงเรียนอยู่อย่างนั้น

พัฒนาการความคิดสตรีนิยมและความก้าวหน้าในวัตถุประสงค์ ของผู้หญิง

ลิซ่าเข้ามาเกี่ยวข้องกับขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงอย่างค่อนข้างจะไม่แน่ใจนักเธอเติบโตขึ้น มาในครอบครัวของผู้หญิงที่เข้มแข็ง มารดาของเธอเป็น “คนทำงานหนักเป็นนักต่อสู้เพื่อการมี ชีวิตอยู่รอด” ลิซ่ามองว่าเธอเป็นคนฉลาดและรู้จักเอาตัวรอด แม้ว่ามารดาของเธอมักมีบทบาท แบบดั้งเดิมคือทำกับข้าว ดูแลลูก ๆ แต่ทว่าเธอไม่ใช่ประเภทที่จะพึ่งพาสามีมากนัก ลิซ่าว่า “เธอทำได้ทุก ๆ อย่าง” จากพี่น้องทั้งหมดสิบคนพี่สาว น้องสาวแปดคนของเธอทั้งหมด เป็นผู้หญิง ที่มีความคิดเป็นอิสระ มีจิตใจเข้มแข็งเหมือนมารดา การเล่าเรียนของเธอตั้งแต่ต้นจนชั้นมัธยม ปลายอยู่ในโรงเรียนผู้หญิงล้วน เพื่อนนักเรียนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวชนชั้นกลาง เธอไม่มี ความรู้สึกอ่อนแอแต่อย่างใดในสิ่งแวดล้อมเช่นนี้ เธอกล่าวว่าเธอไม่มีความคิดเรื่องการที่ผู้หญิง ถูกปฏิบัติที่ไม่ยุติธรรมและคิดว่าประเด็นผู้หญิงเป็นเรื่องไม่ยาก เมื่อเทียบกับวิชาเศรษฐศาสตร์ และรัฐศาสตร์ที่เธอชอบ

ทุกอย่างเปลี่ยนไป ในปี 1982 เมื่อเธอทำงานวิจัยกับผู้หญิงทำงานรับใช้ในบ้านในฮ่องกง ที่นี้เธอ ได้ยินเรื่องราวทุกอย่างเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงต่อผู้หญิง เธอไม่สามารถจะลืมเรื่องที่ผู้หญิงคน หนึ่งยอมให้นายจ้างมีความสัมพันธ์ทางเพศแบบไหนก็ได้ตามใจ เพื่อแลกกับเงิน นี่เป็นวิธีหาเงิน

เพิ่มเติมอีกวิธีหนึ่ง เพื่อจะได้เงินส่งกลับมามันให้ครอบครัว ลิซ่าได้ตระหนักว่าสถานภาพที่อ่อนแอทางเศรษฐกิจเป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่ง ที่ทำให้เกิดการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง

หลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัย ลิซ่าทำงานเป็นนักวิจัยใน The Philippines Center for Asian Studies (PCAS) และใน Strategic Studies ในสำนักงานของประธานระบบมหาวิทยาลัยฟิลิปปินส์

เธอยังคงเป็นผู้อำนวยการบริหารของ National Economic Protection Association (NEPA) เป็นองค์กรของนักเศรษฐศาสตร์และผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในท้องถิ่นเธอสอนวิชาเศรษฐศาสตร์ที่โรงเรียนผู้หญิงล้วน St Scholastica's College ในปี 1986 ลิซ่าดำรงตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการบริหารของ Women's Center for Development and International Study (WCDIS) ซึ่งทำงานร่วมกับ องค์กรกาเบรียลา (Gabriela) ลิซ่ายังเป็นหนึ่งในผู้ริเริ่มก่อตั้ง Women's International Solidarity in the Philippines (WISAP) ในปี 1987 เธอเป็นเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ด้านต่างประเทศให้กับองค์กรกาเบรียลา ในขณะเดียวกันกับที่เป็นผู้อำนวยการบริหาร WCDIS ตั้งแต่ตรงนี้เป็นต้นไปเธออยู่กับกาเบรียลามาดลอด ในที่สุดเธอได้รับตำแหน่งรองเลขาธิการและเลขาธิการขององค์กรอยู่หลายปี ในการประชุมใหญ่ครั้งสุดท้าย เธอได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งรองประธาน

ในระหว่างวาระที่ลิซ่าเป็นเลขาธิการกาเบรียลา ได้มีการรณรงค์เพื่อยกระดับการตื่นตัวของสาธารณชนในประเด็นผู้หญิงหลายครั้ง และประสบความสำเร็จ ในบรรดาการรณรงค์ เหล่านี้มีดังเช่น “การรณรงค์กุหลาบสีม่วง (The Purple Rose Campaign)” เป็นการสนับสนุนการรณรงค์ระดับโลกเพื่อการปรากฏตัวและต่อสู้กับการลักลอบค้าผู้หญิงและเด็กชาวฟิลิปปินส์ และการรณรงค์ต่อต้านการเอารัดเอาเปรียบแรงงานหญิงโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่ถูกอ้างโดยศูนย์การค้า มีการเซ็นสัญญาว่าจ้างผูกมัด ยังมีการรณรงค์เรียกร้องความยุติธรรมในกรณีมีผู้หญิงถูกข่มขืนโดยข้าราชการผู้มีอำนาจเช่น กรณีอดีตสมาชิกสภา โรมิโอ จาลอสจอส และอดีตนายกเทศมนตรีเมือง คาลาง นาย อันโดนิโอ ซานเชส ซึ่งถ้าไม่เป็นการรณรงค์ของกาเบรียลาแล้วคงจะพ้นความผิดและการถูกจำคุกในเวลาเดียวกันนั้น กาเบรียลายังมีการรณรงค์ต่อต้านฐานทัพอเมริกาต่อต้านกฎหมายต่อต้านการก่อการร้ายต่อต้านระบบการออกบัตรประชาชน การเปลี่ยนกฎหมาย (Charter Change) ต่อต้านจักรวรรดินิยมโลกาภิวัตน์ สำหรับลิซ่าแล้ว กิจกรรมเหล่านี้ “ไม่ใช่เป็นแค่การรณรงค์” แต่เป็นความพยายามต่อสู้ในชีวิตจริง ที่เราจะนำมาเป็นบทเรียนและให้มิติในทางลึกที่จะช่วยพัฒนาขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงในฟิลิปปินส์”

เมื่อลิซ่าเข้ามาทำงานกับกาเบรียลาในปี 1987 เธอมีความเข้าใจในประเด็นและความต้องการของผู้หญิงอย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องของชานาและกรรมกรหญิง เธอไม่เคยหยุดการชุมนุมประเด็นและต่อสู้เพื่อสิทธิและประโยชน์ของผู้หญิงตั้งแต่นั้นมา นอกจากประเด็นผู้หญิงแล้ว ลิซายังคงมีกิจกรรมในทางการเมืองและเศรษฐกิจในระดับชาติและระดับนานาชาติ

สำหรับลิซ่าแล้ว ขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงคือพลังที่จะเปลี่ยนสังคม อันดับแรกเธอกล่าวว่า “ผู้หญิงควรจะตระหนักว่าตัวเองมีความสำคัญ และมีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงสังคม” เธอเชื่อว่าผู้หญิงควรจะตระหนักถึงผลได้ผลเสียของพวกเธอในการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ของสังคมในทางเศรษฐกิจ การเมืองสังคมและวัฒนธรรม “ทำไมเราถึงต้องต่อสู้เรื่องการปฏิรูปที่ดิน ก็เพราะเราต้องการเป็นเจ้าของที่ดิน เพื่อใช้ทำมาหากิน เพื่อจะได้ประโยชน์จากผลของการปฏิรูปที่ดิน เราต้องการเพิ่มความสามารถทางเศรษฐกิจผู้หญิง ทำให้พวกเรามีอำนาจทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น” ลิซ่าย้ำว่า “มันสำคัญสำหรับเราผู้หญิงที่จะต้องเข้าใจถึงบทบาทที่แข่งขันในการเปลี่ยนแปลงสังคมและชีวิตของตัวเอง มันจะไม่มีเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากฐานและยั่งยืนหากปราศจากเสียซึ่งการมีบทบาทที่แข่งขันของผู้หญิง”

ขบวนการเคลื่อนไหวของสตรีและรัฐสภา

ลิซ่าไม่เคยคิดเคยฝันว่าเธอจะเข้าสู่รัฐสภา ตั้งแต่ตอนอยู่ชั้นมัธยมเธอต้องการเป็นนักกิจกรรม เธอผ่านกระบวนการเปลี่ยน “ความคิด” ไปสู่การปฏิบัติจริง โดยเข้าไปคลุกคลีอยู่กับสภาพความเป็นอยู่จริงของผู้คน เธอทำกิจกรรมอย่างเข้มข้น ในขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง การทำกิจกรรมสำหรับลิซ่าแล้วคือการแปรทัศนวิสัยไปสู่การเปลี่ยนสังคมที่จับต้องได้ การเข้าสู่สภาเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก การจะเข้าทำงานในรัฐสภาทำให้เธอต้องปรับตัวเป็นการใหญ่ “ฉันต้องเตรียมตัวเตรียมใจ” เธอทำโดยการทำความเข้าใจให้ลึกซึ้งว่าทำไมกาเบรียลถึงจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการเลือกตั้งซึ่งปกติถูกมองว่าเป็นเวทีสำหรับคนร่ำรวยและมีอำนาจ

ความเข้มแข็งและการเข้าถึงที่กว้างขวางขององค์กรของประชาชน เช่น กาเบรียลากับโอกาสที่ระบบบัญชีรายชื่อ เปิดทางให้เดินไปสู่สิ่งที่ต้องการส่งเสริมเพื่อการเปลี่ยนสังคมและปลดปล่อยผู้หญิง ลิซ่ากล่าวว่า “กฎหมายของประเทศยังคงมีอิทธิพลของลักษณะสังคมที่เป็นศักดินา และชายเป็นใหญ่อยู่มาก กฎหมายเหล่านี้กีดขวางการเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ของผู้หญิง” ในวงการนี้แหละที่ลิซ่าหวังจะเจาะเข้าไปให้ลึกที่สุดเท่าที่จะลึกได้ เท่าที่ประเด็นเรื่องความก้าวหน้าและประโยชน์ของผู้หญิงจะเกี่ยวข้องด้วย ลิซ่าพูดเพิ่มเติมว่า “การทำงานในรัฐสภาอาจจะทำให้

ผู้หญิงมีประสบการณ์ในการปกครอง และเข้าใจลึกซึ้งถึงวิธีการที่การเมืองดั้งเดิมทำงานของมัน เราจะได้ใช้ความเข้าใจอันลึกซึ้งและบทเรียนที่ได้รับ เพื่อติดตามเรื่องการส่งเสริมประเด็นผู้หญิง ในรัฐสภา” และยิ่งไปกว่านั้น ลิซาย้ำว่า “ในฐานะที่เป็นสมาชิกรัฐสภาหัวก้าวหน้า บทบาท ของฉันจะไม่ใช่แค่เพียงออกกฎหมายเท่านั้น แต่จะท้าทายถึงรากถึงฐานของการเมืองแบบ ดั้งเดิมของชนชั้นปกครอง”

การรณรงค์เพื่อตำแหน่งในรัฐสภา

เมื่อพวกผู้หญิงแห่งกาเบรียลาตัดสินใจจัดตั้งพรรคการเมืองในระบบบัญชีรายชื่อคือ “พรรคผู้หญิง ของกาเบรียลา - Gabriela Women's Party (GWP)” เป็นธรรมดาที่ว่า ลิซาคือผู้ถูกเสนอชื่อให้ เป็นประธาน เธอเป็นผู้ถูกเสนอชื่ออันดับที่หนึ่งในฐานะที่เป็นสตรีที่มีชื่อเสียงเด่นดังที่สุดในประเทศ เธอจัดให้มีเอกสารเกี่ยวกับหลักการและวัตถุประสงค์ขององค์กร สิ่งนี้พร้อมกับประวัติผลงาน ของกาเบรียลาและฐานมวลชนจะทำให้แน่ใจได้ว่า GWP จะได้ที่นั่งในรัฐสภา การหาเสียงเลือกตั้ง เป็นเรื่องยากสำหรับลิซ่า การเป็นนักกิจกรรมลิซ่าเคย “ฝังตัว” อยู่กับชุมชน นั่นคือการอยู่เป็น ชั่วโมงเป็นวัน ณ ที่ใดที่หนึ่ง เพื่อที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขาชายหญิงในชุมชน แต่ระหว่างการหาเสียงเธอต้องกระโดดจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง พบคนนับร้อย “ทั้งหมดในเวลา หนึ่งชั่วโมง” โดยเฉพาะอย่างยิ่งเธอไม่ถนัดกับเรื่องการทำต้อง “ฝืนยิ้มและจับมือ” ที่ผู้มีสิทธิ เลือกตั้งคาดหวังว่าจะได้รับเช่นเดียวกับผู้สมัครรับเลือกตั้งดั้งเดิม แต่เธอก็ต้องทำอย่างนั้น การหาเสียงเลือกตั้งต้องทำให้ทั่วทั้งประเทศภายในเวลาสามเดือน ลิซ่าอธิบายว่า “ในที่สุด ฉันก็เข้าใจตรรกะของมัน คือคนจะต้องใช้โอกาสมืออย่างจริง ๆ จัง ๆ พบกลุ่มคนที่พื้นฐาน พบชุมชน และองค์กรต่าง ๆ เท่าที่จะมากได้ และพบปะกับผู้คนที่ชายและหญิงให้มากที่สุด”

แต่ลิซาย้ำว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องทำ “ไม่ใช่เพื่อต้องการคะแนนเสียงเท่านั้น แต่เป็นการใช้ ประโยชน์จากการหาเสียงบอกกล่าวให้ประชาชนทราบถึงหลักการของ GWP เราใช้โอกาสนี้ เรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนและดูว่า โครงการและวาระเกี่ยวกับกฎหมายของพรรค จะตอบสนองความต้องการเหล่านี้ได้หรือไม่” จากการหาเสียงเธอได้ความคิดใหม่ ๆ และได้เห็น มิติใหม่ ๆ ของประเด็น เธอยิ้มและกล่าวว่า “ในตอนท้ายมันก็สนุกดีเหมือนกัน”

การปรับตัว

ลิซ่าอธิบายการปรับตัวของเธอเมื่อเข้าสู่สภาในสองสามเดือนแรกว่า “ดูผิวเผินแล้วเหมือนกับว่า มันจะไม่ยากสำหรับฉันที่จะปรับตัว ฉันเข้ากับพวกเขาได้ (พวกนักการเมืองดั้งเดิม) ในการทำงาน แต่ละวัน “สิ่งที่เธอไม่ชอบที่สุดคือ การที่ต้องนั่งนานนับหลายชั่วโมงฟังวาทศิลป์ของนักการเมือง

ดั้งเดิมในการประชุมคณะกรรมการและการประชุมใหญ่ลิจำอธิบายว่า ถึงเวลาที่เธอรู้สึกเป็นโรคกลัวการประชุม เธอว่า “มันเป็นเรื่องจิตวิทยา”

เดี๋ยวนี้อลิซ่าเคยชินกับสิ่งที่จำกัดการเคลื่อนไหวของเธอ ในตอนที่เข้าสภาแรก ๆ เธอยังคงไปตลาดและร้านขายของลดราคาตอนสุดสัปดาห์ แต่เป็นเพราะว่าต่อมาพวกหัวหน้าพรรคการเมืองในระบบบัญชีรายชื่อ สมาชิกและผู้สนับสนุนมักจะถูกฆาตกรรมและถูกคุกคาม เธอจึงจำต้องเดินทางไปในที่ต่าง ๆ โดยมีคนคุ้มกัน ดังนั้นลิจำจึงใช้การปรากฏตัวทางสื่อมวลชนมากขึ้นเป็นสองเท่า เธอใช้โอกาสนี้ในการพูดคุยเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงโดยเฉพาะและประเด็นอื่น ๆ ระดับชาติและอธิบายหลักการปฏิบัติงานของ GWP ต่อประชาชนในวงกว้าง

การทำความก้าวหน้าในเรื่องผู้หญิง ในรัฐสภา

ในระบบการเมืองแบบดั้งเดิม การมีส่วนร่วมของผู้หญิงถูกจำกัด ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า การเมืองแบบดั้งเดิมคือ “เป็นศูนย์รวมของการปะทะกันระหว่างอำนาจต่าง ๆ ที่นี่เราจะพบกับการแบ่งชนชั้นและความภาคภูมิใจในความเป็นชาย อิทธิพลของชายเป็นใหญ่แบบศักดินาได้ถูกถักทอเข้าไปในเนื้อของสังคมเป็นอย่างดี” ลิจำอธิบายว่า การมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการเมืองกระแสหลักอยู่ในระดับที่ “ต่ำเอามาก ๆ” เมื่อเทียบกับบทบาทของผู้หญิงในขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ตามกฎเกณฑ์แล้วผู้หญิงในขบวนการเคลื่อนไหวของสังคมได้รับโอกาสและความรับผิดชอบเท่า ๆ กันการยอมรับในสิทธิสตรีจะต้องไม่เว้นแต่แค่การพูดถึงเท่านั้น แต่จะต้องมีการแสดงออกอย่างชัดเจนโดยการกระทำ

การเมืองของฟิลิปปินส์ยังคงเป็นเกมของผู้ชายมีการใช้เงินอย่างมากและใช้อำนาจอย่างเปิดเผยมันเป็นอุปสรรคอันยากยิ่งแทบจะเกินความสามารถของผู้หญิงที่จะเอาชนะได้ การลงแข่งขันเลือกตั้งเป็นความพยายามบุกเบิกที่ต้องใช้เงินมาก ลิจำว่า “มีแต่ผู้หญิงที่มาจากตระกูลที่ร่ำรวยและมีอิทธิพลเท่านั้นที่จะเล่นเกมนี้ได้”

ในการเมืองแบบดั้งเดิม แม้แต่สิทธิเบื้องต้นของผู้หญิงในการเป็นตัวแทนยังคงต้องสู้เอาลิจำย้ำว่า “มีความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มจำนวนผู้หญิงในวงการเมืองกระแสหลัก แต่ไม่ใช่เรื่องจำนวนเท่านั้นผู้หญิงในรัฐสภาจะต้องพยายามทำให้มีการยอมรับเรื่องผู้หญิงและต่อสู้เรื่องสิทธิสตรี ในขณะที่ควรจะมีผู้หญิงเพิ่มขึ้น แต่ควรจะเป็นผู้หญิงที่เป็นตัวแทนของผู้หญิง ไม่ใช่เป็นชายในร่างหญิง” ลิจำเน้นว่า “วาระของสตรีนิยมที่จะมีผู้หญิงในตำแหน่งปกครอง ไม่ใช่เพียงแต่จะทำให้ผู้หญิงเข้าไปส่วนหนึ่งของการเมือง หรือให้เพียงแต่ให้เข้าไปอยู่ในตำแหน่งทุก ๆ ระดับเท่านั้น” ที่สำคัญลิจำพูดเพิ่มเติมอีกว่า “อยู่ที่ว่าผู้หญิงทั้งหลายเหล่านี้จะเห็นแก่ผลประโยชน์ของผู้หญิง

และผลประโยชน์ของสังคมฟิลิปปินส์จะเป็นตัวแทนที่แท้จริงของชายหญิงชาวฟิลิปปินส์ที่ยากจนหรือไม่”

ข้อจำกัดของผู้หญิงที่เกิดขึ้นจากการเมืองในเรื่องเลือกตั้ง ในกรณีของลิซ่า มันได้ถูกขจัดเซย์โดยประวัติผลงานของกาเบรียลา ลิซ่ายังได้พบภาพทเรียนเป็นอาวุธจากการทำงานในสภาผู้แทนเป็นเวลาสามปี เป็นตัวแทนให้กับพรรคการเมืองในระบบบัญชีรายชื่อ บายัน มูนา ในรัฐสภาสมัยที่ 13 GWP และผู้หญิงทั้งหลายได้เป็นที่รู้จักก็โดยผ่านทางลิซ่า เธอเป็นรองประธานคณะกรรมการสิทธิการสองคณะคือ กรรมการสิทธิผู้หญิงและกรรมการสิทธิการศึกษาขั้นสูงและการศึกษาทางเทคนิค เธอเป็นสมาชิกของกรรมการอื่น ๆ อีก 7 คณะ (โลกาภิวัตน์และ WTO สิทธิมนุษยชน ยุติธรรม สาธารณสุข กิจกรรมต่างประเทศ ปฏิรูปสิทธิการเลือกตั้งและการเลือกตั้ง การพัฒนา ตามกลไกคอตอนใต้)

ในขณะที่เธออภิปรายโต้แย้งและแสดงความคิดเห็นในรัฐสภา ลิซ่าพยายามผูกและรักษาความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน “การเมืองในฟิลิปปินส์เป็นเรื่องระหว่างบุคคลด้วย แม้กระทั่งเรื่องการให้การอุปถัมภ์ ซึ่งเราจะต้องระมัดระวังในเรื่องนี้ และเปลี่ยนให้มันเป็นข้อได้เปรียบของเรา แต่แน่นอนว่า ไม่ให้มันกลายเป็นเรื่องการประนีประนอมในหลักการ” เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงจากการประนีประนอมที่ขาดหลักการ ลิซ่าเตือนตัวเองว่า การทำงานในสภาของเธอนี้ไม่เรื่องเฉพาะส่วนตัวของเธอ “ฉันชอบหัววาระของ GWP อยู่ด้วยเสมอและมันได้รับการสนับสนุนจากประชาชนผู้เลือกพรรค GWP”

ภายในรัฐสภา ลิซ่าเชื่อว่าเธอจะต้องรักษาความเชื่อมโยงกับขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงไว้อย่างมั่นคงและเหนียวแน่น ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วการทำงานในสภานิติบัญญัติของเธอจะไม่เกิดประโยชน์แต่อย่างใด “ฉันเป็นตัวแทนของ GWP ฉันไม่ใช่เป็นเพียงตัวฉันเท่านั้น ฉันเป็นตัวแทนของพรรคที่มีโครงการและหลักการที่แน่นอนชัดเจนที่จะทำงานเพื่อผู้หญิง นี่คือเหตุผลอันเดียวที่ฉันอยู่ที่นี่” ลิซ่ายังเชื่อในการคงไว้ซึ่งความมีระเบียบวินัยของตัวเองอีกด้วย เธอย้ำว่า “มีการกระทำทุจริตมากมายในวงการรัฐบาลพวกเขาพยายามที่จะทำให้เราทำด้วย เพราะเรามาจากขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อความก้าวหน้า มีวิธีการหลายอย่างที่จะทำให้คนกระทำทุจริตไปด้วย มีแม้กระทั่งวิธีการที่แบบเนียนแบบยล ความมีระเบียบวินัยเป็นสิ่งจำเป็น ในการที่บุคคลจะรักษาข้อผูกพันของตนที่มีต่อองค์กรหรือพรรคการเมือง หลักการของพรรคคือผู้นำทางให้บุคคลครึ่งหนึ่งที่คอยยอมรับการติดสินบน หรือการกระทำทุจริตในแบบอื่นใด ไม่ว่าจะเป็นการทุจริตที่เล็ก ๆ น้อย ๆ เพียงใดก็ตามคุณไม่มีเหตุผลอันใดที่จะเป็นตัวแทนของพรรคอีกต่อไปแล้ว คุณได้ทรยศต่อความเชื่อมั่นในตัวคุณของผู้หญิงที่เลือกคุณมาได้มอบให้ ทรยศต่อประชาชนและต่อขบวนการเคลื่อนไหว ฉันไม่ใช่จะใช้เวลา 20 ปีในชีวิตการทำงานในขบวนการเคลื่อนไหว

เพื่อความก้าวหน้าเพียงเพื่อที่จะมายอมทำการทุจริต” ลิซ่ากล่าวเพิ่มเติมอีกต่อไปว่า เธอบอกตัวเธอเองอยู่เสมอ ๆ ว่า “นี่คือครั้งสุดท้ายในตำแหน่งนี้” เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการติด “กับดัก” แห่งการรักษำานาใจไว้ชั่ววนาตาปี ไม่เหมือนกับพวกนักการเมืองดั้งเดิม สำหรับลิซ่าและ GWP แล้วรัฐสภาเป็นเพียงเวทีหนึ่งที่จะทำให้อุดมการณ์ส่งเสริมผู้หญิงได้มีความก้าวหน้า แต่มันไม่ใช่จุดหมายปลายทางด้วยตัวของมันเอง

พรรคผู้หญิงของกาเบรียลา (Gabriela Women’s Party – GWP) และยุทธศาสตร์ของพวกเขา

พรรคผู้หญิงของกาเบรียลา (Gabriela Women’s Party – GWP)⁸⁶ และพรรคก้าวหน้าอื่น ๆ ในระบบบัญชีรายชื่อได้สะท้อนถึงความเข้มแข็งของขบวนการเคลื่อนไหวของประชาชนที่ต้องการการเปลี่ยนแปลง มันเป็นผลจากความพยายามอย่างหนักหน่วง ที่กินเวลาหลายปีในงานให้การศึกษาแก่ประชาชนในการจัดตั้ง และระดมกำลังของกลุ่มคนด้อยโอกาสซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่

ขบวนการเคลื่อนไหวของประชาชนเพื่อการเปลี่ยนแปลง

ความพยายามของคนฟิลิปปินส์ที่ดิ้นรนต่อสู้เพื่อเอกราชและประชาธิปไตย มีประวัติยาวนานย้อนหลังไปตั้งแต่ยุคอาณานิคม จากยุคของสเปนสู่ยุคอเมริกา และช่วงการยึดครองของญี่ปุ่น การต่อสู้ดิ้นรนนี้ยังคงมีอยู่แม้ว่าประเทศฟิลิปปินส์จะได้ชื่อว่าเป็นเอกราชแล้ว ขบวนการเคลื่อนไหวของประชาชนเพื่อการเปลี่ยนแปลงมุ่งหวังความเป็นเอกราชที่แท้จริง ทั้งในทางเศรษฐกิจและทางการเมือง พ้นจากการมีอำนาจเข้มของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา ขบวนการเคลื่อนไหวของประชาชนปฏิบัติการเพื่อให้ได้มาซึ่งโครงการปฏิรูปที่ดิน และให้ได้มาซึ่งรัฐบาลที่ปกป้องผลประโยชน์ของประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ ไม่ใช่ปกป้องนายทุนผูกขาดจากต่างประเทศและปกป้องชนชั้นปกครองในประเทศ ได้มีขบวนการใต้ดินนำโดย National Democratic Front (NDFP) ซึ่งกำลังลุกขึ้นทำสงครามประชาชนอันยืดเยื้อกับจักรวรรดินิยมอเมริกากับพวกขุนนางและนายทุนข้าราชการ ซึ่งพวกเขาเห็นว่าเป็นฐานที่มาของปัญหาในสังคมฟิลิปปินส์ สมาชิกผู้ร่วมก่อตั้ง NDFP กลุ่มหนึ่งคือ Makibaba (Patriotic Movement of New Women) เป็นองค์กรปฏิวัติของผู้หญิงที่ให้การสนับสนุนการต่อสู้ด้วยอาวุธ

⁸⁶ พรรคการเมืองของผู้หญิงพรรคแรกคือ พรรค KAIBA (Kababaihan para sa Inang Bayan หรือ Women for The Motherland) ตั้งขึ้นในปี 1987 ตามด้วยการก่อตั้งพรรคการเมืองที่มีการรวมกันของคนหลายกลุ่ม Partido ng Bayan (People’s Part – PNB) พรรค KAIBA ได้หนึ่งตำแหน่ง ผู้สมัครวุฒิสมาชิกของพรรค PNB ทั้งหมดไม่ได้ตำแหน่งเลย

การต่อสู้ที่เปิดเผยบนพื้นดินก็มีขบวนการประชาธิปไตยซึ่งจัดการกับประเด็นและปัญหาของประชาชน ทำให้มีการยอมรับสิทธิทางเศรษฐกิจและสิทธิทางการเมืองของประชาชน และทำการรณรงค์ต่อต้านนโยบายต่อต้านประชาชน และต่อต้านการรับสินบนและการกระทำทุจริตในวงการรัฐบาลที่ระบอบไปทั่ว พวกเขามีการเดินพาเหรด เดินแถวและมีกิจกรรมมวลชนอื่น ๆ เป็นขบวนการเคลื่อนไหวที่มักจะเป็นที่พูดถึงในนามของ “รัฐสภาบนท้องถนน (parliament of the street)”

ขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง : ประสบการณ์ของ “กาเบรียล่า (GABRIELA)”

ในปี 1984 กาเบรียล่า⁸⁷ (General Assembly Binding Women for Reform, Integrity, Equality, Leadership and Action) เป็นองค์กรรวมของผู้หญิงระดับชาติ เกิดขึ้นท่ามกลางการลุกฮือของประชาชนในปีท้าย ๆ ของเผด็จการมาร์คอส กาเบรียลำนำขบวนผู้หญิงหลายพันคนขับไล่เผด็จการมาร์คอส นำให้ผู้หญิงเรียกร้องการรับรองว่าสิทธิผู้หญิงคือสิทธิมนุษยชน ต่อต้านการค้าประเวณี การลี้ภัยทางเพศ การค้าผู้หญิงและการท่องเที่ยวเพื่อหาความสำราญทางเพศ และต่อต้านการกระทำรุนแรงต่อผู้หญิงกาเบรียล่า รณรงค์อย่างแข็งขันต่อต้านการมีฐานทัพของกองทัพสหรัฐในประเทศและในการขับไล่อดีตประธานาธิบดีมาร์คอส ละประธานาธิบดีโจเซฟ เอสตราดา

ในปัจจุบันกาเบรียล่าปรากฏตัวในการรณรงค์ของประชาชนต่อต้านจักรวรรดินิยมโลกาภิวัตน์ (นโยบายเสรีนิยม ยกเลิกระเบียบกฎเกณฑ์และการทำให้เป็นธุรกิจเอกชน) และต่อต้านการคุกคามทางทหารไปทั่วโลกของกองทัพสหรัฐ คอยจับตาดู และประท้วงการมีกองกำลังทหารของกองทัพสหรัฐในทั่วทุกภาคของประเทศ ที่แฝงตัวมาในนามของการซ้อมรบกาเบรียลารณรงค์ให้มีการขึ้นค่าแรงคนงานและลูกจ้างรัฐบาล และยังเป็นส่วนหนึ่งของแนวร่วมต่อต้านการปราบปรามทางการเมือง ที่นำไปสู่การเกิดกระแสการฆาตกรรมนักกิจกรรมการเมือง นักปกป้องสิทธิมนุษยชน เช่น ทนายความ นักข่าว และพระ กาเบรียล่าเป็นองค์กรนำองค์กรหนึ่งอยู่ในขบวนการเคลื่อนไหว Gloria Step-Down Movement (GSM) กดดันให้ประธานาธิบดีกลอเรีย

⁸⁷ “กาเบรียล่า (Gabriela)” ได้ถูกตั้งชื่อตามวีรสตรี Gabriela Silang แห่ง Ilocos Sur ตอนเหนือของประเทศฟิลิปปินส์ หลังจากที่สามีของเธอคือ Diego ผู้นำการลุกขึ้นต่อสู้กับชาวสเปนผู้ปกครองอาณานิคมได้ถูกประหาร เธอได้เข้าเป็นผู้นำแทน และนำขบวนการปฏิวัติ เธอถูกจับและต่อมาถูกประหารชีวิตโดยรัฐบาลสเปน

มาคาปากัล อาโรโย ลาออก หลังจากมีหลักฐานปรากฏว่า มีการรับสินบนและกระทำทุจริต through a numbers game โดยสามี บุตรชาย และพี่ / น้องเขย และยิ่งกว่านั้น แถบบันทึกเสียงที่ถูกค้นพบแสดงให้เห็นว่า เธอใช้วิธีการที่ไม่สุจริตในการเข้าสู่ตำแหน่งประธานาธิบดีในการเลือกตั้งครั้งล่าสุด

ตลอดระยะเวลาหลายปีมานี้ กาเบรียลล่าได้พูดถึงประเด็นผู้หญิงรากหญ้า คนงานหญิง ชาวนาหญิง คนพื้นเมืองและผู้หญิงคนจนในเมืองมาอย่างเข้มข้น พวกเขาเหล่านี้เป็นสมาชิกส่วนใหญ่ขององค์กร กาเบรียลล่าได้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับขบวนการเคลื่อนไหวของประชาชนในภาคส่วนอื่น ๆ ในฟิลิปปินส์

การเลือกตั้งในระบบบัญชีรายชื่อ และกาเบรียลล่า

ในปี ค.ศ.2000 พร้อม ๆ กับองค์กรกองทัพประชาชนอื่น ๆ กาเบรียลล่าได้เข้าร่วมก่อตั้งพรรคการเมืองในระบบบัญชีรายชื่อ บายัน มูนา (Bayan Muna – The People First / BM) เป็นพรรคการเมืองทางเลือก ซึ่งต้องการจะมีผู้แทนในสภาผู้แทนราษฎรในแบบบัญชีรายชื่อ ในการเลือกตั้งปี 2001 พรรค BM มีหลักการรวมหลายประเด็น ต้องการเปลี่ยนรูปสังคมและเรียกร้องหา “การเมืองเพื่อการเปลี่ยนแปลง” ซึ่งเป็นในทางตรงกันข้ามกับการเมืองของชนชั้นปกครองแบบดั้งเดิม พวกเขามุ่ง “ที่จะทำให้เสียงของคนชายขอบและกลุ่มคนส่วนใหญ่ของประเทศที่มีตัวแทนไม่เพียงพอ เป็นที่ได้ยินในรัฐสภา เพื่อที่จะยื่นหยัดปกป้องผลประโยชน์ของพวกเขาในสภา ซึ่งเต็มไปด้วยชนชั้นปกครอง และยังคง “ส่งเสริมและทำให้เกิดความก้าวหน้า ในความพยายามดิ้นรนของประชาชนเพื่ออิสรภาพ ประชาธิปไตย และความยุติธรรมในวงกว้าง”

สองสามเดือนหลังจากการจัดตั้งพรรค BM พรรคผู้หญิงกาเบรียลล่า ก็ได้รับการจัดตั้งเพื่อเป็นองค์กรที่จะส่งผู้หญิงเข้าไปมีส่วนร่วมในการเมืองแบบเลือกตั้ง GWP ตัดสินใจเลื่อนการลงแข่งขันในระบบบัญชีรายชื่อในปี 2001 เพื่อที่จะให้การช่วยเหลืออย่างเต็มที่แก่พรรค BM ตำแหน่งที่ 3 ในบัญชีรายชื่อที่พรรค BM จะเสนอเข้าสู่สภาได้ถูกยกให้เป็นของ GWP BM ชนะการเลือกตั้ง พวกเขาได้คะแนนสูงที่สุดในการเลือกตั้งปี 2001 คะแนนทิ้งห่างจากพรรคระบบบัญชีรายชื่อที่ได้ที่ 2 พวกเขาได้คะแนนสูงสุดเท่าที่เป็นมาในบรรดาองค์กรในระบบบัญชีรายชื่อ นับตั้งแต่มีการผ่านและประกาศใช้กฎหมายในปี 1998 คะแนนเสียงสะท้อนถึงความกว้างไกลของกำลังจัดตั้งและฐานของขบวนการเคลื่อนไหวของประชาชน รวมถึงฐานที่เป็นของกาเบรียลล่าจากชนบทสู่เขตใจกลางเมือง BM ชนะได้ 3 ที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎร เลขานุการของกาเบรียลล่าในเวลานั้นคือ ลิซ่า มาซาคือหนึ่งในสามคนนั้น

ระหว่างวาระของสภาสสมัยที่ 12 โดยผ่านทางผู้แทนราษฎรในสังกัด 3 คน พรรค บายัน มูนา ได้นำประเด็นที่เกี่ยวกับประชาชนและผลประโยชน์ของพวกเขา ดังที่ได้พูดไว้ในตอนเดินขบวน เรียกร้องตามท้องถนนเข้าสู่สภา ร่างกฎหมายและปฏิญญาหลายฉบับที่ถูกเสนอโดย BM เป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับประเด็นและปัญหาเกี่ยวกับผู้หญิงโดยเฉพาะ โดยมีลิซ่าเป็นผู้ร่างขึ้นก่อน เธอเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งในการสนับสนุนกฎหมาย การต่อต้านการค้ามนุษย์และผลักดัน อย่างแข็งขันตลอดทุกวาระ จนกระทั่งผ่านออกมาเป็นกฎหมายได้ในปี 2003 หลังจากที่ได้ติด ชะงักอยู่เป็นปี ๆ ในสภา ลิซ่ายังเป็นผู้ร่วมร่างกฎหมายว่าด้วย “การต่อต้านการกระทำรุนแรง ต่อผู้หญิงและเด็ก”

ในปี 2003 พรรคการเมืองผู้หญิงของกาเบรียลา ประกาศอย่างเป็นทางการว่า จะลงแข่งขันเลือกตั้ง ในระบบบัญชีรายชื่อในปี 2004 มีพรรคการเมืองผู้หญิง 2 พรรคจากทั้งหมด 66 พรรคในระบบ บัญชีรายชื่อ ที่ได้รับอนุมัติให้ลงเลือกตั้งในปี 2004 คือ GWP และ พรรคอบานเซ พินีย์ (Abanse Pinay) พรรคการเมืองผู้หญิงพรรคที่ 3 คือพรรค อำนาจผู้หญิง (Women Power) ไม่ได้รับอนุมัติ เหตุเพราะไม่ผ่านกฎเกณฑ์เรื่องการได้คะแนนเสียงอย่างต่ำร้อยละ 2 มาสองครั้ง (ปี 1998 และ 2001) จึงขาดคุณสมบัติที่จะลงแข่งขันในครั้งที่ 3 พรรค อบานเซ พินีย์ ชนะ ได้ 1 ที่นั่งในการเลือกตั้งปี 1998 แต่การเลือกตั้งปี 2001 พรรคนี้ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 2 แต่เมื่อพรรค BM ประท้วงการให้อนุมัติแก่พรรคที่ไม่ใช่พรรคของคนชายขอบได้สำเร็จ ตัวเลข ฐานได้ลดลงทำให้พรรค อบานเซ พินีย์ ได้คะแนนเสียงร้อยละ 2 ซึ่งทำให้ได้ที่นั่ง 1 ที่ ในการเลือกตั้งปี 2004 พรรคนี้ไม่ได้ที่นั่งเลย

มีองค์กรอื่น ๆ ในขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงได้จัดตั้งขึ้นตามภาคส่วนต่าง ๆ ตามลำดับ เพื่อลงแข่งขันเลือกตั้งปี 2004 มีชื่อดังต่อไปนี้ Anakpawis (ผู้ใช้แรงงาน - Toiling Masses) Anak ng Bayan (เยาวชน - Youth Party) Migrante Sector Party (เพื่อคนอพยพ - for Migrants) และ Suara Bangsa Moro (ชาวโมโร - Mora People) พรรค BM ยังคงรักษา ตำแหน่งที่หนึ่งในการเลือกตั้ง 2004 ได้ 3 ที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎรพรรค Anakpawis ได้ 1 ที่นั่ง GWP ได้ 1 ที่นั่ง ขาดคะแนนเสียงไปเพียงร้อยละ 0.35 ก็ได้อีกหนึ่งที่นั่ง

การจัดตั้ง GWP

ความเข้มแข็งของพรรค GWP มาจากองค์กรกาเบรียลา ซึ่งได้รับใช้ผู้หญิงชาวฟิลิปปินส์มานาน นับเป็นเวลา 20 ปี และยังเกี่ยวข้องกับขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อการเปลี่ยนแปลงของประชาชน ในระยะสองทศวรรษที่ผ่านมา กาเบรียลาได้ขยายฐานมวลชนและขยายอิทธิพล โดยการทำให้เกิดความก้าวหน้าในเรื่องสิทธิ และผลประโยชน์ของผู้หญิงฟิลิปปินส์อย่างสม่ำเสมอ องค์กรมี

สมาชิกที่เป็นองค์กรมากกว่า 200 องค์กรและที่เป็นสมาชิกปัจเจกบุคคลอีกกว่า 40,000 คนทั่วประเทศ สมาชิกส่วนใหญ่มาจากภาคส่วนพื้นฐานต่าง ๆ มีแรงงานหญิง ชาวไรชาวนา คนพื้นเมือง และคนจนในเมืององค์กรกาเบรียล่ายังมีกองกำลังเยาวชน (Gabriela Youth) และเครือข่ายของผู้หญิงประกอบอาชีพเฉพาะด้าน Gabriela Network หรือ GABNet พวกเขาทั้งหลายคือกระดูกสันหลังของกลไกการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งให้กับ GWP

การรวมตัวกันจัดตั้งพรรคการเมืองผู้หญิงเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย ผู้หญิงนักกิจกรรมจากองค์กรกาเบรียล่าย และองค์กรผู้หญิงอื่น ๆ ได้พบปะรวมตัวกันเป็นผู้ริเริ่มจัดตั้ง GWP ในขั้นตอนแรก กลุ่มผู้หญิงผู้บุกเบิกกลุ่มนี้ได้ร่างธรรมนูญและกฎระเบียบต่าง ๆ ทำประกาศหลักการและแผนปฏิบัติงานโดยทั่วไป พวกเขาเริ่มเสาะหารวบรวมสมาชิกเพิ่มขึ้น ในวันที่ 28 ตุลาคม ค.ศ. 2000 พรรค GWP ได้ถูกจัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการโดยการจัดให้มีการประชุมใหญ่ ณ ที่วิทยาลัยผู้หญิงล้วนแห่งหนึ่ง ที่ประชุมใหญ่รับรองเอกสารพื้นฐานทั้งหลาย และเลือกตั้งคณะกรรมการอำนวยการและเจ้าหน้าที่ พร้อมกันนี้ ก็มีมติที่จะยังไม่ลงเลือกตั้งในปี 2001 GWP ทำหน้าที่อย่างไม่เต็มที่ในฐานะพรรคการเมืองเพื่อการเลือกตั้ง จนกระทั่งถึงต้นปี 2003 ซึ่งเป็นปีก่อนจะถึงการเลือกตั้ง GWP จึงได้ดำเนินการขออนุมัติจากคณะกรรมการเลือกตั้ง (Commission on Elections – COMELEC) กระบวนการมีความยุ่งยาก เนื่องจาก COMELEC มีความระแวดระวัง ตัดสินใจล่าช้าในการให้อนุมัติแก่พวกกลุ่มการเมืองในระบบบัญชีรายชื่อทั่วทั้งประเทศ

ในขณะเดียวกันนั้น GWP ก็ดำเนินการหาสมาชิกเพิ่มเติมต่อไปเรื่อย ๆ ได้จัดตั้งองค์กรสาขาขึ้นในท้องถิ่นต่าง ๆ และจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นในภาคต่าง ๆ ของประเทศ เริ่มต้นจาก พื้นที่ที่องค์กรกาเบรียล่ายและองค์กรสมาชิกมีความเข้มแข็ง เมื่อถึงระยะเวลาหาเสียงเลือกตั้ง อย่างเป็นทางการซึ่งเริ่มต้นในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2004 GWP มีสมาชิกแล้วจำนวน 7,480 คน และ 24 สาขา จำนวนสมาชิกได้เพิ่มขึ้นเป็น 23,065 คน 38 สาขา และ 4 สาขา เฉพาะกิจในวันเลือกตั้ง ปัจจุบัน GWP มีสมาชิกจำนวน 90,000 และมีสาขาระดับหมู่บ้านเกือบ 1,100 สาขาทั่วประเทศ ได้มีการเสาะหาอาสาสมัครเข้าช่วยเหลือการปฏิบัติงานที่สำนักงานใหญ่ ได้เสาะหาทั้งผู้ชายและเกย์ GWP จัดให้มีกลุ่มชายสัมพันธ์และกลุ่มเพื่อน GWP

ได้มีการจัดเตรียมการประชุมใหญ่ครั้งที่สองของ GWP และการประชุมใหญ่ประจำปีของคณะกรรมการที่ปรึกษาผู้หญิงแห่งชาติ (National Women's Council) พร้อม ๆ กันไป ร่างประกาศหลักการและแผนปฏิบัติงานของ GWP ได้ถูกร่างขึ้น สำหรับเสนอเพื่อการรับรองในที่ประชุมใหญ่ครั้งที่ 2 มีการประกาศอย่างเป็นทางการ ถึงการที่ GWP จะเข้าร่วมลงแข่งขันเลือกตั้งปี 2004 ในที่ประชุมระดับชาตินี้ด้วย

วัสดุสำหรับใช้ในการโฆษณาให้เป็นที่รู้จักได้ถูกออกแบบขึ้น เพื่อใช้ก่อนการประชุมและระหว่างการประชุม ตัวอย่างเช่น เครื่องหมายประจำพรรค GWP หัวกระดาษจดหมาย แบบฟอร์มสำหรับการสมัครเป็นสมาชิก แผ่นพับ และใบปลิวต่าง ๆ (แนะนำ GWP เชิญชวนให้เป็นสมาชิก ประกาศหลักการและแผนปฏิบัติงานในรูปแบบง่าย ๆ เรียกร้องให้ลงคะแนนเสียง) แผ่นพับ ธงริ้วป้ายผ้า สติ๊กเกอร์และร่ม วัสดุเหล่านี้มีทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษและภาษาฟิลิปปินส์ สมาชิกของ GWP ในภูมิภาคต่าง ๆ ได้แปลข้อความในวัสดุดังกล่าวเป็นภาษาอังกฤษ เพลงประจำพรรค GWP ได้ถูกแต่งขึ้นเพื่อการประชุมสมาชิกผู้เข้าประชุมได้ร้องเพลงและเต้นรำร่วมกับกลุ่มผู้แสดงทางวัฒนธรรมของ GWP บนเวที ยังมีการแต่งเพลงตามเทศกาลขึ้นอีกสองสามเพลงสำหรับการหาเสียงตามกาละต่าง ๆ สิ่งที่ได้รับการปรบมือขึ้นชมมากที่สุดก็คือการฉายวิดีโอที่แสดงการปรากฏตัวของหญิงผู้มีชื่อเสียงที่ออกมาแสดงตัวเพื่อรับรองพรรค GWP มีทั้งผู้นำจากกลุ่มรากหญ้า หญิงผู้ประกอบการอาชีพเฉพาะอย่าง ศิลปิน และข้าราชการ และจุดที่เรียกร้องความสนใจมากที่สุดในวิดีโอก็คือการอ่านข้อความของเด็กสาวหลายคนที่ได้ถูกตั้งชื่อตามกาเบรียลา

การประชุมใหญ่ประจำปีของกาเบรียลามีผู้เข้าร่วมประชุมเป็นผู้หญิงมากกว่า 800 คน และเด็กอีกประมาณ 200 คน เป็นการประชุมที่มีสีสัน เป็นการแสดงออกอย่างยิ่งใหญ่ของอำนาจผู้หญิงและมีความสุขสนุกสนาน ผู้เข้าร่วมประชุมฟังการกล่าวสุนทรพจน์ ร้องเพลง เต้นรำ ท่องคำขวัญ ไห่ร้องแสดงความยินดี และปรบมือแสดงความชื่นชมแก่ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้นำ และผู้ที่ถูกเสนอชื่อในบัญชีรายชื่อพรรคเบื้องต้น การประชุมใหญ่ของสาขาระดับภาค จังหวัด และเมืองได้ถูกจัดขึ้นตามความสามารถของแต่ละสาขาการเดินทางเพื่อประกาศตัวอย่างเป็นทางการที่มีขึ้นเป็นเวลาหลายเดือนหลังจากนั้น มีผู้หญิงเข้าร่วมมากกว่า 2,000 คน พวกเด็กก็มาอีกพร้อมกับคุณแม่ คุณยาย และพี่สาวน้องสาว มันเหมือนกับงานฉลองชัยชนะกลางท้องถนนที่แน่นขนัด

ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง

ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งในประเทศฟิลิปปินส์แบ่งออกได้เป็นกลุ่มที่เรียกว่า “จัดตั้ง” กลุ่ม “พันธมิตร” และกลุ่ม “ตลาด” ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งประเภทจัดตั้ง คือสมาชิกของ GWP และผู้ที่สนับสนุน GWP กาเบรียลา และองค์กรในขบวนการเคลื่อนไหว เพื่อประชาธิปไตยระดับชาติ คะแนนเสียงประเภทพันธมิตรมาจากผู้สมัครรับเลือกตั้งคนอื่น ๆ และองค์กรดั้งเดิมซึ่งได้ให้สัญญาผูกพันไว้ว่าจะสนับสนุน GWP คะแนนเสียงกลุ่มตลาดมาจากกลุ่มที่เป็นกลาง ซึ่งเป็นกลุ่มที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งหรือพรรคการเมืองจะเก็บกวาดคะแนนเสียงได้จากการหาเสียง

คะแนนเสียงจัดตั้งคือ ฐานที่แข็งแกร่งของ GWP คะแนนเสียงพวกนี้แทบจะกะประมาณได้อย่างแม่นยำ ในทางตรงกันข้ามคะแนนพันธมิตรอาจจะพอประมาณได้เช่นกัน แต่ก็มีความไม่แน่นอนอยู่บ้าง คะแนนตลาดคือเป้าหมายของการหาเสียงแบบถอดถอนชื่อและการกวาดหาเสียงผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ยังคงเป็นกลางจะตัดสินใจเลือกทีหลัง เขาจะเลือกพรรคการเมืองระบบบัญชีรายชื่อพรรคไหนขึ้นอยู่กับว่า พรรคไหนที่ทำได้ทำให้เป็นที่รู้จักของประชาชนทั่ว และการหาเสียงโดยตรงได้เข้าถึงหรือไม่ GWP มีฐานเสียงจัดตั้งที่เข้มแข็ง ซึ่งเป็นหลักประกันได้ว่าจะต้องได้อย่างน้อยหนึ่งที่นั่ง

การที่ GWP ได้คะแนนเสียงประเภทตลาดจำนวนมากย่อมแสดงว่าประวัติการทำงานของกาเบรียลาในการต่อสู้เพื่อสิทธิและสวัสดิการของผู้หญิงได้เป็นที่สนใจของผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิง ในขณะที่ยังไม่อาจจะพูดได้ว่าเป็นคะแนนที่เลือกโดยผู้หญิงเป็นจำนวนเท่าใด คะแนนเสียงที่ได้ทั้งหมดแสดงว่าผู้หญิงชอบที่จะเลือกพรรคที่คิดว่าเป็นพรรคของผู้หญิงเอง หากไม่มีการหาเสียงของคณะบริหารราชการของอาร์โย และทหารมาต่อต้านอย่างเลวร้ายแล้ว GWP น่าจะชนะได้ที่นั่งในสภาอย่างสบาย ๆ ได้อีกหนึ่งที่นั่ง

การหาเสียงเลือกตั้ง

ก่อนจะถึงระยะเวลาการหาเสียง ที่คณะกรรมการเลือกตั้งกำหนดขึ้น พวกผู้ดำเนินงานและอาสาสมัครของ GWP ได้จัดให้มีการประชุมหลายครั้ง พูดคุยกันถึงสถานการณ์ของผู้หญิง จุดที่น่าสนใจของสถานการณ์ระดับชาติ และความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับองค์กร GWP พร้อมด้วยแผนปฏิบัติงานในการประชุมหลายครั้งนี้ องค์กรได้เชิญชวนผู้หญิงเข้าเป็นสมาชิก พวกที่ยังไม่พร้อมที่จะสมัครเป็นสมาชิกก็ได้ถูกขอร้องให้ช่วยสนับสนุน GWP ในการเลือกตั้งที่จะมาถึง ช่วงระยะเวลาแห่งการให้ความรู้ช่วงสั้น ๆ เหล่านี้ได้มีการจัดทำตลอดเวลาการหาเสียงมาหยุดตอนที่ใกล้กำหนดเวลาเลือกตั้ง เพื่อจะใช้เวลาทั้งหมดไปในการระดมหาเสียงอย่างรวดเร็วและเข้มข้น

สมาชิกและอาสาสมัครของ GWP หาเสียงไปยังผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งโดยตรง โดยการแจกใบปลิวและตัวอย่างบัตรเลือกตั้งในที่สาธารณะ เช่น ตลาด ลานโบสถ์ สี่แยกที่มีธุรกิจหนาแน่นและที่ที่ซึ่งมีการชุมนุมกันของผู้คนโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิง สมาชิกได้รับการแนะนำส่งเสริมให้หาเสียงจากถนนสู่ถนน จากบ้านสู่บ้าน และเยี่ยมเยียนเข้าไปในขอบบริเวณใกล้เคียงกับที่พวกเขาอยู่อาศัย พวกเขาหาเสียงจากคนในครอบครัว ญาติพี่น้อง เพื่อนเพื่อนบ้าน เพื่อนในโรงงาน เพื่อนในสำนักงาน เพื่อนนักเรียนปัจจุบันหรือเพื่อนนักเรียนเก่า คนรู้จัก หรือแม้แต่คนที่บังเอิญพบปะในที่สาธารณะ ทีมหาเสียงเคลื่อนที่ (Mobile Propaganda Teams – MPTs) ได้ถูกจัดให้มีขึ้น ประกอบด้วยผู้หญิงอย่างน้อยสามคน พวกเขาจะยืนหรือเขายานพาหนะขับเคลื่อนไปรอบ ๆ พูดกับประชาชน

โดยระบบเครื่องขยายเสียง เปิดเพลงของ GWP และหยุดตามที่ตั้งต่าง ๆ เพื่อแจกจ่ายเสียง เช่น ใบปลิว สติ๊กเกอร์และตัวอย่างบัตรเลือกตั้ง ในบางชุมชน GWP ได้จัดให้มีคณะผู้รักษาพยาบาลคอยช่วยเหลือยกระดับสุขภาพของผู้อยู่อาศัย การหาเสียงโดยการส่งข้อความทางโทรศัพท์มือถือและทางอี-เมลก็มี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการหาเสียงกับคนหนุ่มสาว นักศึกษาและผู้ประกอบอาชีพเฉพาะอย่าง ผู้สมัครรับเลือกตั้งเองก็ออกหาเสียงด้วยตัวเองและบางครั้งก็ไปกับผู้สมัครคนอื่น ๆ ที่เป็นพันธมิตรร่วมประเด็นเดียวกัน ในการหาเสียงโดยผู้สมัครเอง พวกเขาจะพูดในที่สาธารณะในประเด็นเกี่ยวกับผู้หญิง รับฟังปัญหาและความต้องการ ชิมซักรับทราบสถานการณ์ในชุมชน จับมือและขอให้ผู้คนเลือกคนของ GWP

การหาเสียงในประเด็นผู้หญิง

ในขณะที่การหาเสียงเลือกตั้งของ GWP มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่การชนะการเลือกตั้ง แต่ก็ไม่ได้พุ่งเป้าไปเพียงเพื่อการได้คะแนนเสียงเท่านั้น พรรคยังคงทำการชูประเด็นและให้ความรู้แก่หญิงและชายทั่วไป

พรรค GWP องค์กรกาเบรียล่า และองค์กรพันธมิตรยังคงทำงานแก้ปัญหาที่เร่งด่วนของผู้หญิงต่อไปเรื่อย ๆ ตัวอย่างที่ดีอันหนึ่งก็คือการรณรงค์ “เปานกหวีด” ของกาเบรียล่า เป็นการรณรงค์เพื่อต่อต้านการกระทำรุนแรงต่อผู้หญิง ลักษณะหน้าตาที่สำคัญของโครงการนี้ก็คือ นกหวีดโลหะที่ผู้หญิงใช้เป่า เพื่อเรียกร้องความสนใจและขอความช่วยเหลือเมื่อถูกคุกคามหรือตกอยู่ภาวะอันตรายของการถูกข่มขืน และถูกกระทำรุนแรงต่อทุกชนิด นกหวีดจะถูกขายให้ผู้หญิงในราคาลดเป็นพิเศษหรือให้ฟรีแก่ผู้ที่ไม่มีเงินพอจะซื้อได้ การรณรงค์มีการให้ความรู้เป็นส่วนประกอบด้วยเพื่อที่ประชาชนจะได้เรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับรากเหง้าของปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิง และมันจะถูกแก้ไขได้อย่างไร

การรณรงค์อีกเรื่องหนึ่งที่เรียกร้องความสนใจจากสาธารณชนได้มากคือ การต่อต้านการติดป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ของผู้ผลิตสุรา “Kinse Anos” (แปลตรง ๆ ว่าอายุ 15 ปี) คำพูดในป้ายโฆษณาเขียนว่า “ท่านได้ลองลิ้มรสอายุ 15 ปีหรือยัง” การโฆษณานี้สื่อถึงการละเมิดทางเพศโดยทางอ้อมต่อทั้งผู้หญิงและผู้ชายเช่นกัน นี่เป็นการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการทำผู้หญิงให้เป็นสินค้าอันเป็นเรื่องที่เป็นมาแต่โบราณกาลแล้ว GWP และกาเบรียล่าได้รณรงค์ทำลายเซ็นพร้อมกับการขับไล่ทางสื่อและการประชาสัมพันธ์ให้มีการถอดถอนโฆษณาออกจากสื่อทั้งสามประเภทและปลดป้ายโฆษณาออก การรณรงค์ได้รับการสนับสนุนจากผู้คนในภาคต่าง ๆ รวมทั้งผู้ที่อยู่ในวงการธุรกิจโฆษณาด้วย GWP คิดว่าการรณรงค์ประสบผลสำเร็จ การโฆษณาถูกถอดถอน

และยิ่งไปกว่านั้นความสำเร็จของการรณรงค์อาจจะวัดได้อีกว่า เป็นการสนับสนุนให้มีการโฆษณาแบบไม่มีเนื้อหาทางเพศ

การหาเสียงทางสื่อมวลชน

การที่การจะชนะเลือกตั้งในฟิลิปปินส์จะต้องขึ้นอยู่กับ name recall และการโกหกหลอกลวงเป็นภาพสะท้อนของสภาวะประชาธิปไตยในฟิลิปปินส์ มันไม่อาจจะมีการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์ได้ในประเทศที่ถูกข่มโดยอำนาจจักรวรรดินิยมสหรัฐอเมริกาและชนชั้นปกครองที่ทำตัวเสมือนผู้รับใช้ในสถานการณ์เช่นนี้การหาเสียงโดยใช้สื่อเป็นสิ่งที่จำเป็นแม้ว่าจะเสียค่าใช้จ่ายแพงเท่าไรก็ตาม สื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญในการเข้าถึงผู้มีสิทธิเลือกตั้งในวงกว้างซึ่งนี้ควบคู่กับกระบวนการให้ความรู้และการจัดการในระดับรากหญ้า สื่อสิ่งพิมพ์ถูกใช้อย่างกว้างขวางที่สุด ติดตามด้วยวิทยุและโทรทัศน์

ในส่วนของ GWP เองได้ลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์ชนิด แทบบลอยด์ ที่มียอดจำหน่ายสูงสุด 2 ฉบับ เลือกลงในหน้าบันเทิง เพราะเป็นหน้าที่มีคนอ่านมากที่สุด มีการลงโฆษณา 3 ครั้งต่ออาทิตย์ ด้วยความถี่ 2 อาทิตย์ต่อ 1 ครั้งในระยะก่อนวันเลือกตั้ง มีการจ้างลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์ขนาดมาตรฐาน ที่สำคัญอีก 2 ฉบับ ลงโฆษณา 2 ครั้งในแต่ละฉบับในหนึ่งอาทิตย์ก่อนวันเลือกตั้ง ผู้ทำกิจการโฆษณาที่เป็นมิตรกับ GWP ช่วยเลือกให้ว่าควรลงโฆษณาในหน้าไหนของหนังสือพิมพ์ มีการผลิตรายการวิทยุความยาว 30 นาทีออกอากาศทุกวันเป็นเวลา 2 อาทิตย์ก่อนการเลือกตั้ง รายการวิทยุไม่ค่อยได้ออกอากาศบ่อยนักเพราะค่าเวลาแพง แม้ว่าจะได้ราคาที่ลดเป็นพิเศษให้กับ GWP แล้วก็ตาม GWP ได้ใช้สื่อฟรีอยู่บ้าง โดยผ่านทางพันธมิตร บริษัทโฆษณาของผู้หญิงล้วนแห่งหนึ่งที่เคยช่วยกาเบรียลาในการรณรงค์ต่อต้านการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงได้ลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์ขนาดมาตรฐานโดยเสียค่าใช้จ่ายเอง ป้ายผ้า และแผ่นป้ายโปสเตอร์ได้รวมอยู่ในการโฆษณาทางโทรทัศน์ของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งสมัครรับเลือกตั้งเป็นวุฒิสมาชิก ซึ่งได้รับการรับรองจาก GWP นอกจากนี้ GWP และกาเบรียลายังได้ทำให้เป็นที่แน่ใจว่าการใช้สื่อประเภทต่าง ๆ ได้ครอบคลุมไปถึงการรณรงค์หาเสียง การระดมเสียงของผู้หญิง และการโฆษณาชักจูงใจ ผู้สมัครในบัญชีรายชื่อพรรค GWP โดยเฉพาะอย่างยิ่งลิซ่าและผู้นำองค์กรกาเบรียลาผู้ซึ่งมักจะได้รับเชิญให้ไปออกรายการพูดคุยทางวิทยุและโทรทัศน์เสมอมาตั้งแต่ก่อนจะมีการเลือกตั้ง ก็ได้ถือโอกาสนี้พูดถึง GWP และหลักการขององค์กร

ทั้ง GWP และกาเบรียลา ได้หาข้อมูลทำการหาเสียงได้ตอบกับการหาเสียงในรายชื่อของกองทัพที่มีอาโรโยหนุณหลัง พวกเขาใส่รายชื่อพรรคทั้งสอง และองค์กรกลุ่มก้าวหน้าในระบบบัญชีรายชื่ออีก 4 องค์กร

การเงินและการเคลื่อนย้ายวัสดุสิ่งของและบริการ

ปัญหาเรื่องการเงินและการเคลื่อนย้ายวัสดุสิ่งของและบริการไม่ได้เป็นปัญหามากเนื่องจากได้รับการช่วยเหลือฟรีจากสมาชิกและผู้สนับสนุน มีเงินสดและวัสดุต่าง ๆ ที่ได้ขอรับบริจาคจากครอบครัวญาติพี่น้อง เพื่อน คนรู้จัก และบริษัทห้างร้านที่มีธุรกิจเกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ที่ผู้หญิงใช้ GWP ได้จัดให้มีกิจกรรมหาทุน เช่น จัดงานรับประทานอาหารเย็นเพื่อการรับบริจาค ขายคู่มืออาหารจานละ 1,000 เปโซ GWP ยังทำเสื้อยืด ร่ม สติกเกอร์และของที่ระลึกอื่น ๆ ขายอีก

ในขณะที่การหาเงินก้อนใหญ่ทำไม่ได้ ปัญหานี้ได้พ่ายแพ้ไปด้วยน้ำใจแห่งการอาสาสมัครและความรู้สึกถึงพันธะผูกพันที่มีต่อ GWP ของมวลสมาชิกและผู้สนับสนุน วัสดุสิ่งของต่าง ๆ อาหารและสิ่งของที่จำเป็นต้องใช้ในการหาเสียงไม่ต้องซื้อหา แต่ได้มาจากผู้คนที่นำเอาสิ่งของที่ไม่ได้ใช้มาให้

ต่อต้านการคดโกง

GWP ได้ร่วมมือกับพันธมิตรในการรณรงค์ให้ข้อมูลและความรู้ เพื่อป้องกันการคดโกงและการขัดขวางการใช้สิทธิของผู้มีสิทธิเลือกตั้งซึ่งมีอยู่ดาษดื่นทั่วไป ขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อความก้าวหน้าโดยนักบวช ได้เชิญผู้สังเกตการณ์เลือกตั้งจากต่างประเทศเข้ามาสังเกตการณ์เลือกตั้งในฟิลิปปินส์ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการรณรงค์ต่อต้านการคดโกง

GWP ได้เข้าร่วมกับกลุ่มจับตาดูการเลือกตั้งซึ่งประกอบด้วย สมาชิกของทั้งหกพรรคการเมืองหัวก้าวหน้าในระบบบัญชีรายชื่อ ทีมงานเฝ้าระวังการลงเสียงเลือกตั้งได้คอยติดตาม การนับคะแนน และการหาเสียงของหัวคะแนน พวกเขาจัดบันทึกและทำรายงานเกี่ยวกับการคดโกงโดยเฉพาะการโกงที่กระทำต่อพรรคการเมือง 6 พรรคที่อยู่ในระบบบัญชีรายชื่อ พวกเขายังหาเสียงโดยผ่านทางเครือข่ายหัวคะแนนที่ได้จัดตั้งไว้ ผ่านองค์กรสาขา และสมาชิกทั่วประเทศ มีการรณรงค์ต่อต้านการคดโกงหลังการเลือกตั้งเพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่าการนับคะแนนและหาเสียง ในทุกระดับของคณะกรรมการเลือกตั้ง

การคุกคาม และการหาเสียงใส่ร้ายป้ายสีพรรค GWP

ได้มีการพยายามหลายครั้ง โดยรัฐบาลและกองทัพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยหน่วยงานที่ปรึกษาความมั่นคงแห่งชาติ (National Security Advisor) ที่จะปล้นคะแนนจากพรรค GWP และพรรคบัญชีรายชื่อหัวก้าวหน้า (PPLOs) อีก 5 พรรค

มีการยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการเลือกตั้ง ให้ตัดสิทธิ์พรรคในระบบบัญชีรายชื่อทั้ง 6 พรรค เมื่อคำร้องถูกปฏิเสธ ก็มีการตั้งคณะทำงานของรัฐบาลเพื่อจับตาดูพรรคบัญชีรายชื่อทั้ง 6 พรรค คอยหาหลักฐานที่จะต่อต้านทำให้หมดสิทธิ์ลงเลือกตั้ง คณะทำงานดังกล่าวประกอบด้วยตัวแทนจากกองทัพอากาศ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และกระทรวงยุติธรรม เมื่อการทำงาน ไม่ประสบผลอีก พวกเขา ก็มีการรณรงค์ให้ข้อมูลผิด ๆ ก่อนการเลือกตั้งเพียงสองสามวันว่า พรรคบัญชีรายชื่อทั้งหกถูกตัดสิทธิการเลือกตั้ง เพราะฉะนั้นไม่ต้องลงคะแนนเสียงให้

รัฐบาลใช้ทหารและตำรวจ ทำการโฆษณาชวนเชื่ออย่างเลวร้ายต่อต้านพรรคหัวก้าวหน้าทั้งหลาย ทั้งในสื่อมวลชนและในการประชุมชาวบ้าน พวกเขาจ้างหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นอย่างน้อยสองฉบับ ให้ลงโฆษณาว่า พรรคบัญชีรายชื่อทั้งหกเป็นพวกขบวนการคอมมิวนิสต์ พวกเขาใส่ร้ายป้ายสีทางวิทยุ มีโปสเตอร์ ธงริ้ว และคำขวัญ เขียนด้วยสีตามกำแพง กล่าวหาว่า พรรคบัญชีรายชื่อทั้งหก เป็นองค์กรก่อการร้าย มีป้ายขนาดใหญ่และโปสเตอร์ติดตั้งตามหมู่บ้านชนบท บอกประชาชนไม่ให้เลือกพรรคทั้งหก มีการจัดประชุมผู้คนทั้งหมู่บ้านชนบท บอกพวกผู้หญิงไม่ให้ลงคะแนนให้ GWP พวกทหาร ตำรวจคอยข่มขู่ผู้ที่เลือกหาพรรคที่เหลือ พวกเขาถูกลักพาตัว ทำลายโปสเตอร์และหรือไม้กักกันไม่ให้ได้ใช้ โปสเตอร์ธงยาว วัสดุการหาเสียงอื่น ๆ และสิ่งของเล็ก ๆ น้อย ๆ ของพรรคบัญชีรายชื่อทั้งหก ขบวนการวานของผู้สนับสนุนพรรคถูกกีดขวางไม่ให้ทำการหาเสียง ยังมีการบุกกรุกเข้าทำลายและเผาสำนักงานใหญ่ของพรรคบัญชีรายชื่อ ในระหว่างการเลือกตั้งเอง ก็มีการปฏิบัติการทางทหารหรือการเตรียมพร้อมรบในเขตที่อยู่ในการควบคุมของพรรคบัญชีรายชื่อทั้งหก โดยเฉพาะอย่างยิ่งของพรรค BM ยังมีการปิดล้อมหมู่บ้านเล็ก ๆ หรือกักขังผู้คนในบางพื้นที่ มีการที่ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งถูกขัดขวางการใช้สิทธิ ด้วยการตั้งด่านตรวจตรา มีการรายงานถึงหลายกรณี ที่ทหารขัดขวางผู้สนับสนุนพรรคบัญชีรายชื่อทั้งหกไม่ให้เข้าคูหาเลือกตั้งเพื่อลงคะแนนในพื้นที่ของโมโร สถานที่ลงคะแนนเลือกตั้งถูกย้ายจากที่ถูกกำหนดให้คือโรงเรียนไปยังค่ายทหาร มีการเผาหีบบัตรเลือกตั้ง ที่เลวร้ายยิ่งไปกว่านั้นคือ มีการฉ้อโกงการจับกุมเกี่ยวเนื่อง กับการฆาตกรรมและการพยายามกระทำฆาตกรรมบรรดาผู้ประสานงานระดับท้องถิ่น และสมาชิกแนวหน้าของพรรคหัวก้าวหน้าในระบบบัญชีรายชื่อทั้งหลาย ความจริงแล้วมีสมาชิกของพรรค BM จำนวน 50 คน และสมาชิกของ GWP สองคนถูกฆาตกรรมในช่วงระหว่างการเลือกตั้งปี 2001 และเดือนมีนาคม 2005

อะไรที่ทำให้ GWP ทำงานสำเร็จ

ถึงแม้ว่าจะมีปัญหามากมาย ในที่สุด GWP ก็ได้ชัยชนะ ด้วยคะแนนเสียง 464,586 เสียง หรือร้อยละ 3.65 ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ได้ในระบบบัญชีรายชื่อ นี่เป็นคะแนนสูงที่สุดที่พรรคการเมืองหญิงในระบบบัญชีรายชื่อได้รับ GWP เป็นหนึ่งใน 15 พรรคระบบบัญชีรายชื่อที่ได้ที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎรจากทั้งหมด 66 พรรค GWP น่าจะได้ชนะอีกอย่างน้อย หนึ่งคนอย่างง่ายดาย ถ้าไม่เป็นเพราะการรณรงค์ที่ชั่วร้ายของรัฐบาลและทหาร ที่ต่อต้าน GWP และพรรคบัญชีรายชื่ออื่น ๆ

คริสติน่า พาลาเบย์ เลขาธิการของพรรค GWP ชี้ให้เห็นว่ามีปัจจัยดังต่อไปนี้ช่วยนำความสำเร็จมาสู่ GWP

- ประสิทธิภาพของกาเบรียลาในการต่อสู้เพื่อวัตถุประสงค์ของผู้หญิงและของประชาชนมา 20 ปีได้รับการสนับสนุนจากสาธารณชน โดยเฉพาะผู้หญิงและสื่อมวลชน สื่อมวลชนได้เสนอหาความคิดเห็นในประเด็นเรื่องสำคัญ ๆ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับผู้หญิงโดยเฉพาะหรือเรื่องเกี่ยวกับชาติบ้านเมืองโดยทั่วไปจาก GWP และองค์กรกาเบรียลาอยู่เสมอ ๆ ยังผลให้ GWP ได้ปรากฏตัวบ่อยในสื่อทั้งก่อนและระหว่างการหาเสียงเลือกตั้ง
- ที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพของ GWP / กาเบรียลาอย่างมากก็คือ ความสม่ำเสมอในการเลือกที่จะสนับสนุนผู้หญิงและสนับสนุนประชาชนในประเด็นเรื่องต่างๆ ได้เป็นที่พิสูจน์แล้วว่าถูกต้องในเกือบจะทุก ๆ เรื่อง
- ความกว้างและลึกที่ GWP มี ในด้านการเป็นองค์กรระดับชาติที่มีคนคลั่งกันหลายภาคส่วน และคลั่งกันขึ้นกันทำให้มีความมั่นคงและเสริมความแข็งแกร่งไม่เฉพาะแต่สำหรับการเลือกตั้งและช่วงการหาเสียงเลือกตั้งเท่านั้น แต่มันเป็นผลงาน ของกระบวนการให้ความรู้ การจัดตั้งและจัดระดมการเคลื่อนไหวของผู้หญิงที่มีมานานแล้ว
- GWP ได้มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดและแข็งแกร่งกับขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อการปลดปล่อยผู้หญิง และกับขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพและประชาธิปไตยของประชาชน

ยุทธศาสตร์หลังการเลือกตั้ง เพื่อการทำความก้าวหน้าในวาระผู้หญิง

GWP ในปัจจุบันมีลิซ่า ลารโกซา มาซา เป็นตัวแทนในสภาผู้แทนราษฎร วาระเรื่องกฎหมายของ GWP ทำหน้าที่เป็นเสาหลักบอกทางให้ลิซ่าในสภาสสมัยที่ 13 วาระกฎหมายนี้ ได้ถูกจัดวางในทันทีหลังจากการเลือกตั้ง ก่อนการเปิดสภาสสมัยที่ 13 ด้วยซ้ำ วาระกฎหมายคือ ผลงานของการปรึกษาหารือกันหลายครั้งกับองค์กรและสถาบันผู้หญิงหลายแห่ง

ขณะนี้สภาผู้แทนกำลังอยู่ในสมัยประชุม กฎหมายต่าง ๆ กำลังอยู่ในขั้นตอนพิจารณาตามวาระ รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับผู้หญิงที่ยังอยู่ในส่วนของรัฐบาลท้องถิ่น

ยังมีงานอีกมากมายที่รออยู่ข้างหลังร่างกฎหมายที่ลิซ่าได้เป็นผู้เสนอ ในสมัยสภาที่ 12 เมื่อครั้งเธอยังอยู่กับพรรค Bayan Muna ในบรรดากฎหมายที่เธอได้เป็นผู้เสนอ เป็นผู้ร่างและเป็นผู้ร่วมร่าง ที่รอการพิจารณาอยู่ มีกฎหมายว่าด้วยสิทธิการเจริญพันธุ์ของผู้หญิงกฎหมาย ว่าด้วยการนอกใจ คู่สมรส (infidelity) กฎหมายว่าด้วยต่อต้านการทำสัญญาจ้างเฉพาะของคนงานหญิง และกฎหมายว่าด้วย การหยุดงานหลังคลอดของลูกจ้างรัฐบาลที่ไม่ได้แต่งงาน ยังมีกฎหมายว่าด้วยการขึ้นค่าแรงคนงานโดย PhP125 และกฎหมายว่าด้วยการประกาศให้วันที่ 25 พฤศจิกายนเป็นวันแห่งการมีจิตสำนึกถึงการกระทำรุนแรงต่อผู้หญิงแห่งชาติ (VAW) ในสมัยสภาที่ 13 นอกจากการเผชิญหน้ากับกฎหมายเกี่ยวกับภาษีใหม่ของรัฐบาล และการผลักดันกฎหมายที่จำเป็นต่อการที่จะมีการขึ้นค่าแรงแล้ว GWP ยังคาดว่าจะต้องมีการต่อสู้ที่ยากลำบากแบบเข็นครกขึ้นภูเขาของการที่จะผ่านกฎหมายว่าด้วยการหย่าร้าง⁸⁸ ซึ่งเขียนโดยลิซ่า กฎหมายว่าด้วยการหย่าร้างของลิซ่าไม่เหมือนกับกฎหมายในรูปแบบเดิมที่ผ่านออกไป ซึ่งไม่ได้มีการพูดถึงการแยกกันอยู่ตามกฎหมายและการประกาศการให้การสมรส เป็นโมฆะ กฎหมายนี้มักจะถูกเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “การหย่าร้าง ในแบบของพินอย (divorce Pinoy style)”⁸⁹ หรือกฎหมายของลิซ่า GWP คาดหมายว่าคงจะมีการวิพากษ์วิจารณ์กฎหมายนี้อย่างมากมาย เพราะว่าทางโบสถ์คาทอลิกมีท่าทีต่อต้าน ทางโบสถ์มีอิทธิพลต่อนักกฎหมายหลายคน และมีอิทธิพลต่อการมีทัศนคติที่ภาคภูมิใจในความเป็นชายของพวกผู้แทนชาย เธอได้เสนอปฏิญญาให้มีการใช้งบประมาณของส่วนการพัฒนาผู้หญิง (Gender & Development - GAD) ของรัฐบาลท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์มากที่สุด และเสนอปฏิญญา เพื่อเรียกร้องให้มีการสืบสวนกรณีการมีบริการผู้หญิงติดตาม ซึ่งถูกใช้เป็นฉากบังหน้าของการค้าประเวณี

นอกจากมีการเสนอกฎหมายและปฏิญญาแล้ว การสนับสนุนประเด็นต่าง ๆ ในสภาของลิซ่าได้ทำผ่าน “สมาคมสมาชิกนิติบัญญัติ (Association of Lady Legislators)” ในสภาผู้แทนราษฎร ลิซ่าเป็นประธานร่วมของคณะกรรมการสนับสนุนประเด็น สมาคมนี้เป็นอีกหนทางหนึ่งที่ผู้ออกกฎหมายหญิงได้ใช้เป็นที่รวมตัวกัน ผลักดันกฎหมายเกี่ยวกับผู้หญิงให้ผ่านไปได้ในระดับหนึ่ง ที่นี่เองเป็นที่ที่ลิซ่าได้รับการสนับสนุนมากที่สุดในช่วงสภาสสมัยที่12 เพื่อผ่านกฎหมายที่เธอเสนอ

⁸⁹ กฎหมายนี้เสนอให้การหย่าร้างเป็นทางเลือกหนึ่ง ไม่ใช่ทางเดียว ผู้หญิงสามารถที่จะเลือกให้สอดคล้องกับความเชื่อทางศาสนาและวัฒนธรรมของเธอได้

⁸⁸ ฟิลิปปีนส์เป็นหนึ่งในสองประเทศที่เหลือ (อีกประเทศหนึ่งคือ มอลตา) ที่ไม่มีกฎหมายว่าด้วยการหย่าร้าง

ซึ่งปัจจุบันนี้ถูกเรียกว่า กฎหมายว่าด้วยการต่อต้านการค้ามนุษย์ (Anti-Trafficking in Persons Act of 2003) อย่างไรก็ตามใช้ว่ากฎหมายที่ให้ประโยชน์แก่ผู้หญิงที่sponsor หรือร่วมร่างโดยลิซ่าทั้งหมดจะได้รับการสนับสนุนจากบรรดาผู้แทนหญิง ก็หาไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายที่ถูกมองว่า “ไม่สอดคล้องกับแนวความคิดของทางโบสถ์คาทอลิก” GWP ในปัจจุบันกำลังขยายงานออกไปสู่หน่วยงานของรัฐบาลส่วนท้องถิ่น เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการขยายเครือข่ายของผู้แทนหญิง ที่สนับสนุนประเด็นผู้หญิง

นอกเหนือไปจากงานในสภาผู้แทนแล้ว ลิซ่าและคนอื่น ๆ จากองค์กรการเมืองหัวก้าวหน้าในระบบบัญชีรายชื่อไม่เคยหยุดที่จะเป็นสมาชิกรัฐสภาบนท้องถนน พวกเขายังคงปรากฏตัวในการเดินขบวนและพูดในที่สาธารณะ

ความเข้าใจในเบื้องลึก

ลิซ่า มาซา ตระหนักดีว่าเธอคือตัวแทนของ GWP และขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงในสภาผู้แทน ดังนั้นเธอจึงมุ่งเน้นไปยังหลักการของพรรค แผนการปฏิบัติงานและวาระกฎหมายผู้หญิง

มันคุ้มค่าที่จะนำคำกล่าวของลิซ่าที่เคยพูดไว้ก่อนหน้านี้มาย้ำ ที่พูดว่า ฉันเป็นตัวแทนของ GWP ฉันไม่ใช่เป็นเพียงคน ๆ หนึ่งที่นี้ แต่ฉันเป็นตัวแทนของพรรคการเมืองที่มีโครงการชัดเจน และมีหลักการสำหรับผู้หญิง และนั่นคือเหตุผลเดียวที่ฉันอยู่ที่นี่

คำพูดของลิซ่าเป็นการให้บริบทของงานของ GWP ที่กำลังทำอยู่ในสภาผู้แทนราษฎรมันคือตัวพรรค GWP ที่อยู่ในสภา มันคือโครงการและหลักการที่จะทำความก้าวหน้าให้เกิดในเรื่องของสิทธิสตรีที่ถูกเขียนขึ้นบนป้ายผ้าที่ซึ่งอยู่ในห้องประชุมรัฐสภา โดยผ่านทางตัวแทนคือลิซ่า มาซา หลักการและโครงการของ GWP แสดงให้เห็นชัดเจนถึงความต้องการ ของสมาชิก GWP และประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งซึ่งก็เป็นส่วนหนึ่งของขบวนการเคลื่อนไหว ของประชาชนเพื่อการเปลี่ยนแปลงโครงการและหลักการของ GWP จะยังคงอยู่เหมือนเดิม และมีแต่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเท่านั้นที่จะทำให้เปลี่ยนไปได้ ดังนั้นบทบาทของลิซ่าจึงเป็นการทำงานตามความต้องการที่ได้ตั้งไว้เช่นเดิมอันเป็นที่รับรู้กันไปทั่วทั้งสภา

ระบบบัญชีรายชื่อพรรคเอื้อให้เกิดโอกาสสำหรับการมีผู้แทนในรัฐสภาของพวกหัวก้าวหน้าและภาคส่วนคนชายขอบ พวกเขาที่จริงแล้วถูกกันออกจากการลงเลือกตั้งเพื่อตำแหน่งในรัฐสภา โดยผ่านการเลือกตั้งจากท้องถิ่นเพราะการขาดทุนทรัพย์ที่จำเป็นต้องใช้ในการหาเสียง ตำแหน่งในรัฐสภาของท้องถิ่นมีต้นทุนตั้งแต่ 20-30 ล้านเปโซถึง 40-50 ล้านเปโซในท้องถิ่นที่มีการแข่งขันสูง

ขบวนการเคลื่อนไหวของประชาชนในประเทศอื่นควรจะทำงานโดยเริ่มจากเส้นทางกฎหมาย คล้ายกันนี้ หากต้องการได้ที่นั่งในรัฐสภาแบบบัญญัติรายชื่อก็เหมือนกับขบวนการเคลื่อนไหวของประชาชน มันไม่ใช่ตัวบุคคลเป็นหลัก แต่เน้นอยู่ที่ผลงานและหลักการของพรรค บุคคลที่จะเป็นตัวแทนสามารถจะเปลี่ยนทดแทนได้ หากบุคคลนั้นออกนอกกลุ่มนอกทาง ไม่ทำตามวัตถุประสงค์ของประชาชนที่ได้แสดงไว้โดยผ่านทางพรรคการเมือง

ขบวนการเคลื่อนไหวของประชาชน และขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงสามารถจะจัดตั้งพรรคการเมืองเพื่อชิงตำแหน่งในรัฐสภาได้ ก็ต่อเมื่อพวกเขาได้มีพลังกำลังและอิทธิพลเข้มแข็งถึงระดับหนึ่งแล้วเท่านั้น ความเข้มแข็งที่ได้จัดตั้งขึ้นแล้วนี้จะทำให้เป็นที่แน่ใจได้ว่า ทุกมิติของประเด็นประชาชนจะได้นำเข้าสู่งานในสภา อันจะเป็นเส้นทางแห่งความพยายามของประชาชนอีกเส้นทางหนึ่ง ในกรณีของ GWP การจัดตั้งและอิทธิพลที่มีรากฐานมาจากขบวนการเคลื่อนไหวของประชาชนซึ่งนำโดยกาเบรียลา ทำให้ GWP มีกลไกในการรวบรวมสมาชิกและอาสาสมัครสำหรับการหาเสียงระหว่างการเลือกตั้ง แล้วยังทำให้เกิดคะแนนเสียงที่แน่นอน ซึ่งหากคูณด้วยตัวเลข 3 เป็นอย่างต่ำอันเป็นคะแนนเสียงที่แต่ละคนจะหามาได้ นั่นคือ ฐานเสียงจัดตั้งของ GWP

GWP ได้ประโยชน์จากประวัติ 20 ปีของกาเบรียลาในการต่อสู้เพื่อวัตถุประสงค์ของผู้หญิงและยืนหยัดอยู่ข้างฝ่ายผู้หญิง ฝ่ายประชาชน และฝ่ายผู้รักชาติในประเด็นต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ มาตลอด กาเบรียลาในฐานะองค์กรผู้หญิงได้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีคือได้รับการยอมรับนับถือและให้ความไว้วางใจเป็นอย่างมากจากประชาชนที่รู้จักหรือได้ยินชื่อเสียง มันเป็นการก้าวที่ฉลาดในการให้ชื่อพรรคการเมืองผู้หญิงว่า กาเบรียลา

GWP รักษาความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับผู้หญิงรากหญ้า หลักการ โครงการปฏิบัติงานและวาระทางกฎหมายของพรรคสะท้อนสถานการณ์และความต้องการของผู้หญิงโดยเฉพาะอย่างยิ่งของหญิงคนงานและชาวไร่ชาวนา ผู้หญิงพื้นเมือง และผู้หญิงคนจนในเมือง มันเป็นผลงานของการปรึกษาหารือกันกับคนหลายภาคส่วนที่มีความแตกต่างกัน ต่างชนชั้น ทั้งในเมืองและชนบททั่วประเทศ และมันยังเป็นผลของกระบวนการเข้าร่วมตัวผสมผสานกับคนต่างชุมชนต่างกลุ่ม ต่างชนชั้นที่มีมาเป็นระยะเวลายาวนาน เช่นกัน

GWP ได้ประสบการณ์จากการเลือกตั้งปี 2001 และการทำงานของลิซ่าในสภาสมาชิกที่ 12 ประสบการณ์ที่ได้ผ่านพบ และบทเรียนที่ได้เรียนรู้ในการจัดตั้งและรณรงค์หาเสียงให้กับพรรคบัญญัติรายชื่อ Bayan Muna ในปี 2001 และการที่ได้มีลิซ่าเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนหนึ่ง

ของพรรค BM ในสภาสมาชิกที่ 12 เป็นการเตรียมตัวของ GWP ในการลงเลือกตั้งปี 2004 รัฐสภา

สมัยที่ 13 ด้วยเหตุนี้ทำให้ลิซ่าโดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ล้มลงเป็นครั้งแรกว่าการเป็นผู้แทนของประชาชนในรัฐสภาเป็นอย่างไรบ้าง

วิธีการทางเทคนิคของการเป็นพันธมิตรกับพรรคการเมืองอื่น และผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งคนอื่น ๆ เป็นสิ่งจำเป็นการเป็นพันธมิตรจะอยู่บนพื้นฐานของการตกลงที่จะทำประเด็นร่วมกันของทั้งสองฝ่าย ทั้งระยะระหว่างการหาเสียงและหลังการหาเสียงเลือกตั้ง โดยวิธีการทางเทคนิคของการเป็นพันธมิตรนี้ทำให้ GWP ได้ถูกรับรองให้เป็นที่ยอมรับของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเลือกตั้งที่เป็นของพรรคการเมืองและผู้สมัครคนอื่น และมันก็ได้แปลงเป็นคะแนนเสียงเพิ่มเติม ภายหลังการเลือกตั้งวิธีการของการเป็นพันธมิตรนั้นยังช่วยให้ความสะดวกในการรับรองและสนับสนุนกฎหมายและปัญญาที่เสนอโดยลิซ่าและเสนอโดยผู้แทนจากพรรคระบบบัญชีรายชื่อทั้งห้าพรรค

GWP ได้ชัยชนะเพราะในขณะที่ “กำลังอยู่ในเกมการต่อสู้” พรรคได้แนะนำสิ่งที่พรรคทั้งหลายในระบบบัญชีรายชื่อเรียกว่า “การเมืองเพื่อการเปลี่ยนแปลง” การหาเสียงของ GWP มีทั้งวิธีการถอดถอนชื่อ การเสนอตัวผ่านทางสื่อมวลชน การจับมือและวิธีการต่าง ๆ ที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งใช้กันอยู่แต่เดิม ในขณะเดียวกัน GWP ได้ทำให้เห็นว่าการโง่การเลือกตั้ง และทำให้เห็นลักษณะการมีปฏิกริยาต่าง ๆ ของการเลือกตั้งของฟิลิปปินส์ และพรรคได้เปลี่ยนให้การออกหาเสียงตามที่ต่าง ๆ กลายเป็นที่พูดคุยอภิปรายกันในประเด็นผู้หญิง และประเด็นประชาชน

ไม่มีใครที่จะคาดคิดว่ารัฐและกองทัพจะลดตัวลงไปขัดขวางพวกหัวก้าวหน้าไม่ให้เข้าสู่สภา GWP น่าจะได้ที่นั่งในสภาสองตำแหน่งอย่างสบาย ๆ แม้กระทั่งที่นั่งที่สาม หากไม่เป็นเพราะการหาเสียงที่ชั่วร้ายต่อต้าน GWP และพรรคบัญชีรายชื่ออื่น ๆ รวมไปถึงการฆาตกรรมผู้ประสานงานท้องถิ่น การคุกคามและชมชู้บรรดาสมาชิกพยายามที่จะดัดลัทธิ ใส่ร้ายป้ายสีผ่านทางสื่อมวลชน ผ่านทางการประชุมมวลชนและการติดป้ายโปสเตอร์

GWP มีกลไกภายในพรรคที่จะป้องกันตัวเองจากการถูกชักจูงเข้าร่วมเป็นพรรคพวกกับรัฐบาลที่ทุจริตโดยทั่วไปแล้ว ขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงและขบวนการเคลื่อนไหวของประชาชนจะมีการให้แนวทางและคำแนะนำแก่พวกผู้แทนของพวกเขาในรัฐสภา สำนักงานของลิซ่าในรัฐสภามีการจัดการในลักษณะของที่ชุมนุมของผู้หญิงมากกว่าจะเป็นสำนักงานของรัฐบาล มีการติดต่อประสานงานกันอย่างใกล้ชิดระหว่างบรรดาผู้แทนของพรรคในระบบบัญชีรายชื่อ มีนโยบายแลหลักปฏิบัติว่าด้วยความประพฤติของพรรคเป็นหลักให้ยึดถือ ผู้แทนของพรรคในระบบบัญชีรายชื่ออาจจะถูกเปลี่ยนตัวโดยพรรคได้เสมอหากมีเหตุให้ทำ

ความพยายามต่อสู้ในการเลือกตั้งและการทำงานในรัฐสภา เป็นเวทีใหม่สำหรับความอุตสาห
พยายามที่เป็นส่วนควบคู่กับขบวนการเคลื่อนไหวของมวลชน การเคลื่อนไหวของมวลชน มีความ
สำคัญมาก่อนความพยายามในรัฐสภา รัฐสภาเป็นอีกหนทางหนึ่งที่จะได้มีการอภิปรายและทำให้
หลักการของขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อเปลี่ยนแปลงได้เป็นที่รู้จักแพร่หลาย แต่งานดังกล่าว
ยังเป็นรองเมื่อเทียบกับงานที่ทำกันตลอดมาเป็นเวลาหลายปี มันคือการปลุกจิตสำนึก จัดตั้ง
และรวบรวมผู้คนจากต่างกลุ่มต่างชั้นในสังคมฟิลิปปินส์ ความสำเร็จของงานของ GWP
ในรัฐสภาขึ้นอยู่กับความเข้มแข็งของขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง และขบวนการเคลื่อนไหว
ของประชาชนโดยทั่วไป และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการรณรงค์และการรวบรวมผู้คนในประเด็นใด
ประเด็นหนึ่งโดยเฉพาะ

References

Balana, C.D. (2004) Old Wine in New Bottle. *Philippine Daily Inquirer*. July 26.

Commission on Elections (COMELEC)

Coronel, S. (2004) Born to Rule. *The Rulemakers: How the Wealthy and Well-Born Dominate Congress*. Quezon City. Philippine Center for Investigative Journalism.

Hofilena, C.F. (2004) The Showbiz Gets into Politics. May 3-4 PCIJ. <http://www.pcij.org>

House of Representatives. Profile of the Members of the 13th Congress. <http://www.congress.gov.ph>

Remollino, A.M. (2004) Philippine Elections: Under the Watch of Uncle Sam. May 2-8, Vol.IV. No.13, <http://www.bulatlat.com>

Sison, J.M. (2004) Chronic Financial Crisis and the Way Out. *Liberation*. Vol.XXXI, No.3.

บทสรุป

การต่อสู้สู่สภา ภาพสะท้อนและการเรียกร้องเพื่อการปฏิบัติการ

ผู้หญิงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเอเชียและแปซิฟิกยังคงอยู่ห่างไกลจากการที่จะได้ที่นั่งครั้งหนึ่งในรัฐสภา และการสร้างนักรการเมืองหญิง ในจำนวนมากพอที่จะทำให้บังเกิดผลที่ต้องการในระดับที่มีการตัดสินใจสูงสุดของรัฐบาลแห่งชาติและของรัฐสภา นักสตรีนิยมทั่วโลกได้มีความอดสาหะพยาม และยังคงมีต่อไป ที่จะให้ได้มาซึ่งสิทธิและโอกาสที่เท่าเทียมไปพร้อม ๆ กับคนกลุ่มชายขอบอื่นของสังคม เช่นคนงาน ชาวไร่ชาวนา ชาวประมงพื้นบ้าน ชนพื้นเมือง และคนจนในเมือง ถึงแม้ว่าการอดสาหะพยามที่จะให้ได้มาซึ่งสิทธิในการออกเสียง รวมถึงการมีสิทธิที่จะเป็นผู้แทนในรัฐสภาจะเห็นผลมากมายในช่วงศตวรรษที่ 20 แต่ก็ยังมีอุปสรรคอีกมากมาย กว่าที่การมีส่วนร่วมในการเลือกตั้ง และในการเมืองแบบรัฐสภาของผู้หญิงจะถึงขีดสมบูรณ์และบังเกิดผล ในศตวรรษที่ 21 อุปสรรคบางอย่างกำลังแข็งแกร่งมากขึ้น เนื่องจากการสืกร่อนของระบบประชาธิปไตยในหลายประเทศ การแสดงความเป็นใหญ่ของประเทศมหาอำนาจ การนับถือศาสนาแบบสุดโต่ง ลัทธิทหาร และโลกาภิวัตน์แบบเสรีนิยมใหม่ ผู้หญิงยังคงต้องทนทุกข์กับการถูกปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมกันทุกรูปแบบเนื่องจากความนิยมในชายเป็นใหญ่ หลักการเรื่องสิทธิที่เท่าเทียมกันทางการเมืองและโอกาสที่เท่าเทียมกัน ยังไม่ได้มีการนำไปเป็นหลักปฏิบัติในหลาย ๆ ประเทศ

อีกนานเท่าไรที่ผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่อยู่ในเอเชีย-แปซิฟิก จะได้ขยายโอกาสที่แท้จริงของการเป็นผู้นำหญิงในสังคม ไม่ว่าจะเป็นในบ้าน ที่ทำงานในชุมชน ในระดับภาคและระดับชาติ แม้ว่าหลายทศวรรษที่ผ่านมาได้มีผู้หญิงเข้าสู่ตำแหน่งสูงในวงการรัฐบาล เช่น ตำแหน่งในรัฐสภา กระทรวงทบวงกรม แต่ก็มีจำนวนน้อยและส่วนใหญ่แล้วพวกเขาไม่ทราบถึงความต้องการของผู้หญิง การมีส่วนร่วมในการเมืองของพวกเขาค่อนข้างจะเป็นเรื่องยกเว้นไม่ใช่เรื่องการเมืองปกติ ตัวอย่างเช่น ในศตวรรษที่ 19 มีพระราชินีองค์หนึ่งทรงพระนามว่า เคอร์มานด์จาน ดาทคา เป็นพระราชินีของอลาย หุบเขาที่มีชื่อเสียงของคีร์กีซสถาน ราชนิกุลอันลือเลื่องอินเดียเป็นผู้นำการต่อต้านของอินเดียสู้กับเจ้าอาณานิคมอังกฤษในปี 1857 ในศตวรรษที่ 20 ท้าวโลรู้จักอินทรา คานธี สิริมาโว บันดาราไนยเก โกลดา แมร์ โคราซอน อาคีโน และเบนาซีร์ บุตโต แม้ว่าจะมี

ผู้นำหญิงดังกล่าว แต่ประเทศเหล่านั้นก็อาจจะเรียกได้ว่ามีความสำเร็จในการทำความก้าวหน้าในเรื่องสิทธิและสวัสดิการของสตรี หรือในการมีส่วนร่วมในกระบวนการเมืองของสตรี

มีหลายกรณีที่จำนวนผู้หญิงในรัฐสภาได้ลดลงอย่างจริงจัง และยังมีกรณีที่นักการเมืองชายทำลายระบบโควตาและหลักการปฏิบัติอื่นที่ให้แก่ผู้หญิง โดยการให้ที่แก่ภรรยา บุตรสาวหรือพี่สาวน้องสาว ได้รับการเลือกตั้งเข้ามา มีกรณีน้อยมากที่สุดที่ผู้หญิงที่อยู่ในตำแหน่งสูงของหน่วยงานรัฐจะมาจากฐานของขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง ในหนังสือเล่มนี้ผู้หญิงผู้นำทางการเมืองไม่ใช่ นักการเมืองหญิงผู้บุกเบิก แต่ส่วนใหญ่แล้วพวกเธอเป็นพวกผู้หญิงคนแรกที่ลงแข่งขันบนหลักการของผู้หญิง มันทำให้มีกำลังใจและเกิดความคิดสร้างสรรค์ที่ได้อ่านว่า ลิซ่า มาซา ตระหนักรว่าภายในห้องประชุมรัฐสภา เธอคือตัวแทนของ GWP และขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง ซึ่งในหน้าที่นี้เธอได้มุ่งมั่นที่จะทำตามนโยบายแผนปฏิบัติงานของพรรคและวาระกฎหมายของผู้หญิง

ประเทศที่งานวิจัยได้ครอบคลุมไปถึงมีความแตกต่างกันในทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม แต่ทว่าในความแตกต่างเหล่านี้ ผู้หญิงในเอเชียและแปซิฟิกมีความท้าทายหลายอย่างที่จะต้องเผชิญเหมือนกัน กว่าที่จะได้ขึ้นชมกับการมีสิทธิและโอกาสเท่าเทียมในอาชีพการเมือง แม้ว่าประเทศฟิลิปปินส์ อินเดียนีเซีย เกาหลีใต้ ศรีลังกา มาเลเซีย และฟิลิปปินส์อาจจะมี ความแตกต่างกันอยู่มาก แต่พวกเขาก็มีความเหมือนในเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการเมืองแบบเลือกตั้ง และมีการเมืองแบบรัฐสภา ดังที่เห็นได้ในกรณีศึกษา ผู้หญิงในประเทศเหล่านี้เผชิญกับข้อจำกัดที่แข็งแกร่งอันมีเช่นความเชื่อแต่ดั้งเดิมเกี่ยวกับบทบาทของผู้หญิงในสังคม ผลกระทบในทางลบของมาตรฐานทางศาสนา ข้อเสียเปรียบทางกฎหมาย การผูกขาดความเป็นผู้นำและอำนาจทางการเมืองของตระกูลนักการเมือง เจ้าของที่ดิน นักธุรกิจใหญ่ และข้าราชการนายทุน นอกจากนี้ผู้หญิงยังจะต้องเอาชนะการขาดทรัพยากร ขาดความตั้งใจของรัฐ และพรรคการเมืองที่จะพูดถึงประเด็นผู้หญิง และในกรณีที่สุดโต่งก็คือ การปราบปรามทางการเมืองโดยรัฐบาล กองทัพและกองกำลังตำรวจของประเทศ รัฐและพรรคการเมืองแบบดั้งเดิมพยายามจำกัดโอกาสการเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการเมืองอย่างสมบูรณ์และอย่างมีประสิทธิภาพของผู้หญิง แผนปฏิบัติงานกรุงปักกิ่ง (Beijing Platform for Action – BPFA) ไม่ได้รับการนำไปปฏิบัติในประเทศส่วนใหญ่ ค่าใช้จ่ายในการลงเลือกตั้งสูงจนเป็นสิ่งที่ติดกัน ดังนั้นค่าใช้จ่ายยังสูงเท่าไรโอกาสการเป็นตัวแทนของผู้หญิงก็น้อยลงเท่านั้น หญิงผู้นำทางการเมืองมีระดับการพัฒนาในฝีมือและความชำนาญในระดับต่าง ๆ กัน การขาดการฝึกฝนอบรมทำให้ผู้หญิงท้อถอยที่จะลงแข่งขันเลือกตั้ง ตัวอย่างเช่น ในศรีลังกา และมาเลเซีย ไม่มีโอกาสที่ผู้หญิงที่ต้องการจะเป็นผู้นำทางการเมืองจะได้รับการฝึกอบรมเฉพาะเรื่อง

เรื่องราวของผู้หญิงแต่ละคนที่เข้าสู่การเมือง ชูประเด็นผู้หญิง ร่วมเป็นพันธมิตรกับองค์กรผู้หญิงอื่น ๆ ยังแสดงให้เห็นถึงแง่มุมส่วนตัวของผู้นำหญิงของภูมิภาคเราทั้งหกคน มันเป็นตัวอย่งที่แสดงให้เห็นเป็นอย่างดีว่า บุคคลแต่ละคนได้กลายมาเป็นนักการเมืองกันได้อย่างไร โครงการนี้มีความสำคัญอีกด้านหนึ่งก็คือ ผู้วิจัยมาจากขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงและหรือขบวนการเคลื่อนไหวของประชาชน มันทำให้ผู้วิจัยค่อนข้างจะให้ความสำคัญกับศักยภาพของการใช้ความร่วมมือของผู้หญิงผู้นำ แทนที่จะวิเคราะห์โดยแยกเอาเฉพาะแต่การพัฒนาการทางด้านอาชีพการเมืองของพวกเธอ งานวิจัยนี้ไม่ใช่การวิจัยเพื่อทำการเปรียบเทียบ แต่เป็นเพราะความที่มีลักษณะของความต่างในวัฒนธรรมที่มีอยู่ตามปกติมันจึงแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีถึงความคล้ายคลึงกันในเรื่องความท้าทายและยุทธศาสตร์ที่ควรแก่การแนะนำให้ผู้หญิงนำไปใช้งานวิจัยนี้เป็นอีกขั้นตอนหนึ่งของการชี้แนะให้เห็นถึงยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการเมืองของผู้หญิง มันมีคุณค่าในหลายแง่มุม มันแสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงสามารถที่จะชนะการเลือกตั้งได้จริง ๆ และต่อจากนั้นยังได้นำประเด็นและวาระของผู้หญิงและของภาคคนชายขอบเข้าสู่หน่วยงานที่มีการตัดสินใจระดับสูงสุดของประเทศของพวกเธอ

จากการมองในหลายแง่มุม มันยังไม่เป็นการเพียงพอแค่ที่จะมีผู้หญิงในหน่วยงานที่มีการตัดสินใจเท่านั้น มันสำคัญที่ที่ต้องเป็นผู้หญิงผู้ทำกิจกรรม ผู้ที่จะไม่สมยอมไปกับชนชั้นปกครองและระบบที่ทุจริต ผู้ที่จะยังคงต่อสู้ต่อไปเพื่อคนด้อยโอกาส คนที่เสียเปรียบ ผู้หญิงที่อ่อนแอช่วยตัวเองไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงคนงานและชาวไร่ชาวนาผู้อยู่ในวรรณะต่ำ ชาวประมงพื้นบ้าน ชนพื้นเมืองผู้อพยพ หญิงชราและหญิงพิการ

ในความเหมือนมีความแตกต่าง

ในการศึกษาที่ได้มาจากหกประเทศ มีความแตกต่างกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบการเลือกตั้งตารางที่ 1 แสดงให้เห็นลักษณะหลาย ๆ อย่างที่เกี่ยวกับผู้สมัครรับเลือกตั้งและประเทศที่เธอเป็นตัวแทน

ตารางที่ 1

รัฐสภา	ปีที่ทำการวิจัย	เริ่มเข้าเกี่ยวข้อง	ผลการเลือกตั้ง	ระบบการเลือกตั้ง	เคยทำงานเรื่องผู้หญิง	ระบบโควตา
ฟีจี	2004	ตั้งแต่ 1998	ได้รับเลือก	รัฐสภา	เคย	ใช่
อินเดีย	2004	ตั้งแต่ 1984	ได้รับเลือก	รัฐสภา	เคย	ใช่
เกาหลี	2004	ตั้งแต่ 1980	ได้รับเลือก	ประธานาธิบดี	เคย	ใช่
คีร์กีซสถาน	2000	ตั้งแต่ 1980	ไม่ได้รับเลือกแต่ เข้าโดยบัญชีรายชื่อ	ประธานาธิบดี	เคย	ไม่ใช่
มาเลเซีย	1999, 2004	ตั้งแต่ 1999	ไม่ได้รับเลือก	รัฐสภา	เคย	ไม่ใช่
ฟิลิปปินส์	2004	ตั้งแต่ 1987	ได้รับเลือกโดย ระบบบัญชีรายชื่อ	ประธานาธิบดี	เคย	ไม่ใช่

มีความท้าทายต่าง ๆ มากมายที่เผชิญหน้าอยู่ ซึ่งผู้หญิงจะต้องการยุทธศาสตร์ที่เหมือนกันจัดการกับมัน ความท้าทายเหล่านี้ มีทัศนคติต่อการเลือกตั้ง ระบบการเลือกตั้งและความเป็นอุปสรรคของมัน และยังมีเรื่องของความสามารถส่วนตัวและความสามารถในการจัดการองค์กรของผู้สมัครรับเลือกตั้ง

ทัศนคติของผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งที่อยู่ภายใต้ผลกระทบของความเชื่อดั้งเดิมที่เอียงไปทางผู้ชาย ได้ถูกพูดถึงในการณีกิจ การจัดกลุ่มผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งที่ใช้โดย GWP มีคุณค่าสำหรับการใช้ในอนาคต ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งถูกจัดแบ่งออกเป็น “จัดตั้ง” “พันธมิตร” และ “ตลาด” และมีการใช้ยุทธศาสตร์ที่ต่างกันสำหรับแต่ละกลุ่ม นี่เป็นหนึ่งในบทเรียนทางบวกจากประเทศฟิลิปปินส์ เบอร์นาเดท โลเบรส ให้ข้อสังเกตไว้ว่า “คะแนนจัดตั้งคือฐานเสียงที่แข็งแกร่งของ GWP” และคะแนนที่ว่านี้ยังสามารถที่จะกะประมาณได้อย่างค่อนข้างถูกต้อง

ผู้เลือกตั้งไม่ได้เลือกผู้หญิงโดยอัตโนมัติ แม้ว่าผู้สมัครหญิงจะมีความชัดเจนกว่าเหนือกว่าผู้สมัครชายในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านความเฉลียวฉลาด การจัดการองค์กร การศึกษาอาชีพการงาน ความสามารถทางการบริหารจัดการ บุคลิกภาพและอื่น ๆ ผู้คนคุ้นเคยต่อการเลือกผู้ชาย เพราะถูกปลูกฝังมาแต่เมื่อยังเล็กว่าผู้ชายคือผู้นำไม่ใช่ผู้หญิงความพยายามที่จะเปลี่ยน “ความฝังใจ” ของประชาชนได้บังเกิดผล เจ้าหน้าที่และอาสาสมัครของ GWP ได้จัดให้มีการอบรมระยะสั้น

เพื่อให้ความรู้และจัดประชุมเพื่อพูดคุยกันถึงสถานการณ์ของผู้หญิง และเพื่อจะชี้ให้เห็น สถานการณ์บ้านเมืองและมีการให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ GWP และแผนปฏิบัติงานของพรรค มันน่าจะเป็นเรื่องที่ดีที่สุดที่จะกระตุ้นให้มีการใช้ยุทธศาสตร์นี้ในประเทศอื่นอย่างกว้างขวางกว่า ที่ทำกันอยู่ในปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น ในคีร์กีซสถาน การขาดการให้ความรู้ตามที่อยากจะให้มี และขาดการรณรงค์ เพื่อการรวมตัวกันทำให้เสียที่นั่งในองค์กรที่มีการตัดสินใจ รวมทั้งที่นั่งใน รัฐสภาด้วย ควรจัดให้มีการรณรงค์เฉพาะอย่างให้เป็นส่วนหนึ่งของการหาเสียงโดยมุ่งหาเสียง จากผู้หญิง นี่เป็นอีกบทเรียนหนึ่งที่การศึกษาทั้งหมดแสดงให้เห็น แน่นอนว่าการรณรงค์ส่วนนี้ จะเป็นส่วนหนึ่งของการหาเสียงเพื่อการเลือกตั้งโดยตรงไปยังผู้มีสิทธิเลือกตั้งแน่นอนว่าเรามี ความจำเป็นที่จะต้องหาเสียงจากพวกผู้ชายด้วย แต่พวกเขา ยังไม่ใช่คะแนน “จัดตั้ง” GWP ใช้ ทีมงานโฆษณาหาเสียงแบบเคลื่อนที่ไปตามชุมชนต่าง ๆ เรียกร้องให้สนับสนุนประเด็นผู้หญิง และ GWP ประสบการณ์ของ GWP ยังแสดงให้เห็นอีกว่าการสนับสนุนประเด็นผู้หญิงอย่างคงเส้นคงวา ก่อให้เกิดผลในระยะยาวต่อภาพลักษณ์ที่ว่า ผู้หญิงเอาใจใส่ผู้หญิงด้วยกัน ซึ่งช่วยให้ GWP มีชัยชนะ

การหาเสียงเลือกตั้งเป็นอีกหนทางหนึ่งสำหรับผู้หญิงที่จะแสดงให้เห็นว่าวาระผู้หญิง เป็นเรื่องของพวกเธอด้วยเช่นกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันกับผู้คนชายหญิง ในระหว่างการตระเวนหาเสียง ทำให้พวกเขาเห็นประเด็นผู้หญิงในแง่มุมต่าง ๆ จูงใจให้พวกเขาเห็นว่า ปัญหาเหล่านั้นสามารถจะแก้ไขได้ ทีมงานช่วยในการชักจูงใจผู้เลือกตั้งว่า การเลือกผู้สมัครรับ เลือกตั้งหญิงเป็นการเลือกไม่ใช่เฉพาะตัวบุคคลเท่านั้น แต่ยังเป็นทางเลือก ที่ทำให้ได้มาซึ่ง โครงการร่วมของผู้หญิง และหลักการร่วม และโดยทั่วไปทำให้ได้มาซึ่งสิทธิที่เท่าเทียมกันทางเพศ ความยุติธรรม การพัฒนาและสันติภาพ ประวัติศาสตร์ได้แสดงให้เห็นว่า มันเป็นสิ่งที่ต้องใช้พลัง ความผูกพันรับผิดชอบ และเวลาเป็นอย่างมาก

ในกรณีของไซตุน กาซิม แห่งมาเลเซีย การเดินทางจากเส้นทางสายกิจกรรมสังคมข้ามเข้าไป เกี่ยวข้องกับการเมืองถูกอธิบายว่า “ลึกลับใจแต่ก็ต้องทำ” การลี้ภัยของเธอดูเหมือนจะมาจาก หลาย ๆ อย่างประกอบกัน มีความลึกลับใจในความสามารถของตัวเธอเองในการที่จะเป็นนักการเมือง การท้าทายทางการเงินที่น่าท้อถอย กลไกและกำลังคนที่จะทำการหาเสียงให้ตลอดรอดฝั่งโดยไม่มีการจัดการของพรรค และข้อถกเถียงในความคิด เรื่องพรมแดนระหว่างนักทำกิจกรรมสังคม กับการเมืองแบบอดคิดอย่างไอก็ตามดูเหมือนว่าไซตุนเห็นเป็นเรื่องจำเป็นที่เธอจะต้องรับการท้าทายนี้ โดยการสมัครเข้ารับเลือกตั้ง เพื่อเห็นแก่ขบวนการเคลื่อนไหวของสังคมโดยทั่วไป และโดยเฉพาะ อย่างยิ่งเพื่อการเรียกร้องของผู้หญิงในการมีส่วนร่วมในกระบวนการออกนโยบายของประเทศ การรวมพลังกันของผู้หญิงในหลักการการเมืองร่วมที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เช่น ในฟิลิปปินส์เป็นยุทธศาสตร์ ที่ประสบความสำเร็จ สมควรที่จะได้มีการนำไปปฏิบัติในประเทศอื่น ๆ ตัวอย่างเช่นในกรณี ของเบอร์เมท สตาควา ที่เล่าว่าระหว่างการจัดตั้งในคีร์กีซสถาน องค์กรเอกชนได้มีการรวบรวม

ผู้คนและองค์กรร่วม แต่ส่วนใหญ่ขององค์กรเอกชนในปี 2000 มีประสบการณ์ต่ำมาก ในการรณรงค์ทางการเมือง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้การสนับสนุนผู้สมัครรับเลือกตั้งหญิง แนนอนที่สุ่มกันต้องใช้เวลาและความพยายามในการที่จะได้มาซึ่งความรู้และความชำนาญเช่นนั้น ระหว่างการเลือกตั้งปี 2000 องค์กรผู้หญิงในศรีลังกาไม่ได้มีบทบาทสำคัญโดยกฎระเบียบว่าด้วยการเลือกตั้งพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้มีส่วนร่วม ในการหาเสียงในปี 2005 การช่วยเหลือจากองค์กรผู้หญิงได้ช่วยทอคโตคาน บอรัมแบวา แต่การช่วยเหลือก็น้อยมาก เนื่องจากความสามารถมีจำกัด เอมมา ทาจิกากิเบว อดีตสมาชิกสภาของฟิจิกี่ชื่นชมในความช่วยเหลือจากองค์กรผู้หญิง และบอกว่าสิ่งนี้ได้ช่วยเธอเช่นกันในการรณรงค์หาเสียง

ในเกาหลี ฟิจิ และฟิลิปปินส์องค์กรผู้หญิงช่วยผู้หญิงในหลาย ๆ รูปแบบตามความมากมาย ที่ต่างกัน การทำกิจกรรมร่วมกันขององค์กรผู้หญิงนำมาซึ่งผลได้ในทางบวก มีน้อยกรณีมาก ที่ผู้หญิงลงแข่งขันเลือกตั้งแบบอิสระ ในอินเดียมีกรณีของมานิดา คานธี เธอเป็นบุตรสะใภ้ของอินทิดา คานธี ฮอง ชุน ฮี จากเกาหลี จัดกลุ่มผู้ช่วยเหลือออกเป็นสามกลุ่ม (พวกทำหน้าที่ชักจูงใจ เป็นเครือข่ายฝึกอบรม และสนับสนุนหลังการเลือกตั้ง) ที่อาจจะถูกใช้โดยองค์กรผู้หญิงเพื่อช่วยผู้หญิงผู้สมัครรับเลือกตั้ง ในปี 2000 องค์กรผู้หญิงในเกาหลีประสบความสำเร็จในการเจรจาชักจูงให้มีมาตรการที่ว่าด้วยการแบ่งที่นั่งร้อยละ 30 ให้แก่ผู้หญิง ใน ปี 2002 มีการออกข้อบัญญัติให้ที่นั่งร้อยละ 50 แก่ผู้แทนแบบสัดส่วนหญิงในเขตมหานคร

องค์กรผู้หญิงในเกาหลียังได้จัดให้มีการให้การศึกษาและฝึกอบรม มีผู้สมัครรับเลือกตั้งหญิงจำนวน 101 คนเข้ารับการอบรม จาก 39 คนของคนที่จะรับการเลือกตั้งทั่วไปปี 2004 ในเกาหลี 18 คนเป็นผู้ที่ได้รับการรับรองจากองค์กรอำนาจผู้หญิง 2004 ในกรณีตรงกันข้าม ไชตุน และทอคโตคาน ไม่ชนะการเลือกตั้ง อย่างไรก็ตามการลงแข่งขันของเธอทั้งสองก็มองได้ว่า “เป็นก้าวแรกที่มุ่งสู่การมีส่วนร่วมในกระบวนการเลือกตั้งที่ไม่อยู่ภายใต้การอุปถัมภ์ของพรรคการเมืองที่เต็มไปด้วยผู้ชาย และเป็นการแหวกวงการเมืองที่เต็มไปด้วยการถือเรื่องชาติพันธุ์ โดยการให้ความสนใจต่อประเด็นที่เป็นประโยชน์ต่อคนทั่วไป โดยไม่มีความลำเอียง

พรรคการเมืองสามารถที่จะมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการเมืองแบบเลือกตั้งมีรัฐสภา พรรคการเมืองมีความเป็นผู้นำในหลาย ๆ ด้าน มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่เจรจาชักจูงใจ กลไกการประชาสัมพันธ์ สิ่งเหล่านี้สามารถจะนำมาใช้ เป็นประโยชน์แก่ผู้หญิง พรรคการเมืองเป็นที่ที่จะทำให้เกิดการพัฒนาความเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพ การมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกระบวนการเมืองในประเทศอินเดีย ขึ้นอยู่อย่างมากกับท่าทีของพรรคการเมือง แม้ว่าจะมีผู้สมัครรับเลือกตั้งหลายคนลงสมัครแบบอิสระ แต่ผู้ที่ได้รับเลือกเข้าสู่โลกสภา (สภาล่าง) และสภานิติบัญญัติจะเป็นผู้สมัครจากพรรคการเมือง การสำรวจความคิดเห็นบ่งบอกว่าประชาชน

มักจะเลือกพรรคมากกว่าเลือกบุคคล พฤติกรรม เช่นเดียวกันนี้ก็ปฏิบัติกันในมาเลเซีย คิม ฮยอน มิได้เรียนรู้ประสบการณ์จากพรรคการเมือง รัฐสภาแห่งชาติเพื่อการเมืองใหม่ ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่เป็นทางเลือกนอกเหนือไปจากพรรคการเมืองแบบดั้งเดิม และยังมีพรรคการเมืองในระบบบัญชีรายชื่อของฟิลิปปินส์ พรรค Bayan Muna เป็นพรรคที่ลิซ่าเริ่มงานของเธอในฐานะผู้แทนทำให้มีการแหวกวงการความเชื่อดั้งเดิม และดึงดูดผู้นำแบบใหม่เข้าสู่วงการ

รูปแบบของระบบการเลือกตั้งมีผลให้เกิดการได้เปรียบและเสียเปรียบแก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งหญิงอย่างกว้างขวาง ระบบการเลือกตั้งแตกต่างกันไป แต่ทั้งหมดก็เอนเอียงไปในข้างที่ให้ประโยชน์แก่ผู้มีอำนาจ คนร่ำรวย และผู้ชาย ผู้วิจัยทั้งหมดได้ให้ข้อสังเกตว่า ระบบบัญชีรายชื่อให้โอกาสและความเป็นไปได้แก่ผู้หญิงและผู้ที่อยู่ในภาคของชายขอบอื่น ๆ ให้เข้าสู่การเมืองเป็นอย่างมาก ระบบผู้แทนตามสัดส่วนเป็นสิ่งที่พึงประสงค์ สองให้ข้อสังเกตว่าแม้แต่จะเป็นการให้สัดส่วนการเป็นตัวแทนแก่ภายในพรรคมันก็มีความหมายมาก มันให้โอกาสในการประเมิณการทำงานการเมืองมา 18 ปีของ คิม ฮยอน มิ ผู้หญิงในคิริกีซสถานประสบความสำเร็จในการเลือกตั้งและในที่สุดไม่มีผู้แทนหญิงเลยในรัฐสภาหลังจากที่มีการเปลี่ยนแปลงระบบการเลือกตั้งเป็นระบบการนับคะแนนเสียงส่วนใหญ่ในปี 2005 ผู้หญิงยังมีความจำเป็นที่จะต้องผลักดันรัฐให้ปฏิบัติตามความผูกพันและข้อสัญญาที่ได้ประมวลไว้ในแผนปฏิบัติการปักกิ่ง ปักกิ่งบวกห้า ตามอนุสัญญาว่าด้วย CEDAW และให้มีมาตรการต่าง ๆ ที่จะทำให้นั่นใจได้ว่า ผู้หญิงจะมีความเท่าเทียมในการเข้าถึง และมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในโครงสร้างอำนาจและการตัดสินใจ ผู้หญิงจะต้องกดดันรัฐให้มีปฏิบัติการในทางบวก เช่นการให้โควตาและมาตรการต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความมั่นใจในประเทศเกาหลีการให้โควตาตามสัดส่วนแก่ผู้หญิง ทำให้เพิ่มจำนวนผู้แทนหญิงในรัฐสภาเป็นถึงร้อยละ 50 เป็นจำนวนสองเท่าของการเลือกตั้งปี 2000 ในคิริกีซสถาน การยกเลิกระบบโควตาทำให้ผู้แทนหญิงลดลงหกเท่าในรัฐสภาปี 2005 เมื่อเทียบกับการเลือกตั้งปี 2000

ความเป็นไปของระบบการเลือกตั้งมีความเชื่อมโยงกับสถานะความเป็นประชาธิปไตยของประเทศ สิ่งนี้จะเห็นได้ชัดเจนในฟีจีและฟิลิปปินส์ เอมมาชนะการเลือกตั้งได้ที่นั่งในรัฐสภา แต่การทำงานในตำแหน่งของเธอต้องสิ้นสุดลงเพราะการรัฐประหาร ในสถานการณ์ที่เป็นอยู่ ในปัจจุบันเธอมองไม่เห็นอนาคตในการจะลงแข่งขันเลือกตั้งอีก เพราะความเป็นประชาธิปไตย ได้ถูกบั่นทอนในฟีจี การเลือกตั้งในฟิลิปปินส์ที่ซึ่งมี “ประชาธิปไตยของชนชั้นปกครอง” และอิทธิพลของสหรัฐอเมริกา จึงมีลักษณะประจำเสมอมาของการรับสินบน คดโกง การก่อกวนไม่สงบ และแม้กระทั่งการก่อการร้ายระดับชาติ ชนชั้นปกครองใช้อำนาจในทุก ๆ ทางเท่าที่จะทำได้ต่อต้านผู้ที่วิพากษ์วิจารณ์และไม่เห็นด้วยกับนโยบายและโครงการต่อต้านประชาชน มีการให้ข่าวเท็จเพื่อใส่ร้ายผู้สมัครหญิง

ความสามารถของบุคคลและขององค์กรมีความสำคัญเท่า ๆ กันในการที่จะเอาชนะอุปสรรคและชนะการเลือกตั้ง เรื่องราวของวีระสตรีของราชชนทำให้เกิดความมั่นใจว่าความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดระหว่างผู้สมัคร และความต้องการและความสนใจของประชาชน ในเขตเลือกตั้งมีความสำคัญในระดับสูง ความรู้เกี่ยวกับปัญหาของผู้หญิงที่มีสิทธิ์ออกเสียงในถิ่นของเธอช่วยให้ทอคโตคานและทีมงานพูดถึงความต้องการที่จำเป็นของพวกเขาได้โดยตรง และจัดทำโครงการได้สอดคล้อง ทอคโตคานได้อยู่อาศัยในถิ่นที่เธอลงสมัครรับเลือกตั้ง เอมมาและทอคโตคานยกความสำเร็จให้กับปัจจัยหลายอย่าง รวมทั้งความรู้ส่วนที่พวกเธอมีอยู่และประสบการณ์เฉพาะตัว ความสำนึกในการเป็นตัวตนของตนเองอย่างเข้มแข็ง ความศรัทธาในเรื่องความเสมอภาคของผู้หญิงและผู้ชาย ความตั้งใจที่จะทำงานทางการเมือง การศึกษา ความสามารถและขีดความสามารถที่จะรับผิดชอบในงานที่เป็นพันธมิตรกันต่าง ๆ ในกรณีของบาลาบารารี คุณครูของเธอแนะนำให้เธออ่านหนังสือเกี่ยวกับการเมือง ซึ่งขณะนั้นถูกห้ามอ่านในอินเดีย การเข้าทำงานทางการเมืองเร็วทำให้ได้เปรียบ ตามที่เป็นมานี้ผู้นำหญิงที่ร่วมอยู่ในงานวิจัยนี้ได้เข้าทำกิจกรรมการเมืองตั้งแต่พวกเธอยังอายุน้อยการที่เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องในองค์กรผู้หญิงองค์กรเอกชนและขบวนการเคลื่อนไหวแต่นานมาทำให้พวกเธอได้เพาะบ่มทัศนวิสัยทางการเมืองและพันธมิตรกันสิ่งนี้ทำให้มีความแข็งแกร่งที่จะต่อสู้กับความเย่อหยิ่งในความเป็นชาย เอาชนะความรังเกียจเดียดฉันท์ การแบ่งแยก และปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นข้อจำกัด ประสบการณ์สำคัญ ๆ ในการทำงานเป็นผู้นำ และอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจทำให้พวกเธอมีความเชื่อมั่นในตัวเองในทางการเมือง ยุทธศาสตร์ส่วนตัว ยุทธศาสตร์ของกลุ่มผู้หญิงของขบวนการเคลื่อนไหวและของพรรคการเมืองต่างก็สนับสนุนซึ่งกันและกัน ไซตุนและเพื่อน ๆ ที่มีความคิดเห็นเหมือนกันได้เคลื่อนไหวหาเสียงกับประชาชนโดยเฉพาะในเขตเลือกตั้งของเธอในรัฐสลังงอร์ในมาเลเซีย กรณีศึกษาได้แสดงให้เห็นถึงความซับซ้อนและความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความหมายต่อความสำเร็จ หรือล้มเหลวของผู้หญิงในระบบการเมืองแบบเลือกตั้งในการศึกษาทั้งหมด พวกเธอได้เข้าถึงการศึกษาและพื้นที่สาธารณะ อย่างไรก็ตาม ใช่ว่าผู้หญิงทุกคนพร้อม และมีความกระตือรือร้นที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งพัฒนาการทางด้านทัศนวิสัยของแต่ละบุคคล และการผูกพันรับผิดชอบต่อความก้าวหน้าในเรื่อง ประโยชน์ของผู้หญิง โดยผ่านทางมีส่วนร่วมในการเมืองกระแสหลักเป็นขบวนการที่ต้อง ใช้เวลายาวนาน และต้องการการเข้ามาเกี่ยวข้องของหญิงที่อายุน้อยการที่จะทำให้เป็นที่แน่ใจถึงการเข้าไปมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกระบวนการเมืองเป็นความรับผิดชอบของรัฐ พรรคการเมืองและองค์กรผู้หญิง ดังนั้นทัศนวิสัยส่วนตัวของผู้หญิงมีบทบาทมากเท่าไรในการที่จะชนะการเลือกตั้ง กรณีศึกษาทั้งหมดแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมีทัศนวิสัยและความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะทำงานให้สำเร็จตามความมุ่งหมายในวงการที่พวกเธอได้เลือกแล้ว

การต่อสู้สุสภฯ ปฏิบัติการที่จำเป็นจะต้องมี

ยุทธศาสตร์ระยะยาวที่ต้องการจะเปิดพื้นที่ทางการเมืองให้กว้างสำหรับผู้หญิง เป็นเรื่องที่น่าทึ่งเหนือไปจากการให้การศึกษาและจัดการระดมหายุทธศาสตร์หาเสียงต่าง ๆ มันมีวัตถุประสงค์หลายอย่าง หนึ่งในนั้นก็คือคุณภาพการศึกษาของเด็กผู้หญิงและหญิงสาวอีกอย่างหนึ่งก็คือการเข้าถึงชีวิตในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่สาธารณะ และโอกาสที่เปิดกว้าง สำหรับการทำงานนอกพื้นที่ของบ้าน ที่จริงแล้วทุกกรณีศึกษาแสดงให้เห็นว่าการศึกษาที่ดี และโอกาสในการทำงานเป็นพื้นฐานให้เกิดการพัฒนาความสามารถส่วนบุคคล และ “ความกล้าหาญที่จะต่อสู้กับความไม่มีเหตุผล และการแบ่งแยกกีดกันในโลกใบนี้”

ความอดสาหะพยายามที่จะเพิ่มตัวแทนของผู้หญิงในโครงสร้างอำนาจและการตัดสินใจของรัฐ และบูรณาการวาระผู้หญิงเข้าสู่โครงการทางการเมืองกำลังเพิ่มมากขึ้นไปทั่วภูมิภาค ผู้หญิงทั้งในฐานะบุคคลและองค์กรของพวกเขา กำลังมีบทบาทมากขึ้นในฉากของการเมือง เนื่องจากผู้เล่นบทในการเมืองจะไม่มี การพูดถึงประโยชน์ของผู้หญิงหากปราศจากการกดดันของผู้หญิง วิธีการทางรุกเท่านั้นจึงจะสามารถทำให้ผู้หญิงเกิดผลได้ในเวทีการเมืองงานวิจัยแสดงให้เห็นว่าตัวผู้หญิงเองจะต้องพยายามอย่างหนักที่จะรับผิดชอบเรื่อง สิทธิผู้หญิง ต้องศึกษาใช้ความคิด วางแผนร่วมมือกัน พัฒนาฝีมือ เข้าร่วมกับองค์กรผู้หญิง เข้าสังกัดพรรคการเมือง ตั้งพรรคการเมืองเอง มีการพูดคุยชักจูงใจ แม้ว่าจะมีการให้การประกันการมีโอกาสดำเนินตามรัฐธรรมนูญ เช่น ในอินเดีย และการกีดกัน แบ่งแยกตามเพศ ภาษา ศาสนา ชนวรรณะ และความเชื่อได้ถูกสั่งห้ามแล้วก็ตาม การมีส่วนร่วมของผู้หญิงก็ยังคงถูกกีดขวางอยู่ดี จากทัศนคติ สถาบัน วัฒนธรรมและข้อห้ามทางสังคม งานวิจัยได้แสดงว่าในฟิลิปปินส์และศรีลังกา มีผู้หญิงที่ “ต้องการจะมีพรรคการเมืองที่อาจจะเรียกได้ว่าเป็นของผู้หญิงเอง” ในทั้งสองประเทศ เพิ่มเติมด้วยเกาหลี พรรคการเมืองผู้หญิงชนะได้ที่นั่งในการเลือกตั้งระดับชาติความพยายามในการจัดตั้งและรวมตัวกันของผู้หญิงเช่นในฟิลิปปินส์ เกาหลี และฟิจิ สามารถแหวกวงล้อมเข้าไป ในการเมืองแบบเต่าล้านปีที่ได้เต็มไปด้วยอิทธิพลของผู้ชาย อีกตัวอย่างหนึ่งของกรณีเช่นนี้ คือกรณีของบาลาบารารี ในระหว่างการหาเสียงเลือกตั้ง เธอได้รับการสนับสนุนไม่เพียงแต่จากพรรคของเธอเท่านั้น เธอยังได้รับจากพันธมิตรของพรรคอีกด้วย มีอีกตัวอย่างหนึ่งกรณีของไซตุน หลังจากมีการเจรจาตกลงกันอย่างลำบากยากเย็นกับพรรคฝ่ายค้านปฏิบัติการ เพื่อประชาธิปไตย ไซตุนได้ขอเสนอให้ลงแข่งขันใน เขตเลือกตั้งที่มีผู้คนหลายชาติพันธุ์ในรัฐสลังงอร์ ซึ่งเป็นรัฐที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจแล้วของประเทศมาเลเซีย ที่นี้แต่ดั้งเดิมมาเป็นเขตลงเลือกตั้งของพรรค Democratic Action Party ในฟิลิปปินส์ ผู้หญิงต้องเชื่อมโยงกับการพยายามต่อสู้อย่างหนักของกลุ่มคนชายขอบอื่น ๆ ในสังคม

เพราะว่าความเสมอภาคระหว่างหญิงชาย ระหว่างชนชั้นและชาติพันธุ์จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่ออำนาจการปกครองของประเทศได้รับการยอมรับนับถือและมีความยุติธรรมมีความเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริง และมีการเคารพในสิทธิของประชาชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิของผู้หญิง

หากปราศจากการมองอย่างรอบด้าน และปราศจากวิธีการทางรุก จากกลุ่มผู้หญิง มันเกือบจะเป็นไปไม่ได้ที่จะถึงจุดหมายที่ไม่สูงนักในอนาคตของการมีตัวแทนผู้หญิงร้อยละ 30 ซึ่งจะเป็นผู้ที่ทำความก้าวหน้าในเรื่องประโยชน์ของผู้หญิงและทำงานในเรื่องของผู้หญิงต่อไป อีกก้าวหนึ่งคือการทำให้เรื่องนี้เป็นทั้งประเด็นการเมืองและประเด็นบุคคล ในสถานการณ์ของการกระทำรุนแรงต่อผู้หญิงแต่เดิมถือเป็นเรื่องของบุคคล ต่อมาได้กลายเป็นประเด็นสาธารณะ ในกรณีของการมีส่วนร่วมในกระบวนการเมืองของผู้หญิง ซึ่งเป็นประเด็นสาธารณะได้กลายเป็นเรื่องของบุคคล ขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิงควรจะมีการยอมให้หญิงผู้นำบางคนในขบวนการให้เข้ามาช่วยในการเมืองแบบเลือกตั้งและรัฐสภา เพื่อช่วยเสริมงานเกี่ยวกับการจัดการงาน การให้การศึกษา และการระดมกำลังคน การที่จะเดินบนเส้นทางนี้ไปสู่ความสำเร็จ ผู้หญิงแต่ละคนจำเป็นที่จะต้องได้รับการช่วยเหลืออย่างยั่งยืนจากกลุ่มผู้หญิงและขบวนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง ความสำเร็จในอนาคตของการมีผู้หญิงเข้าร่วมในการเมืองกระแสหลัก ขึ้นอยู่กับความกว้างขวางและความเกี่ยวข้องในระยะยาวขององค์กรผู้หญิงในการพยายามต่อสู้ทางการเมือง สิ่งดังกล่าวคือพลังกำลังที่สามารถทำลายความเชื่อดั้งเดิมเกี่ยวกับบทบาททางการเมืองของผู้หญิง

ภาคผนวก 1 ภูมิหลังของประเทศ

ฟิจิ

สภาพภูมิศาสตร์และประชาชน

ประเทศฟิจิประกอบด้วยเกาะ 300 เกาะ (100 เกาะไม่มีผู้อยู่อาศัย) มีประชากรประมาณ 840,210 คน ฟิจิเป็นสังคมที่มีคนหลายเชื้อชาติ “คนพื้นเมืองฟิจิ” และ “คนฟิจิเชื้อสายอินเดีย” มีสัดส่วนเป็นร้อยละ 54 และร้อยละ 38 ของประชากรทั้งหมดตามลำดับ

ประวัติศาสตร์

ประเทศฟิจิเคยเป็นอาณานิคมของอังกฤษตั้งแต่ปี ค.ศ. 1874 – 1970 โครงสร้างและระบบรัฐบาลส่วนใหญ่ได้รับสืบทอดมาจากยุคอาณานิคม ระบบการจ้างงานแบบมีสัญญาฝึกงาน (1879 – 1916) ทำให้มีคนงานมาจากอินเดีย

คนพื้นเมืองฟิจิมีอิทธิพลทางการเมืองมาตั้งแต่ได้รับเอกราช ในปี ค.ศ. 1987 มีการปฏิวัติ 2 ครั้ง โดยทหาร นำโดยนายพันตรี ราบูคา (ยศขณะนั้น) และรัฐบาลผสมที่มาจากการเลือกตั้งในระบบประชาธิปไตยถูกปลดออกจากอำนาจ ในปี 1990 ได้มีการร่างรัฐธรรมนูญใหม่ค่อนข้างที่จะเอนเอียงเข้าข้างคนพื้นเมืองฟิจิเป็นอย่างมาก ปี ค.ศ. 1997 ฟิจิมีรัฐธรรมนูญที่ให้ความสำคัญแก่การแบ่งปันอำนาจและการมีคนหลายชาติพันธุ์ในคณะรัฐบาล ปี 1999 การเลือกตั้งภายใต้ระบบการเลือกตั้งใหม่ที่นำมาใช้ นำชัยชนะมาให้รัฐบาลผสมของประชาชน (People's Coalition Government) ในเดือนพฤษภาคม ปี 2000 จอร์จ สเปกท์นักธุรกิจผู้ไม่ประสบความสำเร็จแห่งกรุงซัว ได้ทำการรัฐประหารที่ล้มเหลว ซึ่งอย่างไรก็ตามก็ได้ปลดรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งออกจากอำนาจได้สำเร็จ

วัฒนธรรมและศาสนา

ศาสนาสำคัญที่มีคนนับถือในฟิจิคือ คริสเตียนและฮินดู คนพื้นเมืองส่วนใหญ่เป็นคริสเตียน ส่วนคนฟิจิเชื้อสายอินเดียเป็นฮินดูเสียส่วนใหญ่ แต่ก็มีนับถือศาสนาอิสลามอยู่บ้างเป็นส่วนน้อย (ประมาณร้อยละ 8) ศาสนาอื่น ๆ ที่นับถือกันก็มี ลัทธิขงจื้อ และศาสนาซิกข์ ผู้นับถือศาสนาในแนวอนุรักษได้เพิ่มขึ้นในทุกศาสนา ทุกศาสนา ได้สนับสนุนการรักษาบทบาทประจำเพศเพื่อความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง

บริบททางสังคม-เศรษฐกิจ

หน่วยเงินตราของฟิจิคือดอลลาร์ฟิจิ เศรษฐกิจของฟิจิพัฒนาไปมากกว่าประเทศอื่นในบรรดาประเทศที่เป็นเกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก มีรายได้ต่อหัวประชาชนเท่ากับ 2,300 ดอลลาร์สหรัฐ ในปี 1996 เศรษฐกิจส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับการท่องเที่ยวและการผลิตน้ำตาล

มากกว่าร้อยละ 90 ของประชากรอ่านออกเขียนได้ ไม่มีความแตกต่างกันมากระหว่างเพศ ในการเข้าเรียนในโรงเรียน เด็กผู้หญิงเข้าเรียนร้อยละ 48.5 ในโรงเรียนประถมศึกษาและร้อยละ 50 ในโรงเรียนมัธยม

ผู้หญิงยังคงเป็นผู้ที่อาจจะตกอยู่ในความยากจนได้ง่าย และครอบครัวที่ยากจนที่สุดมีหัวหน้าครอบครัวเป็นผู้หญิงในสัดส่วนที่สูงกว่า วัฒนธรรมและการแบ่งแยกกีดกันทำให้ผู้หญิงอยู่ในภาวะอ่อนแอเสี่ยงต่อการตกอยู่ในความยากจนเป็นอย่างมาก การกระทำรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กหญิงมีปรากฏอยู่ในฟิจิ โดยประมาณแล้วร้อยละ 66 ของผู้หญิงที่ให้ความร่วมมือในงานวิจัยของคุณัย ช่วยผู้หญิงในวิกฤตการณ์ (Women's Crisis Center) ให้ข้อมูลว่าถูกทุบตีโดยสามี

อินเดีย

สภาพภูมิศาสตร์และประชากร

อนุทวีปอินเดียอยู่ในเอเชียใต้ระหว่างประเทศปากีสถาน จีน บังคลาเทศ และเนปาลทางทิศเหนือ ถูกกั้นโดยเทือกเขาที่สูงที่สุดในโลก พื้นที่ทั้งหมดมี 3.1 ล้านตารางกิโลเมตร (ไม่นับรวมส่วนบริหารแคชเมียร์ซึ่งมีพื้นที่ 100,569 ตารางกิโลเมตร) มีประชากร 1.1 พันล้านคน เช่นเดียวกันกับลักษณะภูมิประเทศที่มีสภาพแตกต่างกันไป วัฒนธรรมก็เช่นกันมีความแตกต่างหลากหลายที่เป็นอยู่ก็คือ การดำรงอยู่ร่วมกันของศาสนาหลาย ๆ ศาสนาและความเชื่อต่าง ๆ ของแต่ละท้องถิ่น

ประวัติศาสตร์

วัฒนธรรมหุบเขาอินดัส เป็นวัฒนธรรมที่เก่าแก่ที่สุดในโลกวัฒนธรรมหนึ่ง มีประวัติย้อนไปอย่างน้อย 5,000 ปี ชนเผ่าอารยันจากทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือบุกรุกเข้ามาประมาณ 1500 ปีก่อนคริสตกาล การรวมกันเข้ากับพวกดราวิเดียนที่อยู่อาศัยอยู่ก่อนได้ก่อให้เกิดวัฒนธรรมอินเดียโบราณ การเข้ามารุกรานของอาหรับเริ่มขึ้นประมาณศตวรรษที่ 8 พวกตุรกีและโมกุลเข้ารุกรานประมาณศตวรรษที่ 12 จากนั้นก็มีการเข้ามาของพ่อค้าชาวยุโรปในตอนต้นของปลายศตวรรษ 15 เมื่อถึงศตวรรษที่ 19 อังกฤษก็ได้เข้าครอบครองดินแดนทั้งหมดของอินเดีย กองทหารอินเดียมีบทบาทสำคัญยิ่งในกองทัพอังกฤษในสงครามโลกทั้งสองครั้ง การต่อสู้แบบอหิงสากับจักรวรรดินิยมอังกฤษซึ่งใน

ตอนแรกนำโดย โมฮันดาส คานธี ได้นำเอกราชมาสู่อินเดียในปี 1947 อนุทวีปอินเดียถูกแบ่งออกเป็นสหพันธรัฐอินเดีย และส่วนที่เล็กกว่าคือประเทศสาธารณรัฐอิสลามปากีสถาน สงครามระหว่างอินเดีย และปากีสถานครั้งที่สามในปี 1971 ทำให้ปากีสถานตะวันออกแยกตัวออกเป็นอีกประเทศหนึ่ง คือประเทศบังกลาเทศ

วัฒนธรรมและศาสนา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่นิยมใช้กันอย่างกว้างขวางในวงการระหว่างประเทศ การเมือง และในการติดต่อธุรกิจ ภาษาฮินดูเป็นภาษาประจำชาติ และเป็นภาษาที่ใช้กันทั่วไปของประชากรร้อยละ 30 และยังมีอีก 14 ภาษาที่ใช้เป็นภาษาราชการ

เกี่ยวกับชาติพันธุ์ คนอินเดียเชื้อสายอารยันมีสัดส่วนเป็นร้อยละ 70 ของประชากร รวมดราวิเดียนร้อยละ 25 มองโกลอยด์และอื่น ๆ ร้อยละ 3 ย้อนไป 3,200 ปีในประวัติศาสตร์ของประเทศอินเดียมีการกำเนิดศาสนาฮินดู (ร้อยละ 81.3 ของประชากรปัจจุบัน) ศาสนาพุทธ ลัทธิเชน ศาสนาซิกข์ ศาสนายิว ศาสนาของชาวเปอร์เซีย (Zoroastrianism) ศาสนาคริสต์ และอิสลามก็มีผู้นับถือมากบ้างน้อยบ้าง (อินเดียเป็นรองจากอินโดนีเซีย มีจำนวนประชากรมุสลิมมากเป็นที่สองในโลก)

บริบททางสังคมและเศรษฐกิจ

หน่วยเงินตราของอินเดียคือรูปี ซึ่งมีค่าเท่ากับ 100 ไปซ์ เศรษฐกิจของอินเดีย ประกอบไปด้วย การทำไร่นาแบบดั้งเดิมตามหมู่บ้าน การเกษตรแผนใหม่ หัตถกรรม อุตสาหกรรมสมัยใหม่หลายอย่าง และงานภาคบริการสนับสนุนต่าง ๆ รัฐบาลได้ปล่อยให้การค้าและการลงทุนจากต่างประเทศ มีเสรีภาพมากขึ้น การผลิตภายในประเทศค่อย ๆ เปลี่ยนเป็น ธุรกิจของเอกชนมากขึ้นเรื่อย ๆ อย่างช้า ๆ มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ดีมาก โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ที่ร้อยละ 6.8 มาตั้งแต่ปี 1984 ทำให้ความยากจนลดลงประมาณร้อยละ 10 อินเดียกำลังได้โอกาสของการที่มีคนมีการศึกษาสูง และชำนาญการใช้ภาษาอังกฤษกลายมาเป็นผู้ส่งออกบริการคอมพิวเตอร์และคนทำงานในด้านนี้

การที่มีพลเมืองที่กำลังเพิ่มขึ้นอย่างมากมายนับว่ามหาศาลคือปัญหาพื้นฐานทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม จากการสำรวจเมื่อไม่นานมานี้อายุขัยโดยเฉลี่ยของผู้ชายคือ 62 ปี ผู้หญิง 65 ปี ในเดือนธันวาคม 2004 การเกิดภัยคลื่นยักษ์สึนามิ ทำให้มีผู้เสียชีวิตอย่างน้อย 60,000 คน ในทางภาคใต้ของประเทศและทรัพย์สินเสียหายหนัก

ประเทศประชาธิปไตยที่ใหญ่ที่สุดในโลก และมีประชากรเป็นอันดับสองของโลก กำลังจะปรากฏตัวเป็นประเทศมหาอำนาจ หลังจากที่ถูกปกครองโดยต่างประเทศและใช้เวลาหลายทศวรรษในการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ จะเป็นประเทศที่มีอาวุธนิวเคลียร์ อินเดียได้มีโครงการทดลองนิวเคลียร์ในช่วงท้ายของทศวรรษที่ 90 โดยไม่ฟังความคิดเห็นของชาวโลก แม้ว่าจะมีผลได้ทางเศรษฐกิจจากการลงทุนและการผลิตที่น่าพึงพอใจ แต่ประเทศอินเดียก็มีปัญหาเร่งด่วนอยู่หลายปัญหา เช่น ปัญหาการโต้แย้งเรื่องดินแดนรัฐแคชเมียร์ การมีประชากรมากเกินไป สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม ความยากจนที่แผ่ขยายกว้าง และปัญหาความขัดแย้งของคนต่างชาติดัชนีต่างศาสนา

เกาหลี

สภาพภูมิศาสตร์และประชากร

คาบสมุทรเกาหลีมีอาณาเขตลงไปทางใต้ ด้านตะวันออกสุดของทวีปเอเชีย มีพื้นที่ 99,500 ตารางกิโลเมตร มีประชากร 47.9 ล้านคน ทางด้านชาติพันธุ์ ยกเว้นคนจีนและชาติดกลุ่มน้อยแล้วประชากรทั้งหมดสืบเชื้อสายมาจากเผ่าพันธุ์เกาหลีทั้งหมด พื้นที่เต็มไปด้วยภูเขาร้อยละ 70 ทำให้เป็นประเทศที่มีพื้นที่ภูเขามากที่สุดในโลก เส้นขนานที่ 38 แบ่งคาบสมุทรออกเป็นสองส่วน สหพันธรัฐประชาธิปไตยเกาหลีอยู่ตอนใต้ ประเทศคอมมิวนิสต์เกาหลีเหนืออยู่ตอนเหนือ มีเขตปลอดทหารคั่นกลาง

ประวัติศาสตร์

เกาหลีเคยเป็นอาณาจักรอิสระอยู่ภายใต้การควบคุมของจีนมาเกือบหนึ่งพันปีที่ผ่านมา หลังจากญี่ปุ่นได้ชัยชนะในสงคราม รัสเซีย-ญี่ปุ่นในปี 1905 ญี่ปุ่นเข้าครอบครองเกาหลีในเวลา 5 ปี ต่อมาญี่ปุ่นได้ขยายอำนาจอย่างเป็นทางการ รวมเอาเกาหลีทั้งหมดหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ประเทศสหพันธรัฐได้ถูกจัดตั้งขึ้นในตอนใต้ ในขณะที่ทางตอนเหนือมีรัฐบาลในระบบคอมมิวนิสต์ปกครอง ระหว่างสงครามเกาหลี (1950-53) กองกำลังสหรัฐอเมริกาและสหประชาชาติเข้าแทรกแซง เพื่อปกป้องเกาหลีใต้จากการโจมตีของเกาหลีเหนือที่มีเงินให้การสนับสนุน ได้มีการเซ็นสัญญาหยุดยิงในปี ค.ศ. 1953 แบ่งแยกคาบสมุทรตามเขตปลอดทหารที่อยู่ประมาณเส้นขนานที่ 38 ในปี 1987 ประชาชนชาวเกาหลีใต้ได้เลือกโรห์ แท-วู ให้เป็นประธานาธิบดี ยุติการอยู่ภายใต้เผด็จการทหารมา 26 ปี เกาหลีใต้ในปัจจุบันเป็นประชาธิปไตยสมัยใหม่อย่างสมบูรณ์แบบ ในเดือนมิถุนายน ค.ศ.2000 การประชุมสุดยอดเหนือ-ใต้ ครั้งแรกได้มีขึ้นระหว่างประธานาธิบดีคิม แท จุง แห่งเกาหลีใต้และ คิม จอง อิล ที่สอง ผู้นำเกาหลีเหนือ

วัฒนธรรมและศาสนา

ประเทศจะใช้สี่สัปดาห์ในเทศกาลต่าง ๆ ว่ากันว่าได้รับอิทธิพลจากพวกมองโกล ความผูกพันในครอบครัวเป็นเรื่องสำคัญเกี่ยวข้องกับเรื่องธุรกิจด้วย การให้คุณค่าในเรื่องต่าง ๆ มาจากอิทธิพลหลายด้าน มีตั้งแต่ ลัทธิขงจื้อ ขงจื้อใหม่ การนับถือบรรพบุรุษ พุทธศาสนาและไม่นานมานี้มีศาสนาคริสต์ และลัทธิอำนาจนิยม แม้ว่าเกาหลีมักจะถูกมองว่าเป็นสังคม ที่นับถือลัทธิขงจื้อ อันนี้จะเป็นการมองแบบผิวเผินเกินไป จะเป็นเช่นเดียวกันกับมองว่าวัฒนธรรมของจีนและญี่ปุ่นเหมือนกัน ประเทศเกาหลีใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาราชการบริบททางสังคมและเศรษฐกิจ

ตั้งแต่ต้นทศวรรษที่ 60 เกาหลีใต้ได้มีประวัติการเจริญเติบโตที่น่าแปลกใจและการบูรณาการเข้าสู่โลกแห่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ ในปี 2004 เกาหลีใต้เข้าเป็นสมาชิกสมาคมทริลเลียนดอลลาร์ของเศรษฐกิจโลก ปัจจุบันนี้รายได้ประชาชาติต่อหัวของประเทศสูงเป็น 14 เท่าของประเทศเกาหลีเหนือ ความสำเร็จที่ได้รับตลอดปลายทศวรรษที่ 80 ได้มาจากระบบความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างรัฐบาลและธุรกิจ รวมทั้งการกักขังโดยตรง การควบคุมการนำเข้า ให้ความช่วยเหลืออุตสาหกรรมเฉพาะอย่าง และความพยายามอย่างเข้มแข็งในเรื่องของกรรมกร วิกฤตการณ์การเงินของทวีปเอเชียระหว่างปี 1997-99 ทำให้เห็นจุดอ่อนของการพัฒนาในรูปแบบของเกาหลีใต้ ซึ่งประกอบไปด้วยหนี้สิน / ทรัพย์สินที่สูง การกักขังจากต่างประเทศมากมาย และการขาดวินัยของภาคการเงิน ในปี 2002 ทั้ง ๆ ที่การเจริญเติบโตของเศรษฐกิจโลกยังไม่ฟื้นตัว นักการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมีถึงร้อยละ 7 เนื่องจากการใช้จ่ายในการบริโภคและการส่งออกสูง การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจลดลงในปี 2003 เนื่องจากการลดลงของค่าใช้จ่ายในการบริโภคและฟื้นตัวขึ้น เป็นร้อยละ 4.6 ในปี 2004 เพราะพลังของการส่งออกที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว รัฐบาลมีแผนที่จะใช้จ่ายในการสร้างโครงสร้างทางเศรษฐกิจอย่างมากในปี 2005 อัตราเงินเฟ้อมีปานกลาง การว่างงานต่ำ ดุลการค้าเกินดุล และการกระจายรายได้ที่เท่าเทียม นี่คือคุณลักษณะของเศรษฐกิจที่มั่นคง

ศรัทธา

สภาพภูมิศาสตร์และประชากร

ศรัทธาเดิมชื่อว่า ศรัทธาเซีย เป็นประเทศที่ไม่มีทางออกทะเล อยู่ในเอเชียกลางมีพื้นที่ 198,500 ตารางกิโลเมตร ที่มาของชนชาติศรัทธา ยังคงเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ ที่แน่นอนก็คือชาวศรัทธามีความใกล้ชิดกับชาวคาซัค การเคลื่อนย้ายของพวกเขาก็เป็นเช่นเดียวกันเป็นการเดินทางไปทางตะวันตกคล้ายกับของ เจนกีลีซาน ปัจจุบันนี้ศรัทธามีประชากร 4,892,808 คน (ร้อยละ

75 เป็นมุสลิม) ประกอบด้วยคนเชื้อสายคีรีกีชร้อยละ 52.4 รัสเซียร้อยละ 18 (ร้อยละ 50 อยู่ในเขตใจกลางเมือง) อุซเบกร้อยละ 12.9 ยูเครนร้อยละ 2.5 และเยอรมันร้อยละ 2.4

ประวัติศาสตร์

ตามประวัติศาสตร์ ชนชาติคีรีกีชเป็นเผ่าหนึ่งของตุรกี มีอำนาจอยู่ตามลำน้ำเยนีไซ พวกเขาประดิษฐ์อักษร “รูนิค” และสร้างวัฒนธรรมที่ซับซ้อนละเอียดอ่อน การนับถือศาสนาอิสลามน่าจะเกิดขึ้นถ้าไม่หลังจากที่ได้ปักหลักอยู่บริเวณเทียนชาน หรือไม่กี่หลังจากการโจมตีของพวกเขา มองโกล

คีรีกีชสถานถูกรวมเข้ากับจักรวรรดิรัสเซียในปี 1876 เหตุการณ์นี้มีส่วนสำคัญมากในการสร้างรูปแบบของคีรีกีชสถานของโซเวียต ในตอนแรกโซเวียตได้ปราบปรามพวกขบวนการเคลื่อนไหว “บาสมาชี” ซึ่งเป็นขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องเอกราชและให้คืนที่ดินของทางศาสนา หลังจากนั้นชาวคีรีกีชก็ถูกบังคับให้เลิกใช้ชีวิตแบบอพยพโยกย้ายไปเรื่อย ๆ ให้อยู่เป็นที่ถาวรในเมือง และหมู่บ้านที่สร้างขึ้นมาชั่วคราวทุกสิ่งทุกอย่างเลวร้ายยิ่งขึ้นเมื่อการเปลี่ยนแปลงการเกษตรของชาวคีรีกีชเป็นระบบไร่รารวมได้สำเร็จลง ความเป็นคีรีกีชในอดีตได้หายไปหมดสิ้น

คีรีกีชสถานได้เอกราชคืนจากโซเวียตเมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 1991 และได้ทำการเปลี่ยนระบบเป็นธุรกิจเอกชน มีเสรีภาพทางการเมืองและสิทธิมนุษยชน

วัฒนธรรมและศาสนา

วัฒนธรรมร่วมสมัยของคีรีกีชมีความซับซ้อน ประกอบไปด้วยความเชื่อเรื่องลึกลับและตำนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่มีมาตั้งแต่ครั้งยังไม่ได้นับถือศาสนาอิสลาม และการมีปฏิสัมพันธ์กับพ่อค้าชาวมุสลิม ผู้ซึ่งค่อย ๆ ทำให้พวกเขาคุ้นเคยกับวัฒนธรรมอิสลาม ชาวคีรีกีช ส่วนใหญ่เป็นมุสลิม (ร้อยละ 75) ที่เหลือร้อยละ 20 เป็นชาวสลาฟนับถือนิกายรัสเซียออร์ทอดอกซ์ และร้อยละ 5 นับถือลัทธิลูเธอร (คนเยอรมัน) ศาสนาพุทธ (คนจีน) และศาสนาอื่น ๆ ศาสนาอิสลามในคีรีกีชสถานได้รับอิทธิพลจากทั้งหลักการอนุรักษนิยมดั้งเดิมของชาวคาซัค และหลักการสุดโต่งของชาวทาจิก

บริบททางสังคมและเศรษฐกิจ

ภาคคีรีกีชและภาษารัสเซียคือภาษาราชการของคีรีกีชสถาน เกือบร้อยละ 97 ของประชากรอ่านออกเขียนได้ อายุขัยเฉลี่ยของผู้ชายคือ 64 ปี หญิง 72 ปี ประมาณร้อยละ 55 ของประชากรมีรายได้ต่ำกว่าขีดเส้นแสดงความยากจน ตั้งแต่ได้รับอิสรภาพมีการไหลเข้ามาอย่างไม่ขาดสายของประชากรชนบท ที่ถูกดึงดูดโดยการงานในระบบตลาด

เศรษฐกิจของคีร์กีซขึ้นอยู่กับเกษตรเป็นส่วนใหญ่ พื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการเพาะปลูกมีเพียงร้อยละ 7 เท่านั้น พื้นที่ที่เหลือร้อยละ 93 เป็นภูเขาและทุ่งหญ้า ซึ่งชาวคีร์กีซใช้สำหรับเป็นทุ่งเลี้ยงแกะเพื่อเอาชน สำหรับเป็นที่ผสมพันธุ์ม้าและทำฟาร์มโคนม

สิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญในการทำรายได้ให้แก่คีร์กีซสถานคือ กระแสไฟฟ้าพลังน้ำซึ่งผลิตได้จากสถานีผลิตไฟฟ้าพลังน้ำในแม่น้ำนาริน (Naryn River) พวกเขาผลิตได้ไม่เพียงแต่จะใช้เป็นพลังงานจำเป็นที่จะต้องใช้เกือบทั้งหมดประเทศเท่านั้น แต่ยังมีเหลือขายให้ประเทศเพื่อนบ้านเป็นปริมาณมากอีกด้วยผลิตกันต่อไปที่คิดว่าจะเป็นอนาคตทางเศรษฐกิจของคีร์กีซสถานคือทองคำ

ในวันที่ 20 ธันวาคม 1991 คีร์กีซสถานเป็นประเทศแรกในบรรดาประเทศในเครือจักรภพของรัฐอิสระ (Commonwealth of Independent States) ที่ได้โอนธุรกิจต่าง ๆ ให้เป็นของเอกชนได้ทั้งหมด สิ่งนี้มีบทบาทสำคัญต่อการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ

หน่วยเงินตราของคีร์กีซสถานคือ ซอม (som) มูลค่าส่งออกทั้งหมดในปี 2000 ประมาณว่ามีค่าเท่ากับ 504.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 1999 หนี้ต่างประเทศมีประมาณ 1.1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 1995 คีร์กีซสถานได้รับเงินช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ 329.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

มาเลเซีย

สภาพภูมิศาสตร์และประชากร

ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของประเทศมาเลเซียอยู่ทางตอนเหนือของเส้นศูนย์สูตรเล็กน้อยมีทะเลจีนใต้คั่นอยู่ระหว่างแหลมมาเลเซียและรัฐซาบะห์กับรัฐซาราวักบนเกาะบอร์เนียว ทั้ง ๆ ที่มีการพัฒนาเศรษฐกิจและการขยายตัวของเมืองอย่างมากมาย แต่ประเทศก็ยังมีภูมิทัศน์ที่เขียวร่มรื่น หาดทรายที่สะอาด และภูเขาที่ปกคลุมด้วยป่าไม้ มาเลเซียเจริญรุ่งเรืองและมั่งคั่ง กำลังเคลื่อนตัวไปสู่การมีวัฒนธรรมหลากหลายอยู่บนพื้นฐานของการหล่อหลอมทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ อันมีวัฒนธรรมมาเลย์ จีน อินเดีย และวัฒนธรรมและประเพณีของคนพื้นเมืองดั้งเดิม

ประวัติศาสตร์

ประเทศมาเลเซียถูกจัดตั้งขึ้นในปี 1963 โดยการเป็นสหพันธรัฐของอาณานิคมเก่าของอังกฤษ คือประเทศมลายา สิงคโปร์ รวมถึงรัฐของมาเลเซียทางตะวันออกคือ ซาบะห์ และซาราวัก ก่อนหน้านั้นคาบสมุทรมลายูได้รับอิสรภาพจากอังกฤษในปี 1957 หลายปีในตอนต้นประวัติศาสตร์ประเทศได้รับความเสียหายจากความพยายามของอินโดนีเซียที่จะเข้าควบคุม มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อังสลิธิ

ในรัฐซาบาห์ และการแยกตัวออกจากสหพันธรัฐในปี 1965 ของสิงคโปร์ ประเทศมาเลเซียมี 13 รัฐ กับอีก 3 เขตอาณานิคม มาเลเซียปัจจุบันมีการปกครองแบบมีรัฐธรรมนูญเป็นระบบ 2 สภา พรรคบาไรซาน เนชั่นแนล (Barisan Nasional) เป็นที่มีอิทธิพลเด่นสุดในพรรคการเมืองร่วม ได้เป็นผู้จัดตั้งรัฐบาลตั้งแต่การเริ่มตั้งพรรคในปี 1974 ก่อนหน้านั้นการจัดตั้งรัฐบาลเป็นอำนาจของพรรคเปริคาทาน (Parti Perikatan) ซึ่งเป็นแกนกลางที่เริ่มต้นของพรรคบาไรซาน เนชั่นแนล นับตั้งแต่การเลือกตั้งครั้งแรกในปี 1955 การเลือกตั้งทั้งในระดับประเทศและระดับรัฐได้ถูกจัดให้มีขึ้นทุก ๆ 5 ปี

วัฒนธรรมและศาสนา

ประชากรของมาเลเซียมีประมาณ 24 ล้านคน มาจากมากกว่า 30 ชาติพันธุ์จากประชากร ทั้งหมดประมาณร้อยละ 56 เป็นประชากรดั้งเดิมนั้นคือ มุสลิมมาเลย์ คนพื้นเมืองของรัฐซาบาห์ และซาราวัก และคนพื้นเมืองดั้งเดิมของคาบสมุทรมมาเลเซียกลุ่มต่าง ๆ ร้อยละ 34 เป็นคนจีน ร้อยละ 9 เป็นอินเดีย และชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ ศาสนาประจำชาติคือศาสนาอิสลาม และนายกรัฐมนตรีคนก่อนคือ ตะโต๊ะ เสรี มหาธีร์ โมฮัมหมัด ได้ประกาศให้มาเลเซียเป็นรัฐอิสลามในปี 2001 ศาสนาอื่น ๆ มี คริสเตียน ฮินดู พุทธ ขงจื้อ การนับถือผีและความเชื่อดั้งเดิมต่าง ๆ

บริบททางเศรษฐกิจและสังคม

ประชากรมีอัตราการรู้หนังสือประมาณ 85% อายุขัยเฉลี่ยของผู้ชายสูงกว่า 70 ปีของผู้หญิง ประมาณกว่า 80 ปี

ในครึ่งปีแรกของปี 2005 ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) เพิ่มขึ้นร้อยละ 5.7 ผลผลิตอุตสาหกรรมเพิ่มร้อยละ 3.4 อัตราเงินเฟ้อของสินค้าอุปโภคบริโภคเพิ่มแค่ร้อยละ 3 ในระยะเวลาเดียวกัน ตั้งแต่ปี 1997 เพื่อที่จะรักษาเสถียรภาพทางการเงินของประเทศในระหว่างที่มีวิกฤตการณ์การเงินของเอเชีย เงินสกุลริงกิตของมาเลเซียถูกกำหนดค่าคงที่ ณ ที่ 3.7 ริงกิตเท่ากับ 1 ดอลลาร์สหรัฐ

ประเทศมาเลเซียเจริญเติบโตอยู่ภายใต้บริบทของสมาคมอาเซียนว่าด้วยเขตสันติภาพเสรีภาพ และความเป็นกลาง (Zone of Peace, Freedom and Neutrality – ZOPFAN) และอยู่และพัฒนาไปได้ดีในฐานะที่เป็นรัฐมีเอกราชในการปกครองตัวเอง ท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์ ในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศได้รับการยอมรับนับถือจากประชาคมโลก เมื่อมาเลเซียได้มีจุดยืนที่เข้มแข็งเกี่ยวเนื่องกับองค์การการเงินระหว่างประเทศ (IMF) และอยู่รอดในวิกฤตโลก วิกฤตเศรษฐกิจอาเซียน และวิกฤตการณ์การเงินในปลายทศวรรษที่ 1990 มาเลเซียมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในองค์กรสหประชาชาติ (UN) สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN)

องค์การความร่วมมือแห่งประเทศมุสลิม (OIC) องค์การ NAM เครือจักรภพอังกฤษและองค์การค้าโลก (WTO) มาเลเซียจึงจัดได้ว่าเป็นตัวละครที่เล่นบทที่มีประสิทธิภาพในเวทีเศรษฐกิจและการเมืองของโลก

ฟิลิปปินส์

สภาพภูมิศาสตร์และประชากร

ประเทศฟิลิปปินส์ประกอบไปด้วยเกาะ 7,107 เกาะ มีพื้นที่ทั้งหมด 299,764 ตารางกิโลเมตร มีประชากร 75.33 ล้านคน เมืองหลวงคือ กรุงมะนิลา จากประวัติศาสตร์อันยาวนานของการเป็นอาณานิคมของชาติตะวันตกและสลับด้วยการเข้ามาของพวกพ่อค้าวานิชเกิดวิวัฒนาการของผู้คนที่มีลักษณะผสมของตะวันออกและตะวันตก ทั้งทางรูปร่างหน้าตาและวัฒนธรรม อย่างไม่มีที่ใดเหมือน

ประวัติศาสตร์

ฟิลิปปินส์เป็นประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาพูดใหญ่ที่สุดเป็นอันดับสามของโลกในประวัติศาสตร์ของฟิลิปปินส์เต็มไปด้วยการผสมผสานของอิทธิพลเอเชีย ยุโรป และอเมริกา ก่อนการตกเป็นอาณานิคมของสเปนในปี ค.ศ. 1521 ประเทศมีวัฒนธรรมที่รุ่งเรือง ทำการค้าขายกับประเทศจีน และญี่ปุ่น ในปี 1898 หลังจากเป็นเวลา 350 ปีของการเป็นอาณานิคม และเกิดการกบฏ 300 ครั้ง ฟิลิปปินส์จึงประสบความสำเร็จได้ชัยชนะเป็นเอกราชจากสเปน

ในปี 1998 ฟิลิปปินส์ได้กลายมาเป็นอาณานิคมแห่งแรกของสหรัฐอเมริกาภายหลังสงครามฟิลิปปินส์-อเมริกัน สหรัฐอเมริกาได้นำการศึกษาเข้าสู่ประเทศโดยการมีระบบโรงเรียนรัฐบาล แต่นั่นก็เท่ากับเพิ่มอิทธิพลของความเป็นเจ้าของอาณานิคมซ้ำเข้าไปอีก ฟิลิปปินส์ได้รับเอกราชในปี 1946 แต่สำหรับประชาชนส่วนใหญ่แล้ว มันเป็นเอกราชจอมปลอม เพราะว่าสหรัฐฯ ยังคงมีอำนาจการควบคุมเศรษฐกิจการเมืองและวัฒนธรรมอยู่จนถึงปัจจุบัน

การเมืองฟิลิปปินส์เป็นอมตยาธิปไตย ด้วยเหตุนี้ประชาชนชาวฟิลิปปินส์ซึ่งเป็นผู้รักเสรีภาพได้ลุกขึ้นสู้ต่อต้านการปกครองที่พวกเขาเห็นว่ามีการทุจริตอย่างไม่เสียเลือดเนื้อถึง 2 ครั้ง

วัฒนธรรมและศาสนา

คนฟิลิปปินส์มีลักษณะผสมผสานของหลายวัฒนธรรมรวมกันอย่างละเอียดละออนิสัยรักญาติพี่น้องมีน้ำใจให้เพื่อนฝูงไว้วางใจกันเป็นนิสัยที่รู้จักกันดีของชาวฟิลิปปินส์ ว่ากันว่าได้มาจากบรรพชนชาวมาเลย์ ความผูกพันใกล้ชิดภายในครอบครัวมาจากคนจีน ความเคร่งศาสนาจากคนสเปน ซึ่งเป็นผู้นำคริสต์ศาสนาเข้ามาในศตวรรษที่ 16 คนฟิลิปปินส์อาจจะถูกแบ่งได้ตามพื้นที่ภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม แต่ละกลุ่มก็จะมี ความแตกต่างในบุคลิกลักษณะที่เห็นได้ชัด และพูดภาษาถิ่นต่างกัน คนชาติพันธุ์ต่าง ๆ มีคนมาเลย์ คริสเตียนร้อยละ 91.5 คนมาเลย์มุสลิมร้อยละ 4 คนจีนร้อยละ 3 และอื่น ๆ ร้อยละ 3

ร้อยละ 80 ของประชากรนับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก มรดกทางวัฒนธรรมที่คงทนของสเปน ประมาณร้อยละ 15 เป็นมุสลิม ประชากรที่เหลือส่วนใหญ่มีจำนวนไม่มากนักจะเป็นชาวคริสต์นิกายอื่น ๆ และชาวพุทธ

บริบททางเศรษฐกิจและสังคม

หน่วยเงินตราของฟิลิปปินส์คือเปโซ แบ่งออกเป็น 100 เซนตาโวลัส ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สอง เศรษฐกิจของฟิลิปปินส์มีประวัติของการเจริญเติบโตและการพัฒนาแบบผสมผสานหลายปีที่ผ่านมาประเทศฟิลิปปินส์ได้กลับกลายเป็นประเทศที่ร่ำรวยที่สุดในเอเชีย (รองจากญี่ปุ่น) มาเป็นประเทศที่ยากจนที่สุด

ภาคการผลิตที่สำคัญของเศรษฐกิจฟิลิปปินส์มีการเกษตรและอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การแปรรูปอาหาร สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม สินค้าอิเล็กทรอนิกส์และอะไหล่รถยนต์ บริษัทเหมืองแร่ข้ามชาติได้เล็งเห็นศักยภาพอันยิ่งใหญ่ของฟิลิปปินส์ที่มีแหล่งสำรองของแร่โครไมต์นิกเกิล และทองแดงมากมาย และมีแหล่งก๊าซธรรมชาติที่สำคัญที่ค้นพบใกล้เกาะปาลาวันเพิ่มเติมเข้าไปกับพลังงานความร้อนจากไต้ดินที่มีอยู่แล้วอย่างเพียงพอพลังน้ำและแหล่งถ่านหินสำรองที่มีอยู่แล้ว

แถลงการณ์พรรค “สมาคมชาวฟิจิ”¹

(The Fijian Association Party Manifesto)

หลักการสำคัญ ๆ บางประการของพรรคมีดังต่อไปนี้

แถลงการว่างงาน

พรรคสมาคมชาวฟิจิ ขอเสนอมาตรการที่จะขจัดปัญหาการว่างงาน

1. เราจะเพิ่มการลงทุนในโครงการที่จะทำให้เกิดรายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่ผู้หญิงในชนบท และในเมือง
2. เราจะจัดให้มีศูนย์เยาวชนสำหรับฝึกคนหนุ่มสาวในงานเบื้องต้น เช่น ช่างไม้ ช่างไฟฟ้าและประปา และพวกเขาจะช่วยในโครงการของชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพัฒนาหมู่บ้าน
3. เราจะเพิ่มการให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคและการเงินแก่เจ้าของที่ดิน เพื่อทำให้เกิดศักยภาพเพิ่มขึ้นในทางการค้า เพื่อการสร้างงานใหม่
4. เราจะเพิ่มการให้ทุนแก่ธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการเกี่ยวกับการเป็นเจ้าของที่ดิน

การศึกษา

มีนักเรียนชาวฟิจิหลายคนไม่สามารถที่จะศึกษาจนสำเร็จได้เพราะมีปัญหาทางการเงินทางพรรคสมาคมชาวฟิจิมีความกังวลในการที่มีอัตราการเรียนไม่สำเร็จสูงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่รับทุนของคณะกรรมการทุนการศึกษาของฟิจิ

1. พรรคจะให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ครอบครัวที่มีความจำเป็น และจัดให้สิ่งต่อไปนี้ เช่น เครื่องแบบนักเรียน ค่าโดยสารรถเมล์ และหนังสือเรียน
2. นอกจากจะเพิ่มค่าใช้จ่ายในการศึกษาในชั้นประถมและมัธยมแล้ว เราจะเพิ่มค่าใช้จ่ายในการช่วยเหลือการฝึกอบรมและการฝึกอบรมซ้ำ และให้สิ่งจูงใจ สำหรับครูที่มีคุณวุฒิ เพื่อให้สอนในถิ่นชนบท
3. เราจะทำให้เป็นที่แน่ใจได้ว่าทุนการศึกษาของคณะกรรมการกิจการทุนการศึกษาจะแจกให้แก่ผู้สมัครรับทุนที่ดีที่สุดและเราจะให้การดูแลและให้คำปรึกษาจนกว่าจะจบการศึกษา

¹ คัดกรองจาก : http://www.undp.org.fj/elections/Elections/parties/fap__man.htm

การสาธารณสุข

บทบาทของรัฐบาลคือการให้บริการสาธารณสุขที่มีผู้ชำนาญการเฉพาะ ให้การดูแลรักษาเอาใจใส่ และค่าใช้จ่ายไม่แพง

1. ทางพรรคจะจัดให้มีความร่วมมือกับรัฐบาลออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ มีเงินทุนพิเศษเพื่อจะเป็นที่แน่ใจได้ว่าเด็ก ๆ จะได้รับบริการการแพทย์เร่งด่วนจากนอกประเทศได้หากต้องการ
2. จะลดค่าใช้จ่ายในการดูแลสุขภาพแก่คนยากจน คนชราและผู้ด้อยโอกาส
3. เราจะเพิ่มเงินค่าใช้จ่ายในโครงการสาธารณสุขแบบป้องกัน
4. เราจะเพิ่มเงินค่าใช้จ่ายในการซื้อเวชภัณฑ์และยาสำหรับสถานีนอนามัยในตำบล

เยาวชน

1. พรรคสมาชิกชาวนิวซีแลนด์จะจัดตั้ง “คณะกรรมการเยาวชนแห่งชาติ” เพื่อให้คำแนะนำแก่รัฐบาลในนโยบายเกี่ยวกับเยาวชน

ผู้หญิง

จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำอะไรเพิ่มขึ้น เพื่อที่จะทำให้ผู้หญิงสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนา ประเทศอย่างเต็มที่

1. พรรคจะส่งเสริมการแต่งตั้งผู้หญิงในตำแหน่งที่มีการตัดสินใจมากขึ้น ทั้งในภาครัฐบาลและภาคเอกชน

ข้าพเจ้าได้พูดไปแล้ว เกี่ยวกับการที่จะมีการให้ทุนแก่โครงการเพิ่มรายได้แก่ผู้หญิงในชนบท และในเมือง พรรคจะส่งเสริมให้มีการลงโทษที่แรงขึ้นเพื่อปราบปรามการกระทำความรุนแรงในครอบครัว และการเอาเปรียบทางเพศแก่ผู้หญิงและเด็ก

ธุรกิจ

1. พรรคสมาชิกชาวนิวซีแลนด์จะจัดสร้าง “ศูนย์ธุรกิจแห่งชาติ” แห่งใหม่ขึ้นซึ่งจะให้บริการคำปรึกษาที่สมบูรณ์แบบเกี่ยวกับธุรกิจใหม่ และเกี่ยวกับตลาดทั้งในและต่างประเทศที่มีศักยภาพ
2. เราจะให้การช่วยเหลือสำหรับการลงทุนร่วมที่มีทุนของชาวนิวซีแลนด์ 51
3. เราจะมีโครงการพัฒนาการวางแผนและความชำนาญในการค้าขายของธุรกิจที่เป็นเจ้าของที่ดิน

การบริหารประเทศ

พรรคสมาชิกชาวนิวซีแลนด์จำเป็นต้องดูแลเรื่องการเงิน คุณภาพของพนักงานและระบบการให้บริการของสำนักงานจังหวัด คณะผู้บริหารประเทศควรจะเป็นผู้ยู่แนวหน้าในการที่จะยกระดับมาตรฐานการกินอยู่ของประชาชน และธำรงไว้ซึ่งมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ

1. พรรคจะใช้เงินจำนวน 20 ล้านดอลลาร์สหรัฐให้ฟีเจียน โฮลดิ้ง (Fijian Holdings) กู้ยืมเพื่อสร้างอาคารรวมสำหรับส่งเสริมวัฒนธรรม และจะจัดให้มีอาคารถาวรสำหรับการประชุมคณะกรรมการที่ปรึกษาหัวหน้าเผ่า
2. เราจะปรับปรุงสำนักงานจังหวัด จะจัดให้มีหน่วยธุรกิจและหน่วยงานพัฒนารวมอยู่ด้วย
3. เราจะยกระดับคุณสมบัติของพนักงานจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งพนักงานระดับสูง

การบริการทางสังคม

ครอบครัว

มีครอบครัวจำนวนมากที่กำลังได้รับความลำบากจากปัญหาเศรษฐกิจหรือมีปัญหาการติดสุราติดยาเสพติด และมีความรุนแรงในครอบครัว

1. พรรคจะให้การช่วยเหลือครอบครัวเพิ่มขึ้นโดยวิธีการลดความยากจนลง
2. เราจะใช้จ่ายในการให้บริการที่ปรึกษามากขึ้น

ผู้สูงอายุ

เราจำเป็นต้องดูแลผู้สูงอายุให้ดีขึ้นกว่านี้ ส่งเสริมให้ท่านได้ดำเนินชีวิตอย่างปกติและมีสุขภาพดีในวัยเกษียณอายุ

1. พรรคจะให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษแก่ผู้สูงอายุที่มีรายได้ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต
2. เราจะจัดให้มีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเพื่อปรับปรุงมาตรฐานของบ้านพักคนชรา

คนพิการ

คนพิการต้องการความช่วยเหลือจากเรา เพื่อที่เขาจะได้เป็นสมาชิกชุมชนที่ทำกิจกรรมได้

1. พรรคสมาคมชาวฟีจีจะมีโครงการช่วยคนพิการให้มีโอกาสได้ทำงาน

ที่ดินและทรัพยากรทางทะเล

การใช้ที่ดินและทรัพยากรอื่น ๆ ของเราคือกุญแจไปสู่การยกระดับมาตรฐานความเป็นอยู่ของประชาชนชาวฟีจี

1. พรรคจะจัดให้มีหน่วยงานใหม่ขึ้นเพื่อดำเนินการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร ซึ่งจะให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิคให้กับเจ้าของที่ดิน ให้ได้ใช้ประโยชน์ทางการค้าของทรัพยากรให้สูงที่สุด
2. เราจะสนับสนุนทางการเงินเพิ่มขึ้นเพื่อจัดตั้งโครงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ ซึ่งจะมีเจ้าของที่ดินเป็นผู้พัฒนาขึ้น

3. เราจะทำให้เป็นที่แน่ใจได้ว่าข้อกำหนดใน ALTA² จะให้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจแก่เจ้าของที่ดินในขณะเดียวกันก็ให้ความมั่นคงในการเช่าที่ดินแก่ผู้เช่า

แถลงการณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งอินเดีย³ (The Communist Party of India Manifesto)

แถลงการณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งอินเดีย (CPI) (M) ขอย้ำจุดยืนในการต่อต้านการาติยะจานาตะ (Bharatiya Janata – BJP) ซึ่งเป็นผู้จะรับผิดชอบการเลือกตั้งทั่วไปที่จะมาถึงนี้ ขอแถลงว่า “หลังการเลือกตั้งครั้งที่แล้ว พรรคแนวร่วมที่มี BJP เป็นแกนนำไม่ได้มีเสียงสนับสนุนมากเพียงพอในโลกสภา แต่ก็ยังฉวยโอกาสจัดตั้งรัฐบาลภายใต้การนำของพรรคของตนอยู่”

ในการโจมตี RSS เราขอแถลงว่า “พรรค BJP เชื่อในศาสนาฮินดู แต่ได้ทำลายคุณค่าความเป็นประชาธิปไตยของสหพันธรัฐอินเดีย และขอโจมตีว่าการปกครองในเวลา 13 เดือนที่ผ่านมาคือความหายนะ”

ขอล่าวหาพรรค BJP ว่า “ใช้อำนาจเผด็จการมากขึ้น” เพราะมีการใช้อำนาจตามกฎหมายตราโกเนี่ยน มาตรา 356 ไม่ใช่ครั้งเดียว แต่ถึงสองครั้งในการปลดรัฐบาลแห่งรัฐพิหาร ซึ่งมาจากการเลือกตั้ง ดีแต่ว่าราชสภาได้มีการหยุดยั้งการกระทำที่เป็นการทำร้ายประชาธิปไตยอย่างนับอับอายนี้

ขอล่าวโจมตีต่อไปในจุดยืนของพรรค BJP ในเรื่องตั้งแต่ การส่งกระจายเสียงของสถานีวิทยุจนถึงเรื่องนโยบายเศรษฐกิจและจากเมืองโกครานถึง คาร์กิล

ประเด็นสนับสนุนของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย

- การออกกฎหมายเพื่อแยกศาสนา และการเมืองออกจากกันในการพิจารณาของศาลฎีกาในกรณีของบอมไม (Bommai case)
- ออกข้อห้ามอย่างเด็ดขาดเกี่ยวกับการใช้ประเด็นทางศาสนาเพื่อวัตถุประสงค์ในการเลือกตั้ง
- มีการนำกฎหมายว่าด้วยการรักษาศาสนาสถานสู่การปฏิบัติ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความขัดแย้ง

² กฎหมายว่าด้วยเจ้าของที่ดินเพื่อการเกษตรและผู้เช่า ปี 1976

³ คัดกรองจาก : www.indian-elections.com/partymanifestoes/

- กรณีขัดแย้งโยธยาจะโอนย้ายไปยังศาลฎีกาตามมาตรา 138(2) เพื่อพิจารณาตัดสินจะได้เป็นไปอย่างรวดเร็ว
- มีขั้นตอนพิเศษที่จะเอาเรื่องฟ้องศาล ในกรณีของผู้ที่คณะกรรมการทศวรรษจะพบว่ามีความผิดในการก่อความวุ่นวายในมูไบ ปี 1993
- ส่งเสริมการปกครองแบบพันธรัฐเพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของประเทศ

เรื่องสิทธิผู้หญิง

- พรรค CPI (M) มีพันธกิจในการออกนโยบายและมีการปฏิบัติที่จะต่อสู้เพื่อสิทธิสตรีในทุก ๆ พื้นที่ทุกเวลาเมื่อใดที่ผู้หญิงเผชิญกับถูกรุกรานสิทธิอย่างร้ายแรง
- ระหว่างที่มีเสียงข้างมากในสภารัฐบาลต้องรับผิดชอบอย่างเต็มที่ในการที่ไม่ผ่านกฎหมายว่าด้วยการสำรองที่นั่งในสภาให้แก่ผู้หญิง พรรค CIP(M) ขอเสนอตัวที่จะสนับสนุนต่อไปในการสำรองที่นั่งในสภานิติบัญญัติให้แก่ผู้หญิงจำนวน 1 ใน 3 และจะทำให้มีการผ่านกฎหมายในรัฐสภาสมัยหน้า
- พรรคสนับสนุนข้อปรับปรุงแก้ไขที่สำคัญของกฎหมายว่าด้วย ความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งผลักดันโดยองค์กรผู้หญิง และจะจัดให้มีการผ่านกฎหมายนี้ออกมา และจะดำเนินการให้มีการออกกฎหมายต่อต้านการคุกคามทางเพศและกระทำผิดต่อเด็ก
- พรรคสนับสนุนการขยายโอกาสการทำงานอย่างขนานใหญ่แก่ผู้หญิงทั้งในภาคการผลิต ที่เป็นทางการ และชนบทด้วยค่าแรงที่เท่ากัน จะต่อสู้กับความพยายามต่าง ๆ ที่จะถดถอยกฎหมายที่ปกป้องผู้หญิงที่มาในนามของการปฏิรูปแรงงาน สนับสนุนให้มีกฎหมายเกี่ยวกับแรงงานภาคที่ไม่เป็นทางการ อันมีงานที่รับไปทำที่บ้านและงานรับใช้ ในบ้าน
- พรรคต้องการให้มีการถือกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดินที่แจกทั้งหมด รวมทั้งที่ดินสำหรับปลูกบ้านที่แจกในเขตเมืองโดยรัฐบาล และโครงการพิเศษสำหรับครัวเรือนที่มีผู้หญิงเป็นหัวหน้า
- รัฐควรจะให้สิทธิเงินเชื่อดอกเบี้ยต่ำ เพื่อที่จะช่วยกลุ่มผู้ช่วยเหลือตัวเองต่าง ๆ และช่วยในการขายสินค้าของพวกเขา
- ไม่เห็นด้วยกับการฆ่าทารกผู้หญิง และนำตระหนักตกใจในการลดลงของอัตราส่วนระหว่างเพศชายหญิง พรรคCPI(M) สัญญาว่าจะปรับปรุงกฎหมายให้เด็ดขาดกว่าที่เป็นอยู่ ในการต่อต้านการฆ่าทารกหญิง นำกฎหมายออกสู่การปฏิบัติ และสนับสนุน การณรงค์ทางสังคมให้เกิดความนิยมในเด็กผู้หญิง พรรคจะต่อต้านอย่างแข็งขันต่อมาตรการใด ๆ ที่ข่มขู่ให้คุมกำเนิดหรือมาตรการที่ส่งเสริมให้ผู้หญิงใช้วิธีการคุมกำเนิดที่เป็นอันตราย
- พรรค CPI(M) สนับสนุนการมีเสรีภาพเท่าเทียมกันของผู้หญิงในทุกชุมชน และต้องการให้มีการบังคับการจดทะเบียนสมรส จะจัดประเพณีการให้สินสอดที่หญิงต้องให้แก่ชายจะถือเป็นพันธกิจของชาติ

- มีจุดยืนในนโยบายที่จะใช้สื่อรวมทุกชนิดเพื่อตรวจจับแนวโน้มในการทำผู้หญิงให้เป็นสินค้าที่กำลังเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

แถลงการณ์ของพรรคยูริ⁴ (Uri Manifesto)

สัญลักษณ์ของศักราชใหม่: ทำให้ประชาชนสมประสงค์

พื้นฐานของพรรคยูริมาจากผลผลิตของความริเริ่มรวมจากการเมืองหลายด้าน เป็นยุคฟื้นฟูการเมือง เกาหลีจะต้องกำเนิดใหม่ในทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ก่อนที่จะมีความก้าวหน้าต่อไปในอนาคต เกาหลีจะแสวงหาความเจริญรุ่งเรืองทั้งทางวัตถุและวัฒนธรรม และพรรคยูริจะนำทางไปพร้อมกับประชาชนชาวเกาหลี

4 หลักการสำคัญของพรรคยูริ

- การเมืองแบบใหม่
- ประเทศที่เจริญรุ่งเรืองกว่าเดิม
- สังคมที่มีความใส่ใจใญ่ดีกัน
- สันติภาพในคาบสมุทรเกาหลี

13 นโยบายที่เป็นเป้าหมายสำคัญของพรรคยูริ

1. การเมืองที่มีการเข้าร่วมและการบูรณาการมากที่สุด
2. รัฐบาลที่มีคุณภาพมีการปฏิรูปและการกระจายอำนาจ
3. จัดให้ระบบเศรษฐกิจเป็นเสรีและมีความยุติธรรม
4. จัดเก็บภาษีอย่างเสมอภาคและมีความรับผิดชอบทางการเงิน
5. จะดำเนินการเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับศักยภาพของความเจริญเติบโตต่อไป
6. นำความเจริญมั่งคั่งมาสู่ชุมชนเกษตรกรรมและประมงมากขึ้น
7. มีสังคมที่ใส่ใจใญ่ดีซึ่งกันและกัน ปราศจากการแบ่งแยกกีดกัน โดยการนำวิธีการประกันสังคมที่ทุกคนมีส่วนร่วม
8. มีสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการมีสุขภาพดี ประชาชนมีสุขภาพดี
9. มีความก้าวหน้าในเชิงความคิดอ่านและวัฒนธรรม ปรับปรุงระบบการศึกษา
10. มีความเสมอภาคอย่างแท้จริง เพื่อความอยู่ดีมีสุขของผู้หญิง

⁴ คัดกรองจาก : <http://www.eparty.or.kr/english/Platforms.htm>

- ก. ทำให้เกิดความเท่าเทียมทางเพศภาวะ
 - ข. ทำให้เกิดการขยายตัวของการมีส่วนร่วมและการเป็นผู้นำของผู้หญิงในกระบวนการออกนโยบาย
 - ค. ส่งเสริมกิจกรรมทางเศรษฐกิจของผู้หญิง และให้ความเสมอภาคในการจ้างงาน
 - ง. เคารพในวัฒนธรรมของครอบครัว และทำให้วัฒนธรรมของครอบครัวมีความเท่าเทียมทางเพศ
 - จ. ป้องกันการกระทำรุนแรงต่อผู้หญิงและจัดทำเครือข่ายงานเพื่อรักษาซึ่งสิทธิของประชาชน
 - ช. ขยายการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการรวมกันอย่างสันติ และในความร่วมมือระหว่างประเทศ
11. นำมาซึ่งความเจริญรุ่งเรืองของประเทศเกาหลีทั้งสอง และการรวมตัวกันอย่างสันติในคาบสมุทรเกาหลี
 12. จะจัดตั้งฐานการป้องกันตนเองอย่างแท้จริงและเป็นผู้ดำเนินการป้องกันความมั่นคงของภูมิภาค
 13. จะใช้ความพยายามทางการทูต เพื่อยกระดับสถานะในสังคมระหว่างประเทศและเพื่อความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ

พรรคประชาธิปไตยของผู้หญิงแห่งคีร์กีซสถาน-“โนวายา ลีลา” (พลังใหม่) (Democratic Party of Women of Kyrgyzstan-“Novaya Sila”- New Force)

หลักการ

จากการที่มองเห็นว่าการปฏิบัติตามวัตถุประสงค์และงานบางอย่างตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่มีมาก่อนได้ล้าสมัย สิ่งนี้เป็นที่สนใจของสมาชิกส่วนใหญ่ของพรรคพรรคประชาธิปไตยของผู้หญิงแห่งคีร์กีซสถาน (DPWK) ขอประกาศให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของโครงการและงานใหม่ ๆ ในยุคของการเปลี่ยนผ่าน และจะทำการเปลี่ยนแปลงและสอดแทรกสิ่งเพิ่มเติมเข้าสู่กฎหมายที่ใช้กันอยู่

1. ข้อกำหนดทั่วไป

- 1.1 พรรค DPWK โนวายา ลีลา ปฏิบัติอยู่ในอาณาเขตของสาธารณรัฐคีร์กีซร่วมสามัคคีบนพื้นฐานของความสมัครใจของประชาชนชาวสาธารณรัฐคีร์กีซ ด้วยวัตถุประสงค์ที่จะสร้างรัฐที่มีการปกครองแบบรัฐธรรมนูญบนพื้นฐานของการให้คุณค่าความเป็นมนุษย์หลักการของการเมืองและเศรษฐกิจที่มีเสรีภาพมีสิทธิเสมอภาคทางเพศ มีความเท่าเทียมและหลักการของการมีตัวแทนที่เท่ากันทั้งสองเพศในส่วนบริหารและส่วนการเกี่ยวกับความยุติธรรมทั้งหมด
- 1.2 DPWK – โนวายา ลีลา วางพื้นฐานการทำการกิจกรรมบนหลักการปกครองตนเองและมีความเสมอภาคสำหรับสมาชิกทุกคน มีความสมัครใจ และการประชาสัมพันธ์พรรคจะทำกิจกรรมภายใต้รัฐธรรมนูญและกฎหมายของสาธารณรัฐคีร์กีซตามโครงการที่ได้บันทึกเป็นเอกสารไว้และในหลักการปัจจุบัน DPWK จะช่วยองค์กร ราชการ และพรรคการเมืองในประเทศและต่างประเทศให้ยืนอยู่บนหลักการของการปฏิรูปประชาธิปไตยและปกป้องผลประโยชน์ของประชาชน และจะช่วยหน่วยงานที่ออกกฎหมายและหน่วยงานบริหารด้วย
- 1.3 ชื่อเต็มของพรรค คือ Democratic Party of Women of Kyrgyzstan-“Novaya Sila” อักษรย่อ คือ DPWK- “Novaya Sila” ชื่อในภาษาคีร์กีซคือ “Kyrgyzstan Ayaldradyn Demokratyalyk potiyasy-Jany Kuch” สถานภาพคือ รีพับลิกัน
- 1.4 DPWK- “Novaya Sila” เป็นบุคคลตามกฎหมาย มีสัญลักษณ์เป็นของตัวเอง มีแสตมป์ เครื่องขึ้น ตราประทับ และสิ่งตีพิมพ์
- 1.5 หน่วยงานที่สูงกว่าองค์กรแรกตั้งคือที่ประชุมใหญ่ และในระดับประเทศคือรัฐสภา การประชุมใหญ่จะได้รับการรับรองก็ต่อเมื่อมีสมาชิกหรือตัวแทนที่ได้รับการแต่งตั้งเข้าร่วมประชุมในจำนวนเกินกว่าครึ่ง

แถลงการณ์ส่วนตัวของทอคโตคาน บอรอมแบวา

สิ่งที่ฉันเป็นกังวล :

1. การปกป้องทางสังคมที่ให้แก่ประชาชนมีความอ่อนด้อย
2. การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของการอพยพของประชาชน
3. การแตกสลายของครอบครัวและการขยายตัวของความตกต่ำในศีลธรรม
4. การเพิ่มขึ้นของการดื่มสุรายาเสพติด การทุจริต และอาชญากรรมที่มีการจัดตั้ง
5. ความตกต่ำทางวัฒนธรรมและกฎหมาย
6. อัตราการเกิดที่ลดลง
7. การเพิ่มขึ้นของโรคติดต่อ
8. ความยากจนของประชากร
9. การเพิกเฉยละเลยของทางการที่มีต่ออนาคตของประเทศ
10. ไม่มีความมั่นใจในอนาคตและ
11. การไม่สนใจใยดีต่ออนาคตของเยาวชนของรัฐและรัฐบาล

ทอคโตคาน บอรอมแบวา ประกาศในระหว่างการหาเสียงของเธอว่า โครงการในอนาคตของเธอจะพูดถึงนโยบายเกี่ยวกับสังคมในปัจจุบัน เธอกล่าวว่าความพยายามที่สำคัญ ๆ จะเป็นดังต่อไปนี้

1. จะปรับปรุงกฎหมายเพื่อประโยชน์ของประชาชนชาวคีร์กีซสถาน
2. เปลี่ยนวิธีการจัดการของรัฐเกี่ยวกับทรัพยากรมนุษย์
3. มีความโปร่งใสในเรื่องเกี่ยวกับงบประมาณ งบประมาณที่ใช้เกี่ยวกับผู้หญิง
4. เพิ่มความเอาใจใส่ในเมืองขนาดเล็กและหมู่บ้าน
5. เพิ่มเงินเดือนแก่ครู แพทย์ ให้เงินบำนาญแก่ผู้ที่ต้องต่อสู้กับเศรษฐกิจที่ตกต่ำ
6. จะต่อสู้กับการลักลอบค้าขายผู้หญิง
7. รักษาสิทธิของผู้หญิงและเด็ก
8. เพิ่มความรับผิดชอบของโครงสร้างของรัฐในส่วนที่ดูแลเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาที่ประชาชนร้องเรียนและร้องขอ
9. เพิ่มบทบาทของสถาบันส่วนท้องถิ่นที่มีอำนาจดูแลตัวเอง
10. หยุดการโอนกิจการของรัฐและสาขาให้เป็นของเอกชน
11. ดูแลการสาธารณสุข
12. ปกป้องสิทธิของแรงงานอพยพ และ
13. เอาชนะความยากจน

แถลงการณ์ของไซตัน โมฮัมเมด คาสิม แห่งสมาคมริเริ่มส่งผู้สมัครฯ หญิง (Women's Candidacy Initiative (WCI) Candidate Zaitun Mohamed Kasim's Manifesto)

1. เพื่อส่งเสริมการตื่นตัวของคนมาเลเซีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงในเรื่องสิทธิและอำนาจ
ในกระบวนการเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตยและการเป็นตัวแทนในรัฐสภา เพื่อส่งเสริม
การมีส่วนร่วมอย่างน้อยร้อยละ 30 ของผู้หญิงในทุกระดับทางการเมือง และในกระบวนการ
จัดทำนโยบาย
2. เพื่อส่งเสริมหลักแห่งความยุติธรรมและประชาธิปไตย และเพื่อเป็นการรวมเอาความคิดเห็น
ความกระตือรือร้นและการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกระบวนการนี้
3. เพื่อที่จะทำการล้มล้างการใช้กำลังประทุษร้ายและกระทำรุนแรงในทุกรูปแบบภายในครอบครัว
ในชุมชน และการกระทำเช่นนี้โดยหน่วยงานรัฐต่อประชาชนชาวมาเลเซียทั่วไป
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้ที่อ่อนแอที่สุดคือ ผู้หญิงและเด็กในทุกที่และทุกสถานการณ์
4. เพื่อที่จะถอดถอนกฎหมายที่ลิดลอนสิทธิตามระบอบประชาธิปไตยของชาวมาเลเซีย
และทบทวนกฎหมายที่ก่อให้เกิดการแบ่งแยกหรือไม่ยุติธรรมต่อผู้หญิง ทั้งนี้รวมถึง
กฎหมายในระบบศาลชาเรีย (Sharia Court System)
5. เพื่อที่จะออกข้อกำหนดที่จะทำให้เป็นที่แน่ใจว่า ประชาชนจะไม่ถูกบังคับให้โยกย้ายออก
จากที่ดินและบ้านของพวกเขา ไม่ว่าในสถานการณ์ใด ๆ และถ้าไม่เช่นนั้นบ้านและที่ดิน
ที่ได้รับทดแทนสำหรับผู้ที่ถูกโยกย้าย อันเป็นผลจากการพัฒนาเพื่อสาธารณประโยชน์
จะต้องเป็นที่ดินและบ้านที่มีคุณภาพ
6. จะทำให้เป็นที่แน่ใจว่าโครงการพัฒนาต่าง ๆ ได้ผ่านการปรึกษาหารือมีประชาชนเป็นศูนย์กลาง
และ “โดยประชาชน” ซึ่งเราหมายความว่าประชาชนผู้ได้รับผลกระทบจากโครงการพัฒนา
เหล่านั้น
7. จะทำให้เป็นที่แน่ใจว่า การตัดสินใจทั้งหมด และธุรกิจที่ดำเนินการโดยรัฐบาลและสถาบัน
ของรัฐบาลเป็นกระบวนการที่เปิดเผยมต่อการตรวจสอบอย่างใกล้ชิดของสาธารณชน จะทำให้
เป็นที่แน่ใจว่ารัฐบาลและสถาบันของรัฐบาลยอมรับความรับผิดชอบ และสามารถจะอธิบาย
ได้ถึง การตัดสินใจและผลของการดำเนินการของพวกเขา จะทำให้เป็นที่แน่ใจว่าจะมีการนำ
การเลือกตั้งคณะกรรมการท้องถิ่นกลับเข้ามาอีก
8. จะทำให้เป็นที่แน่ใจว่าจะมีการกระจายรายได้ที่เท่าเทียมกันของคนในชาติ โดยที่จะไม่
ให้มีการกระจุกตัวของรายได้อยู่ที่คนจำนวนน้อย แต่คนมาเลเซียทุกคนได้มีส่วนทุกคนจะทำให้
แน่ใจได้ว่าผู้หญิงได้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการตัดสินใจในการกระจายความมั่งคั่ง
และทรัพยากร

9. จะทำให้เป็นที่แน่ใจว่า จะมีความปลอดภัย มาตรฐานการดำเนินชีวิตที่มีคุณภาพสำหรับทุกคน โดยเฉพาะกลุ่มที่อ่อนด้อยในความสามารถดูแลตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมารดาที่มีภาวะ เลี้ยงดูบุตรแต่ผู้เดียว คนชรา เด็กและผู้มีจิตใจไม่ปกติ จะทำให้เป็นที่แน่ใจว่าบริการทางสังคม ที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นจะมีให้อย่างเพียงพอ
10. จะทำให้เป็นที่แน่ใจว่า จะมีบริการสาธารณสุขที่เพียงพอ และมีคุณภาพมีให้บริการในราคา ที่สมเหตุสมผลแก่ชาวมาเลเซียทุกคน

โครงการและแผนปฏิบัติการของพรรคผู้หญิงกาเบรียลา (Gabriela Women's Party's Programme and Action)

พรรคผู้หญิงกาเบรียลา เป็นพรรคการเมืองเฉพาะภาคส่วนที่มุ่งเน้นให้การส่งเสริมการมีสิทธิและสวัสดิการของกลุ่มคนชายขอบ และกลุ่มคนที่ยังมีตัวแทนในสัดส่วนไม่เพียงพอคือ ผู้หญิงฟิลิปปินส์โดยผ่านทางมีส่วนร่วมในระบบการเลือกตั้งของประเทศและทางหน่วยงานการปกครองพรรคผู้หญิงกาเบรียลาเป็นพรรคเฉพาะภาคส่วนประกอบด้วย ผู้หญิงอายุ 18 ปีขึ้นไป มีการประกอบอาชีพต่าง ๆ กัน มีการศึกษาระดับต่าง ๆ ต่างความสนใจ ต่างชาติพันธุ์ ต่างศาสนา และมีภูมิหลังเรื่องเพศสัมพันธ์ที่ต่างกันพรรคผู้หญิงกาเบรียลาแสวงหาช่องทางที่จะใช้ประโยชน์จากศักยภาพ ความคิดริเริ่ม ฝีมือ และความเป็นผู้นำของผู้หญิงชายขอบ เพื่อการได้มาซึ่งการเพิ่มอำนาจ ความยุติธรรมและความเสมอภาค

I เรื่องการเพิ่มอำนาจ

1. เพื่อที่จะริเริ่ม สนับสนุน และเสนอมาตรการที่จะยกสถานะของผู้หญิงชายขอบ ทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม
2. เพื่อให้ความรู้และเพื่อจัดตั้งผู้หญิงชายขอบจากภาคส่วนต่าง ๆ เพื่อใช้ศักยภาพที่มีอยู่ในการเป็นผู้นำและปฏิบัติการ
3. เพื่อที่จะดึงความเข้มแข็งในการจัดตั้งของผู้หญิงชายขอบ เพื่อการปฏิบัติการอันจะนำมาซึ่งการปกป้องอำนาจในการปกครองของรัฐและระบอบประชาธิปไตย สวัสดิการและความเป็นอยู่ที่ดี
4. เพื่อจะทำงานในโครงการปฏิรูปที่ดินที่แท้จริงซึ่งยอมรับในสิทธิของคนจนผู้หญิงในการที่จะเป็นเจ้าของที่ดินที่เธอเป็นผู้ทำกิน จะทำให้เป็นที่แน่ใจว่ารัฐมีการดูแลเรื่องสุขภาพ มีบริการในการดูแลแม่และเด็กสำหรับผู้หญิงชนบท และส่งเสริมการมีฝีมือทางเทคนิคของพวกเขา มีการฝึกอบรมและให้การศึกษา
5. ส่งเสริมการรณรงค์เพื่อขอเพิ่มค่าแรง ปรับปรุงเรื่องผลประโยชน์ตอนคลอดบุตร การจัดให้มีบริการดูแลเด็ก และจัดการคุกคามทางเพศในที่ทำงาน
6. ผลักดันการจัดตั้งและปกป้องอุตสาหกรรมท้องถิ่น เพื่อที่จะทำให้เกิดการจ้างงานและเป็นการลดความจำเป็นในการที่ผู้หญิงจะต้องจากครอบครัวของพวกเธอและลดการไปทำงานในต่างประเทศ
7. จะริเริ่มขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อหยุดยั้งการทำสัญญาเฉพาะตัวคนงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เขาเปรียบจากค่าแรงที่ถูกของผู้หญิง และทำให้ผู้หญิงเสี่ยงต่อการถูกใช้งานในทางที่ผิด
8. ส่งเสริมการริเริ่มของผู้หญิงในการที่จะทำให้เกิดภาวะแวดล้อมที่ดี และเอื้อต่อการมีสุขภาพดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการต่อต้านมลพิษที่เกิดจากสารเคมีและของเสียต่อต้านการทำลายป่า และการกระทำที่ทำให้มีการลดลงของทรัพยากรทางทะเลและปะการัง

II เรื่องความยุติธรรม

1. จะมีการริเริ่ม ส่งเสริมและต่อสู้ เพื่อให้ได้มาซึ่งมาตรการที่จะทำให้มีความเข้มแข็งในทางปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรการที่เกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศ เช่นการข่มขืน ประกอบการค้าประเวณี การลักลอบค้าขายผู้หญิง ประกอบการลามกอนาจาร ทบตีภรรยา และการแต่งงานระหว่างญาติใกล้ชิดและอื่น ๆ
2. จะต่อสู้กับการละเมิดสิทธิผู้หญิงในทุกรูปแบบ และจะมีการรณรงค์ให้ข้อมูลและความรู้ เพื่อป้องกันผู้หญิงจากความรุนแรง การกระทำผิดต่อผู้หญิง การทำให้เสียเกียรติยศ ชื่อเสียงเหยียดหยาม และการเอารัดเอาเปรียบ
3. จะกระตุ้นให้มีการยุติการบังคับกะเกณฑ์ผู้หญิงแบบผิดกฎหมาย การลักลอบค้าขายผู้หญิงที่แปลงมาในรูปของการจ้างงานหรือการแต่งงาน
4. จะดำเนินการให้ได้มาซึ่งเสรีภาพของนักโทษการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงที่กำลังตั้งครรภ์ มารดาที่อยู่ในระยะให้นมบุตร คนป่วย คนที่สุขภาพอ่อนแอ หัวหน้าครอบครัวหรือผู้ที่เป็นหลักในการหาเลี้ยงครอบครัว
5. จะทำให้เกิดความคล่องตัวในการช่วยเหลือในกรณีที่เกิดเหตุอันวิกฤตและให้การชดเชยที่ยุติธรรมแก่ผู้หญิงผู้ตกเป็นเหยื่อของการกระทำรุนแรง ผู้ที่ยากจน และการที่ลี้ภัยล้นมือ เสียหาย
6. จะมีการรณรงค์เพื่อสิทธิการได้รับการบริการทางสุขภาพและเสรีภาพของผู้หญิงในการเลือกภาวะของการจะมีบุตร และจัดให้มีบริการที่จะทำให้เกิดสิ่งดังกล่าว
7. จะยื่นข้อเสนองานให้มีการเข้มงวดกวาดขันและลงโทษผู้จัดหาเด็กมาเพื่อการค้าประเวณีเพื่อใช้แรงงาน และกระทำผิดต่อเด็กในรูปแบบอื่น ๆ

III ในเรื่องความเสมอภาค

1. จะให้การช่วยเหลือและส่งเสริมความคิดริเริ่มที่มีจุดประสงค์ในการป้องกันการปฏิบัติที่ไม่ยุติธรรม และแบ่งแยกผู้หญิงฟิลิปปินส์จนกระทั่งกีดกันการเข้าร่วมการพัฒนาในฐานะบุคคลได้อย่างเต็มที่
2. จะเฝ้าระวังดูการปฏิบัติตาม และการมีปฏิบัติการของรัฐบาลตามกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยความเสมอภาค และต่อต้านการแบ่งแยกกีดกันผู้หญิง ซึ่งได้เซ็นสัญญารับรองไปแล้ว
3. จะส่งเสริมความเสมอภาคของผู้ชายและผู้หญิงไม่เฉพาะแต่ในกฎหมายเท่านั้น แต่ในอาชีพต่าง ๆ ในที่ทำงานและที่บ้าน
4. จะปกป้องสิทธิของหญิงรักหญิง และชายรักชายจากการแบ่งแยกกีดกัน
5. จะยกระดับจิตสำนึกไม่เฉพาะแต่ผู้หญิงเท่านั้น แต่ของผู้ชายด้วย ในประเด็นผู้หญิงและในเรื่องการมีความรู้สึกละเอียดอ่อนเกี่ยวกับเพศสภาพ

ภาคผนวก 3 ประเทศฟิลิปปินส์

ก. ประกาศหลักการ

ข. กฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรระบบบัญชีรายชื่อ

ประกาศหลักสิทธิสตรี

1. สตรีต้องมีสิทธิในสังคมที่มีการยกเลิกการแบ่งแยกกีดกันและการใช้ความรุนแรงต่อสตรีอย่างสิ้นเชิง
2. สตรีมีสิทธิเท่าเทียมกับบุรุษในที่ดินและสิทธิในการเข้าทำงาน การได้รับค่าจ้างอย่างเสมอภาค
3. สตรีต้องมีสิทธิในการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางและเสรีในการถกแถลงอภิปรายการกระทำและกระบวนการตัดสินใจทั้งในด้านการเมือง ในครอบครัว ในชุมชน และในระดับชาติ สตรีต้องมีสิทธิที่จะมีผู้แทนอย่างยุติธรรมโดยปราศจากการกีดกันทางเพศในทุกภาคส่วนไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม การเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม
4. สตรีต้องได้รับสิทธิด้านสาธารณสุขพื้นฐานทุกประเภทโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการรักษาและบริการการตั้งครรภ์และการดูแลแม่และเด็ก
5. สตรีต้องมีสิทธิในการสมรสบนพื้นฐานแห่งความยินยอมและการให้เกียรติซึ่งกันและกันอย่างเสมอภาคและความมีศักดิ์ศรี พร้อมทั้งได้รับการอุปการะเลี้ยงดูบุตรอย่างเพียงพอด้วย
6. สตรีต้องมีสิทธิในการรณรงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งความต้องการขั้นพื้นฐานของบุตร เช่น การเลี้ยงดูที่เหมาะสม โภชนาการ สุขภาพ ความปลอดภัย และการเล่นพร้อมทั้งสิทธิที่จะปกป้องคุ้มครองจากการทรมาน การกดขี่แรงงานเด็กและโอกาสในการศึกษาของชาติ ทั้งด้านวิทยาศาสตร์และการศึกษาภาคบังคับทั่วไปโดยปราศจากการกีดกันทางเพศ
7. สตรีต้องมีสิทธิที่จะประกาศสิทธิที่มีอยู่ของกลุ่มรักร่วมเพศชายหญิงและยืนยันว่าสังคมจะต้องไม่มีอคติต่อกลุ่มดังกล่าวด้วย
8. สตรีต้องมีสิทธิในการอ้างสิทธิและการพิทักษ์อธิปไตยและมรดกแห่งชาติปิตุภูมิของตน
9. สตรีต้องมีสิทธิในการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายต่างประเทศที่เป็นอิสระและก่อให้เกิดประโยชน์ด้านเศรษฐกิจและความมั่นคงแห่งประเทศชาติของตน และ
10. สตรีต้องมีสิทธิในการมีส่วนร่วมในการได้มาซึ่งรัฐบาลที่เป็นประชาธิปไตยอย่างโปร่งใสและเป็นผู้แทนเสียงบ้างในสภาอย่างแท้จริง

ข. กฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรระบบบัญชีรายชื่อ

กฎหมายเลขที่ RA 07941

วันที่ 3 เดือน มีนาคม คศ. 1995

ชื่อ กฎหมายการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรระบบบัญชีรายชื่อและการจัดตั้ง
กองทุนสนับสนุนการเลือกตั้งดังกล่าว

ประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์
รัฐสภาสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ กรุงมนิลา
การประชุมสมัยสามัญครั้งที่ 3

ณ กรุงมะนิลา

กฎหมายมหาชน ที่ RA 07941

ประกาศใช้ วันจันทร์ ที่ 25 กรกฎาคม คศ. 1994

บทบัญญัติว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรระบบบัญชีรายชื่อพรรคการเมือง
และกองทุนสนับสนุนในการเลือกตั้งดังกล่าว ซึ่งได้ผ่านมติที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร
และวุฒิสภาแล้ว

จึงให้ตราเป็นบทบัญญัติดังนี้

มาตรา 1 บทบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “บทบัญญัติว่าด้วยระบบบัญชีรายชื่อ”

มาตรา 2 การประกาศนโยบาย รัฐต้องกำหนดจำนวนผู้แทนแบบสัดส่วนในการเลือกตั้งสมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรระบบบัญชีรายชื่อของพรรคการเมืองระดับชาติ ภูมิภาค และท้องถิ่น หรือสมาคม
หรือกลุ่มการเมืองที่มีการเลือกตั้งอันจะทำให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งชาวฟิลิปปินส์สังกัดกลุ่มชายขอบ
และชนกลุ่มน้อย สมาคมและพรรคการเมือง รวมตลอดถึงผู้ที่ไม่มีชื่ออยู่ในหน่วยเลือกตั้ง
แต่สามารถสนับสนุนให้ผู้แทนรัฐสภาเพื่อตรากฎหมายที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติโดยรวม
เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว รัฐต้องสนับสนุนและรับรองเต็มที่ในการที่จะให้มีระบบ
พรรคการเมืองอย่างเสรีและเปิดเผยเพื่อให้ผู้แทนของพรรคการเมือง องค์กรหรือกลุ่มผลประโยชน์
ในสภาผู้แทนราษฎรอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อส่งเสริมให้องค์กรเหล่านั้นได้
มีโอกาสได้รับเลือกตั้งในสภานิติบัญญัติโดยวิธีการที่ไม่ยุ่งยาก

มาตรา 3 คำจำกัดความมีดังนี้

ก. ระบบบัญชีรายชื่อ หมายความว่า การกำหนดสัดส่วนของผู้แทนราษฎรในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากพรรคการเมือง องค์กรหรือกลุ่มที่จดทะเบียนไว้กับคณะกรรมการการเลือกตั้ง ทั้งที่เป็นสัดส่วนในระดับชาติ ภูมิภาคและท้องถิ่น พรรคการเมืองที่เป็นแกนนำหรือองค์กรที่เข้าร่วมกับพรรคแกนนำอาจเข้าร่วมในการเลือกตั้งอย่างอิสระโดยเงื่อนไขว่าองค์กรดังกล่าวที่เข้าร่วมการเลือกตั้งโดยไม่ต้องส่งผู้สมัครแบบบัญชีรายชื่อก็ได้

ข. พรรค หมายความว่า พรรคการเมือง กลุ่มท้องถิ่น หรือ การรวมกลุ่มของหลายพรรค การเมือง

ค. พรรคการเมือง หมายความว่า การรวมกลุ่มอย่างเป็นทางการของประชาชนโดยประกาศอุดมการณ์แนวนโยบายของพรรค หลักการและนโยบายทั่วไปที่จะได้ดำเนินการในการจัดตั้งรัฐบาลและวิธีการที่รวดเร็วในอันที่จะปรับนโยบายเข้าหากัน การเสนอชื่อ และสนับสนุนผู้นำ และสมาชิกของพรรคเข้าดำรงตำแหน่งทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง

พรรคระดับชาติเป็นพรรคที่ส่งผู้สมัครรับเลือกตั้งลงสมัครรับเลือกตั้งแทนทั้งหมดในเขตเลือกตั้งของประเทศ พรรคระดับภูมิภาคเป็นพรรคที่ส่งผู้สมัครรับเลือกตั้งลงสมัครส่วนใหญ่ในเมืองและจังหวัดในพื้นที่ของภาคนั้น

ง. พรรคท้องถิ่น หมายความว่า การรวมกลุ่มเป็นทางการของประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ระบุไว้ในมาตรา 5 ที่ยึดหลักการในการณรงค์เกี่ยวกับผลประโยชน์และความห่วงใยต่อกิจกรรมในกลุ่มของตน

จ. พรรคอิสระ หมายความว่า การรวมกลุ่มของประชาชนหรือการรวมตัวกันของหลายกลุ่มของประชาชนที่มีความเชื่อ มีลักษณะการทำงานประโยชน์ส่วนได้เสียหรือที่ได้รับผลกระทบคล้ายคลึงกัน

ฉ. สหพันธ์ หมายความว่า การร่วมกันของพรรคตามวิธีการที่กำหนดไว้ทั้งในระดับชาติ ภูมิภาคท้องถิ่น หรือพรรคอิสระที่เป็นทางการ เพื่อวัตถุประสงค์ด้านการเมืองและหรือด้านการเลือกตั้ง

มาตรา 4 การออกแถลงการณ์ในการมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งระบบบัญชีรายชื่อ พรรคการเมือง องค์กร หรือสหพันธ์ที่ได้ลงทะเบียนไว้กับคณะกรรมการการเลือกตั้งแล้ว ก็ไม่ต้องลงทะเบียนซ้ำอีก แต่พรรคการเมือง องค์กรหรือสหพันธ์ดังกล่าวต้องแจ้ง (1) คำแถลงการณ์แสดงเจตจำนงให้คณะกรรมการการเลือกตั้ง(กกต.)ทราบไม่น้อยกว่า 90 วันก่อนวันเลือกตั้ง (2) ตนต้องการที่จะเข้าร่วมการเลือกตั้งระบบบัญชีรายชื่อ

มาตรา 5 การลงทะเบียน กลุ่มที่รวมตัวกันเป็นทางการหรือผู้สมัครอิสระอาจลงทะเบียนเป็นพรรค องค์กรหรือสหพันธ์โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งผู้สมัครลงเลือกตั้งในระบบบัญชีรายชื่อ โดยการแจ้งให้ กกต. ทราบไม่น้อยกว่า 90 วัน ก่อนการเลือกตั้ง การลงทะเบียนดังกล่าวต้องลงนามโดยประธาน หรือเลขานุการการแสดงเจตจำนงที่จะเข้าร่วมการเลือกตั้งในระบบบัญชีรายชื่อทั้งในระดับชาติ ภูมิภาคและท้องถิ่น โดยแนบระเบียบการ ช้อบบังคับ นโยบายพรรค โครงการบริหาร รายชื่อ กรรมการบริหาร ข้อตกลงของสหพันธ์และหลักการที่เกี่ยวข้องตามที่ กกต. กำหนด สำหรับพรรค อิสระต้องแนบรายชื่อผู้แทนกลุ่มแรงงาน เกษตรกร ประมง คนจนในเมือง คณะกรรมการวัฒนธรรม ท้องถิ่น ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้หญิง เยาวชน ทหารผ่านศึก คนงานต่างชาติ และผู้มีอาชีพอื่นๆ ด้วย

คณะกรรมการการเลือกตั้งต้องประกาศบัญชีรายชื่อในหน้าหนังสือพิมพ์ระดับชาติที่เผยแพร่ทั่วไป อย่างน้อย 2 ฉบับ

ภายหลังที่ลงประกาศรับฟังความร้องเรียนแล้ว คณะกรรมการการเลือกตั้งต้องตัดสินคำร้องเรียน ภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับการร้องคัดค้านแต่อย่างไรก็ดี กกต. ต้องตัดสินคำร้องคัดค้านภายใน 60 วัน ก่อนการเลือกตั้ง

มาตรา 6 การปฏิเสธการลงทะเบียน คณะกรรมการการเลือกตั้งอาจปฏิเสธหรือยกเลิกคำร้องของ คู่กรณีที่มีประโยชน์ส่วนได้เสียภายหลังพ้นกำหนดการรับคำร้องและการร้องคัดค้านการลงทะเบียน เลือกตั้งระบบบัญชีรายชื่อไม่ว่าจะเป็นระดับชาติ ภูมิภาค ท้องถิ่น องค์กร หรือสหพันธ์ ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. เป็นเรื่องนิยายหรือลัทธิหรือองค์กรหรือสมาคมที่จัดตั้งขึ้นเพื่อกิจการทางศาสนา
2. เป็นการรณรงค์ก่อให้เกิดความรุนแรงหรือวิธีการที่ผิดกฎหมาย
3. เป็นพรรคหรือองค์กรต่างประเทศ
4. เป็นผู้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล พรรคการเมือง มูลนิธิ หรือองค์การต่างประเทศจะเป็นการ สนับสนุนโดยตรงหรือผ่านทางเจ้าหน้าที่หรือสมาชิกหรือจากบุคคลที่สามเพื่อเข้าร่วมในการเลือกตั้ง
5. เป็นการละเมิดหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับการเลือกตั้ง
6. เป็นคำร้องที่เป็นเท็จ
7. เป็นพรรคหรือกลุ่มบุคคลที่เลิกกิจการแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปี
8. เป็นพรรคหรือกลุ่มบุคคลที่ไม่ได้เข้าร่วมการเลือกตั้ง 2 ครั้ง ที่ผ่านมา หรือเป็นพรรค หรือบุคคล ที่ได้รับคะแนนจากการเลือกตั้งไม่ถึงร้อยละ 2 ในการเลือกตั้งระบบบัญชีรายชื่อในการเลือกตั้ง 2 ครั้งที่ผ่านมาในเขตเลือกตั้งที่ตนลงทะเบียนไว้

มาตรา 7 การรับรองผู้สมัครระบบบัญชีรายชื่อ คณะกรรมการการเลือกตั้งต้องประกาศรายชื่อผู้สมัครระบบบัญชีรายชื่อที่ถูกต้องสมบูรณ์ทั้งในระดับชาติ ภูมิภาค ท้องถิ่น องค์การและสหพันธ์ที่ได้ยื่นลงทะเบียนถูกต้องแล้วไม่น้อยกว่า 60 วัน ก่อนการเลือกตั้งและส่งสำเนาประกาศพรรคหรือ องค์การที่รับรองถูกต้องแล้วไปยังหน่วยเลือกตั้งเพื่อประกาศให้ทราบทั่วกันในวันเลือกตั้ง แต่ไม่ต้องประกาศชื่อของผู้สมัครระบบบัญชีรายชื่อในรายชื่อพรรคหรือองค์การที่ทาง กกต. รับลงทะเบียนในการเลือกตั้งระบบบัญชีรายชื่อ

มาตรา 8 การเสนอชื่อของผู้แทนระบบบัญชีรายชื่อ แต่ละพรรคการเมือง องค์การหรือสหพันธ์ที่ลงทะเบียนแจ้งจะต้องยื่นรายชื่อ ต่อ กกต. ไม่น้อยกว่า 45 วัน ก่อนการเลือกตั้ง ไม่น้อยกว่า 5 คน เพื่อเป็นผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อ หากได้รับการเลือกตั้ง

ผู้สมัครคนหนึ่งจะถูกเสนอชื่อในบัญชีรายชื่อเดียวเท่านั้น ผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อต้องแสดงความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร บัญชีรายชื่อจะเสนอชื่อผู้ที่สมัครรับเลือกตั้งครั้งที่ผ่านมาครั้งสุดท้ายแต่ไม่ได้รับการเลือกตั้งมิได้ห้ามมิให้เปลี่ยนชื่อผู้สมัครหรือลำดับผู้สมัครระบบบัญชีรายชื่อ หลังจากการลงทะเบียนต่อ กกต. แล้ว หากผู้สมัครถึงแก่ความตายหรือถอนตัวเป็นลายลักษณ์อักษรหรือกลายเป็นศพขาดคุณสมบัติให้มีการเสนอชื่อใหม่แทนได้ แต่ต้องเรียงไว้ในลำดับสุดท้ายของบัญชีรายชื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่อยู่ในตำแหน่งหากได้รับการเสนอชื่อในระบบบัญชีรายชื่อไม่ถือว่าลาออกจากตำแหน่ง

มาตรา 9 คุณสมบัติของผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อในระบบบัญชีรายชื่อ บุคคลผู้มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้เป็นผู้มีสิทธิได้รับการเสนอชื่อในระบบบัญชีรายชื่อ

- เป็นผู้ที่มีสัญชาติฟิลิปปินส์โดยการเกิด
- เป็นผู้ลงทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้งนับจากวันเลือกตั้งครั้งสุดท้าย
- มีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศฟิลิปปินส์ไม่น้อยกว่า 1 ปี นับจากวันเลือกตั้งครั้งสุดท้าย
- เป็นผู้รู้หนังสืออ่านออกเขียนได้
- เป็นสมาชิกที่สุจริตของพรรคหรือองค์การที่สมัครรับเลือกตั้งไม่น้อยกว่า 90 วัน นับจากวันเลือกตั้งครั้งสุดท้าย
- มีอายุไม่ต่ำกว่า 25 ปีบริบูรณ์ ในวันเลือกตั้ง

ในกรณีของผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อจากภาคส่วนเยาวชน ผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อจะต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 25 ปี และไม่เกิน 30 ปี ถ้าได้รับการเลือกตั้งหากอายุเกิน 30 ปี ก็ให้อยู่ในตำแหน่งจนครบวาระ

มาตรา 10 วิธีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

ผู้มีสิทธิเลือกตั้งแต่ละคนมีสิทธิลงคะแนนได้ 2 เสียง คือเสียงแรกลงคะแนนเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากเขตท้องถิ่นของตน เสียงที่สองลงคะแนนให้พรรค องค์กร หรือสหพันธ์ที่เขาต้องการให้เป็นผู้แทนในสภาผู้แทนราษฎรเว้นแต่การลงคะแนนให้พรรคการเมือง องค์กรท้องถิ่น หรือสหพันธ์ยังมิได้รับสิทธิ์ที่จะลงคะแนน และไม่พร้อมที่จะนับคะแนนเนื่องจากการเลือกตั้งระบบบัญชีรายชื่อครั้งแรกจะมีการเลือกตั้งในเดือน พฤษภาคม คศ.1998

คณะกรรมการการเลือกตั้งต้องดำเนินการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นและรณรงค์เพื่อให้ประชาชนมีความรู้และเข้าใจเกี่ยวกับการเลือกตั้งระบบบัญชีรายชื่อ

มาตรา 11 จำนวนสมาชิกระบบบัญชีรายชื่อ ผู้แทนราษฎรระบบบัญชีชื่อรวมทั้งผู้แทน ที่ดำรงตำแหน่งตามบัญชีรายชื่อ มีจำนวนร้อยละ 20 ของจำนวนทั้งหมดของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในขณะนั้น

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการเลือกตั้งที่จะมีขึ้นในเดือน พฤษภาคม คศ. 1998 ทั้ง 5 พรรคการเมืองใหญ่ตามสัดส่วนที่ของผู้แทนในสภาผู้แทนราษฎรในสมัยประชุมที่ 10 ของประเทศฟิลิปปินส์ ถือว่าเป็นพรรคการเมืองที่มีส่วนร่วมในการส่งผู้สมัครในระบบบัญชีรายชื่อได้ เพื่อกำหนดสัดส่วนที่นั่งในการลงคะแนนเลือกตั้งเสียงที่สอง (เสียงแรกเลือกสมาชิกจากเขตท้องถิ่นของตน) ให้มีการดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ก. พรรคการเมือง องค์กรและสหพันธ์จะต้องเรียงลำดับตำแหน่งจากสูงสุดถึงต่ำสุดจากคะแนนเสียงรวมทั้งหมดในการเลือกตั้ง

ข. พรรคการเมือง องค์กรและสหพันธ์ที่ได้รับคะแนนเสียงรวมไม่น้อยกว่าร้อยละ 2 จากคะแนนเสียงเลือกตั้งระบบบัญชีรายชื่อทั้งหมดถือว่าได้หนึ่งที่นั่งและคะแนนรวมกันมากกว่าร้อยละ 2 นั้น ก็จะได้ที่นั่งเพิ่มอีกตามสัดส่วนคะแนนที่เพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามแต่ละพรรคการเมือง องค์กรหรือสหพันธ์ทั้งหมดจะได้ที่นั่งไม่เกิน 3 ที่นั่งในสภา

มาตรา 12 ขั้นตอนการจัดสรรที่นั่งในระบบบัญชีรายชื่อ

คณะกรรมการการเลือกตั้งนับคะแนนเสียงทั้งหมดที่พรรคการเมืององค์กร สหพันธ์ได้รับการเลือกตั้งทั่วประเทศแล้วเรียงลำดับจากสูงไปหาต่ำและจัดสรรที่นั่งสมาชิกสภาผู้แทน ในระบบบัญชีรายชื่อตามสัดส่วนของจำนวนผู้แทนในระบบบัญชีรายชื่อตามร้อยละของคะแนนเสียงที่แต่ละพรรคองค์กรหรือสหพันธ์ได้รับจากคะแนนรวมในระบบบัญชีรายชื่อทั่วประเทศ

มาตรา 13 การประกาศรายชื่อผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อ คณะกรรมการการเลือกตั้งเป็นผู้ประกาศรายชื่อผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อตามลำดับรายชื่อที่พรรค องค์กรหรือสหพันธ์ที่ยื่นต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งไว้แล้ว

มาตรา 14 วาระการดำรงตำแหน่ง ผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่ออยู่ในวาระ 3 ปี นับแต่เพียงวันในวันเลือกตั้งในเดือนมิถุนายน เว้นแต่กฎหมายจะกำหนดไว้เป็นวันอื่นและจะอยู่ในตำแหน่งเกินสามวาระติดต่อกันไม่ได้ การลาออกจากตำแหน่งโดยสมัครใจในระหว่างอยู่ในตำแหน่งไม่ถือว่าการขาดจากความต่อเนื่องของวาระที่สมาชิกผู้นั้นได้รับเลือกตั้ง

มาตรา 15 การย้ายสังกัดสมาชิกในระบบบัญชีรายชื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรระบบบัญชีรายชื่อผู้ใดต้องการย้ายสังกัดจากพรรคองค์กรหรือสหพันธ์ในระหว่างดำรงตำแหน่งถือว่าสิ้นสมาชิกภาพในสภาผู้แทนราษฎร เว้นแต่จะขอย้ายสังกัดจากพรรคการเมืองหรือองค์กรอื่นภายใน 6 เดือนก่อนวันเลือกตั้งแต่เขาจะได้รับการเสนอชื่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อของพรรคการเมืองหรือองค์กรใหม่ไม่ได้

มาตรา 16 หากตำแหน่งว่างลง ในกรณีที่ที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎรว่างลง ก็ให้เลื่อนรายชื่อผู้สมัครในลำดับถัดไปที่พรรคการเมืองหรือองค์กรได้ยื่นต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งขึ้นแทนตำแหน่งที่ว่างโดยอัตโนมัติ และให้ดำรงตำแหน่งตามวาระของสมาชิกที่ตนมาแทนเท่านั้น แต่ถ้าตำแหน่งที่ว่างลงนั้นเป็นรายชื่อของสมาชิกในระบบบัญชีรายชื่อเป็นรายสุดท้ายก็ให้พรรคการเมือง องค์กรหรือสหพันธ์ที่เกี่ยวข้องเสนอรายชื่อเพิ่มขึ้นใหม่ต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งเพื่อดำเนินการต่อไป

มาตรา 17 สิทธิของสมาชิกในระบบบัญชีรายชื่อ ผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อมีสิทธิและได้รับเงินเดือน เช่นเดียวกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากเขตเลือกตั้ง

มาตรา 18 ระเบียบและข้อบังคับ คณะกรรมการการเลือกตั้งต้องออกระเบียบและข้อบังคับที่จำเป็นในการปฏิบัติหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรให้เป็นไปตามกฎหมายนี้

มาตรา 19 การจัดตั้งคณะกรรมการการเลือกตั้ง ความจำเป็นในการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายฉบับนี้ให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการการเลือกตั้งภายในปีงบประมาณ ค.ศ.1996 ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรอิสระทั่วไป

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1995 ให้จัดตั้งกองทุนจากธนาคารอสมทรัพย์หรือแหล่งเงินทุนอื่น เพื่อให้คณะกรรมการการเลือกตั้งดำเนินงานด้านการณรงค์ให้ข้อมูลข่าวสารตามวัตถุประสงค์การเลือกตั้งระบบบัญชีรายชื่อ

มาตรา 20 เจือนไขความสมบูรณ์แห่งกฎหมาย

หากข้อความใดในกฎหมายนี้ถูกศาลวินิจฉัยให้เป็นโมฆะหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญแต่ข้อความอื่นยังสมบูรณ์อยู่ให้ถือว่าส่วนที่เหลือเป็นกฎหมายที่ถูกต้องสมบูรณ์และมีผลบังคับใช้ได้ต่อไป

มาตรา 21 เจือนไขการยกเลิกกฎหมาย

บรรดากฎหมายกฤษฎีกาคำสั่งของฝ่ายบริหาร ระเบียบ ข้อบังคับ หรือข้อความบางส่วนที่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายนี้ให้ยกเลิกกฎหมายกฤษฎีกาข้อบังคับหรือคำสั่งของฝ่ายบริหารดังกล่าวนั้นเสีย

มาตรา 22 การบังคับใช้ กฎหมายนี้มีผลบังคับภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้ลงประกาศในหนังสือพิมพ์เผยแพร่ทั่วประเทศ

ผู้ให้ความเห็นชอบรับรอง
เอ็ดการ์โด เจ อังการา โฮเซ (ฮนกุส) เดอ เวเนเซีย จูเนียร์
ประธานวุฒิสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร

กฎหมายฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายที่เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎร
เลขที่ 1913 และได้ผ่านความเห็นชอบของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา
ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1995

เอ็ดการ์โด เจ อังการา โฮเซ (ฮนกุส) เดอ เวเนเซีย จูเนียร์
ประธานวุฒิสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ผู้ให้ความเห็นชอบรับรอง วันที่ 3 มีนาคม ค.ศ.1995

ฟิเดล วี รามอส

ประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

ประวัติผู้วิจัย

แนอี่มา คาน (Naeemah Khan) – ฟิจิ

แนอี่มา คาน อายุ 26 ปี จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแห่งแปซิฟิกใต้ ซึ่งเธอได้เรียนปริญญาตรีทางศิลปศาสตร์ วิชาเอกสังคมวิทยาและประชากรศาสตร์ ปัจจุบันเธอกำลังศึกษาต่อในชั้นประกาศนียบัตรบัณฑิตศึกษาวิชานโยบายสังคม ประสบการณ์การทำงานของแนอี่มา คาน มีตั้งแต่เป็นเจ้าของหน้าที่ฝ่ายข้อมูล/วิจัยของศูนย์ดูแลผู้หญิงผู้ประสบวิกฤตการณ์ (Fiji Women's Crisis Center – FWCC) ตั้งแต่ปี 2001 ถึง 2004 จนกระทั่งเป็นนักวิจัยอิสระทำการวิจัยในโครงการต่าง ๆ ให้กับ APWLD และ UNIFEM แนอี่มา คานกำลังร่วมทำงานวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับการลงโทษเด็กทางกายภาพและทางอารมณ์ในฟิจิให้กับองค์กร Save the Children Fiji

ดี กีธา (D. Geetha) – อินเดีย

โดยอาชีพแล้ว ดี กีธา เป็นนักกฎหมาย ได้ทำงานในศาลสูงของมัทราสตั้งแต่ปี 1989 หลังจากเข้าทำงานในสำนักงานของ Mr. T. Fenn Walter ผู้เป็นนักกฎหมายและสมาชิกสหภาพกรรมกร ดี กีธา ได้ตัดสินใจที่จะเป็นผู้เชี่ยวชาญในกฎหมายแรงงาน เธอได้เข้าร่วมงานและได้เป็นกรรมการบริหารของสหภาพประชาชนด้านสิทธิพลเมือง และได้เป็นผู้มีส่วนร่วมอยู่ในคณะทำงานเพื่อหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในรัฐทมิฬนาฑู เธอเป็นสมาชิกผู้ทำกิจกรรมอย่างแข็งขันในการรณรงค์ต่อต้านในหลาย ๆ เรื่อง เช่น การรณรงค์ต่อต้านการใช้แรงงานเด็กต่อต้านการค้าเด็ก ต่อต้านการฆ่าทารกหญิง และทารกในครรภ์ที่เป็นเพศหญิง ต่อต้านการลงโทษประหารชีวิต และรณรงค์ในเรื่องสิทธิของการได้รับอาหาร ปัจจุบันเธอเป็นที่ปรึกษาคนหนึ่งของเครือข่ายกฎหมายมนุษยชน (Human Rights Law Network)

ฮอง ชุน ฮี (Hong Chun Hee) – เกาหลี

ฮอง ชุน ฮี อายุ 35 ปี ขณะเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยเธอเรียนวิศวกรรมสิ่งแวดล้อม หลังจากจบการศึกษา เธอได้ทำงานในที่พักพิงของผู้หญิงในค่ายทหารใกล้เมือง ต่อมาเธอได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยในท้องถิ่น เรียนสตรีศึกษาในชั้นปริญญาโท เธอทำวิทยานิพนธ์เพื่อรับปริญญาในหัวข้อเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในทางการเมือง ปัจจุบัน ฮอง ชุน ฮี ทำงานอยู่ที่ศูนย์ให้คำปรึกษาในเรื่องการขายบริการทางเพศและการลักลอบค้าขายผู้หญิง

เบอเมท สตาคีวา (Bermet Stakeeva) – คีร์กีซสถาน

เบอเมท สตาคีวา (อายุ 34 ปี) เป็นสมาชิกผู้ทำกิจกรรมอย่างแข็งขันให้กับสมาคมองค์กรเอกชนผู้หญิงแห่งคีร์กีซสถาน (Forum of Women's NGO of Kyrgyzstan) เธอเริ่มงานที่สมาคมจากการเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการศูนย์ข่าวสารในปี 1996 และในปลายปีต่อมาได้ไต่เต้าขึ้นไปเป็นผู้ประสานงานความร่วมมือเพื่อความเป็นปึกแผ่น เบอเมท สตาคีวา จบการศึกษาจากสถาบันแพทย์ในท้องถิ่น เบอเมท เข้าร่วมงานกับกลุ่มผู้หญิงในปี 1996 และจากนั้นมาเธอก็ได้ร่วมงานกับสมาคมองค์กรเอกชนผู้หญิงแห่งคีร์กีซสถานและโครงการอื่น ๆ ในประเทศ ปัจจุบัน เบอเมท สตาคีวา เป็นหัวหน้างานจัดการของสมาคมในเรื่องเกี่ยวกับการทำงานกับเครือข่าย กิจกรรมการรวมตัวเพื่อความเป็นปึกแผ่น เตรียมแผนงานของสมาคม รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการปักกิ่งจากสมาชิกในเครือข่าย นอกจากทำงานให้สมาคมแล้ว เบอเมท สตาคีวา ยังเป็นนักเขียนที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับชีวิตส่วนตัว เธอแต่งงานแล้วมีบุตรชาย 2 คน

ซาลิฮา ฮาซซาน (Saliha Hassan) – มาเลเซีย

ซาลิฮา ฮาซซาน เป็นรองศาสตราจารย์ในสาขารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย เคบองขาน ประเทศมาเลเซีย เธอได้ทำงานวิจัยและเสนอบทความทั้งในและต่างประเทศเกี่ยวกับภาคประชาชนและองค์กรเอกชน ผู้หญิงกับการเมืองและการเลือกตั้ง ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์มีเป็นต้นว่า *Social Movement in Malaysia: from Moral Communities to NGOs* (2003, New York & London: RoutledgeCurzon) ซึ่งเธอร่วมเป็นบรรณาธิการกับ Meredith L. Weiss. Saliha และยังเป็นผู้เขียนบางบท ใน “*NGO, Masyarakat Sipil dan Demokrasi*” (NGO, Civil Society and Democracy) ใน Abdul Rahman Embong (ed.), *Negara, Pasaran dan Pemodenan Malaysia* (State, Market and Malaysian Modernisation), Bangi: Penerbit UKM, 2000; and “*Women’s Political Participation During the Mahathir Years And Beyond*” ใน Bridget Welsh (ed), *Reflections. The Mahathir Years*, Washington DC: John Hopkins University, 2004 ปัจจุบันเธอมีความสนใจในงานวิจัยเกี่ยวกับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม และประเด็นผู้หญิงในการเมือง

เบอร์นาเดท ฟิ โลเบรส (Bernadette P. Libres) – ฟิลิปินส์

เบอร์นาเดท ฟิ โลเบรส ปัจจุบันเป็นผู้อำนวยการบริหารของ KODAO Productions ผู้ผลิตสื่อหลากหลายชนิด ที่ผลิตวิดิทัศน์สารคดีเกี่ยวกับผู้คน นอกจากนี้ยังจัดรายการวิทยุประจำวัน และช่วยในการจัดตั้งวิทยุชุมชน ในปัจจุบันเธอเป็นตัวแทนของประเทศฟิลิปปินส์ในคณะกรรมการชั่วคราวประจำภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ของสมาคมผู้ส่งวิทยุกระจายเสียงชุมชนนานาชาติ (International Association of Community Radio Broadcasters – AMARC) งานของเบอร์นาเดท ฟิ โลเบรส ส่วนหนึ่งใน KODAO ก็คือการฝึกอบรมการเขียนข่าว การผลิตวิดิทัศน์ และการจัดรายการวิทยุให้แก่ผู้ทำกิจกรรมและสมาชิกองค์กรเอกชน ภูมิหลังของเธอคือนักหนังสือพิมพ์จากมหาวิทยาลัยผู้ร่วมขบวนการต่อต้านเผด็จการซึ่งล้มล้างประธานาธิบดีเฟอร์ดินาน มาคอส เบอร์นาเดท ฟิ โลเบรส มีประสบการณ์มากกว่าทศวรรษในการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนของคนพื้นเมือง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มีวาระการดำรงตำแหน่ง 6 ปี และดำรงตำแหน่งได้เพียงวาระเดียว

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 257

กำหนดให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ดังนี้

1. ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศ เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี และเสนอมาตรการแก้ไข ที่เหมาะสมต่อบุคคล หรือหน่วยงานที่กระทำหรือละเลยการกระทำดังกล่าวเพื่อดำเนินการในกรณีไม่ปรากฏว่าไม่มีการดำเนินการตามที่เสนอให้รายงานต่อรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป
2. เสนอเรื่องพร้อมด้วยความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่เห็นชอบ ตามที่มีผู้ร้องเรียนว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดกระทบต่อสิทธิมนุษยชนและมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ
3. เสนอเรื่องพร้อมด้วยความเห็นต่อศาลปกครองในกรณีที่เห็นชอบตามที่มีผู้ร้องเรียนว่า กฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดในทางปกครองกระทบต่อสิทธิมนุษยชนและมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง
4. พิจารณาต่อศาลยุติธรรมแทนผู้เสียหายเมื่อได้รับการร้องขอจากผู้เสียหายและเป็นกรณีที่เห็นสมควรเพื่อแก้ไขปัญหาละเมิดสิทธิมนุษยชนเป็นส่วนรวม ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ
5. เสนอแนะนโยบายและข้อเสนอในการปรับปรุงกฎหมาย และกฎต่อรัฐสภา และคณะรัฐมนตรี เพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน
6. ส่งเสริมการศึกษา การวิจัย และการเผยแพร่ความรู้ด้านสิทธิมนุษยชน
7. ส่งเสริมความร่วมมือและการประสานงานระหว่างหน่วยราชการ องค์กรเอกชน และองค์กรอื่น ในด้านสิทธิมนุษยชน

8. จัดทำรายงานประจำปีเพื่อประเมินสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนภายในประเทศ และเสนอต่อรัฐสภา

9. อำนาจหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ

ในการปฏิบัติหน้าที่ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวมของชาติและประชาชนประกอบด้วย

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีอำนาจเรียกเอกสารหรือหลักฐาน ที่เกี่ยวข้องจากบุคคลใด หรือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ รวมทั้งมีอำนาจอื่นเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

(สำเนา)
ประกาศ
แต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
(พระปรมาภิไธย) ภูมิพลอดุลยเดช พร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่าโดยที่วุฒิสภาได้ลงมติเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2552 ให้ความเห็นชอบผู้ซึ่งมีความรู้ หรือประสบการณ์ด้านการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนเป็นที่ประจักษ์ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของผู้แทนจากองค์การเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนด้วย จำนวนเจ็ดคน ให้เป็นกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและบุคคลทั้งเจ็ดคนได้ประชุมเลือกกันเองให้คนหนึ่งเป็นประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติแล้ว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 256 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำแนะนำของวุฒิสภา ดังต่อไปนี้

1. นางอมรา	พงศาพิชญ์	เป็นประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
2. นายแทจริง	ศิริพานิช	เป็นกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
3. นายนิรันดร์	พิทักษ์วัชร	เป็นกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
4. นายปริญญา	ศิริสารการ	เป็นกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
5. นายไพบุลย์	วราหะไพฑูรย์	เป็นกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
6. พลตำรวจเอก วันชัย	ศรีนวลนัฏ	เป็นกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
7. นางวิสา	เบ็ญจะมโน	เป็นกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 25 มิถุนายน พุทธศักราช 2552 เป็นปีที่ 64 ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
นายประสพสุข บุญเดช
ประธานวุฒิสภา

กระบวนการตรวจสอบเรื่องร้องเรียน

ผู้ร้อง ได้แก่

- ผู้ถูกละเมิด
หรือผู้แทน
- ผู้พบเห็นการละเมิด

ร้องเรียน
มายัง

- สำนักงานคณะกรรมการ
สิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
- กรรมการฯ คนใดคนหนึ่ง
- องค์การเอกชน
ด้านสิทธิมนุษยชน
ที่คณะกรรมการฯ กำหนด

สถานที่ติดต่อ

อาคารเฉลิมพระเกียรติ

80 พรรษา

5 ธันวาคม 2550

ถนนแจ้งวัฒนะ

เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ

10210

โทร. 0 2141 3800

โทรสาร 0 2141 3900

สายด่วน 1377

E-mail: help@nhrc.or.th

Homepage: www.nhrc.or.th

ร้องเรียน
โดย

- ทางจดหมาย
- ทางโทรศัพท์
- ด้วยตนเอง ณ สำนักงาน
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
- ทางโทรสาร
- ส่งข้อความทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์
(E-mail) หรือสื่ออื่นๆ

ร้องเรียน
โดยระบุ

- ชื่อ ที่อยู่ของผู้ร้องเรียนหรือ
ผู้ทำการแทนที่สามารถติดต่อกลับได้
- ชื่อ ที่อยู่ บุคคลหรือหน่วยงาน
ที่เป็นผู้ละเมิด
- รายละเอียดการกระทำหรือ
เหตุการณ์ที่มีการละเมิด

การร้องเรียนเมื่อถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน

คำอธิบายความหมายของเครื่องหมาย

รูปทรงดอกบัว

คือ ความมีคุณธรรม ความเอื้ออาทรระหว่าง
เพื่อนมนุษย์ อันเป็นจริยวัตรอันดีงามของคนไทย

รูปคนล้อมเป็นวงกลม

คือ การสร้างพลังความร่วมมือกับทุกภาคส่วนสังคม
เพื่อเสริมสร้างวัฒนธรรมสิทธิมนุษยชนให้เป็นส่วนสำคัญ
ในกระบวนการพัฒนาประเทศ

รูปมือ

คือ การร่วมมือกับทุกภาคส่วนของสังคมทั้งในระดับประเทศ
และระหว่างประเทศในการโอบอุ้ม ค้ำครองศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์
สิทธิและเสรีภาพ ด้วยหลักแห่งความเสมอภาค และภราดรภาพ

สีน้ำเงิน

คือ สีของความเชื่อมั่นของประชาชน และทุกภาคส่วน ของสังคม
คือ ความมุ่งมั่น อดทนในการทำงานเพื่อประชาชน
คือ ความสามัคคี และการประสานพลังอย่างหนักแน่น
จากทุกภาคส่วนของสังคม เพื่อเสริมสร้างวัฒนธรรม
สิทธิมนุษยชนในสังคมไทย

